

Ewan Steery

ÚT A BESPINRE

Fantasztikus regény
A Csillagok közbenső háborúja sorozat második kötete

Készült: 2011–ben Hunniában
Negyedjére javított kiadás, 2016
Creative Commons Licenc 2.5
Forrás: Kocsis Ferenc
<http://frankwinking.van.hu>

"Köszönettel Donald F. Glut-nak, amiért volt szíves elkövetni több időbeli csúsztatást is A birodalom visszavágban, amik lehetővé tették eme regény megszületését."

ELŐSZÓ

Az elmúlt évtizedek során többször elolvastam A birodalom visszavágot, illetve megnéztem a film eredeti, felújított és bővített változatait. Miként az Új remény esetében, úgy itt is számos időbeli hézag található, amiket a szerző nagyvonalúan átugrott, nem részletezve az akkor és ott történeteket.

A legfeltűnőbb csúsztatás az, amikor a Hoth rendszerből menekülő Millennium Falcon a hiperhajtómű hibája miatt a téri hajtóműveivel kénytelen eljutni a Bepin rendszerbe. A történetben ez csupán egy pillanat műve, ám a gyakorlatban minimum hetekig kellett, hogy tartson az út a nagy távolság miatt. Annál is inkább, mert közben Luke Skywalkernek sok időre volt szüksége ahhoz, hogy elrepüljön a távoli Dagoba rendszerbe és megtalálja Yodát. Majd napokig, ha nem hetekig tartó intenzív kiképzésben részesüljön az öreg mestertől. A Jedi lovagok felkészítése a Régi Köztársaság idején évekig, sőt egyes esetekben évtizedekig tartott. Lukenak tehát még egy felszínes, gyorstalpaló Jedi tanfolyam esetén is hetekig kellett a Dagobán tartózkodnia, majd ismét napokig tartott az útja vissza a Bepin rendszerbe.

Mit csináltak ezalatt a Millennium Falcon utasai? A Wookieepedia oldalon mindössze annyi szerepel erről, hogy a csempészhajó áthaladt az Anoat rendszeren, ami félúton fekszik a Hoth és a Bepin között a galaktikus térképek szerint. Mehettek volna máshová is, mert a környéken számos csillagrendszer van még, de Han Solo jó okkal választotta a Bepint és Lando Calrissian kétes társaságát. Főként azért, mert nem volt más lehetősége, szorongatott helyzetében. Így kockáztatott – és vesztett...

Megismerve az interneten hozzáférhető háttér információkat, technikai részleteket, úgy döntöttem, hogy kitöltöm ezt az időbeli hézagot, egy önálló, közbenső regényben próbálva bemutatni az akkor történeteket. Az Út a Bepinre tehát egy olyan beékelődés A birodalom visszavág eseményeibe, amiből kiderül, mi történt azután, hogy a Millennium Falcon elhagyta a Hoth rendszert, egészen addig, míg megérkezett Felhővárosba. A körülményeket figyelembe véve nem lehetett egy unalmas utazás ez sem a csillagközi térben.

Ebben a műben továbbá megpróbáltam választ adni arra a sokakat érdeklő kérdésre, miként volt lehetséges, hogy Han Solo és Leia Organa egymásba szeressenek és kezdetét vegye hosszú és legendás kapcsolatuk. Két erős egyéniség, egészen más életúttal a háta mögött, eltérő célokkal és értékrenddel hogyan kerültek közel egymáshoz? Miért lett a koréiai csempészkapitány olyan fontos a hercegnő számára, hogy később az életét kockáztatva próbálta kiszabadítani, még a Felkelők Szövetségében végzett munkáját is hanyagolva egy ideig?

Ha bármiben ütköznek az alább leírtak más történetekkel, technikai részletekkel, az kizárólag az én hibám, amiért előre is elnézést kérek a nálam szakértőbb rajongóktól. A leírásokban található rengeteg különféle ellentmondást feloldani nem is próbáltam, másokra hagyva a nehéz feladatot. A célom csupán annyi volt, hogy egy élvezetes és a történetfolyamba minél logikusabban illeszkedő regényt írjak, tovább bővítve a galaktikus polgárháborúval foglalkozó művek listáját.

Köszönöm a Wookieepedia szerkesztőinek a nagy kitartással végzett munkájukat, amivel összeszededgették egy honlapra a Csillagok háborúja univerzumának eseményeit a különféle regényekből, novellákból, filmekből és képregényekből. Enélkül nem születhetett volna meg ez a mű.

I.

A Hoth rendszer peremén húzódó hatalmas aszteroidamezőn túl egy magányos koréliai teherűrhajó haladt kifelé a mélyűrbe, stabilan izzó ionhajtóművekkel. Mögötte fokozatosan elmaradtak az utolsó magányos sziklatömbök és fagyott üstökösök is. Az ütött-kopott burkolatú jármű egyedül volt a kietlen kozmoszban, utasai mégsem aggódtak emiatt. Sőt, éppen ellenkezőleg. Kifejezetten boldogok voltak, hogy végre sikerült lerázniuk az őket üldöző birodalmi flotta egységeit. A nyomukban lihegő csillagrombolók pár perccel ezelőtt sorra hiperűr sebességre váltottak, különböző irányokba tartva és elhagyták a körzetet.

A galaxis szerte körözött Millennium Falcon csupán egy bravúros trükknek köszönhetve megmenekülését, amit a pilótája talált ki végső kétségbeesésében. Miután már második napja hajszolták őket a császáriak a Hothtól idáig, keresztül a sűrű és életveszélyes aszteroidamezőn, kénytelen volt kijátszani az utolsó ütköztűjét az elsőprő túlerővel szemben. Űrhajóját megfordítva frontális támadást imitált a mögötte száguldó Avenger csillagromboló ellen, majd a hatalmas hadihajó parancsnoki hídjára fölött elhúzva, hirtelen lefékezett és leszállt a behemót felépítményének hátsó oldalára.

Kockázatos manőver volt, de bejött, mert a kozmoszt fürkésző birodalmi nyomkövető rendszerek sehol sem találták a radarberendezések holtterében lapuló csészealjait. A csillagromboló megzavarodott személyzete ezek után elképzelni sem tudta, hová tűnt a prédájuk, amit pedig már a markukban éreztek, annyira biztosak voltak a győzelmükben. Álmukban sem jutott volna eszükbe a feltételezés, hogy a lázadó űrhajó a sturcolást követően nem ugrott fénysebességre az utolsó pillanatban, hanem potyautasként viteti magát az üldözője tatjára tapadva.

Han Solo, a Millennium Falcon tulajdonosa és kapitánya ismét megkísérelte a szerencséjét. És bejött neki a vakmerő húzás, pont ahogy eltervezte. A csillagromboló burkolatára történő villámgyors leszállás csak azért sikerülhetett, mert a császáriak hátul elfelejtették felhúzni a védőpajzsokat. Joggal feltételezve, hogy a lázadók támadni akarnak, csupán a hadihajó elülső részét védő energiamezőt aktiválták, amit a koréliaiak esze ágában sem volt próbára tenni a csészealj lövegeivel.

A helyszínen összefutó birodalmi flotta egységei persze alaposan végigkutatták az űrt a szökevény teherhajó után, de érzékelők semmit sem találtak, egy hirtelen megszakadó ionnyomon kívül. Amiből azt a következtetést vonták le a stratégák, hogy a Falcon mégis a hiperűrbe ugrott az utolsó pillanatban. Szenzoraik nem észlelték az Avenger tatján lógó apró járművet, mert annak hajtóműveit és fedélzeti rendszereit a leszállással egy időben kikapcsolta ravasz pilótája. Energiakibocsátás nélkül a csempészbárka csupán egy halom fém volt a sokkal nagyobb hajótest acélszürke oldalán.

Aztán csak vártak, türelmesen bámulva kifelé az ablakon, míg az üldöző flotta feloszlott és eltávozott a körzetből. Indulás előtt az Avenger csillagromboló is kibocsátotta hátsó csapóajtáján a fedélzetén felhalmozódott szemetet, ami jobbára gépalkatrészekből és mindenféle hulladékkal teli tartályokból állt. A Millennium Falcon pedig észrevétlenül levált a behemót faráról és bukdácsolva eltávolodott a hadihajótól, míg az a hiperűrbe ugrott, utolsóként távozva csúfos kudarca színhelyéről.

Han ekkor visszakapcsolta a csészealj rendszereit és begyűjtve az ionhajtóműveket, irányt vett az Anoat rendszer felé. Ez volt hozzájuk a legközelebb, amit a normál űrben száguldva elérhetnek, miután sehogy sem sikerült megjavítaniuk Csubakkával a Falcon rendetlenkedő hiperhajtóművét. A Hothra nem mehetnek vissza, mert azt megszállták a

birodalmi csapatok, elűzve onnan a Felkelők Szövetségének felszíni haderejét. A másik lehetőség az Ison volt, egy fehér törpe csillag az ellenkező irányban, ami körül egy kopár és lakatlan bolygó keringett az atlasz szerint. Ott senki sincs, aki segíthetne nekik helyrehozni a hajtóművet. Szóval marad az Anoat. Ha az sem jön be, még mindig továbbmehetnek a maradék üzemanyaggal a valamivel távolabb lévő Bepinri, de aztán nincs több dobásuk. A normál űrben haladva végül elfogy az élelmük és vizük, nem beszélve az energiáról, ami működteti az űrhajó fedélzeti rendszereit és sanyarú halál vár rájuk a végtelen kozmoszban sodródva.

De egyelőre még nem tartottak ott, hogy válságosra forduljon a helyzet. És Solo őszintén remélte, ezután is szerencsájuk lesz és gond nélkül megúszhatják a hajmeresztő kalandot. Ha sikerül találniuk egy szerelőműhelyt és megjavították az öreglányt, egyenesen továbbmennek a felkelő flotta titkos találkozási pontjára, ahol a Hothról elmenekült hajók gyülekeznek a következő hetekben. Ott kiteszik az utasaikat, majd Csubival késedelem nélkül továbbrepülnek a Tatuinra, hogy kifizessék végre Jabbának az évek óta halmozódó adósságukat. Ami a késedelmi kamatok miatt kezdett vészesen nagyra hízni. Még pár hónap és a végösszeg meghaladja annak a pénzhalomnak a nagyságát, amit Han a fedélzeten őrizgetett egy titkos páncélrekeszbe zárva.

A pénzt a Felkelők Szövetségétől kapta az elmúlt években, a nekik tett és utólag hősiesnek nyilvánított szolgálataiért cserébe. Szinte hihetetlen, hogy még mindig képtelen volt elszakadni a lázadó barátaitól és visszatérni régi munkájához, a jól jövedelmező csempészéshez. Ebben persze nagy szerepet játszott egy bizonyos fiatal hölgy vonzó személye is, aki most a sors szeszélyéből kifolyólag itt ült mellette a pilótafülkében és őt nézte tisztán csillogó barna szemeivel.

– Szép munka volt, kapitány! Ezt el kell ismernem! – mondta az utasa, kellemesen lágy, mégis határozott hangján.

Leia Organa hercegnő, a felkelés karizmatikus vezetője kényelmesen elterpeszkedett a másodpilóta nyikorgó ülésén és fejét talányosan oldalra biccentve meredt a hajót kormányzó férfira. Őszintén csodálta vakmerőségéért a koréllait, aki a legnagyobb nyugalommal csinált bolondot az üldözőikből és kimentette őket reménytelennek tetsző helyzetükből. Ezzel ugyan még nem jutottak biztonságba, csupán időt nyertek az Anoat szektort előzőnlő birodalmi csapatokkal szemben. De ő már ennek is tudott örülni, azok után, amiken az elmúlt napokban keresztülmentek.

– Kockáztattam és bejött! – vont vállat Han talányos félmosollyal.

Rutinos mozdulatokkal pályára állította a Millennium Falcont, miután a radaron eltűntek előlük az utolsó űrben lebegő szemétkupacok és aszteroidák is. Aztán robotpilótára kapcsolt és megkönnyebbülten kifújva magát, a hófehér ruházatba öltözött lányra nézett.

– Be kell vallanom, nem hittem volna, hogy sikerül leráznia őket! – jelentette ki a hercegnő, meglepő őszinteséggel.

– Azért még ne örüljön korán, szépségem! Mindjárt csinálok egy fordulót, hogy lássam, nem hagytak-e hátra egy kisebb hajót vagy robotszondát a biztonság kedvéért.

– Tényleg...!

A lány pupillái kitágultak a felismeréstől, miközben kipillantott az elülső szélvédőn a végtelen csillagóceánra. Neki eszébe sem jutott volna ez, de ő persze nem volt gyakorlott űrpilóta. Bár a felkelő hadsereg egyik irányítójaként pár éve megtanult könnyű vadászgépeket vezetni, szigorúan alapszinten, korántsem érezte magát a szakma mesterének. Inkább lelkes amatőrnek, aki már annak is örült, ha épségben fel és le tudott szállni egy Y-szárnyúval.

Nyílt a pilótafülke ajtaja és Csubakka, a teherhajó hatalmas termetű vuki első tisztje toppant be hozzájuk, elégedetten makogva valamit Solónak.

– Jó! Út közben lesz időnk megjavítani azt is! – biccentett a kapitány türelmesen.

– Miről van szó? – élénkült fel Organa, felpillantva a szőrös óriásra.

Mivel a jobb hátsó ülésen gubbasztó Szi Thripiót korábban kikapcsolták, nehogy feltűnjön a kibocsátott energiajele a birodalmi szenzoroknak, nem volt, aki lefordítsa az antropoid szavait a lánynak. Han Solo azonban tisztán értette a vukik hörgésekből és mordulásokból álló nyelvét, így nem szorult rá a tolmács robot segítségére.

– A hátsó pajzsgenerátorunk tönkrement. Nem tett neki jót, hogy a birodalmiak céltáblának használták a fenekünket az üldözés során. – viccelődött könnyedén az utasával.

Leia gyorsan hátraült a kapitány mögé, átengedve a helyet a természetes vukinak, aki fáradtan letelepedett testre szabott foteljába és állított valamit az egyik rakoncátlankodó műszeren.

– Figyeld a radart, Csubi! Teszek egy kört! – mondta a koréliai egészen halkán.

Azzal kikapcsolta a robotpilótát és megragadva az űrhajó szarvkormányát, szűk ívű fordulóba döntötte a Falcont. Erre a manőverre azért volt szükség, mert a teherhajó távérzékelői nem láttak hátrafelé tisztán az ionhajtóművek kibocsátott gázsugarának zavaró hatása miatt. Ebben a holtterben pedig észrevétlenül megbújhatott bárki, ugyanúgy, ahogy ők is kicselezték az ostoba birodalmiakat az előbb. Han nem örült volna neki, ha a saját módszerét használják föl ellene, hogy elkapják idekint, a mélyűrben, ahol nincs hova bújni az üldözők elől.

A csészealj függőn körbefordult és utasai legnagyobb rémületére szinte azonnal jelzett a nagy hatósugarú pásztázóradar, egy kisebb űrhajó képét rajzolva ki a monitorra. Ami közvetlenül mögöttük volt, alig pár kilométerrel lemaradva. A gyorsan csökkenő távolság miatt szabad szemmel is kivehetővé vált a jármű a világűr fekete háttere előtt, másodpercek alatt beérve őket.

Csubakka felhördült, ahogy felismerte a nyomukban lopakodó csepp alakú szerkezetet. Láttá már elégszer az elmúlt években és egyáltalán nem őrzött kellemes emlékeket a tulajdonosával kapcsolatban. Épp ellenkezőleg!

– A sztangba...! – sóhajtott föl kétségbeesetten Solo. Hirtelen oldalra rántotta a kormányt, hogy elkerülje a feléjük csapó rubinvörös lézersugarakat.

A Millennium Falcon kilencven fokkal elfordult a hossz tengelye mentén, félbeszakítva a megkezdett kört és nagy sebességgel elsuhant a másik hajó mellett. Nem sokon múlt, hogy elhibázta őket az első sorozat, ártalmatlanul elsuhanva a végtelenbe.

– Ez meg ki? – kiáltott fel a hercegnő, erősen megkapaszkodva ülésében.

Már kezdte azt hinni, vége az izgalmaknak és mostantól lazíthatnak egy kicsit. Erre felbukkan egy határozottan nem birodalminak látszó űrhajó és azonnal rájuk támad.

– A Slave I. Boba Fett hajója! – közölte vérfagyasztó nyugalommal a koréliai. – De hogy került ide?

A kérdés igazából lényegtelen volt annak fényében, hogy üldözőjük szintén megfordult és haladéktalanul a nyomukba eredt, próbálva beérni a visszafelé száguldó prédáját. Most sokkal fontosabb, hogy mielőbb lerázzák a pasast, mielőtt a fedélzeti fegyvereivel megbénítaná a védtelenül maradt hajtóművüket.

– Boba Fett? A fejedás? – suttogta Leia elsápadva. Társai tisztán kiéreztek remegő hangjából a félelmet.

Ő is hallott már a galaxis szerte rettegett alakról, aki mandalori páncélba bújva dolgozik és mindig elkapja kiszemelt áldozatait. Kevés nála profibb és veszélyesebb fejedász akad a galaxisban, ha hinni lehet a szóbeszédnek. Fett ravasz volt és könyörtelen. Csak a legmagasabb vérdíjakra hajtott, kitartóan felkutatva azokat, akiket mások holtan vagy fogságban akartak látni.

A hercegnő eddig is tudta, hogy Jabba Desilijic Tiure, a tatuini gengszter vérdíjat tűzött ki Han és Csubakka fejére három évvel ezelőtt. De sosem gondolta volna, hogy a körözési

díjat idővel olyan nagyra emeli a hutt, amiért már a hírhedt Boba Fett is hajlandó beszállni az üldözésbe. A koréliai korábban több piti fejvadászt lerázott, miközben a felkelőknek dolgozva járta a galaxist. Legalább fél tucat bolygón került nehéz vagy életveszélyes helyzetekbe emiatt, s az állandó menekülés készítette arra, hogy végül is elhagyja a szövetséget. Ilyen körülmények között tökéletesen érthető, ha mielőbb vissza akarja fizetni az adósságát Jabbának. Már épp indulni akart a Hothról, mikor a birodalmi flotta érkezése keresztülhúzta számításait. Nem először és talán nem is utoljára.

Ha Fett most elkapja őket, Solónak és a vukinak annyi. A hutt valószínűleg banthaeledelt csinál belőlük féktelen dühében. Leia abba már bele se mert gondolni, mi történhet övele a fejvadász fogságában. A birodalom szintén magas fejpénzt fizetne érte, mint a felkelés egyik vezetőjéért.

– Hátsó pajzs nélkül teljesen védtelenek vagyunk! Bármikor elintézhet minket! – morogta idegesen a kapitány.

Folyamatosan ide-oda rángatta a kormányt, teljesen szabálytalan pályára irányítva járművét, hogy elkerülje a Slave I. lézerfegyvereinek szaggatott sorozatait. Agya közben lázasan járt a lehetőségeken, a kiutat keresve nehéz helyzetükből. Boba Fett hajója semmivel sem volt kevésbé veszélyes rájuk nézve, mint egy birodalmi csillagromboló. Sőt, ismerve a fejvadász képességeit, Han inkább a császáriakat választotta volna helyette.

Újabb tűzvörös energiasugarak húztak el a menekülő teherhajó törzse mellett, csupán méterekkel hibázva el a célt. A rádióban pedig felcsendült egy markáns férfihang, közönyös nyugalommal felszólítva őket a megadásra. Mint aki pontosan tudja, milyen reménytelen helyzetben van a prédája.

– Add fel, Solo! Semmi esélyed a menekülésre!

Han elkínzott arccal meredt a műszerekre, aztán a kinti világűrre. Előttük feltűntek a radaron az első aszteroidák. Még két perc és teljes sebességgel száguldva elérik a mező szélét. Nincs más hátra, muszáj lesz visszamenekülniük a köröngetegbe, ha nem akarják megadni magukat a fejvadásznak. De addig még simán szétlőheti a hajtóművüket az üldözőjük és akkor vége a műsornak.

– Nem tudja lerázni? – kérdezte aggódva a hercegnő.

A szélvédőn túl megpillantotta az űrben az első szürkésbarna aszteroidákat. Ezek szerint visszatérnek a halálos közivatarba. Már csak ez hiányzott! Leia őszintén kívánta, bár ugyanúgy kapcsolhatná magát, mint korábban Thripiót.

Csubakka fenyegetően ordított, az öklét rázva üldözőjük felé. Mindennek elmondta Fettet, ami csak eszébe jutott hirtelenjében. Mellette a kapitány bágyadtan megrázta fejét, beharapva alsó ajkát. Ha eddig kibírták, most sem fogja harc nélkül megadni magát. Nem önmaga vagy a vuki miatt, hanem főként Leia Organa érdekében. Tudta jól, mit művelne Boba Fett a hercegnővel, ha a kezébe kaparintaná. Meg se állna vele Darth Vader előszobájáig...

– Fett nem kispályás! Minden trükköt ismer, amit a csempészek! Nincs hátsó pajzsunk, úgyhogy nem engedhetjük közel magunkhoz! Csubi, azonnal menj a felső lövegtoronyba! Távol kell tartanod a fickót!

A behemót antropoid helyeslően felmordult és kikászálódott rozoga üléséből. Leia szintén fölállt, megelégtelve a tétlen ücsörgést az irányítókabinban. Az elmúlt két napban csupán egyszerű utas volt a koréliai teherhajón és igazából nem sokat segített Hannak, hogy kikeveredjenek a zűrből. Ideje változtatni ezen. Úgy döntött, a maga módján ő is ki fogja venni részét a harcból.

– Én is megyek! Az alsó állásba!

– Jó! Vigyázzon magára! – dűnnyögte komoran a pilóta. Nem nézett hátra a lányra. Minden figyelmét lekötötte ugyanis a vezetés.

A vuki és a hercegnő elhagyták a fülkét, Han pedig egyedül maradt a kikapcsolt tolmács droiddal. Egy röpke pillanatig arra gondolt, hogy aktiválja a gépet és maga mellé ülteti másodpilótának. De aztán eszébe jutott Thripio örökös panaszkodása és inkább letett erről. Egyedül jobban boldogul a hajóval.

Újabb lövések villantak a Falcon mellett, az egyik el is találta a burkolatot jobb oldalon, a hátsó raktárnál. Megrázkódott az YT-1300-as, a konzolon figyelmeztető lámpák gyulladtak ki. Az N2I-4-es energia átalakító túlfeszültség védője kiégett, leválasztva a rendszert az elektromos hálózatról. Ez látta el árammal a működésképtelen hátsó pajzsgenerátort és a jobb oldali ionhajtóművet. Han gyorsan átkapcsolta a bal oldali ellátóra az akadozni kezdő motort, mielőtt leállt volna. Közben elcsavarta a kormányművet is, hogy mielőbb kikerüljön a tűzvonalból. Még egy ilyen találat és végük van.

– Tudom, hogy tönkrement a hiperhajtóműved! – mondta kisvártatva Boba Fett a rádióban. – Vagy inkább jobb szeretnéd, ha visszahívnám a birodalmiakat és nekik adnád meg magad?

Solo nagy levegőt vett, mielőtt bekapcsolta volna az űrhajó rádió adóvevőjét. Igyekezett határozott hangon válaszolni a fenyegetésre. Ne érezze rajta a fejedését, mennyire kétségbe van esve.

– Nem fogom megadni magam, Fett! Épp Jabbához indultam, hogy kifizessem, amikor közbejöttök a birodalmiak. Engedd, hogy elmenjünk és később kárpótollak érte!

– Alkudozni akarsz, Solo? – jött a gúnyos kérdés néhány másodperc múlva.

Köztudott volt Fettről, hogy őt nem lehet lekenyerezni. Bár Han hallott már olyan esetekről, amikor másoknak sikerült. Talán neki is be fog jönni.

A Falcon felé nyújtózó lézersugarak eltűntek, némi lélegzethez juttatva a koréliait. Remélhetőleg el tudja nyújtani a csevegést annyi ideig, míg belépnek az aszteroidamezőbe. Mindazonáltal nem hagyta abba a manőverezést, továbbra is ide-oda rángatva a kormányt.

– Ha szólsz a birodalmiaknak és elfognak minket, sosem kapod meg a hutt-tól a vérdíjat!

Fél kézzel a fejére illesztette a belső hírközlőt és bekapcsolta. Csubinak mostanra az ágyúállásba kellett érnie.

– Tévedsz! Nemrég beszéltem Darth Vaderrel a zászlóshajóján! Hatalmas vérdíjat tűzött ki a fejetekre! – recsegte közben a rádióban Fett.

Han kényszeredett vigyorral válaszolt neki, ügyesen kikerülve egy apró kősziklát az aszteroidamező peremén. Még egy perc és benne lesznek a sűrűjében. Ha van egy kis esze, a fickó nem fog utánuk jönni ide.

– Nocsak! Milyen népszerűek lettünk hirtelen! – nevetett föl gúnyosan. – Ha élve kellünk, akkor ne lövöldözz ránk tovább! Még eltalálsz véletlenül!

A fülhallgatójában végre meghallotta a társa lihegését és mordulásait, majd néhány másodperccel később Leia feszült hangját is.

– Itt vagyok, Han!

– Komolyan vissza akarsz menni az aszteroidák közé? – érdeklődött ugyanakkor a fejedés a legteljesebb nyugalommal.

– Kénytelen vagyok! Inkább tönkrezúzom magam, minthogy feladjam! – közölte vele a koréliai hűvösen.

A következő pillanatban a teherhajó Dennia-lövegei tüzet nyitottak hátrafelé. Szaggatott lézersorozatokkal pásztázták a mögöttük repülő Slave I. páncélozott burkolatát, ám annak védőpajzsai úgy tűnik hárították a lövéseket. Mégis túl sok lehetett neki a nyolc ágyú ösztüze, mert a Firespray-31-es hirtelen kitért oldalra és lefékezett. Vagy azért, mert megsérült vagy, mert nem kívánt utánuk menni az egyre sűrűbben repkedő kődarabok közé.

– Jók a lövészeid, Solo! De ők sem menthetnek meg a sorsod elől! – üzenté búcsúzóul a fejvadász. – Előbb vagy utóbb megtalálalak!

– Inkább utóbb, mint előbb! – mondta fanyalogva Han és kikapcsolta a rádiót.

Megmenekültek! A Slave I. lemaradt mögöttük, majd elfordulva az aszteroidamezőtől irányt vett a mélyűrnek. A kapitány jól számított, amikor újra bevitte hajóját a sziklatörmelékek közé. Boba Fett nem ostoba. Eszében sincs kockára tenni a gépét és főleg a bőrét miattuk. Inkább megvárja odakint, míg előkerülnek a sűrűből.

– Leráztuk a fickót! Gyertek vissza! – üzenté a belső hírközlőn a társainak.

Aztán végre teljes figyelmével a vezetésre koncentrálhatott. Egyre beljebb manőverezett a körengetegbe, könnyedén kerülgetve a mindenfelé röpködő, lustán bukdácsoló sziklahegyeket. Mivel ezúttal nem üldözték, Han megtehetette, hogy lelassít és kényelmes tempóban viszi be hajóját a halálos veszélyzónába. Tegnap örült sebességgel száguldozott a mezőben, mert négy TIE vadász loholt a sarkában és muszáj volt állandóan kockáztatnia. Ma viszont nem kellett próbára tennie sem a hajóját, sem a műrepülő tudományát. Így egész más volt a kősziklák között tovasuhanni, szinte már szórakoztató élmény.

Egy nagyobb aszteroidát keresett, amire leszállhatnak, úgy mint előzőnap. Időre van szüksége, hogy átgondolhassa a helyzetet és megjavíthassa a sérült rendszereket, mielőtt továbbindulnának. A fejvadász megjelenése rontott némiképp az esélyeiken, de talán ki tudják cselezni Fettet. Ehhez azonban először el kell tűnniük a műszerei hatókörzetéből.

A háta mögött rövidesen nyílt az ajtó. Csubakka és a hercegnő sorjáztak vissza a helyükre. Nyugtalan pillantásokat vetettek az odakint kavargó közáporra és gyorsan becsatolták magukat az ülésbe. Ma sem érezték jobban magukat attól, hogy Han kockára teszi a hajót és mindannyiuk életét ebben a halálos sziklazivatarban.

– Vendégmarasztaló egy hely ez! – állapította meg Leia sápadtan.

Nagy halom kavics és por vágódott az űrhajó elejének, éles csikorgással pattogva le a maximális háritószögbe állított védőpajzsról. A Falcon finoman megrázkódott, majd a pilótája hirtelen bedöntötte a csészealjat, hogy kikerüljön egy több méteres kötömböt. Csubakka idegesen felhördült, kifejezve nemtetszését a manőver miatt. Nagyon szeretett volna már fényévekre lenni ettől a rendszertől és főleg a törmelékmezőtől.

– De legalább elrejt minket a fejvadász elől! – közölte velük a kapitány feszülten. – Muszáj leszállnunk valahol és kijavítani a hajót! Így nem mehetünk tovább!

A radaron végre feltűnt egy kellően nagy aszteroida. Valóságos kisbolygó, a mező fő sávjában. Lehetett vagy négyszáz kilométer átmérőjű. Körülötte több tucatnyi kisebb–nagyobb holdacska keringett eltérő síkba eső pályákon. A bukdácsoló égitestek nagyjából tisztára söpörték maguk körül az űrt, begyűjtve felszínükre a kavicsokat és a port, így gond nélkül megközelíthették őket, átmanőverezve a hegynyi méretű kísérek között.

– Tudtam! Az életben nem jutunk ki ebből a rendszerből! – sóhajtotta pesszimistán a hercegnő.

Lélekben már kezdett beletörődni abba, hogy itt fog véget érni rövidke élete, s valószínűleg soha, senki sem tudja meg, mi történt velük. De nem haragudott ezért a koréliaira, elvégre neki köszönhetné, hogy egyáltalán sikerült kijutnia a Visszhang bázisról, mielőtt a birodalmi csapatok elfoglalták volna. Még a halál is jobb ebben a kavargó sziklafergetegben, mint fogságba esni és újra Darth Vader markába kerülni.

– Ne idegeskedjen, hölgyem! A sok homlokráncolás árt az arcbőrének! – dünnyögte tettetett könnyedséggel Han.

– Ha belerohanunk egy aszteroidába, az árt az arcbőrömnek! Vagy ha szétlőnek minket az üldözőink, az árt az arcbőrömnek! Nem az idegeskedés! – vágott vissza vehemenssen őfelsége.

– Imádom, amikor ilyen dühös! – sóhajtotta lenyűgözve a férfi.

- Utálom, amikor kigúnyol!
- Ilyen a szerelem, bébi!
- A lázámaiban! Legfeljebb!

Solo erre nem tudott mit mondani, mert túlságosan lekötötte az űrhajó irányítása. Így ennyiben maradtak – egy időre legalábbis.

A Millennium Falcon sikeresen kikerülte a kisbolygó holdjait és aláereszkedett a szürkésbarna tájra. A Hoth rendszer távoli csillagának fénye sápatag derengésként világította meg a kráterek és szakadékok szabdalta felszínét, átszűrődve az aszteroidamező törmelékein. Ez az égitest jól láthatóan különbözött attól, amire tegnap szálltak. Sokkal nagyobb volt és inkább gömb, mint krumpli alakú. Egyes területeit fagyott metánjég borította, másutt sivatagra emlékeztető poros síkságok húzódtak, amik anyaga gejzirként szökken a magasba, valahányszor belecsapódott egy meteor.

– Ezúttal próbálgon valami olyan helyre szállni, ahol nem akar megenni minket a barlang! – mondta némileg nyugodtabban a királyi fenség. Az alatt elsuhanó kietlen tájat szemlélte, eléggé bizalmatlanul.

– Az valami óriás űrlény lehetett. Olyan, mint a purrgilek. Hallott már róluk? – szűrte fogai közt a szót Han, erősen koncentrálna a manőverezésre.

– Igen. Exobiológiából tanultunk róluk.

Leia nem részletezte az iskolai ismereteit, mivel nem akarta megzavarni a kapitányt a kormányzásban.

– Ez jó helynek tűnik. – állapította meg Solo a műszerek jelzései alapján.

Még lejjebb ereszkedett az erősen tagolt felszín fölé, pár száz méterre megközelítve a kisbolygót. A pásztázó radart figyelte, majd inkább a szemére hagyatkozott a szilárd talaj keresése közben. Ennek az égitestnek a környékén alig voltak kószáló és becsapódó aszteroidák, amennyire meg tudta állapítani pár perc alatt. Így jó esélyük van rá, hogy biztonságban legyenek a felszínén, ha szállnak néhány órára a javítások idejére. Solo nem akarta megkockáztatni a szakadékok vagy barlangok mélyén történő landolást, nehogy megharapdálja az űrhajóját valami fémzabáló szörnyeteg vagy megint ráakaszkodjon a burkolatra egy csapat kábelrágó mynock. Ha bekapcsolva hagyja a radart, a berendezés automatikusan riasztani fogja őket, amennyiben egy meteor közeledne a Falcon felé. Optimális esetben bőven lesz idejük odébb állni a becsapódás előtt.

Csubakka hosszan hörgött és morgott neki a lehetséges veszélyekről. A társát azonban nem érdekelték az örökös aggodalmai. Rég nem voltak abban a helyzetben, hogy mellőzhessék életükből az ilyen kockázatokat.

– Én is tisztában vagyok vele...! Az a plató ott jó lesz! Engedd ki a leszállótalpakat! – utasította Han a másodpilótáját. A kérdéses terület fölé kormányozta teherhajóját és fokozatosan lefékezett.

Egy több négyzetkilométeres fennsík húzódott alattuk, kiemelkedve az erősen tagolt tájból. Csupán néhány tucat kisebb kráter borította tömörnek tűnő felszínét, ami elég szilárdnak látszott ahhoz, hogy megtartsa az űrhajó súlyát. Az alacsony gravitáció miatt amúgy sem kell attól tartaniuk, hogy beszakad alattuk a talaj vagy elsüllyednek valami fagyos kulimászbán.

A Millennium Falcon kieresztette masszív támláit, és óvatosan leereszkedett a fennsík közepére, a holdakkal és távoli aszteroidákkal borított fekete égbolt alatt.

II.

Nem kezdődött jól a vadászat Boba Fett számára a Hoth rendszerben. Miután felismerte, hogy Han Solo inkább összetöreti hajóját az aszteroidamezőben, semmint megadja magát neki, bölcsen föladta üldözését és kívül maradt a gyilkos törmelékzáporon. Egyetlen préda sem ér annyit, mint az élete. Így aztán stabil keringési pályára állította a Slave I.-et a Hoth távoli napja körül és a távérzékelőivel próbálta nyomon követni a Millennium Falcont. Ami egyre beljebb manőverezett a repkedő kődarabok közé, hogy végül teljesen eltűnjön a szenzorai elől.

Fett ekkor úgy döntött, minden nélkülözhető rendszert kikapcsol a fedélzeten és csupán a passzív érzékelőire hagyatkozva megvárja, míg az örült koréliai előkerül az aszteroidák közül. Elvégre nem maradhat ott örökre. A birodalmi flottát lerázhatta a trükkjeivel, de őt nem fogja, az egészen biztos.

Miután beállította a számítógépet, hogy hangos csengőszóval riassza őt, ha újra feltűnne valahol a Falcon vagy egy másik hajó, netán egy elkóborolt meteor a közelében, hanyatt döntötte ülését és lehunytt szemmel átgondolta a helyzetet. Tudta, hogy nem lesz könnyű fülön csípnie Solót, aki régi ismerőse volt, ezért csöppet sem idegeskedett a tétlen várakozás miatt. Egy fejvadász számára az élet javarészt nem üldözésből, lövöldözésből, verekezésből és más izgalmakból áll, mint azt sokan gondolják, hanem az áldozat óvatos becserkészéséből és sok-sok várakozásból a megfelelő pillanatig.

Csak az Executor dokkját elhagyva értesült a Millennium Falcon rejtélyes eltűnéséről az Avenger orra elől, s rögtön arra gondolt, hogy a fickó átejtette a zöldfülű császáriakat. Működésképtelen hiperhajtóművel csupán egyféleképp lehet elrejtőzni a nyílt űrben. Ha az üldöző hajó törzsére tapad, kihasználva a szenzorárnyékot. Ennek a régi csempésztrükknek ő már kölyök korában sem dőlt be, de a birodalmiak nem olyan kemény iskolába jártak – a való életben tanulva ki a szakmát –, mint a fejvadász, így simán hagyták magukat megtéveszteni.

Fettnek tehát csak annyi dolga volt, hogy odamanőverezett az Avenger tatja mögé és türelmesen megvárta, míg a flotta szétszóródik a zónából. A birodalmi hadihajók előírászerűen kidobálták a hátsó zsilipjükön a szemetet, mielőtt a hiperűrbe ugrottak volna. Ő pedig kikapcsolt rendszerekkel, észrevétlenül elvegyült a hulladékban, lesben állva a pimasz koréliaira. Amint az utolsó csillagromboló is elpárolgott a környékről, egy ionhajtómű lángsugara villant fel valamivel előrébb a roncsok között. A Millennium Falcon volt az, kifelé tartva a rendszerből az Anoat irányába.

A fejvadász gyorsan átgondolta a lehetőségeit. Vagy elkapja Solót most vagy előreugrik a feltételezett célállomáshoz és ott várja be áldozatát, csapdát állítva neki valamelyik kikötőben. Mivel az Anoat rendszerben több landolási lehetőség is kínálkozott a Falcon számára, ahol meg tudják javítani a hajtóművét, úgy döntött, nem kockáztatja a késlekedést. Most rögtön lecsap a hajóra és megbénítja, mielőtt valamelyik riválisa megelőzné.

Fettet kicsit sem bosszantotta, hogy Darth Vader a szokásoktól eltérően nem egyvalakit bízott meg a szökevények elfogásával, hanem egyszerre felbérelte a galaxis öt legjobb fejvadászát. Pedig a konkurenciaharc inkább nehezíti a vadászatot, mint könnyítené, tudta ezt minden szakmabeli ősidők óta. De a nagyúr türelmetlen volt és azonnali eredményeket akart. Így ha Fettnek versenyeznie kell Bossskal, Dengarral, Zuckussal, meg azzal az orgyilkos droiddal, hát versenyezni fog velük. És mindenképp övé lesz a hatalmas vérdíj, amit a birodalom kitűzött a lázadók fejére. Százötvenezer kredit Han Solóért és

ugyanennyi Leia Organáért olyan sok pénz, amiért már érdemes teljes erővel bedobnia magát a küzdelembe.

De előbb ki kell iktatnia Dengart, akit a legveszélyesebbnek tartott a többi fejvadász közül. A fickó szintén koréliai volt és ha hinni lehet a pletykáknak, régről akadt egy kis személyes elszámolni valója Solóval. Épp ezért nem hagyhatta, hogy keresztbe tegyen neki az elfogás során.

A birodalmiak távozását követően szinte azonnal észrevette a közelben lebegő JumpMaster 5000–est, Dengar hajóját, amint a Falcon nyomába eredt vele párhuzamosan. Bölcs dolog volt az Executor dokkjában fölcsempészni egy bombát a Punishing One–ra, amit most távirányítással fölrobbantott, hogy használhatatlanná tegye az ionhajtóművét. Miután Dengar egy időre kiesett az üldözésből, Fett nyugodt szívvel eredhetett a csempészhajó nyomába. A másik három fejvadász gépeinek nyomát sem látta a környéken, így előtte tiszta volt a tér a könnyű vadászhathoz.

A Millennium Falcon nyílegyenesen haladt a mélyűr irányába, látszólag gyanútlanul. A Slave I. a szenzorainak holtterébe húzódva fölzárkózott mögé, hogy kellő távolságba érve egyetlen jól irányzott sorozattal megbénítsa hajtóművét és elkapja prédáját. Ám Solo okosabb volt, mint várta. Szinte az utolsó pillanatban szűk ívű fordulót tett a bárkájával, hogy ellenőrizze maga mögött, tiszta-e a világűr. Fett hiába nyitott rá tüzet azonnal, csupán annyit ért el a lövéseivel, hogy a koréliai visszamenekült az aszteroidák közé és újabb várakozásra kényszerítette őt. De a zsákmány már csak ilyen. Szinte sosem adja meg magát könnyen és mindig megdolgoztatja a bőrére pályázó vadászt.

Lehet, hogy napokba fog telni, mire a csempész előbukkan a törmelékfelhőből. A Slave I. fedélzetén azonban hetekre elegendőek voltak a készletek, így Fett nem aggódott túlzottan a várakozás miatt. Inkább kinyitotta szemét a rövid pihenő végén és néhány szóbeli paranccsal utasította a sisakjába épített számítógépet, hogy kapcsolódjon fel a HoloNetre. Más célpontok is voltak a listáján Han Solo mellett, igaz nem ilyen zsíros falatok. De a kis pénz is pénz, amit meg kell becsülni. Ideje utánanézni a besúgói által összegyűjtött legfrissebb adatoknak és tájékozódni az újonnan kiadott körözésekről, vérdíjakról, valamint a galaktikus hírekről.

III.

Firmus Piett admirális az Executor szuper–csillagromboló hadműveleti tárgyalójában ácsorgott, tucatnyi beosztottja körében és a Hothról beérkező felszíni jelentéseket olvasgatta a nagy kivetítő asztalon, aminek üvegfelülete tele volt szöveges tájékoztatókkal, interaktív térképekkel, fotóalbumokkal és érintésre lejátszható videofilm ablakokkal. Amióta a flotta kénytelen volt feladni a Millennium Falcon üldözését a rendszer peremén, kissé lelassultak az események az óriás hadihajó fedélzetén. A Vader nagyúr által idecsődített fejvadászok eltávoztak és a Halál Osztag visszatért a jégbolygó közelébe, ahol még nem ért véget a lázadók támaszpontja ellen indított hadművelet.

– Admirális úr! Megjött az összesített jelentés a saját flottánk és az ellenség veszteségeiről! – jelentette halkan a jobbján álló Venka hadnagy.

Mutatóujjával odatolta hozzá a monitorasztalon világító aranysárga digitális mappát. Piett átvette az állományt és laza mozdulattal besöpörte a többi olvasnivaló közé, amik mind rá vártak már jó ideje.

– Köszönöm, hadnagy. Kérem szóljon Brandei parancsnoknak, hogy amint ráér, tájékoztasson a harc során bevetett TIE Phantomok eredményességéről. Rövidesen jelentést kell tennem Vader nagyúrnak, aki valószínűleg kíváncsi lesz rájuk.

– Máris, uram!

Venka elsietett, óvatosan átfurakodva a Kallic kapitány körül beszélgető magas rangú tisztek csoportján. Az admirális pedig futólag utána pillantva arra gondolt, milyen könnyű dolga volt még pár nappal ezelőtt, amikor csak az Executor kapitánya volt, s nem az egész flottakülönítményé. Egy hajót el irányítani mégiscsak könnyebb, mint egy ekkora csapásmérő erő.

De nem ő kérte, hogy Vader minden szabályt felrúgva léptesse elő, miután egy stratégiai szarvashiba miatt fellobbanó haragjában megfojtotta Kendal Ozzel admirálist. Egyszerűen csak így alakult, s bár Piett sejtette, hogy a tisztársai miket sutognak az ügyről a háta mögött, egyelőre nem foglalkozott a pletykákkal. Minden létező mérce szerint sikerült villámgyors karriert csinálnia a haditengerészetnél és már csak arra kellett ügyelnie, nehogy úgy végezze, mint balszerencsés elődje. Ehhez pedig precíz munkavégzés szükséges, a legjobb tudása szerint, hogy mielőbb beletanuljon a flottaadmirálsi szakma rejtelmeibe. És neki élesben kell vizsgáznia a könyörtelen fekete lovag előtt, nem egy hadgyakorlaton, úgyhogy csak ne sutyorogjanak a többiek irigykedve, beleértve Venkát is. A nagyúr közelében könnyű volt előléptetést kapni a jó munkáért, de halálbüntetést is a kudarcért, mint azt az Avenger kapitányának végzete mutatja.

Piett óvatosan megtörölte kézfejjével enyhén izzadó homlokát és próbálta kivenni fejéből Ozzel és Needa eltorzult arcának emlékét, ahogy fuldokolva a fémpadlóra rognak a közelében. Ez vele nem történhet meg! Ő sosem lesz olyan figyelmetlen és ostoba, mint a két halálraítélt tiszt. Ha kell napokig nem alszik és folyamatosan szolgálatban marad a hajón, de nem fogja eljátszani az esélyét Darth Vadernél. Így hát nagy levegőt vett és a fáradságát feledve, hunyorogva lenézett a monitorasztalon világító jelentésekre, kitartóan folytatva tanulmányozásukat.

Az elmúlt két napban rengeteg minden történt a Hoth rendszerben. Ezek többségéről ő, mint a Halál Osztag újonnan kinevezett parancsnoka csupán most szerzett tudomást, órákkal, sőt napokkal a történetek után. Nem a rossz kommunikáció miatt, hanem mert a törzstisztjei gondosan szelektálták és bonyolult módon sorba rendezték az elé kerülő információkat, hogy ne terheljék túl a zöldfülű admirálist, akinek amúgy is főtt a feje a fekete lovag különleges kívánságai miatt. Még jó, hogy nem neki kellett egy személyben kiadnia minden utasítást a csata során és ellenőrizni a végrehajtásukat, különben reménytelenül belassult volna a birodalmi hadigépezet és nem tudtak volna a nagyúr által elvárt magas színvonalon teljesíteni a lázadókkal szemben.

A csata első napja azzal telt, hogy az Executor és kísérő flottája blokádot vont a hatodik bolygó és három kis holdja köré, próbálva megakadályozni a lázadó hajók szökését. Ez nem ment gond nélkül, főleg az ellenség nehéz légvédelmi ionágyúja miatt, ami több csillagrombolót üzemképtelenné tett, lehetőséget adva a rebelleknek a menekülésre. A beérkező jelentések szerint a Tyrant még mindig harcképtelen állapotban sodródott orbitális pályán és a személyzete Xamuel Lennox kapitány irányításával hősieles küzdelmet folytatott a megmentéséért. A Corrupter időközben összeszedte magát és visszaállt a harcrendbe, ellenben a balszerencsés Avarice romboló gyakorlatilag megsemmisült. A legénységének csak egy elenyészően kis része tudott elmenekülni, őket azóta kihalászták a Stalker az űrből.

Az óhatatlan veszteségek ellenére Piett elégedett volt a helyzettel. A flotta súlyos árat fizettetett a lázadókkal nem csak a felszínen, de az űrben is. Az összesített adatok szerint tizenhét darab GR-75-ös teherhajót sikerült kilőniük, valamint legalább öt vadászgépet, amik oltalmazni próbálták a közepes szállítóegységeket. A támaszpont hangárjaiban továbbá megsemmisült hat Kleeque osztályú teherszállító is. Ezek a rohamosztágosok által készített videofelvételek tanúsága szerint mind tele voltak halottakkal és hadianyagokkal. Az elmenekült hajók számát a felszíni bázis hangárjaiban talált

parkolóhelyek és a radarbemérések alapján tíz–tizenöt körülire becsülték a szakértők, vagyis jó kétharmados veszteséget sikerült okozniuk a lázadóknak. Ami nagyon jó arány, de simán lehetett volna több is, ha sikerül meglepniük az ellenséget a felszínen. Igazán kár, hogy Ozzel admirális könnyelműsége miatt túl közel lépett ki a flotta a hiperútból a bolygóhoz és ezzel lehetőséget adott nekik a védelem megszervezésére.

A stratégiai elemzők szerint egyébként nyilvánvaló, hogy a lázadók csak a felszíni csapataikat állomásoztatták a Hothon. Az űrflottájuknak nyoma sem volt a környéken. A csillagrombolók nem találkoztak a cirkálóikkal, fregattjaikkal, ágyúnaszádjaikkal, így könnyű dolguk volt a szinte teljesen védtelen teherszállítókkal szemben. A legtöbb ellenséges hajót a Devastatornak sikerült szétlőnie, de az Accuser, Piett korábbi hajója is jól teljesített a csatában. Az űrben sodródó roncsok átvizsgálásával csak nemrég végeztek, több tucat túlélőt mentve meg, akik nagy része sebesült volt. Zsákmányoltak továbbá egy csomó droidot és az elemző részleg már megkezdte a begyűjtött és épségben maradt adattárolók átvizsgálását, amiket a lázadóknak nem maradt idejük kitörölni vagy darabokra zúzni. Még néhány nap és többet fognak megtudni a felkelőkről, mint a csatát megelőző években összesen.

Piett érdeklődve olvasott egy kritikus hangvételű elemzést, amiben valaki azt fejtegette, hogy a lázadók milyen ostobán reagáltak a birodalmi támadásra. A szakértő szerint főként a saját taktikai hibáiknak, s nem a császári flotta hatékonyságának köszönhető, hogy ilyen súlyos veszteségeket szenvedtek a kiűrés során. Az űrhajóik kis csoportokban menekültek el a bolygóról a hiperűrbe, több különböző ugrási vektor mentén, ahelyett, hogy egy rajba tömörülve, egymást támogatva próbáltak volna meg kitörni a foghíjas blokádon. Ráadásul az első órákban alig néhány teherhajót indítottak két–két vadászgép kíséretében, ami arra utal, hogy sikerült meglepniük őket és igencsak kapkodva pakolhatták össze a holmijukat.

Az ellenállás szervezetlenségét sejteti az a tény is, hogy viszonylag gyorsan és simán legyőzték őket a felszíni csatában. Az összesített jelentések szerint tizenkét légisikló, pár tucat felszíni nehézlöveg és körülbelül kétezer gyalogos katona volt minden, amit a lázadók ki tudtak állítani a császári rohamezreddel szemben. Szánalmasan csekély erő, szinte már jelentéktelen a birodalmi hadsereg méretéhez és képességeihez mérve. Piett lekicsinylően gondolt a rebellis csőcselékre, akik fél napig sem tudták tartani az állásaikat néhány lépegető ellenében a hómezőkön. A Yavinnál bezzeg hónapokig elhúzódtak a harcok, igaz ott az erős légvédelem mellett a dzsungellel borított, erősen tagolt terep nehézségei és az ostrommal megbízott parancsnokok baklövésai is hátráltatták a császári csapatok előrenyomulását. Ha tényleg ennyire meggyengültek a lázadók az elmúlt években, akkor tulajdonképpen fölösleges komoly fenyegetésként gondolni rájuk és ekkora haderővel felvonulni ellenük.

De persze volt olyan bölcs, okulva elődje dicstelen halálából, hogy nem tette szóvá senkinek a háborúval kapcsolatos nézeteit. Ha Vader nagyúrnak és a császárnak nincs fontosabb dolga, mint ezt a hőbörgő söpredéket hajkurászni a galaxisban, ám tegyék. Ő nem fog vitatkozni velük a stratégiáról és fegyelmezetten végrehajtja a kapott parancsokat. Mert ez a siker és főként az életben maradás titka a flottánál. A lázadók meg csak fussanak, amerre látnak az ócska hajóikkal. Bárhová bújjanak előlük félelmükben, előbb–utóbb úgyis megtalálják őket és sorra felszámolják a kisebb–nagyobb telepeiket minden planétán. Az admirális számára egyetlen pillanatig sem lehetett kétséges, hogy győzni fognak és keményen megrendszabályozzák a csőcseléket. Mert a Galaktikus Birodalomban rendnek kell lennie. Ez a béke és a fejlődés záloga.

Rákoppintva az üveglapra előhívta a sorban következő jelentést, amit a Hóvihar Támadóerő küldött még előző nap a felszínről. A tárgyilagos beszámoló szerint a bázison rengeteg felszerelés, gépezet, fegyver, muníció, alkatrész, robot és élelmiszer, valamint

orvosi felszerelés hátramaradt a nagy felfordulásban. Ezek átvizsgálását még éppen csak elkezdték, hogy kiderítsék az eredetüket, mielőtt megsemmisítenék őket. Előbb ugyanis minden járatot és helyiséget át kellett vizsgálniuk a rohamosztagosoknak, épen maradt adattároló berendezéseket, kóborló droidokat, továbbá időzített bombákat és túlélő lázadókat keresve. Akik többnyire nem adták meg magukat, még sebesülten és a hidegtől átfagyva sem. Inkább a végsőig harcoltak a jégbe vájt alagutakban és helyiségekben vagy megölték magukat, hogy így meneküljenek meg a fogságtól és főként a kihallgatástól.

A lázadó bázis ostroma természetesen Vader kedvenceinek, az 501-es légió katonáinak jutott, akiknél jobb elitalakulat nem létezik állítólag a birodalmi hadseregben. De még őket is keményen megszorongatták a kétségbeesetten védekező rebellisek a hőcsatában. A támaszpont ellen indított kilenc nagy AT–AT lépegetőből hármat sikerült felbuktatniuk és használhatatlanná tenniük, valamint a kisebb járógépekből is odaveszett hét darab különböző okokból. A halott és sebesült katonák száma meghaladta a négyszázat, a többségüket már felhozták a kompok az Executorra. Beleértve a súlyosan sérült Maximilian Veers tábornokot is, aki az egyik lábát vesztette el, mikor a vezérlépegetőjébe belerohant egy lázadó hősikló. Az első tisztje, Freja Covell ezredes szintén megsebesült, de önkéntes elhatározásából úgy döntött, lent marad az embereivel és ilyen állapotban is folytatja a harcot. Szerencsájük, hogy ők legalább életben maradtak. Nem úgy, mint Nevar dandártábornok és Starck ezredes, meg több más magas rangú tiszt a csapatból. A Hóvihar Támadóerő vezetését ezért Brenn Tantor tábornoknak kellett átvennie és befejezni a hadműveletet.

A súlyos veszteségek ellenére is viszonylag csekély ár ez egy nagy győzelemért – vélte Firmus elégedetten. A birodalom végre rendesen visszavágott a lázadóknak a yavini vereségért és megbosszulta a Halálcsillagon odaveszett milliónyi katonáját. Ezek után egy jó darabig nem fogja összeszedni magát a törvényen kívüliek bagázsa!

Rövidesen felfigyelt egy tegnapi meteorológiai előrejelzésre, miszerint a harcmező körzetében az űrmegfigyelők szerint komoly vihar van kialakulóban, ami napnyugta előtt el fogja érni a harcteret. Tantor tábornok szakértője volt a szélsőséges éghajlati viszonyok közt végzett hadműveleteknek, ezért azonnal kiadta a parancsot a felszínen portyázó embereinek, húzódjanak be a bázis hangárjaiba és ha tehetik, zárják le a kapukat. Mivel a munkával még korántsem végeztek – és valószínűleg napokba fog telni, mire összeszedik magukat és feljönnek a bolygóról –, odalent kell kivárniuk a vihar végét. Ha a rádiókapcsolat közben akadozna a flottával, ne aggódjanak értük – üzenté a tábornok magabiztosan egy holovíziós felvételen. Az emberei simán ki fogják bírni akár egy hétig is a rendelkezésükre álló készletekkel.

A lépegetők ellenben kint maradtak a szabadban, túl nagyok lévén ahhoz, hogy beálljanak velük a hangárokba. A toronymagas harci gépeket nem arra tervezték, hogy bennük az utasok napokig kibírják abban a szörnyű hidegben, viszont legalább amiatt nem kell aggódniuk, hogy betemeti őket a hó reggelre.

Egy másik jelentés arról szólt, hogy a lépegetőket szállító Y–85–ös Titán szállítóegységek rendben felszálltak a landolási zónából, a Moorsh Moraine jégmezőről, ahová eredetileg letették a rohamcsapatokat és rövidesen dokkolnak a szuper-csillagrombolón. A kapitányaik nem akarták megkockáztatni, hogy a drága leszállóhajóik szétfagyjanak a Hothon. Inkább kivárják idefönt a vihar elálltát és majd visszatérnek, ha jó idő lesz a bázis környékén. A tomboló hófúvásban úgysem tudnák felszedni a lent rekedt harccsoportot.

Piett a Hoth éghajlati viszonyait tanulmányozva hamar megértette, miért választottak a lázadók egy ennyire mostoha időjárású világot rejtekhelyül. Vihar idején se ki, se be nem lehet közlekedni a felszínen és a légkörben, a vastag jégmező alatt pedig tökéletes

biztonságban vannak mindentől. Egy orbitális pályán elhaladó hajó legalábbis csak akkor veheti észre a szabadba telepített létesítményeiket, a pajzsgenerátort és a lövegtoronyokat, ha épp jó idő van, ami a Clabburn tartomány területén meglehetősen ritka dolog. Ráadásul a bolygórendszerre jellemző erős meteortevékenység miatt senki sem jár erre, eltekintve a szektorban portyázó kalóztól és csempészekről. Egyszóval nagy szerencsájuk volt, hogy az ide ledobott kutász droidjuk egyáltalán rátalált a bűvőhelyükre.

Az admirálisnak ugyanakkor fogalma sem volt, honnan tudta olyan biztosan Darth Vader, hogy pont itt kell keresniük a lázadókat? Nyilván ennek is köze lehet a misztikus képességéhez, amivel az erőnek nevezett rejtélyes jelenséget uralta. A fekete lovag elképesztő mutatványai még őt is folyton rémületbe kergették, nem csupán az alacsonyabb rangú tiszteket a flottában. Ennek köszönhetően Vader zászlóshajóján a félelem volt az, ami az embereket mozgatta, s nem a birodalom iránti hűség vagy a karriervágy. Ilyen feszült légkörben pedig nagyon nehéz jó munkát végezni.

Piett most leginkább amiatt aggódott, hogyan fogja megtalálni a Millennium Falcont, ami után a nagyúr feltűnő érdeklődést mutatott egy ideje. Az ócska koréiai teherhajó az elmúlt két napban többször is lerázta az utána küldött csillagrombolókat és TIE vadászokat, bemenekülve a rendszer peremén található nagy aszteroidamezőbe. Ahová Vader könyörtelenül utána küldte a flottáját, nem törődve az óhatatlan veszteségekkel. Pusztán ezzel a döntésével több kárt okozott a Halál Osztagnak, mint a csata során az összes lázadó együttvéve. De a fekete lovagot láthatóan nem érdekelték a veszteségek. A hajót akarta, szinte már fanatikus csökönységgel és az admirális – ha élni akart – kénytelen volt engedelmessé válni a minden józan számítást nélkülöző parancsainak. Ám a rengeteg erőfeszítés ellenére a csészealj mégis lerázta valahogy a sarkában lihegő Avengert és csúfot űzve a rombolóból, rejtélyes módon eltűnt az orruk előtt.

A kudarc Lorth Needa kapitány életébe került és Piett nagyon nem szerette volna, ha ő lesz a következő Darth Vader halállistáján. Épp ezért egy ideges mozdulattal félretolta a monitorasztalon zsúfolódó olvasatlan jelentéseket és maga elé húzta a csészealj elfogásával kapcsolatos mappát, amiben az eddigi állományokat gyűjtötték össze a szárnysegédei. Nem törődve növekvő fáradtságával, tanulmányozni kezdte az adathalmazt. Próbálta kitalálni, mi történhetett a csempészhajóval és hová tarthat most, fedélzetén a régóta körözött Leia Organával.

A Hóvihar Támadóerő elektronikus harcászati csoportja a lázadó bázis ostromakor lehallgatott egy gyenge rádióadást, amiben a későbbi hangminta elemzés szerint Han Solo, a Millennium Falcon kapitánya értesítette az egyik induló szállítóegységet, hogy bent rekedtek Organa hercegnővel. Valószínűleg leszakadt a hangárba vezető alagút előttük a robbanások keltette rázkódástól és nem tudtak eljutni az űrhajóhoz. Így Darth Vader jogosan feltételezte, hogy az alderaani exszenátor a koréiai csempész bárkáján hagyta el a támaszpontot.

Piett ismerte jól a hercegnőből lett lázadó vezér előtörténetét, elvégre a nagyúr a Halálcsillag pusztulása óta vadászott rá, időt és energiát nem kímélve. Az admirálisnak egyre inkább az volt az érzése, hogy az egész lázadás elleni hajsza igazából csak ürügy a fekete lovag számára, amivel megindokolhatja, miért akarja elkapni Organát, meg egy Luke Skywalker nevű fiatal vadászpilótát, aki állítólag felelős volt a harcállomás felrobbantásáért. Ez nem háború volt, hanem személyes bosszúhadjárat néhány idealista kölyök ellen, akik felbosszantották a parancsnokot.

A Millennium Falcon felszívódása után a flotta két részre szakadt, a nagyúr parancsának megfelelően. Az Executor és néhány kísérője itt maradt a Hoth rendszerben, hogy megvárják a felszínen dolgozó csapatokat, míg befejezik a lázadók támaszpontjának átvizsgálását. A többi egység pedig szétszéledt az Anoat szektorban, sőt azon is túl, hogy átkutassák a legvalószínűbb helyeket, ahová mehetek a szökevények. A Birodalmi

Hírszerző Hivatal szakértői valószínűsítették, hogy több közeli rendszer bolygóin lehetnek még a felkelőknek kisebb bázisaik, valamint szövetségeseik, akik támogatják a felforgató tevékenységüket. Ezeknek szintén ideje a körmére nézni és felszámolni a búvóhelyeiket, mielőtt további károkat okozhatnának a császárságnak.

Az admirális már épp bele akart mélyedni egy stratégiai elemzésbe az lone rendszerben folyó lázadó tevékenységgel kapcsolatban, amikor megérkezett Venka hadnagy és Brandei parancsnok, átfurakodva a hadműveleti szobában csevegő tisztek között. Így kénytelen volt egy időre félretenni a terebélyes jelentéskupacot és a férfihoz fordult, hogy meghallgassa tájékoztatóját a flotta által bevetett új Phantom vadászgépek eredményességi mutatóiról.

Miután ezzel végzett, más tisztek jöttek, milliónyi problémával, kéréssel és üzenettel vonva el figyelmét a Millennium Falcon ügyétől. Végül teljesen megfélemedezett az egésztől és órákkal később rezignáltan hagyta, hogy Okins admirális átvegye a helyét, amíg ő visszavonul a kabinjába és kialussza magát.

Mikor belépett a puritán egyszerűséggel berendezett szobába, eszébe jutott, hogy üzenetet kéne küldenie a szüleinek az Axxilára, amiben közli velük az előléptetését. De vajon jó ötlet ez? Hisz ki tudja, meddig marad a posztján – és főleg életben – Vader nagyúr akaratából. Ezen gondolkodott tusolás közben, sőt még azután is, hogy fáradtan odatántorgott az ágyához és lerogyott rá, a belső feszültség miatt sokáig nem tudva elaludni. Eredményeket kell felmutatnia a fekete lovagnak, különben annyi a szépen felívelő karrierjének!

IV.

A kisbolygó szilárd talaján parkoló Millennium Falcon fedélzetén lázas munka folyt a nap hátralévő részében. Han és Csubakka a túlterhelődött pajzsgenerátort, majd a jobb oldali energiaátalakítót javították, felhasználva az utolsó készleten lévő pótalkatrészeket is. Szerencsájukra úgy találták, hogy egyik berendezés sem szenvedett komolyabb sérülést a burkolatot behorpasztó találatok nyomán. Így minden esélyük meg volt rá, hogy pár óra alatt rendbe tudják hozni a rendszert.

Solo némi töprengés után úgy döntött, a biztonság kedvéért előbb kívülről is megnézi a hajótestet, hogy lássa, milyen állapotban van a páncélzat és a külső műszerek. Bár sosem szeretett szkafanderben dolgozni a világűr vákuumában, most mégis ki kellett mennie, mert ezt a feladatot nem bízhatta a társaira. A vuki még nála is jobban utálta a hermetikus öltözékeket, a hercegnő pedig nem rendelkezett a végrehajtáshoz szükséges gyakorlattal és műszaki tudással.

Miközben magára cibálta régóta nem használt szkafanderét, egyre az járt a fejében, milyen kár, hogy nem vett a fedélzetre egy repulzor hajtóművel felszerelt karbantartó droidot, amit most kiküldhetne elvégezni a munkát. Vannak dolgok az életben, amiken nem jó spórolni – ismerte föl megkésve, már nem először az elmúlt években.

Amíg ellenőrizte az űrruha rendszereit és a háti tartályokban lévő levegő mennyiségét, Csubakka odahozta neki a raktérből az egyetlen mikrogravitációs környezetben használatos manőverező egységüket. A férfi ezt magával cipelte a zsilipbe, ahol ráállt a talprészére és lába közé szorította hosszúkas, formatervezett törzsét. Ez nem olyan hatékony közlekedési eszköz, mint egy röphátizsák vagy röpfotel, de pillanatnyilag megteszi, mert nincs más a fedélzeten.

Miután a szivattyúk eltávolították a levegőt a zsilipból, kikapcsolta a mesterséges gravitációt és jobb kézzel megragadva a röptető elejéből kiálló botkormányt, finoman

kilebegett vele a felnyíló zsilipajtón az űrbe. Odakint az aszteroida felszínén olyan csekély volt a tömegvonzás, hogy a lába közé fogott szerkezet nélkül menthetetlenül ellebegett volna az űrbe az első lépésnél.

A Hoth rendszer napja épp lenyugodott a közeli horizonton, utolsó sugarai hosszú árnyékokat vetettek a kisbolygó poros felszínére. A szürkésbarna talaj fölött suhanva Han bekapcsolta sisakreflektorait és vizsgálni kezdte, vajon a burkolat sérülései fenyegetik-e a csészealj szerkezeti integritását? Az évekkel korábban felszerelt páncéllemezek azonban jól tűrték a lézersugarak csapásait, mert sehol sem szakadtak át, így az alattuk húzódó szigetelőréteg sértetlen maradt. Ezután megnézte a bárka elejét is, ahol számos friss horpadás árulkodott a védőpajzson áthatoló meteorok pusztításáról. Az orr részben elhelyezett műszerek azonban csodával határos módon nem sérültek meg, csupán az egyik leszállófény lámpája tört össze a bal oldalon.

A kapitány megnyugodva tért vissza az űrhajóra és csatlakozott a társához a hátsó raktérben. Ahol Csubakka időközben félrepackolta a külső szelvényfal elől a mindenféle felszereléssel teli ládákat, hogy hozzáférjenek a pajzsgenerátorhoz. Mire a koréliei lehámozta magáról az elnyűtt munkaszkaferandert, ő már leszerelte a belső burkolólemezeket és félig szétbontotta a sérült berendezést, kiszedegetve a szétégett tekercseket, kábeleket és biztosítékokat.

– Ha túl leszünk ezen az egészen, az első utunk a Nar Shaddaara fog vezetni, Csubi! – dünnyögte Han, a Novaldex gyártmányú generátort nézegetve kritikusan. – Meglátogatjuk az öreg Shug Ninxet és rendesen kipofozzuk a ládát, hogy olyan legyen, mint újkorában!

A vuki helyeslően felbődült, örülve a hírnek. Shug Ninx szerelőműhelyében mindig szívesen látták őket és tisztességes áron jutottak alkatrészekhez. A Falconból ott lett igazi csempészhajó, miután Solo elnyerte szabakkon a járgányt Lando Calrissiantól. A rengeteg barkácsolás, illegális átalakítás és szabványostól eltérő módosítás után vált alkalmassá az YT-1300-as arra, hogy hagyja a nyomába eredő vámőrségi hajókat, illetve esélye legyen megszökni a birodalmi csillagrombolók elől, számtalanszor kimentve utasait a veszélyes helyzetekből.

De az ilyen rendkívüli teljesítményeknek nagy ára van. Nem csupán pénzben, hanem a ráfordított munkaidőben is. Az elmúlt években Han és a vuki már annyit javígtatták, toldozták-foltozták a csészealjat, hogy abból az összegből akár egy új hajót is vehettek volna. Mégsem szabadultak meg az öreglánytól, furcsa vonzódást érezve az ütött-kopott kaszni iránt, ami az egyetlen tulajdonuk és egyben a lakóhelyük is volt hosszú ideje. Ezt a ragaszkodást nem érthetik meg azok, akik nem a világűrben élnek és dolgoznak. Mint például a női utasuk, aki folyton bosszankodni kezdett, valahányszor szembesült valami műszaki vagy egyéb problémával, hiányossággal a Falcon fedélzetén.

Amíg tulajdonosai az űrhajó javígtatásával voltak elfoglalva, Leia Organa felmérte a raktárakban talált készleteket az előttük álló hosszú út előtt. Precízen összeírta minden élelmiszert és feltétlenül szükséges holmit egy kopottas adattáblára, aminek kijelzője több helyen pixelhibás volt. Ez megnehezítette némiképp a szöveg bevitelét és olvasását, de nem tette teljesen lehetetlenné a munkáját. A hercegnő tudta, hogy hiperhajtómű nélkül hetekbe telhet, mire elvergődnek a legközelebbi javítóműhelyig és ezalatt gondosan be kell osztaniuk az ennivalót. Ő ugyan kevéssel is beéri, de a vuki biztosan le fog soványodni az út végére, amennyit képes felfalni normál körülmények között. Még jó, hogy Thripio csak áramot fogyaszt és nincs szüksége levegőre sem.

Vízzel szerencsére bőven el voltak látva. Hármójuknak csaknem öt hétre elegendő ivóvizük volt palackozva, meg pár üveg szesz hangulatjavítónak. A lány végül megvizsgálta a légcserélő rendszert is, ami elektrolízissel állította elő egy nagy tartály vízből az oxigént. A műszerek tanúsága szerint kilenc hétig fog kitartani a mennyisége a jelenlegi fogyasztás mellett. A Falcon molekuláris szén-dioxid szűrője, ami kiengedi az

űrbe a mérgező gázt, képes magától regenerálódni, így szinte korlátlan az élettartama. Ezzel szemben Leia aggódva állapította meg, hogy az aktív szenes szűrőket rég ki kellett volna cserélni. A port, mindenféle szagokat és illékony vegyületeket, meg szőrszálakat eltávolító szűrőbetétek szinte teljesen eltömődtek a hosszú használatától. Pár hétig talán még kibírják, ha lekaparja róluk a koszt, de aztán végképp bedugulnak és az űrhajó légtere egyre bűdösebbé válik. Ez nem túl jó hír a szaglásuk számára.

Mikor végzett, előrement a pilótafülkébe, hogy összevesse az adatokat a fedélzeti számítógép bejegyzéseivel. Szi Thripio – akit a leszállás után ismét bekapcsoltak – a másodpilóta ülésében kucorgott, sárgán világító szemait a műszerfalra irányítva. A kapitány utasította a droidot, hogy folyamatosan figyelje a radart és azonnal szóljon a belső hírközlőn keresztül, ha azt látná, hogy egy meteor közeledik feléjük. A langaléta robot csöppet sem örült annak, hogy az űrhajó visszatért az aszteroidamezőbe, de tudomásul vette a szerves lények döntését, bölcsen mellőzve ezúttal a panaszkodást és a túlélési esélyeikkel kapcsolatos valószínűségszámításokat. Semmi kedve nem volt ugyanis ahhoz, hogy újra kikapcsolják.

Amikor a hercegnő belépett a fülkébe és odatelepedett mellé, a protokoll droid felnézett rá. Mióta a királyi felség személyes asszisztenseként dolgozott, még sosem látta ennyire megviseltnek az arcát.

– Valami bántja önt, Leia úrnő? – kérdezte óvatosan, próbálva társalgást kezdeményezni a hölgyel.

– Nem. Csak éhes vagyok és kimerült. – legyintett a lány bágyadtan.

Egy vékony kábelrel a számítógéphez kapcsolta az adattáblát és nekilátott összehasonlítani a táblázatokat. Hátha kifelejtett valamit, ami elkerülte figyelmét az űrhajó egyik félreeső sarkában. A Millennium Falcon mégiscsak egy csempészhajó, tele rejtett rekeszekkel és álcázott tárolókkal, ahol a koréliai további készleteket dugdoshatott vészhelyzet esetére. Egy ekkora űrhajón sokkal több tartalék élelemnek kéne lennie annál, amit eddig talált.

– Óhajtja, hogy készítsek önnek valami finomat?

– Nem kell, Thripio.

Leia eltűnődött azon, hogyan magyarázza el a robotnak, milyen szűkösek a készleteik. Amíg oda nem érnek valami lakott helyre, jó esetben is csak naponta egyszer ehetnek, körülbelül fele annyit, amennyire egy egészséges emberi szervezetnek szüksége volna. Egyszóval mindhárman le fognak soványodni és szép karcsúak lesznek az út végére. Bár őt eddig sem fenyegette az elhízás veszélye.

– Akkor talán lepihenhetne egy kicsit! – próbálkozott tovább az aranyszínű droid kitartóan.

– Majd lefekszem, ha ezzel végeztem! Te csak figyeld a műszereket! – utasította Leia szigorúan. – Nem szeretném, ha a fejünkre esne egy sziklatömb!

Thripio viselkedés elemző programjai felismerték, hogy a nőnek nincs kedve társalogni, ezért feladta és visszafordult a radarképernyőhöz. Amióta Solo kapitány kimentette őket a felkelők bázisáról, Leia Organa feltűnően nyugtalan volt és ideges, még a szokásosnál is jobban. Ráadásul frusztrált és bizonytalan, a gesztusai alapján legalábbis. A protokoll robot úgy vélte, ehhez az őket üldöző birodalmi csillagrombolók jelentette fenyegetésen, valamint az aszteroidamező veszélyein kívül az űrhajó kapitányához fűződő ellentmondásos viszonya is nagy mértékben hozzájárult. A hercegnő és Solo elég sokat veszekedtek, civakodtak egymással az elmúlt években. Lévéen mindketten erős és független jellemek, akik nem tűrték, hogy mások parancsolgassanak nekik. De most, hogy kényszerűségből össze voltak zárva a Falcon fedélzetén, valami megváltozott köztük.

Thripio felidézte magában azt a pillanatot, mikor előző nap óvatlanul megzavarta Hant és Leiát az egyik benyílóban. Éppen csókolóztak, bizalmasan összesimulva egymással a

szűkös helyen. Nem úgy nézett ki, mintha ki nem állhatnák a másikat. Lehetséges lenne – tűnődött a robot –, hogy a közös veszély hatására végre félretették a nézeteltéréseiket és egymásba szerettek? Vagy ez is csak egy újabb fejezet a köztük folyó bonyolult hatalmi játszmaiban, aminek rövidesen vége lesz, amint biztonságba jutottak? A rendelkezésére álló adatok alapján az elemző moduljai nem voltak képesek megbízható becslést adni az események végkimenetelét illetően.

Elmélkedését a konzolon felvillanó figyelmeztetés és hangos vijjogás szakította félbe. A nagy hatósugarú radar közeledő meteort jelzett, ami a számítógép becslése szerint kevesebb, mint fél percen belül fog becsapódni a hajó mellett a kisbolygó felszínébe.

– Mi az? – kapta föl a fejét Leia idegesen.

– Egy fél méter átmérőjű kőtömb közeledik, felség. – válaszolta nyugodtan a protokoll robot, miután leolvasta a kijelzéseket. – Előttünk fog becsapódni, körülbelül száz méterre.

– Nem kéne odébb vinnünk a hajót? – kukkantott ki az ablakon a lány, a csillagokkal és távoli aszteroidákkal telehintett égboltot szemlélve. Semmit sem látott, de csöppet sem nyugodott meg a droid tájékoztatásától.

– Solo kapitány meghagyta, hogy csak akkor szóljak neki, ha ötven méternél közelebb szándékozik lezuhanni hozzánk egy meteor.

– Mire Han vagy Csubi ideér a gépházból, az a vacak rég a fejünkre esett! – mérgelődött a hercegnő összevont szemöldökkel.

– A kapitány felhatalmazott rá, hogy szükség esetén beindítsam az űrhajót és a repulzorokkal fölemeljem az aszteroidáról, majd odébb tegyem néhány száz méterrel a síkságon. – magyarázta hivatalos hangon Thripio. Azzal érezhető büszkeséggel a kormányműre tette fémkezét.

Leia nem volt elragadtatva az ötlettől, elvégre évek óta ismerte az aranyszínű robotot.

– Nem tudtam, hogy képes vagy űrhajót vezetni!

– A gépkezelés és az egyszerűbb járművek irányítása a másodlagos funkcióim közé tartozik! – tájékoztatta az emberformájú egység. – A Millennium Falcon kormányzása alig bonyolultabb feladat egy terepsikló vezetésénél.

– Nagyszerű! – sóhajtott föl a lány, kissé szarkasztikusan. – Akkor a jövőben sofőrként is igénybe fogom venni a szolgálataidat, ha szükség lesz rá!

– Boldogan állok a rendelkezésére, úrnőm! – biccentett Thripio, elégedetten kihúzva magát az ülésben.

A következő másodpercben alig érezhető remegés futott át az űrhajó törzsén. Mindketten kinéztek a kopár, szürkésbarna tájra, ahol a zajtalanul becsapódó kőszikla nagy porfelhőt felverve darabokra tört az ütközés erejétől. A csekélyke gravitáció miatt a törmelékek és a por nem üledtek le a kisbolygó felszínére, hanem szanaszét repültek az űrbe, mint valami égbeszökő gejzír.

– Ejha! – suttozta kíváncsian a hercegnő. Sosem látott még ilyen közeli meteorbecsapódást.

Kisvártatva alacsonyán szálló porszemek és kisebb kavicsok záporoztak a teherhajó elülső részére, halk csikorgással, idegesítő koppanásokkal pattogva le a fémköpenyről, valamint a transzparacél ablaküvegről. Mintha átmenetileg homokviharba kerültek volna, olyan volt a látvány. Inkább érdekes, mint félelmetes.

A konzolon bekapcsolt a hírközlő. Han érdeklődött a zaj okáról.

– Mi történik odakint, Thripio?

– Csak egy kisebb meteorbecsapódás törmelékei érték a hajót, kapitány! – felelte a droid előredőlve. – Aggodalomra semmi ok!

– Örülök neki, hogy ilyen szakértő vagy! – morgott a koréliei. – Ne lankadjon a figyelmed!

– Értettem, kapitány!

Leia érdeklődve nézte a protokoll robotot, ahogy magabiztos könnyedséggel válaszolgat Solónak, aztán visszafordult a munkájához. Úgy tűnik, Thripio tényleg tudja, mit csinál. Hasznos ez a droid, az idegesítő szokásai és apróbb fogyatékoságai ellenére.

Szöszmötölt még egy darabig a számítógéppel, aztán valamivel elégedettebben elhagyta a pilótafülkét, hátrasietve a jobb oldali raktérbe. Ahol Han és a vuki épp végeztek a szereléssel és a burkolólapokat illesztették vissza a falra.

– A számítógép nyilvántartása szerint kell lennie itt egy ládának, tele tartós élelmiszerrel! – mondta halkán, mikor belépett a nyitott ajtón.

– Az a piros, ott alul. Negyven kiló szárított kaja, vészhelyzet esetére. – mutatta a kapitány, odalépve mellé. A társára hagyta a lemezek rögzítését, piszkos kezét egy rongyba törölgetve.

A hercegnő nem nézett a férfira. Inkább erőlködve lepakolta a jókora műanyag ládára helyezett különféle csomagokat és felnyitotta fedelét. Érdeklődve pillantott a rengeteg zacskóra, megkönnyebbülten állapítva meg, hogy mégsem fognak lesoványodni a következő hetekben. Ennyi étellel egy szakasz éhes felkelő katonát jól lehetne lakatni.

– Nagyszerű! Akkor már csak a légszűrő betétek problémáját kell orvosolnunk és mehetünk is tovább! – csukta le a láda fedelét a lány.

– Indulás előtt ellenőriztem őket. Két hétig biztosan jók lesznek. – vont vállat Solo könnyedén. – Nem gondoltam volna, hogy fény alatti sebességen kell elvándoroznunk a legközelebbi rendszerig.

– Mégis, mennyi idő alatt érünk oda?

A hercegnő csípőre tett kézzel szembefordult a kapitánnyal. Nem nézett a szemébe, mintha zavarban lenne a férfi jelenlétében. Inkább a csavarokkal bajlódó vukit figyelte, aki megpróbált úgy tenni, mintha ott se lenne.

– Az Anoat rendszer tizenkét napra van. Majd ott veszünk új szűrőket és megjavítatjuk a hiperhajtóművet. Főlöszleges idegeskednie, felség!

Han érezte rajta a feszültséget és próbálta megnyugtatni csinos útitársnőjét. A lány azonban dacosan felszegte állát és elutasítóan válaszolt neki.

– Nem vagyok ideges! Csak fáradt!

Azzal kísért a raktérből. A koréliei félredobta az olajos rongyot és ruganyos léptekkel követte. Átmentek a gépházon, s kilépve a körfolyosóra jobb felé indultak.

– Akkor menjen, pihenjen le a hálókabinban. – folytatta Han gyöngéden. – Majd mi Csubival befejezzük a javításokat. Amint elkészültünk, felszállunk.

Leia elgondolkodott az ajánlaton és nem volt kifogása ellene. Tényleg nagyon fáradt volt, bár egyelőre még tartotta magát. Előreigyekezett az utastérbe, hogy megvacsorázzon lefekvés előtt. És határozottan felizgatta a tény, hogy a férfi ott caplatott a nyomában, mint akinek nincs más dolga az ő kíséretésén kívül.

– Rendben. De előbb ennem kell valamit.

Megkereste az élelmiszeres ládát és rövid válogatás után kivett belőle egy csomagot. A címke alapján gyümölcsleves volt benne és vegyes főzelék húsgombóccal. Szabvány úrhajós eledel, ugyanattól a cégtől, amelyiktől a felkelők is beszerezték az ellátmányt az utóbbi hónapokban.

Han odalépett mellé és átkarolta a derekát. Leia nem ellenkezett, amikor könnyedén magához húzta testét. Úgy érezte, kifejezetten megnyugtatja a másik közelsége. Barátságosan duruzsoló hangjától pedig egészen ellágyultak arcán a vonások. Szeretett volna szorosan hozzábújni, de inkább megőrizte tartózkodását, nem akarván tovább bátorítani Solót a közeledésre. Jobb, ha nem vonja el a kapitány figyelmét az úrhajójáról. Amíg nem értek biztonságra, okosabb lesz félretenniük az egymással kapcsolatos érzéseiket. Ezért végül – kissé vonakodva – kibújt az öleléséből és az asztalhoz sétált.

– No és mit fogunk csinálni, ha Boba Fett megint ránk akaszkodik? – kérdezte egészen halkán. – Vagy a nyakunkra hozza a birodalmi flottát?

Han felsóhajtott. Várta már ezt a témát, amin azóta gondolkodott, hogy sikerült lerázniuk a Slave I.-et.

– Fett nem ostoba. Nem fogja átengedni a dicsőséget valami csillagromboló kapitánynak. Ő akar elfogni minket, különben nem kap egy vasat sem. Úgyhogy szerintem csak vele kell számolnunk, ha elhagytuk az aszteroidamezőt.

A hercegnő leült és nekilátott kibontani az ételadagot. A csomagolásba épített fűtőlap automatikusan bekapcsolt, pillanatok alatt lesugározva hőjét a műanyag tálkák tartalmának.

Solo odatelepedett mellé, kezében egy palack ivóvízzel.

– Vagyis harcolnunk kell. – jelentette ki a lány komoran.

– Nem biztos. – a koréliai próbálta optimistán szemlélni a helyzetüket. – Nyilván felbecsülte a Falcon hatósugarát fény alatti sebességen. Már tudja, hogy innen csak néhány rendszerbe mehetünk. Szerintem megvárja, míg felgyorsulunk és kiszámítja a röppályánk alapján, hová igyekszünk. Aztán előreugorva ott fog várni minket, csapdát állítva az űrkikötőben.

– Értem. Akkor...? Hogy fogjuk kicselezni a fickót?

Han megitta vizét, megtörölte száját és talányosan elmosolyodva a fejét rázta.

– Van egy tervem! Majd meglátja!

Más körülmények között Leia tovább firtatta volna a témát, de ezúttal semmi kedvet nem érzett a szokásos szócsatához. Épp eleget vitatkozott és civakodott már Solóval az elmúlt években ahhoz, hogy tudja, úgysem fogja elárulni, mire készül. Remélhetőleg nem éri őket ismét csalódás, mikor sor kerül a terv kivitelezésére.

A tény, miszerint a Millennium Falcon hiperhajtóműve a Hothot elhagyva többször is lefulladt, nem kevés aggodalomra adott okot a hercegnő számára. Valószínűleg már egyetlen felkelő egység sem maradt a rendszerben rajtuk kívül, csak néhány birodalmi csillagromboló, amik a Visszhang bázis romjait átfésülő felszíni csapatokra vártak a jégbolygó körül. Ha azok is elmennek, teljesen egyedül maradnak a lakatlan rendszerben. Jó volna mielőbb továbbindulni és csatlakozni Carlist Rieekan tábornok megmaradt egységeihez, mielőtt elhagynák a gyülekezési pontot.

Organa tudta, hogy a felkelő flotta azon egységei, melyek feladata szállítani és támogatni a felszíni haderőt, a Hoth kiürítése után mindössze két hétig fognak a találkozóhelyen maradni, bevárva a leglassúbb egységeket. Egy gyors hajóval két napi útra van innen a gyülekezési zóna, de az elavult teherhajóknak hét–nyolc napba is beletelik, mire elvergődnek a hiperűrben odáig. A szövetségi flotta nagyobb egységei szerencsére nem tartózkodtak a Hothnál, amikor a császáriak megérkeztek, így ezek most tovább folytathatják a harcot a túlerővel szemben. A felszíni erők viszont valószínűleg komoly veszteségeket szenvedtek el a jégbolygón és a kivonás közben. Miután a támogató egységek ellátták a kimentett sebesülteket és kijavították a hajókban esett károkat, rögtön tovább fognak menni, a számukra kijelölt szektorokba.

Gondolva a lemaradozókra, az utolsó vezérkari megbeszélésen szó esett arról, hogy a Redemption egészségügyi fregatt néhány kisebb egységgel hátramarad a gyülekezési zónában további négy hétig. Vagyis összesen hat hete van Solónak odaérni és kitenni a hercegnőt a hajójáról. Ha az Anoaton sikerül megjavíttatniuk a hiperhajtóművet, a tizenhetedik, tizennyolcadik nap táján érhetnek célba. Szóval aggodalomra semmi ok, bőven van még idejük csatlakozni a flottához.

– Ne feledje, hogy a birodalmiak sem adták föl a hajszát! Valószínűleg az egész szektort átfésülik utánunk és a többi elmenekült egységünk után! – mondta a lány rövid szünetet követően. Komótosan kanalizgatta gőzölgő gyümölcslevesét, időnként

felsandítva a férfira.

– Csinálják csak! Fogadni mernék, hogy nem lesz türelmük hetekig várni mindenhol, hátha megérkezik oda egy felkelő hajó! – vont vállat a koréliai magabiztosan. – Mire az Anoatra érünk, rég továbbálltak a csillagrombolóik!

– Vagy nem! – vetette ellene a hercegnő pesszimistán.

Eszébe jutott egy másik lehetőség is, amire nem gondolt az elmúlt két napban, annyira csak a Hothról való menekülésük járt az agyában.

– És mi lenne, ha itt maradnánk a rendszerben? Rieekan tábornok az utolsó eligazításon említette, hogy később vissza fog küldeni egy felderítő egységet a felszínen rekedt katonákért. Bevárhatnánk őket, elrejtőzve valamelyik belső bolygón, ahol melegebb van.

– Semmi kedvem hetekig itt ücsörögni és várni a mentőcsapatot! – rázta meg fejét Han határozottan. – Ami nem is biztos, hogy megérkezik végül! A birodalmiak még hónapokig itt lesznek és mindent többször átvizsgálják az egész rendszerben. Ha maradt odalent valaki, az vagy fogságba esett vagy halálra fagy napokon belül. Én nemrég eltöltöttem egy éjszakát a szabadban, Luke társaságában, ha még emlékszik rá. Szóval tudom, milyen veszett hideg van a felszínen.

Leia megborzongott, ahogy visszagondolt arra az éjszakára, amikor azt hitte, mindkét férfit elveszítette a Hoth jeges pusztaságában. Egész éjjel szemhunyasnyit sem aludt, nyugtalanul forgolódva fűtött hálózsákjában. Folyton Lukeon, meg Hanon jártak a gondolatai, akik a bázison kívül rekedtek és semmi hír nem érkezett felőlük a kapuk bezárásáig. Az elmúlt években olyan sok mindenben mentek keresztül ők hárman, hogy egyszerűen nem tudta már elképzelni nélkülük az életét. A tehetetlenség, hogy nem segíthet rajtuk, szinte megőrizte. És senki sem volt nála boldogabb másnap, mikor a kiküldött hősiklók megtalálták Solót és a súlyosan sérült Skywalkert.

– Igen, tudom! – dűnnyögte a lány, belekezdve a főzelék fogyasztásába. – Akkor valóban nincs más választásunk, mint elrepülni az Anoat rendszerbe!

– Nincs bizony!

A kapitány barátságosan megsimogatta vállát, majd fölállt, hogy visszamenjen a vukihoz, folytatni a munkát.

– Ébresszen fel, ha indulunk! – szólt utána a hercegnő teli szájjal.

– Észre fogja venni a hajtómű dübörgésből! – válaszolta Han könnyedén. – Aludjon jól! És álmodjon szépeket!

Leia fölnézett rá, elcsodálkozva a megjegyzésen. Olyan furcsa volt látnia, hogy kedves hozzá a férfi és feltűnő gyöngédséggel bánik vele. Ahelyett, hogy az elmúlt években megszokott gunyoros és lekezelő modorában sértegetné őt. Valósággal megborzongott a hirtelen felismeréstől. Szívmelengető érzés volt a fickó megváltozott hozzáállását tapasztalnia, amit viszonzni akart valahogy. Legalább néhány figyelmes szóval, hogy lássa rajta, nem olyan hideg szívű jégcsap, aminek korábban nevezte őt egy hevesebb vitájuk során.

– Magára is ráférne a pihenés! – mondta végül, mielőtt Solo elhagyta volna az utasteret.

– Majd később odabújok magához, ha itt végeztem! – fordult vissza a férfi széles mosollyal, megtorpanva a folyosó közepén. Láthatóan nem volt neki sürgős csatlakozni a társához a gépházban.

– Nem úgy értettem! – mordult föl a lány, azon bosszankodva, hogy szándékosan félreértik a szavait.

– Dehogynem! Látom a szemén! – hunyorgott rá a koréliai sejtelmesen.

Leia ösztönösen elkapta tekintetét a másiktól és igyekezett kizárólag az ételre koncentrálni. Picit zavarta, hogy ennyire átlát rajta a fickó. Tényleg nagyon szerette volna,

ha Solo odabújik hozzá és átöleli az erős karjaival. Úgy, ahogy tegnap tette, amikor először csókolták meg egymást a szemközti benyílóban. A felismeréstől elöntötte sápadt orcáját a pír, s határozottan melege lett a vastag hóruháiban.

– Oh! Maga javíthatatlan szoknyapecér! – motyogta végül szemérmes boldogsággal.

A kapitány visszafordult az átjáróból és karba tett kézzel az asztalnak támaszkodva megállt előtte.

– Két hétig össze leszünk zárva, szívem! Ne várja el tőlem, hogy érzéketlen maradjak az ellenállhatatlan bája és a csipkelődő megjegyzései iránt!

– Maga pedig ne képzelje azt, hogy levehet a lábamról és kedvére elszórakozhat velem az út során! – csattant föl a lány, a kelleténél kissé hangosabban és ingerültebben. Pedig valójában kitűnően mulatott a férfi sajátos bókjain, amikkel egyszerre felizgatta és bosszantotta őt.

– Mindkettőnk kedvére gondoltam! – súgta sokat sejtetően Han és kajánul rákacsintott.

A hercegnő csak a szemét forgatta erre az átlátszó dumára. Közben pedig hevesen dobogni kezdett a szíve, ahogy ráeszmélt, milyen ajánlatot kapott a férfitől. Solo nem volt olyan félénken udvarias, meg tartózkodó, mint Luke Skywalker. Láthatóan pontosan tudta mit akar: a hercegnőt. És Leia kezdettől sejtette, hogy nehéz lesz ellenállnia neki. Főként azért, mert nem is nagyon akarta távol tartani magától a férfit.

– Ha komolyan a kedvemben akar járni, vigyen ki az aszteroidamezőből és juttasson el épségben a felkelőkhöz! Aztán megbeszélhetjük, hogyan szórakoztassuk el egymást!

Organa úgy érezte, ezzel a diplomatikusan megfogalmazással sikerült jól kifejeznie a mondandóját. Eleget mondott, mégsem többet a szükségesnél. A szórakoztatás fogalmába végtére sok minden belefér egy férfi és egy nő között.

Han szélesen elvigyorodott, értve a célzást és rábiccentett a döntésére.

– Kérése parancs, szépségem!

Azzal befejezettnek nyilvánítva a társalgást, öles léptekkel távozott az utastérből.

A magára hagyott lány elgondolkodva bámult utána, s még az evésről is megfeledkezett egy időre. Nem efféle válaszra számított a pilótától, aki az elmúlt években folyton azt hangoztatta előtte, mennyire nem tűri, hogy bárki parancsolgasson neki. Amióta csak ismerte, Han Solo mindig a saját feje után ment, sokszor teljesen ostoba és önző módon. Vagyis nem sokat törődött mások véleményével. Az övével meg pláne nem. A tegnap történtek azonban alapvetően megváltoztatták a viselkedését, ami arra készítette Leiát, hogy átértékelje lesújtó véleményét a férfiről és a köztük kialakult ellentmondásos viszonyról.

Amikor leparkoltak az űrhajóval annak az óriás sziklaevő űrszörnynek a gyomrában, valami olyasmi történt a fedélzeten, amit korábban teljességgel elképzelhetetlennek tartott. Megcsókolták egymást és ölelkeztek az oldalsó szervizfolyosón, hirtelen támadt szenvedéllyel simulva össze a szűk helyen. Han már a Visszhang bázison is célozgatott rá, mennyire kedveli őt, bár ezt olyan pimasz, sőt pofátlan módon tette, hogy alaposan felbosszantotta vele a hercegnőt. Nem csoda, hogy emiatt képes volt a társai előtt szájon csókolni a sérüléséből lábadozó Skywalkert, aki egészen meglepődött a szokatlan gesztustól.

A tegnapi flörtjük azonban feltűnően gyöngédre és érzelmesre sikeredett. Solo lehengerlően gyöngéd és közvetlen volt vele szemben, ő pedig nem tudott ellenállni a közeledésének. A Hoth jeges világában való hosszú fagyoskodás után hirtelen elemi erővel tört fel belőle a vágy, emésztő forrósággal árasztva el egész lényét a másik iránt. Még mindig megborzongott az emléktől, ahogy felidézte magában a pillanatot, mikor a férfi megragadta a kezét és finoman masszírozni kezdte. Szabályosan reszketni kezdett az izgalomtól, s megroggyantak a lábai, miközben Han közelebb húzódott hozzá, határozottan átölelte és lassan megcsókolta.

Leia Organa abban a néhány másodpercben tökéletesen elfelejtette nemesi származását, vezető rangját a Felkelők Szövetségében és remegő térdekkel átadta magát a puha gyönyörűségnek. Ahelyett, hogy megsértődött vagy tiltakozott volna, inkább izgatottan kalapáló szívvel viszonzta a koréliai csókját, ösztönös merészséggel. Hisz annyira jó volt odasimulni hozzá és belenézni azokba a huncutul csillogó, barna szemekbe!

Csak utána jutott eszébe, mikor az okvetlenkedő protokoll droid megzavarta az idillt és ő zavartan elsietett a helyszínről, hogy alighanem hatalmas ostobaságot csinált azzal a csókkal. Egy ilyen kapcsolatnak gyakorlatilag semmi realitása nincs a jelen helyzetükben. Hisz annyi mindenben különböznek egymástól! Ráadásul egész másfelé visz az útjuk. Leia rég elkötelezte magát a felkelők mellett, akik számítottak rá, mint karizmatikus vezetőre és követendő jelképre. Egyesek máris valóságos szentként tisztelték őt a felkelők közt és a példaképüknek tartották. Főleg a fiatalabb nők, akik az Alderaan megsemmisítése után egyre nagyobb számban csatlakoztak a lázadáshoz, megelégedve a birodalom rémuralmát. És persze sokan irigyelték is a hölgyek közül, főleg azok, akik látták a híres Luke Skywalkerhez fűződő gyöngéd és romantikus elemektől sem mentes kapcsolatát.

Luketól eltérően Han Solo maga volt a cinikus önfejűség és tiszteletlenség mintapéldánya. A lányos anyák rémálma, ahogy a jó humorú Vanden Willard tábornok egyszer megjegyezte, még a Yavinon. Egy javíthatatlan csibész, aki szó szerint a semmiből küzdött föl magát odáig, hogy saját úrhajója legyen és csempészként kereste a kenyerét éveken át. Leia sokáig úgy tudta, kizárólag a pénzért marad a felkelőkkel és a bezsebelhető haszon érdekében segíti őket a harcban. De most, amikor látta, hogyan néz rá a férfi, kissé összezavarodott. Lehetséges, hogy őmiatta vállalta eddig a számtalan veszélyt? Hogy a közelében maradhasson? Vajon miért tette?

A hercegnő folytatta a falatozást és közben felidézte magában az elmúlt évek fontosabb eseményeit. A megismerkedésüket, amikor Han meg Luke kiszabadították őt a Halálcsillagról. Mennyit veszekedtek eleinte a korélaival, folyton összekapva a Yavinra vezető kalandos úton! Aztán az Egyes Bázis kiürítését követő menekülés és a harci küldetések során is meglehetősen hűvös maradt a viszony köztük, míg az ifjú Skywalkerrel egyre jobban összeméledett. Akit bezzeg kenyérre lehetett volna kenni Hanhoz képest!

Leia tudta a felkelők közt terjedő pletykákból, amik az ő fülébe is eljutottak, elsősorban Szi Thripión keresztül, hogy sokan máris összeboronálták őt, meg Lukeot, ideális párnak tartva kettőssüket. Főleg a Cirkarpusz rendszerben tett életveszélyes küldetésük után, ahol tényleg nagyon közel kerültek egymáshoz. De valami rejtélyes okból azóta sem jöttek össze a fiúval, talán mert az ifjú harcos nem érzett magában elég bátorságot ahhoz, hogy nyíltan meghódítsa a csípős nyelvű, parancsolgatáshoz szokott hercegnőt. Leiát pedig túlságosan lekötötték a feladatai a szövetségben belül és nem akarta magát ráerőltetni a férfira. Az ő életében amúgy sem jutott sok hely és pláne idő a romantikára. A galaxisban teljes erővel tombolt a polgárháború, arra kellett koncentrálnia.

Lukekal ellentétben Han nem sokat törődött a háborúval, s még kevesebbet Organa rangjával és előkelő származásával. Csak a nőt látta benne, a ráaggatott sallangoktól mentesen. Annak ellenére, hogy előszeretettel nevezte felségnek meg fenségességné az elmúlt években, kissé gunyoros stílusban, mégsem adta meg neki a titulussal együtt járó tiszteletet. Egyszóval pont úgy viselkedett, mint egy faragatlan bunkó. Vagy – ismerte föl most Leia zsidbadtan – mint akit semmi más nem érdekel, csupán a hivatalos álarca mögé bújó fiatal hölgy, aki mohón vágyik a szeretetre és gyöngédségre. Talán épp ezért volt annyira vonzó, nem beszélve a lehengerlő modoráról és örökös csipkelődéseiről.

Kényszerítene kellett magát, hogy abbahagyja a mélázást és folytassa az evést, legalább egy kis időre kizárva kavargó gondolatai közül Han Solót. Ha Winter Retrac most

itt lenne és látná őt, biztos azt mondaná, hús magabiztossággal, hogy teljesen elcsavarta a fejét a férfi. Leia pedig bőszen tiltakozott volna még a lehetőség ellen is, hogy ilyesmi megtörténhet vele. Hannal kapcsolatban? Kizárt! Lukekal szemben viszont elképzelhető, bár a jelen körülmények között eléggé valószínűtlen. A szerelem távoli és bizonytalan tényezőként szerepelt mostanában az életében. Nem valószínű, hogy ezen egy kis csókolózás meg ölekezés bármit változtatna. Izgalmas volt és őszintén élvezte, de ettől még nem fog belezúgni a férfibá.

Arról nem beszélve, hogy Han nem kizárólag neki csapta a szelet az elmúlt években. Leia többször látta a csempészt a különféle lázadó támaszpontokon, amint a csinosabb katonanőket kerülgeti, kedvesen bájcsevegve velük. Gyanúsan sokszor fordult meg például a Visszhang bázis irányítóközpontjában, Torny Farr parancsnok közelében, aki a támaszpont kommunikációs tisztjeként az utolsó pillanatig dolgozott a hercegnő mellett és nem tudni, kijutott-e épségben a jégbolygóról. A hangárban és az étkezdében pedig az egyik GR-75-ös szállítóhajó, a Dutyfree dögös kapitánynőjével, a vörös hajú Areta Bellel flörtölt, aki szintén koréliai volt és imponált neki a férfi közeledése.

Leia erre gondolva hirtelen azon kapta magát, hogy picit féltékeny a többi nőre. Ugyanakkor az is feltűnt neki, hogy Solo egyszer sem civakodott azokkal a hölgyekkel. Sőt, kifejezetten udvarias és gáláns volt velük szemben. Ezek szerint csak ő váltotta ki belőle a pökhendi viselkedést? Vajon miért? Tényleg ennyire nehéz eset lennék? Vagy valami más rejlik a megkülönböztetett bánásmód mögött?

A felmerülő kérdések messzire vezettek és valahogy kényelmetlenül érintették a lányt. Inkább abbahagyta a témán való rágódást és próbált kizárólag az ételre koncentrálni. Vannak ennél sokkal fontosabb dolgok is jelenleg. De őszintén szólva egyetlenegy sem jutott eszébe a következő percekben.

Miután befejezte az evést, a hulladéktárolóba dobta a csomagolóanyagot és elmosta az evőeszközöket. Aztán ivott még egy pohár vizet, mielőtt visszavonult volna a hálókabinba, hogy ledőljön aludni. Milyen kár, hogy a személyes holmijai a Bright Hope szállítóhajón maradtak, így se átöltözni, se fogat mosni nem tud.

Eszébe jutott, hogy napok óta nem fürdött és bár nem érezte magát különösebben koszosnak, mégis ideje lenne megtisztálkodnia. Gondosan bereteszte az ajtót, nehogy megzavarják meztelenkedés közben, majd nekilátott a vetkőzésnek, megszabadulva piszkosfehér hóruhájától.

Az elmúlt bő egy hónapban állandóan ilyen vastag, hőszigetelő öltözetet viselt a Hothon. Eleinte kényelmetlennek, de főként nehéznek találta a könnyű felkelő egyenruhához vagy a lange szenátori köntöséhez képest, aztán a bázis fagypont körüli hidegében vacogva végül megszokta a hadseregtől kapott téli szerelését. A Millennium Falcon fedélzetén szerencsére kellemes, húsz fok körüli hőmérséklet uralkodott, amit valóságos hőségnek érzett a jégbolygó elhagyásakor.

Kár, hogy a teherhajón nem lehet fürödni, csak úrhajós tisztálkodó kendők vannak a fedélzeten, meg egy apró csap a hálókülvében a kéz és arcmosáshoz. Ezt mindig nehezményezte, valahányszor arra kényszerült, hogy Solo hajóján utazzon az elmúlt években. Amennyiben hetekig kell így élniük, összezárva a fedélzeten, a végére igencsak bűdösek lesznek mindhárman, az illatos törölkendők ellenére is.

Pedig hányszor megfogadta azóta, hogy először tette lábát a Millennium Falconra, hogy soha többet nem fog ezen a rozoga lélekvesztőn utazni! Nem is a hajó miatt elsősorban, hanem sokkal inkább a tulajdonosának elviselhetetlen stílusa okán. A sors azonban furcsa tréfát űzött vele, mert folyton arra kényszerítette, hogy újra és újra a csempészbárkán utazzon és elviselje a koréliai faragatlan modorát. Egészen addig, míg valahogy össze nem csiszolódtak és meg nem kedvelték egymást.

Kényszeredetten elvigyorodott a felismeréstől, miközben az egyik tárolórekeszből előszedett nedves kendőkkel a bőrét törölgette, igyekezve mindenhol rendesen letisztogatni magát. A háta közepétől eltekintve tetőtől talpig rendbe tette magát, majd meg sem várva, hogy felszáradjon habfehér testéről a virágillatú nyirkosság, gyorsan felöltözött. Két marokra fogta a koszos kendők halmát és kivitte a hulladéktárolóba, aztán visszatért a kabinba és megágyazott magának az egyik fekhelyen. Előző éjjel a pilótafülkében aludt, elterpeszkedve az első tiszt ülésén. Akkor még azt remélte, hamarosan kiugorhatnak a rendszerből, miután megjavították a hiperhajtóművet és két nap alatt elérhetik a találkozási pontot. Mostanra azonban elszálltak az illúziói a megmenekülésüket illetően. Már az is kész csoda lesz, ha eljutnak egyáltalán az Anoatig a mélyűrben.

Gondosan összehajtogatta impregnált mellényét és az egyik felső rekeszbe tette, majd megszabadult térdig érő, szürke prémcsizmájától is. Aztán eltűnődött, vajon kibújjon-e a vastag bélésű kezeslábasból és alsóneműben feküdjön le? A fedélzeten elég meleg volt ahhoz, hogy ne fázzon a takaró alatt. Viszont nem lenne bölcs dolog, ha hiányos öltözkében látná a kapitány, amikor majd csatlakozik hozzá. Nem mintha Leia szégyenlős lett volna, csak nem akarta még jobban magára vonni a férfi megkülönböztetett figyelmét.

Végül rövid tépelődés után felsóhajtott és mégis levetette a hófehér kezeslábast. Maradt rajta elég ruha így is, amik eltakarták karcsú testét. Csupa vastag szövésű téli holmi: ing, bugyi, harisnya, plusz dupla zokni, hogy ne fázzon a lába. A Hothon még nappal is dermesztő hideg volt a jéghegybe fúrt alagutak mélyén. A felkelők mindössze fagypont közeléig fűtötték a bázis helyiségeit, az orvosi szobát kivéve. Az állandó vacogás igencsak megviselte Organát, pedig ott legalább egy kényelmes, fűtőszálas hálósáokban aludhatott. Itt meg csak egy vékony szövésű, barna takaró állt a rendelkezésére és egy kényelmetlen, ezüstszín kispárna.

Lekapcsolta a kabin világítását, mire diszkrét sötétség borult a helyiségre. Csupán a fali műszerpanelek kijelzői adtak némi fényt, különböző színekben pislákolva körülötte. Lefeküdt, álláig húzta a pokrócot és megpróbált ellazulni. A teste rettenetesen fáradt volt, ám az agya továbbra is vadul járt, előbb az űrhajót fenyegető külső veszélyek miatt aggódva, majd egyre inkább Hanra terelődtek a gondolatai.

Tagadhatatlanul vonzó férfi, ugyanakkor elég zűrös alak, még lázadó mércével mérve is. Hajlamos folyton bajba keveredni a forrófejűsége miatt és időnként olyan durva, hogy az már szinte kibírhatatlan. Röviden összegezve: Han Solo kifejezetten nem hercegnőkhöz illő társaság. Leia mégis régóta kedvelte, a lelke mélyén időnként élvezve is a vele folytatott szócsatákat. A koréliai ugyanis üdítően más volt, mint bárki, akit addig ismert az Alderaanon meg a Felkelők Szövetségénél. A közelében lenni és őt elviselni folyamatos kihívást jelentett a lány számára. És nagyon úgy tűnik, hogy Han is hasonlóan tekintett a királykisasszonyra.

Halkan szisszenve nyílt a hálófülke ajtaja, mire Leia összerezzen a takaró alatt. Elmélkedését félbeszakítva mozdulatlanra dermedt, s igyekezett úgy tenni, mintha mélyen aludna. A kapitány lépett be a kabinba, nem kapcsolva föl a világítást. Csöndben letette a szemközti ágyra oldalfegyverét, majd sötétkék kabátját. Kezet és arcot mosott a csapnál, megtörölközött, aztán lehuppanva piccsére, nagy nehezen lehúzta fekete csizmáját.

A lány izgatottan dobogó szívvel várta, hogy ígéretét betartva vajon odabújjik hozzá a férfi? És ha igen, engedjen a közeledésének vagy tiltakozzon inkább ellene? Ezen tűnődött, próbálva egyenletesen lélegezni, miközben a másik neszezését hallgatta. Az ágy meglehetősen keskeny, de ha összehúzzák magukat, éppen elférnek rajta oldalvást. Mi lenne egy királyi fenséghez illő cselekedet ebben a helyzetben?

Leia többször aludt már együtt Lukekal, főként kényszerűségből, de olyankor föl sem merülhetett, hogy bármi történjen köztük. Bár sokszor álmodozott arról, milyen lenne szeretkezni a fiúval, mégis folyton úgy alakult, különböző okokból, hogy egyszer sem

tudtak eljutni a vágyott alkalomig az elmúlt években. Han azonban egész más tészta. Ő biztos nem fogná vissza magát és hamar matatni kezdene a takaró alatt...

Mire idáig jutott a mérlegelésben, a koréliei hanyatt dőlt a szemközti priccsen és magára húzta a pokrócot. Nem próbált odabújni hozzá, nyilván azt gondolva, útitársnője mélyen alszik. Szuszogott néhányat, aztán elcsendesedett, miként az egész úrhajó körülöttük. Csak a ventilátorok zúgtak és néhány relé kattogott a falban.

Leia meglepődve várt, aztán bosszankodni kezdett a férfi tartózkodása miatt. Nem ezt várta volna tőle a pajzán hangvételű beszélgetésük után. Majd inkább magára lett dühös, amiért nem ébredt föl az előbb, beszélgetést kezdeményezve Solóval. Úgy tűnik, ma este nem számíthat rá, hogy megmelengetse őt a takaró alatt és újra megcsókolják egymást.

De talán így van ez jól. Biztos Han is fölismerte, hogy nem bánhat olyan durván és közönségesen a hercegnővel, mint korábban, ha be akar férkőzni a kegyeibe. Nagyon helyes! Legalább nem kell elutasítania a közeledését, megjátszva a sértődött és megközelíthetetlen királykisasszonyt. Mert ő nem az a fajta lány, aki első szóra odaadja magát egy férfinak. Előbb udvaroljon csak neki, tegye a szépet és imponáljon, meg járjon a kedvében, ahogy az elvárható egy normális kapcsolatban. Nem mintha Leia Organa hercegnőnek sok gyakorlati tapasztalata lett volna a szerelmi ügyek terén, de épp elég romantikus filmet látott már ahhoz, hogy tudja, hová kell tenni a lécet a hímek előtt. Jó magasra, hogy csak akkor ugorják át, ha igazán akarnak tőle valamit.

A felismeréstől elvigyorodott és lustán a fal felé fordulva hagyta, hogy végre ellazuljon a teste. Abban a kellemes tudatban aludt el, hogy a következő két hétben alaposan megugráltathatja majd a korélieit, próbára téve annak szándékait. Ha tényleg érez iránta valamit – a heveny szexuális vágyon kívül –, az hamar ki fog derülni...

V.

Másnap reggel Han arra ébredt, hogy felzúgnak a Falcon antigravitációs hajtóművei és a teherhajó enyhén megdőlvé fölemelkedik a kisbolygó felszínéről. Nyomban kiugrott az ágyából, keze rácsapott a belső hírközlő kapcsolójára a sötétben.

– Mi történt? – kérdezte nyersen a pilótafülkében őrködő Thripiótól.

– Egy százötven méteres aszteroida közeledik felénk, kapitány. – jelentette a robot. – Fél perc múlva becsapódik, ezért úgy döntöttem, odébb viszem a hajót pár kilométerrel.

– Máris megyek!

Han zokniban rohant ki a kabinból, nem vesztegetve az idejét öltözködéssel. A zajra a hercegnő is fölébredt, álmosan törölgetve szemeit, de eszébe sem jutott követni a férfit. Úgysem tehetne semmit ebben a helyzetben. Inkább imádkozik, hogy a protokoll droid ne menjen neki semminek az úrhajóval.

Az utastérben Solo majdnem összeütközött Csubakkával, aki összeborzolt szőrrel, nyugtalanul makogva bújt elő a kuckójából, ahol az éjszakát töltötte. Neki sem tetszett, hogy egy robot vezeti a Falcont, bár jelen körülmények között ez volt a leglogikusabb döntés a társa részéről. Thripiónak nincs szüksége alvásra és sosem lankad a figyelme. Mindazonáltal jó lesz mielőbb átvenni tőle a kormányt, mielőtt valami ostobaságot csinálna.

Han berontott a pilótafülkébe, nyomában a vukival és levetette magát az ülésére. Főlöszleges volt aggódniuk, mert az aranyszínű droid példás szakszerűséggel irányította az csészéaljat, bő száz méterre eltávolodva a kisbolygó felszínétől. Akár egy úrvezető, könnyed eleganciával kezelte a kormányművet, gépi precizitással.

– Átveszem! – mondta a kapitány, a radaron villogó kijelzéseket tanulmányozva.

– Tíz másodperc a becsapódásig! – figyelmeztette Thripio, elengedve a vezérművet.

– Látom! Ez jó nagy lesz!

Csubakka letelepedett a jobb oldali hátsó ülésbe és folyamatosan hörögve és morogva figyelmeztette őket a veszélyre.

– Ne aggódj, mindjárt a horizont alá érünk! Nem fognak eltalálni a törmelékek! – nyugtatta meg Solo a társát. Teljesen előrenyomta a gázkart, mire a csempészhajó meglódult, egyre gyorsabban száguldv a kráterektől szabdalt táj fölött.

A taton elhelyezett vevőkön nézték, ahogy egy óriási, formátlan sziklatömb kínos lassúsággal alázuhan a csillagpettyes égből és számtalan darabra szakadva felferi maga körül a port a fennsíkon. Ha ott maradnak, már halottak lennének. Mégis jó ötlet volt őrségbe állítani a hercegnő robotját!

– És most? Mit csinálunk, kapitány? – érdeklődött Thripio a másodpilóta ülésről.

– Először is keresünk egy nyugodt helyet a túloldalon. Olyan nagy ez az aszteroida, hogy órákba fog telni, mire a kirepülő törmelékek betérítik a környéket és elkezdenek visszapotyogni a felszínre. – szúrte fogai közt a szót Han. – Aztán felöltözöm és összeszedem magam. Amint lehet, elhagyjuk a mezőt és elindulunk!

Csubakka helyeslően morgott, s kinyújtóztatta hatalmas termetét a szűk helyiségben. Szerinte is épp ideje volt lelépni innen.

Fél órával később a kietlen táj fölött manőverező csempészhajó talált egy lapos, beomlott peremű krátert a kisbolygó túlsó felén és leereszkedett az aljára. Han újra a langaléta robotra bízta a Falcont, majd ráérősen visszaslattyogott a hálókabinba, ahol Leia már teljesen felöltözve várta.

– Elmúlt a veszély? – érdeklődött a lány, épp az arcát mosva a csapnál.

– Azt nem mondanám. Nem kimondott életbiztosítás egy aszteroidamezőben víkendezni. De mielőtt elhúznánk a csíkot, még el kell végeznem néhány pályaszámítást a számítógépen.

– Segíthetek valamiben?

Han leült az ágya szélére és felrángatta csizmáját. Magára öltötte sötétkék kabátját és rámosolygott a szoba közepén ácsorgó hercegnőre.

– Ért a nagy sebességű mélyűri repüléshez?

– Nem. – ismerte be kelletlenül Leia.

Megtörölgette arcát, kezét, majd gyorsan félreállt a férfi útjából, aki föl pattant, megigazította nadrágszíját és barátságosan vállon veregette.

– Akkor ne legyen útban! Főzzön, takarítson, varrogasson, meg amihez ért!

Mielőtt a lány felfortyanhatott volna a lekezelő megjegyzés miatt, a kapitány könnyedén arcon csókolta és kisietett a kabinból.

– Hát jó! – füstölgött magában a hercegnő, a helyiségben uralkodó rendetlenséget szemlélve, méla undorral. – Szerzett magának egy házvezetőnőt! De arra ne számítson, hogy a gönceit is mosni fogom!

Solo azonban már nem hallotta, mert úton volt vissza a pilótafülkébe. Ideje munkához látni és kivinni a csészealjat a veszélyzónából.

* * *

Két órával később Han beindította az űrhajót és fölemelkedve a kisbolygóról, újra nekivágott a körengetegnek. Mivel az aszteroidamező nagyjából a Hoth rendszer síkja mentén terült szét az űrben, megkönnyítendő a saját dolgát, arra merőlegesen indult el, fél óra alatt kiérve a sűrűjéből. Több millió kilométerrel a törmelékfelhő fölött aztán új irányba fordult, folyamatosan figyelve a távérzékelőket. De sem a Slave I.-et, sem birodalmi hajókat nem látott a környéken cirkálni. Ez persze korántsem jelentette azt, hogy nem

leskelődik valahol a közelben Boba Fett, készen egy újabb támadásra. Ha kikapcsolta a hajtóműveit és a nagy energiakibocsátású rendszereit, könnyedén elbújhatott a világűrben, a prédájára várva.

Han nem vesztegette az idejét nézelődésre. Azonnal teljes sebességre kapcsolta az ionhajtóműveket és megcélozta a Koréliai Kereskedelmi Útvonal mentén található lone rendszert, ami a legnépesebb világ az Ivax Ködben, számos úrkikötővel. Ez egy picit messzebb van, mint az Anoat, körülbelül tizenhat napi útra a legnagyobb fény alatti sebességen haladva. Solo bízott benne, hogy amennyiben Fett figyeli őket, ki fogja számítani a pályájukat és okosan eléjük siet, az Ionén várva be őket. Csakhogy neki eszében sincs odamenni.

Így két órával később, mikor már messze maguk mögött hagyták a Hoth rendszert és alaposan bent jártak az Ivax Ködben, nagy ívű fordulóba kezdett a Falconnal. Az új irány az Anoat rendszer volt, ahová eredetileg is menni akart. A teherhajó addigra messze túljutott minden létező távérzékelő hatósugarán, legalább százmillió kilométerrel és amennyire meg tudta állapítani, senki sem követte őket. Fett nem fogja az üzemanyagot pazarolni arra, hogy a mélyűrben kapja el a zsákmányát. Mire rájön az Ionén, hogy a koréliai megint átverte, ők rég megjavíttatták a hajót az Anoaton és eliszkoltak a szektorból.

A kapitány röviden megvitatta stratégiáját Csubakkával, aki egyetértett vele. Ugyanakkor nyugtalanul bámulta a konzolon a sebességmérő mutatóját, ami a forduló után is egyre pörgött fölfelé, elképesztő értékeket mutatva. Több tízezer kilométeres másodpercenkénti sebességgel száguldottak, folyamatosan gyorsulva a teljes tolóerőn üzemelő ionhajtóműveknek köszönhetően. A Millennium Falcon még sosem repült ilyen eszeveszett tempóban, messze túllépve minden korábbi rekordját. És a következő órákban még tovább gyorsított, egészen a fénysebesség ötven százalékáig tornázva fel a sebességét. Elméletileg mehetnének ennél gyorsabban is, de akkor veszélyes mértékben lerövidülne a távérzékelők hatósugara a haladásuk irányában. Nem maradna elég ideje a robotpilótának észlelni az útjukat keresztező mikrometeorokat és kitérni előlük.

Ezzel kapcsolatos aggodalmait a vuki már az elején megosztotta Solóval, de a koréliai bízott a szerencséjükben, hogy megússzák a veszélyes ütközéseket. A világűrben rengeteg hely van. Nagyon kicsi a valószínűsége annak, hogy eltalálja őket egy porszemnél nagyobb törmelék vagy beleszaladnak egy mélyűri üstökösbe. Előző este írt egy kiegészítő programot a robotpilóta számára, ami lehetővé teszi, hogy a hajó automatikusan pályát módosítson ütközésveszély esetén. Egy tizedfokos irányváltás már bőven elég rá, hogy kilométerekre elkerüljék a radaron feltűnő objektumot. Amint elhaladtak mellette, a gép nyomban visszaáll az eredeti irányba, különben milliárd kilométerekre nőne az eltérés, mire elérik az Anoat rendszert.

Miután bekapcsolta a robotpilótát, Han a biztonság kedvéért óráig ült még a kormánynál, hogy ellenőrizze, jól működik a programja. Közben az ablakon túl terpeszkedő csillagközi nebulát bámulta, ami olyan hatalmas volt, hogy az Anoat szektor nagy részét kitöltötte folyamatos tágulása során. Az Ivax Ködöt szabad szemmel csak fényévek tucatjairól lehetett kivenni az űrben, ilyen közlről szinte észrevehetetlennek bizonyult. A világűr sötétjében elterülő ritkás gázfelhő annyira haloványan világított, hogy csupán egy gyakorlott megfigyelőnek tűnt fel a fénye. Sápadt, sárgásfehéres derengés a kozmosz feketeségében, amibe néhol kékes vagy vöröses árnyalatú foltok keverednek, a gáz összetételétől függően.

Az űrhajó maximális hárítószögbe állított védőpajzsairól fényes szikrákat vetve pattantak le a mélyűri porszemek és gázmolekulák. Olyan volt a látvány a szélvédőn túl, mintha hegesztenének odakint, ami csöppet sem nyugtatta meg Csubakkát. A folyamatos terhelés szintje a műszerek szerint az elfogadható tartományban ingadozott egyelőre. Bár

a pajzsgenerátorok sok energiát fogyasztanak, mégis az utazás végéig bekapcsolva kell hagyniuk őket. A láthatatlan védőburok nélkül a Falcon elejének vágódó porszemek órák alatt szétroncsolnák a fémet és kilyukasztanák a burkolatot. A keményebb törmelékek még így is áthatolhatnak a pajzson, éles csattanással ütközve a csészealjnak.

Han tudta, egy normális pilóta sosem csinálna ilyet, kockára téve hajóját és életét ezzel az eszelős száguldással. De neki nem volt más választása. Tizenkét szabvány napba fog telni, mire elérik az Anoat rendszer peremét és lelassíthatnak a megszokott utazósebességre. Aztán keresnek egy jól felszerelt javítóműhelyt és rendbe teszik az öreglányt. Nagyon ráfér már a hajójára egy alapos felújítás, de szokás szerint csak a legfontosabbakra futja majd a pénzéből.

A mellette ücsörgő vuki végül elunta a tétlenséget és hátrament az utastérbe, hogy ne kelljen az ablak előtt szikrázó porszemeket figyelnie. Bár a radaron sok tucatnyi mikrometeor képe villant fel minden másodpercben, ezek többsége messze elkerülte az űrhajót. Aztán úgy két órával a csúcssebesség elérése után végre megjelent a monitoron az első ütközésveszélyt jelző figyelmeztetés. Han megmoccant, keze ösztönösen a botkormányra fonódott, de lefékezte magát és tétlenül szemlélte a műszereket. A robotpilóta kiszámította az útjukba kerülő kavics méretű tárgy pozícióját és haladási irányát. Aztán egy apró pályakorrekciót hajtott végre, alig egy másodperccel a végzetes ütközés előtt. A manővert szinte észre sem lehetett venni a tehetetlenségi csillapítás miatt. A kavics másfél kilométerre elkerülte őket, majd az automata visszaállt az eredeti irányba.

Solo megkönnyebbülten engedte el a kormányművet és dőlt hátra ülésében. Ellenőrizte a navigációs számítógép adatait. Úgy tűnik, a robotpilóta jól teljesít. Innentől nem kell hozzányúlni a rendszerhez. Nincs az az emberi – vagy bármilyen más fajba tartozó – pilóta, aki ilyen iszonyatos sebesség mellett jobban manőverezne az automatánál.

Háta mögött nyílt az ajtó és Leia hercegnő óvakodott be hozzá, kíváncsian szemlélve az ablakon túl pattogó szikraesőt.

– Húha! Micsoda látvány...! Milyen gyorsan megyünk?

Han helyet kínált maga mellett a lányt, s kinyújtóztatta karjait a hosszú tétlenség után.

– Százötvenezer kilométert teszünk meg másodpercenként.

– Az rengeteg! Nem csoda, hogy így szikrázik a pajzsunk!

– Ezek csak gázmolekulák. Veszélytelenek. – nyugtatta meg a férfi, kiérezve hangjából az aggodalmat.

– Tudom. De ha belénk vág egy meteor, azonnal meghalunk! – meredt előre, az ismeretlenbe a királykisasszony. Mintha szabad szemmel megpillanthatná azt a kavicsot, ami sejtése szerint ágyúlövedék módjára fúródhat bele bármelyik pillanatban a rozoga teherhajóba, darabokra szaggatva az egészet. Velük együtt.

– Sajnálom, szivi, de ennél lassabban nem megy. – tárta szét a karjait Han kesernyés mosollyal. – Ha nem repesztünk ilyen tempóban, kinő a szakállunk, mire az Anoat rendszerbe érünk.

– Csak a maga nevében beszéljen! – mondta lebiggyedő szájszájával a hölgy.

Más dolga nem lévén, kényelmesen hátradőlt a másodpilótaülésben és megpróbálta kiverni fejéből a hirtelen halál sanyarú képzetét. Bár nem volt hivatásos űrhajós, Leia is hallott már a nagy sebességű mélyűri repülés veszélyeiről. Semmivel sem biztonságosabb így száguldozni, mint átmenni egy sűrű meteorzáporon. Remélhetőleg Solo tudja, mit csinál és nem fognak elpusztulni a semmi közepén.

A kapitány röviden elmagyarázta neki a robotpilótán végrehajtott módosításokat, érezhető büszkeséggel a hangjában. A hercegnőt azonban sokkal jobban érdekelt az őket üldöző fejevadász, akit a birodalmiakkal ellentétben nem tudtak megtéveszteni előző nap.

– Boba Fettet sikerült leráznunk? – kérdezte halkán, félbeszakítva a műszaki ismertetést.

– Úgy néz ki. – biccentett elégedetten Han.

– És mi lesz, ha a fejevadász ott fog várni minket?

Leia fölállt, s megkerülve a középső konzolt, odalépett a kapitány ülése mögé. Lazán átkarolta a férfi nyakát és könnyedén simogatni kezdte a mellkasát.

– Azt kötve hiszem! – vigyorodott el magabiztosan Solo. Tetszett neki a kényeztetés.

Az egyik monitorra hívta a szektor térképét és leereszkedően elmesélte a lánynak, milyen manőverrel tévesztette meg – reményei szerint – Boba Fettet.

Organa nem fűzött kommentárt az újabb csempésztrükkhöz. Inkább azon tűnődött, hány meglepetés lehet még a koréliai tarsolyában, amit az üldözőik számára tartogat. S újfent elcsodálkozott rajta, milyen könnyedén veszi Han ezt a halálos macska–egér játékot. Mintha csak egy vidám diákcsínyről lenne szó, s nem az életük forogna kockán. Nyilván az ő kedvéért játszotta most is a vagány úrhajóskapitány szerepét, hogy imponáljon az utasának. És a lány kénytelen volt belátni, bizony határozottan tetszik neki a fesztelen stílusa.

– Igazán lenyűgözőek az ötletei! – súgta a fülébe barátságosan. Puha csókot nyomott az arcára és meggyúrogatta kicsit a vállait, elégedettsége jeléül.

– Magának meg a gyöngédsége!

– Még a végén egész megkedveljük egymást! – incselkedett vele a hercegnő.

– Ha szeretne megmasszírozni, hátramehetünk a kabinba! – sóhajtott föl Han elérékenyülve.

– Ahhoz nem elég erős a kezem! – sajnálkozott a lány, gyorsan visszafogva magát. – Kérje meg a vuki barátját, ha rendes masszázsra vágyik!

– Én magára vágyom, szépségem! – fordult felé hirtelen a koréliai.

Leia el akart húzódni, de Han elkapta a kezét. Közelebb vonta magához, majd a térdére ültette. A hercegnő csupán tessék–lássék ellenkezett, azon tűnődve, mi lesz, ha betoppan a fürkébe Csubakka vagy Thripio? Végül feladta az aggodalmaskodást és engedelmesen tűrte, hogy Solo átkarolja és megsimogassa.

– Ó...! Ez esetben tépjen egy sorszámot és várjon türelemmel! – súgta talányos pimaszsággal. Majd gúnyos félmosollyal beletúrt a férfi amúgy is kócos hajába.

Han felnevetett és magához szorította a lány karcsú testét. Úgy tűnik, szórakoztatta, hogy a fehérnép szemérmesen kéreti magát előtte.

– Nem szívesen engedném előre Boba Fettet és Darth Vadert!

– Ki beszélt itt róluk? Én az udvarlóimra gondoltam, nem az üldözőimre! – méltatlankodott a hölgy, elhúzva csinos kis száját.

– Ők most messze vannak! Én viszont itt vagyok! Testközelben! – ugráltatta meg a szemöldökét hívogatóan Solo.

Érezhetően nem tetszett neki, hogy Leia a konkurenciát emlegeti. Az egyetlen számba jöhető udvarló – amennyire tudta – Luke Skywalker volt, de ő sem igazán törte magát az elmúlt években az alderaani leányzó után.

– Bah!

Ezúttal Organán volt a sor, hogy felkacagjon. Pedig csak leplezni akarta szemérmes zavarát és főként az izgalmát, amit a férfi iránt érzett, miközben az a combját simogatta. Végül azonban győzött benne a dölyfös hercegnő és magasra emelt orral pillantott le a koréliai barna szemeibe.

– Szóval nem éri be azzal, hogy a házvezetőnője legyek a következő hetekben? Nem elég, hogy főzök és takarítok magára, meg Csubira? Még a masszőrnője is legyek...?

Azért hozta fel a témát, mert az elmúlt órákat az utastérben töltötte, vállalt feladatának megfelelően kitakarítva a helyiséget egy törölőronggyal. A Falcon nagy része most is úgy

nézett ki, mint évekkel ezelőtt, mikor először járt a fedélzetén. Akár egy lelakott legénytanya, ahová rendes nők be nem tennék a lábukat. Minden koszos, elhasznált, tele vukiszőrrel és a csizmatalpokról lepotyogott sárdarabkákkal. Szanaszét hagyott szerszámok, alkatrészek, ruhadarabok és fegyverek tarkították a képet, teljessé téve a rendetlenséget. A koréliei ritka trehány ember volt és ez nagyon meglátszott a hajóján. A megrögzött agglegényélet nyomai azonban úgy tűnik, egyedül Leiát zavarták, mert Han és Csubi a legkisebb erőfeszítést sem tette, hogy javítson a lehangoló összképen. Valószínűleg azért, mert fel sem tűnt nekik a régóta természetesnek számító állapot.

Alig, hogy kimondta, máris megbánta gúnyos kérdéseit a hercegnő. Alaposan túllőtt velük a célon, véget vetve a békességnek. Solo ugyanis eltátotta száját és megütközve hallgatta a vádaskodást.

– Hé! Álljon meg a menet! Én semmire nem kényszerítem magát, angyalom! Ha nem akarja viszonzni a szívességemet, hogy ingyen elviszem a felkelőkhöz, hát ne tegye!

Azzal megragadta a hölgy derekát és határozottan letolta a térdéről. Leia kénytelen volt elengedni a nyakát és felállni. Az enyelgésnek vége. A pilóta megsértődött és elbocsátóan intve visszafordult a műszerekhez.

– Menjen! Ne is lássam!

– Jaj! Nem úgy gondoltam! Ne haragudjon, Han! – próbált mentegetőzni zavartan.

– Tudom jól, hogy gondolta! – mordult rá a férfi dühösen.

– Nem! Nem tudja! – tiltakozott a lány, idegesen topogva a helyiség közepén. Nem kellett volna szóba hoznia ezt a témát, elrontva a kettejük közt kialakult idillt.

– Dehogynem! Mást se tud, csak panaszkodni, meg kifogásokat keresni! Mi itt mindent megteszünk Csubival, hogy élve megússzuk ezt a kalandot, maga meg...! – Han elharapta a mondatot, s elutasítóan megrázta fejét. – Eh...! Elkényeztetett fruska!

A hangjában annyi megvetés csendült, hogy Leiának egy pillanat alatt arcába szökött a vér. Még, hogy ő elkényeztetett? Bármilyen más kritikát elfogadott volna a kapitánytól, de ezt az egyet soha. A fickónak láthatóan fogalma sincs róla, milyen nehéz galaxis szerte körözött, elárvult és hontalan hercegnőnek lenni!

– Mi? Hé! Ne feledje, hogy az utasa vagyok, nem a szolgája! – csattant fel csípőre tett kézzel a lány. – És ne higgye azt, hogy olyan nagy élvezet nekem összezárva élni magával meg egy vukival ebben a repülő koszfészekben!

A koréliei idegesítő lassúsággal fordult meg székén, szúrós pillantást vetve az előtte toporzékoló hölgyre. Megint összevesztek, ahelyett, hogy csókolóztak volna! Ez bosszantó! Han számos nővel összejött már az eddigi eseménydús pályafutása során, de egyik sem volt ilyen hisztis és akaratos, mint az alderaani hercegnő. Vajon hogy lehetne lecsillapítani? Talán hagyja szó nélkül, hogy ismét becsméreli az úrhajóját?

– Koszfészekben? Az otthonomról beszél, felség! Tudom, hogy nem ilyen körülményekhez van szokva, de most csak ez van! Ezzel kell beélnie!

– Jó! Rendben! Igaza van...! Bocsásson meg, amiért elragadtattam magam! – enyhült meg nyomban a lány, leeresztve karjait. Nagyot sóhajtott, elkínzott tekintettel és hosszan kibámult az ablakon. Nem mert a férfi szemébe nézni.

– Beismerem, az öreglány tényleg piszkos egy kicsit! – bólogatott komoran a kapitány. – De az utóbbi hónapokban egyszerűen nem volt időm kiglancolni a fedélzetet! Nekem sem öröm szutyokban élni, elhiheti...!

– Az utastérben már kitakarítottam Thripióval! De a többi helyiség még hátra van! – figyelmeztette Leia felemelt mutatójával.

– Értem! Ha akarja, szívesen segítek a takarításban, meg a főzésben. – folytatta Han kimérten. – Még akár tanulhat is tőlem alkalomadtán a konyhában ezt azt. Ismerek néhány kiváló receptet.

Feltűnően nyugodt, megfontolt szavai lehiggasztották Organát. Hirtelen rájött, milyen ostobán viselkedett és elszégyellte magát az értelmetlen vita miatt. Nem lett volna szabad úgy bánnia a koréliaival, ahogy korábban megszokta. Amióta csókolóztak, minden megváltozott köztük. A kapcsolatuk sokkal bonyolultabbá vált és nem igazán tudta, miként reagáljon a férfi közeledésére. Engedjen neki vagy legyen továbbra is tartózkodó? Esetleg kérjen tőle időt, legalább addig, míg eléri a találkozási pontot? Han ezt valószínűleg elutasításnak venné, hisz utána elválnak útjaik és ki tudja, mikor találkoznak megint. Ha találkoznak még egyáltalán valaha is...

– Jó! Ahogy akarja! Csak ne veszekedjünk tovább! Oké?

– Ki veszekszik? Én nem! – nézett körül Solo tettetett csodálkozással.

– Jajj! Miért olyan nehéz magával? – csóválta fejét a nő enyhe kétségbeeséssel.

– Mert maga megnehezíti! – fanyalgott a csempész, kinyújtva felé a karját. – Jöjjön ide!

Leia megszeppenve engedelmeskedett és erőltlenül hagyta, hogy Han újra leültesse a térdére, akár egy gyereket. Átölelték egymást, mélyen a másik szemébe nézve, aztán a koréiai gyöngéd csókot nyomott a lány ajkára.

– Lazítson és élvezze az utazást! – tanácsolta neki megnyugtatóan.

– Ha maga mondja! – suttogta a hercegnő, ellágyuló arccal.

Két kézzel megfogta Han fejét és puhán szájon csókolta. Úgy érezte, ő a maga részéről készen áll követni a férfi javaslatát. Ennek megfelelően folytatták még egy darabig a csókolózást, teljesen belefeledkezve a lazításba. Egészen addig, míg ki nem nyílt az ajtó és be nem totyogott hozzájuk Szi Thripio, az után érdeklődve, mit készítsen nekik ebédre?

VI.

A protokoll droidot követve hátramentek az utastérbe, ahol Csubakka már javában falatozott, elégedett morgásokkal mélyesztve bele hegyes metszőfogait egy nagy darab sült húsba. Kicsit száraz volt a nerfpecsenye, de rendesen megfűszerezték, hogy kellemesen égette a vuki nyelvét. Egy ember valószínűleg könnybe lábadó szemmel kapkodott volna levegő után és nem győzi kiöblíteni a száját, ha ezt megkóstolja, neki azonban tökéletesen megfelelt az ízvilága. Majdnem olyan jó volt, mint a Kashyyykon megszokott hagyományos vadételek.

Röviden felpillantott a belépő társára és a hercegnőre, aki feltűnően kipirultnak és boldognak látszott a korábbi egészségtelen sápadtságához képest. Csubi le merete volna fogadni, hogy csókolózással és egymás kényeztetésével töltötték az időt a pilótafülkében. Ő a maga részéről egyáltalán nem bánta, hogy Han összejött Leiával, elvégre régóta kerülgette már a fiatal nőtényt. Csak a vak nem látta, mennyire odáig vannak egymásért, bár kezdettől fogva gondosan igyekeztek titkolni vonzalmukat még önmaguk előtt is. A vuki bízott benne, hogy mindkettejüknek jól fog tenni egy kis romantika a sok megpróbáltatás után, amiken keresztül mentek az utóbbi hónapokban. És legalább addig sem marják tovább egymást, minden apróság miatt civakodva, mint az éhes ranatok.

Solo és Organa odasétáltak az élelmiszeres ládához. Nagy egyetértésben turkálva a csomagok közt, választottak maguknak egy-egy adagot, majd letelepedtek az asztalhoz a vuki mellé. Thripio töltött nekik két pohár vizet és türelmesen ácsorogva nézte, ahogy a szerves lények csöndben táplálkozni kezdenek. Ő nem szorult rá egyelőre az energiára, mert az éjszaka folyamán feltöltötte celláit a Falcon hálózatából, mikor a pilótafülkében őrködött.

A robot a maga módján szintén elégedett volt az úrnője és a csempészkapitány között kialakult diszkrét románccal. Épp elégszer látta már az elmúlt években veszekedni őket

ahhoz, hogy tudja, nagy változás tanúja ezekben a napokban. Bár tettelegességre sosem került sor Organa és Solo között, Thripio többször aggódott amiatt, mi lesz, ha egyszer egymás torkának esnek valami lényegtelen apróság miatt. Ismerve a hercegnő vehemenciáját és a koréliei makacsságát, korántsem egyértelmű, melyikük nyerné az összeecsapást. Ha pedig az ember–kiborg kapcsolatok szakértőjeként megpróbálna közéjük állni, szétválasztva a viaskodókat, könnyen lehet, hogy rajta töltenék ki a dühüket.

A szerves lények olyan kiszámíthatatlanok és agresszívek tudnak lenni, ami fölöttebb nyugtalanító. Ez az egész polgárháború a Felkelők Szövetsége és a Galaktikus Birodalom között annyira ésszerűtlen, sőt gépszerűtlen, hogy nem is lehet rendes algoritmusba foglalni a paramétereit. Persze Thripio véleményét senki sem kérdezte a témáról, elvégre csak egy tolmács robot volt és személyi szolga az úrnő mellett.

– Gondolkodtam azon, mit kéne csinálnunk a következő napokban, amíg úton vagyunk a mélyűrben. – szólalt meg az étkezés végén Han, megtörölgetve száját egy szalvétában, amit a droid nyújtott oda neki előzékenyen. – Azt szeretném, ha felséged megtanulná rendesen vezetni a Falcont.

Leia ránézett, nem egészen értve a javaslatot. Többször előfordult már az elmúlt években, hogy neki kellett kormányoznia az YT–1300–ast, különböző okokból. Például a Hothról való menekülésük során is irányította egyszer a hajót, míg Han és a vuki hátul próbálták megjavítani a hiperhajtóművet. És a körülményekhez képest egész jól elboldogult a bárkával, bár négy TIE vadász és egy csillagromboló loholt a nyomukban.

– Mit ért az alatt, hogy rendesen? Tudok űrhajót vezetni!

– Persze! Egy kis vadászgépet, alapszinten, de nem az öreglányt! – magyarázta a férfi lekicsinylően. – Hosszú az út a találkozási pontig és bármi megtörténhet közben. Ha engem és Csubit valami baj érne, előfordulhat, hogy önállóan kell továbbmennie a hajóval.

– Az ki van zárva! Nem foglak cserben hagyni benneteket! – rázta meg fejét határozottan a hercegnő.

Túl sokkal tartozott a két csempésznek ahhoz, hogy ott hagyja őket a bajban, még ha az életét is kell kockára tennie értük. És nem értette, miként juthat egyáltalán az eszébe ilyesmi Solónak. Hacsak nem azért, mert féltette őt és biztonságban akarta tudni, amennyiben rosszul alakulnának a dolgok.

– Jó, de mégis tegyük fel, hogy olyan helyzetbe kerül! – gesztikulált a koréliei összevont szemöldökkel. – Ha mi meghalnánk vagy fogságba esnénk, tudnia kell elkormányozni a Falcont! Nem csak a normál térben, de a hiperűrben is. Úgyhogy a következő napokban mindent meg fogok tanítani magának, amit tudnia kell erről a hajóról.

Csubakka panaszosan felhördült, emlékeztetve barátját arra, mi történt, amikor először bízta rá a csészealj irányítását Leia hercegnőre. Majdnem odavesztek mindannyian és egy nagy veszekedés lett a vége a kalandnak. Solo pedig szentül megesküdtött, hogy soha többet nem engedi át egyetlen nősténynek sem az űrhajóját. Főleg nem ennek a hisztis alderaani nőszemélynek. Ám Han nagyvonalúan eleresztette füle mellett a figyelmeztetését. Az idők változnak. Az emberek szintén. Jobb, ha Organa kiismeri magát a csempészhajón és önállóan is elboldogul vele.

– Rendben! – biccentett a lány megadóan. – De nem hiszem, hogy szükségem lesz rá.

– És a kormányzás mellett a legfontosabb műszaki tudnivalókat is megmutatom. – folytatta könyörtelenül Han. – Hogyan kell karbantartani a rendszereket. Megtalálni és kijavítani a hibákat. Meg ilyesmik. Időnk végtére van rá bőven. Legalább nem fogunk unatkozni.

– Ez nem is rossz ötlet! – mosolyodott el a hercegnő, örülve a kihívásnak. – Szeretek új dolgokat megtanulni. Ha Csubi nem bánja, vennék tőle néhány nyelvleckét, hogy értem, amit mond.

Ez már jobban tetszett a vukinak. Helyeslően vakkantott és rögtön megértőbb lett az emberi nősténnyel szemben. Solo egyik barátnője sem vette magának a fáradságot korábban, hogy megpróbáljon szót érteni vele.

– Akkor ezt megbeszéltük! – dőlt hátra elégedetten Han.

– Mikor kezdünk? – tudakolta a lány, befejezve az ebédet.

– Most rögtön. A pilótafülkében kezdjük egy kis csillagközi navigációval.

– Én addig folytatnám a fedélzet rendbe tételét és kitakarítását, ha nem bánják! – kotyogott közbe a protokoll robot, eltakarítva a műanyag tányérokat az asztalról.

– Persze! Csináld csak! De a hálófülkét bíz rád! – utasította a nő, feltápáskodva helyéről. – Nekem is hagyj valami munkát, Thripio!

– Ahogy óhajtja felség! Bár ahogy elnézem az űrhajót, szerintem egy hétbe is beletelik, mire sikerül...

Az aranyfényű droid rémülten elharapta a mondatot, mert Csubakka egy szigorú vakkantással belefojtotta a szót. Érezhetően elege volt már a tudálékos gépezet megjegyzéseiből, főleg ami a Falcon siralmas állapotát illeti.

– Én csak azt akartam mondani...! – mentegetőzött Thripio, némiképp óvatosabban, de a következő hörrenés sem volt sokkal kedvesebb hozzá. – Már elnézést, vuki úr, de ha kitépi a karjaimat, igazán nem tudom, hogy fogok önöknek segíteni!

A lányt követve Han is felállt, nem törődve a robot és az első tisztje közti vitával. Nagyot nyújtózkodott, átmenetileg megkapaszkodva a plafonon végigfutó egyik fém merevítőbordában. Kezdett hiányozni neki egy jó kis testmozgás. Talán tornázhatna egyet, mielőtt megint leülnek Leiával az irányítókabinban, hogy elmélyedjenek a műszaki oktatásban. A Falcont sajnos nem arra tervezték, hogy hetekig a fedélzetén éljenek az utasai. Ennek ellenére többször előfordult, hogy a koréliai és társa hosszabb időt volt kénytelen eltölteni rajta összezárva. A Hothon legalább időnként ki lehetett mozdulni a bázisról, kimerítő utakat téve a végtelen hómezőkön a tauntaunokkal, meg föl–alá szaladgálva a hangárokból és kanyargós alagutakban. De itt csak a főfolyosón mászkálhatnak körbe–körbe, míg el nem szédülnek tőle.

Persze közvetlenül ebéd után nem kimondottan jó ötlet testedzést végezni. Talán majd később végigcsinálja a szokásos gyakorlatok némelyikét, ha kellően kifárasztotta a hercegnőt. Elmosolyodott, ahogy a hölgy „kifárasztására” gondolt, a szó többféle értelmében is. Sosem volt még lehetősége ennyi időt kettesben tölteni a lánnyal és élvezni a társaságát. Remélhetőleg Leia is jól fog szórakozni tanulás közben.

– Gyerünk! – intett Organának, öles léptekkel előresietve a folyosón.

A hercegnő némileg lemaradva követte az irányítókabinba, ahol a férfi rögvést átölelte, amint becsukódott mögöttük az ajtó. Leia félszeg mosollyal tűrte a gyöngéd erőszakot és hagyta, hogy Han magához szorítsa és megsimogassa hátát. Végül lágyan a vállára hajtotta fejét és boldogan viszonzta ölelését. Az étkezés előtti csókolózásuk emléke még élénken élt benne és Solo közelsége folytatásra csábította. Aztán mégis visszafogta magát inkább, lassan kibontakozva erős karjaiból és szendén felnézett rá.

– Nos, kapitány? Csillagközi navigációt akart nekem tanítani?

– Bizony, csillagom! Csüccsenjen le szépen az ülésembe és kezdhetjük is! – invitálta előre Han magabiztos mosollyal.

A romantikát és személyes vágyaikat félretéve a navigációs számítógép nyúzásával töltötték a következő órákat, teljesen belemerülve a témába. Solo előbb a háta mögött állva, majd a másodpilóta ülésbe telepedve részletesen elmagyarázta a nőnek a Microaxial HYD típusú moduláris rendszer felépítését és működését, megmutogatva a kezelőfelületet, a galaktikus atlasz szerkezetét és a benne történő tájékozódást. Aztán előhívta a memóriából a legutolsó útvonal tervét, amit a Hoth rendszer elhagyásához készített két napja. Ha működött volna a Falcon parafény hajtóműve, a megadott vektor

mentén egyenesen a Mataouhoz ugrottak volna, ahonnan a Gerrenthum felé haladnak tovább. Az ottani hipersáv kereszteződésből aztán bármerre eljuthatnak a galaxisban gond nélkül.

– Ez így elég nagy kerülő, ahogy elnézem! – ráncolta össze homlokát Leia, nem értve a képernyőn látott pályagörbét. – Miért nem a Gerrenthumra megyünk egyenesen, egy ugrással? Hisz itt van a közelben!

– Hogy megtévezzük a birodalmiakat. – mutatta Han türelmesen, elcsúsztatva a térképet egy másik látószögbe. – A kilépési vektorunk alapján meg tudják becsülni, hová igyekszünk és ha vannak arrafelé cirkáló egységeik, előre szólhatnak nekik a hiperhullámú adóvevőiken. Nem lenne jó egyenesen beleugrani egy csapdába.

– Nyilvánvaló! – sóhajtott föl a lány a képernyőre meredve. Neki ez eszébe nem jutott volna. Ahogy sok minden más sem.

– A hiperűr útvonalak kiválasztása kényes feladat. – gesztikulált tovább Solo, kimutatva az ablakon. – Bár a galaxisban rengeteg hely van a csillagok között, mégsem lehet mindig egyenes vonalban haladni. Csillagködök, aszteroidamezők, kóborló bolygók és neutroncsillagok, meg mélyűri anomáliák teszik bonyolultabbá a számításokat. Ezért vannak az ismert és biztonságos hipersávok, amik mentén a forgalom nagy része zajlik a galaxisban. Ezek mentén haladva minimális az esélye annak, hogy beleütközzünk valamibe.

– Értem. – biccentett kimerően a nő, aztán tűnődve hozzátette. – Illetve mégsem! Miért nem erre megyünk inkább, a Bepinen keresztül?

– Mert ahhoz előbb meg kellett volna kerülnünk az aszteroidamezőt a bolygót elhagyva. A Bepin felé vezető út pont takarásban volt, ráadásul arrafelé két helyen is meg kell állnunk és irányt változtatni a normál térben. A Falcon ugyanis nem tud a hiperűrben módosítani az irányán. Arra csak a legkorszerűbb csillaghajók képesek. Valahányszor megállunk, mindig azt kockáztatjuk, hogy észrevesznek minket és rájönnek, hová igyekszünk. Ez egy meglehetősen bonyolult bújócska az ellenséggel. Kell hozzá némi stratégiai érzék, meg térbeli gondolkodás. Nem véletlenül tartozik a navigátori szakma a legjobban fizetett melók közé.

Organa alsó ajkát harapdálva szemlélte a képernyőn sorakozó színes vektornyilakat és számoszlopokat. Hogy fogja ő ezt valaha is megtanulni? Kezdte már érteni, milyen nehéz munkát végez Han, valahányszor birodalmiakkal a sarkában menekülve igyekszik percek alatt felkészíteni a hajót az ugrásra. Nem olyan egyszerű ez, mint a filmekben, ahol csak megrántja a pilóta a gyorsítókart és elégedetten nézi, ahogy a csillagok elmosódott fénycsíkokká változnak az űrben.

Aztán Solo letörölte a képernyőről az aktualitását veszített programot és megkérte csinos tanítványát, hogy próbáljon önállóan útvonalat szerkeszteni a géppel a Hothtól a Darlyn Bodáig. Ez olyan egyszerű, hogy az első éves kadétok is meg tudják csinálni az Akadémián. A hiperűr ugrások programozása azonban meglehetősen körmönfont feladat volt, a témában járatlan Leia számára legalábbis. Órákig elbajlódott vele, láthatóan nagyon igyekezve, hogy összehozza az irányvektorokat. Han eleinte nem segített neki, de egy idő után kezdte unni magát és valahányszor elakadt a nő egy részfeladattal, mindig átsegítette az akadályon. A végeredmény így is elég gyenge lett, de a navigációs számítógép szerint elfogadható. Két ugrással meg tudják csinálni és nem szaladnak bele egyetlen égitestbe sem.

– Nagyon jó! – törölte le a kész programot egy könnyed mozdulattal a kapitány. – Most próbálja újra, de csak öt percet kap rá!

– Hé! – fakadt ki morcosan a hercegnő, látva, hogy semmivé válik előtte a képernyőn minden erőfeszítése. – Hová siet? Legalább had gyönyörködjem egy kicsit az első munkámban, mielőtt kitörli!

– A programozás versenyfutás az idővel. Gondoljon arra, hogy egy csillagromboló van a nyomában és mindjárt beéri! Az ütegei folyamatosan tüzelnek magára és bármikor elkaphatja a vonósugarával! Van még négy és fél perce az ugrásig, szóval ne vesztessen az idejét! – szolt rá komolyan a férfi, felemelve mutatóujját.

Leia kelletlenül csóválta fejét és felsóhajtott, mielőtt rávetette volna magát a konzolra. A koréliei csempész könyörtelen oktatónak bizonyult, akár egy hivatásos kiképzőtiszt. De meg lehetett érteni a szigorát. A gyorsaság valóban élet–halál kérdése egy háborús helyzetben.

A hercegnő vadul püfölte a billentyűket, kimeredt szemmel bámulva a képernyőn sorjázó adatokat és nem egészen hét perc alatt sikerült megoldania a feladatot. Bár túllépte a kapott határidőt, nagyjából elégedett volt magával. Még egy kis gyakorlás a számítógéppel és annyira bele fog jönni a szakmába, hogy öt perc alatt is teljesítheti a küldetést. Harmadik nekifutásra azonban csak egy percet sikerült javítania az eredményén. Szeretett volna negyedjére is megküzdeni a komputerrel, de Han úgy döntött, mára elég lesz ennyi agytorna és felállva székéről befejezte az okítását.

– Tartsunk szünetet! Holnap majd folytatjuk a nagy távolságú ugrások szerkesztésével. Most menjünk és takarítsuk ki az öreglányt!

* * *

A nap hátralévő része fizikai munkával telt a fedélzeten. Mind a négyen dolgoztak, sorra rendet rakva az űrhajó helyiségeiben, hogy otthonosabbá tegyék a lakókörnyezetüket. Thripio felmosta a padlót, ami csillogóan tiszta lett és nagyjából vukiszőr mentes a legtöbb helyen. Csubakka elpakolta a szerszámokat, alkatrészeket és egyéb holmikat, hosszan elszöszmötölve néhány összegubancolódott kábelrel a raktárban. Han egy oldószerbe mártott, szakadozott ronggyal letörölgette mindenhol a maszatos kezek által otthagyt foltokat, különös tekintettel a konzolokra és a homorú falakat borító védőpárnákra, amik néhol valósággal ragadtak a szutyoktól. Leia pedig aprólékosan kiglancolta a hálókabint, ahol a következő heteket fogják tölteni a kapitánnyal éjszakánként.

A Falconra mellesleg ráfért volna egy alapos szellőztetés is, mert a légcserélő rendszer egyre kevésbé tudta kiszűrni a felgyülemelő szagokat, de erre a világűrben sajnos nem volt lehetőségük. Azért majd csak kibírják valahogy a javítóműhelyig – vélte fintorogva a hercegnő. A Halálcillag szeméztűzdájában emlékezete szerint ennél sokkal bűdösebb volt.

Mire mind a négyen végeztek, az űrhajó egész tűrhetően nézett ki. Csubakka majdnem elcsúszott a főfolyosó csillogóan tiszta fémpadlóján, mikor előrecaplatott az utastérbe. Meglepve szemlélte hatalmas tappancsai alatt a szokatlanul sima és koszmentes padlólapokat, vidám hörrenésekkel adva Thripio tudtára, hogy a kelleténél alaposabban kisuvickolta az átjárót.

A csapat jó hangulatban ült le a vacsorához, ami után beszélgettek és holo–sakkoztak még egy kicsit, mielőtt nyugovóra tértek volna az eseménydús nap végén. Leia elsőként vonult vissza a hálókabinba, hogy fogat mosson a kapitánytól kapott fogkefével, aztán leült az ágya szélére és megszabadult a csizmájától. Agyában egymást kergették a kósza gondolatok az útitársaival kapcsolatban.

Kezdte otthonosan érezni magát az űrhajó fedélzetén, amin először őszintén elcsodálkozott, nem értve a saját pozitív reakcióit. Talán annak volt köszönhető mindez, hogy a nap folyamán csupán egyszer vészett össze Solóval és az sem tartott sokáig. Vagy annak, hogy kitakarították és rendbe tették a belső tereket, elfogadhatóbbá téve a környezetüket. Végül is már harmadik napja együtt voltak és a hercegnőnek szinte

családias hangulata támadt vacsora közben. Azóta nem érezte így magát, hogy utoljára járt az Alderaanon, a szüleinél, mielőtt a birodalom elpusztította volna a bolygóját.

Kicsivel később megérkezett Han és fáradtan levetette sötétkék kabátját. Leia akkor már alsóruhára vetkőzve hevert az ágyán, állig betakarózva és feszülten figyelte a férfi mászkálását a szűk helyiségben. Solo kezét, arcot és fogat mosott a csapnál, végül nagyjából kifésülte kócos haját.

Bár a kabinban három fekvőhely sorakozott körben, a fal mentén, a vuki sem előző éjszaka, sem most nem csatlakozott hozzájuk, a csészealj elülső részében húzva meg magát az életfenntartó rendszer közelében. A hercegnő sejtette, hogy a padlón feküdni nem olyan kényelmes, mint itt, a párnázott heverőn, s arra gondolva, hogy miatta nem aludhat az első tiszt a szokásos helyén, rákérdezett a dologra.

– Csubi nem jön?

– Nem. – válaszolta röviden a férfi.

Rövid pillantást vetett a takaró alatt mocorgó hölgyre, s láthatóan nem értette, miért hiányolja a vukit a szűk helyiségből.

– Miért? Engem nem zavar, ha itt alszik velünk! – mutatott az üresen maradó fekhelyre a lány, kidugva mutatóujját a takaró alól.

Han a fejét csóválva sétált oda hozzá. Csípőre tett kézzel megállt a szoba közepén, elfojtva egy hatalmas ásítást.

– Az elülső raktérben húzza meg magát. Van ott egy hálósákja.

– Miattam nem kéne a padlón aludnia! – jelentette ki elégedetlenül a hercegnő.

– Dehogynem! Csubi mostanában hajlamos a horkolásra. Pár hónapja szokott rá és elég hangosan csinálja. Én már megszoktam a hortyogását, de maga garantáltan nem tudna aludni tőle!

– Ó! Értem!

Leia elhallgatott, egész az orra hegyéig húzva pokrócát. Úgy bámulta a kapitányt, feltűnő tartózkodással, mintha tartana tőle, hogy megpróbálja kihasználni a helyzetet.

– Meg amúgy sem az ő méretére szabták ezeket az ágyakat.

Han komótosan leült a szemközti heverőre, s megszabadult a csizmájától. Végül levetette vastag szövésű fekete nadrágját és akkurátusan összehajtogatva betúrta az egyik alsó fiókba.

– Hűvös van itt! Odabújhatok egy kicsit melegedni? – kérdezte félreérthetetlenül bizalmas tónusra váltva, miután leoltotta a villanyt. Majd meg sem várva az igenlő választ, máris leült a hercegnő ágyára és felhajtotta a takaró szélét.

– Hé! Már nem a Hothon vagyunk! – figyelmeztette Leia józanul, görcsösen megkapaszkodva a pléd szélében. – És nincs is annyira hideg!

Bár számított rá, hogy ez lesz, mégis megrémült kissé a látványtól, hogy egy alsónadrágos pasas próbál a sötétben bemászni az ágyába, fölöttébb átlátszó indokkal. Talán nem kellett volna levennie a vastag hóruháját, legyen bármilyen meleg és kényelmetlen alvás közben. Alsóneműben fölöttébb védtelennek érezte magát a másikkal szemben. Most mi lesz? Beengedje a fickót a takaró alá? Sosem történt még vele ilyen és a férfi iránt érzett vonzalma ellenére megszeppent a lehetséges következményektől.

– Ez igaz! Maga mégis olyan hűvösen viselkedik, mint egy eleven jégcsap! – morrant föl a koréliei, miközben odafeküdt mellé, nem zavartatva magát.

Úgy tett, mintha észre sem venné a királyi felség tartózkodását, aki félénken a belső falhoz húzódott, az oldalára fordulva, hogy minél messzebb legyen tőle. A heverő azonban egy személyes volt, így akarva–akaratlanul összeért a lábuk, majd a karjuk is. Organa kénytelen volt tudomásul venni, hogy csapdába esett, háta mögött a fémfallal és nem menekülhet a férfi elől. Aki azonban csöppet sem viselkedett tolakodóan, egyelőre legalábbis.

– Akkor rossz helyre jött, kapitány! Egy jégcsaptól hiába vár melegséget! – gúnyolódott vele, némiképp elfogódottan a nő.

Han jobb kezét a feje alá téve barátságosan rámosolygott és magára húzta a takarót. Baljával átkarolta a lányt, aki mellei előtt összezárva karjait, aggódva figyelte ténykedését. Végül is nem lökte ki az ágyából, amit a pilóta jó jelnek tekintett. Remélhetőleg pár percen belül megszokja a közelségét és feladja szemérmes tartózkodását.

– Én azért bírom benne, hogy a hideg felszín alatt izzó szenvedély lobog!

Leia elnevette magát a sejtelmes hangon előadott szövegétől és rövid tétovázás után viszonzta ölelését. Közelebb húzódtak egymáshoz, testük összesimult a takaró alatt. A hercegnő csillogó szemmel mérte végig jóképű hálótársát a félhomályban. Határozottan izgalmasnak találta a helyzetet, s pimaszul, igazi rossz kislány módjára csúfolódott tovább elszánt udvarlójával.

– És miből gondolja, hogy magának tartogatom az izzó szenvedélyemet?

– Abból, ahogy rám néz, a gyönyörű szemeivel epekedve utánam!

– Hah! – kacagott föl Leia, szemérmesen lesütve szempilláit. – Maga aztán ért a nőkhöz! Mindig ilyen átlátszó dumával csempészi be magát a lányok ágyába?

– Pontosan! Végül is csempész vagyok! Ez a munkámmal jár! – szerénykedett Solo, vidáman bólogatva.

Organa még jobban nevetett, válla megrázkódott a takaró alatt. Aztán hirtelen elkomolyodott és feledve korábbi óvatosságát, markáns szigorral ráparancsolt hódolójára.

– Pofa be! Inkább csókolj!

Han kötelességtudóan végrehajtotta az utasítást, ahogy ilyenkor kell. Ajkát a lányéra tapasztotta, meglehetősen hosszan ízlelgetve engedelmesen szétnyíló száját, ami csupa puhaság és nedves melegség volt. Nem győzött betelni vele, egészen felvillanyozódva a kapott parancstól. Ha a királyi felség ezt akarja, ő igazán nem fog ellenállni neki!

Csak akkor hagyták abba a smárolást, mikor elfogyott a levegőjük. Addigra Leia a hátán feküdt, s azon kapta magát, hogy Han felkőnyökölve fölé hajol, térdét a combjai közé nyomva. Ujjaival beletúrt a férfi hajába, összekócolva frizuráját, majd a tarkóját kezdte cirógatni, szokatlan gyöngédséggel.

– Huhh! Bevallom, nem igazodom ki magán! – jelentette ki megjátszott szomorúsággal Solo, elgyönyörködve a hölgy dióbarna szemeiben. Sötét volt a kabinban, de annyira azért nem, hogy ne látták volna egymás arcát a fali kijelzők színes fényében.

A koréliai pontosan tisztában volt vele, hogy a hideg és távolságtartó külső mögött egy forró és szenvedélyes nő bújik meg, akit nem lesz könnyű előcsalogatnia Leiából, de nem is lehetetlen. Ő mindenesetre megpróbálja, elvégre régóta álmodozott már erről. Nagyjából azóta, hogy segített Lukenak elpusztítani a Halálcsillagot és ezzel elnyerte a hercegnő őszinte megbecsülését.

– Pedig egyszerű lány vagyok! – sóhajtott szemérmesen Organa. Könnyű pusztit lehelt a férfi állán húzódó halovány sebhelyre, nem merte hosszan a szemébe nézni. Még mindig azon tűnődött, egyre izgatottabban, hogy most vajon mi lesz?

– És milyen gyönyörű...! Meg forró vérű...! – duruzsolta fülébe szenvedélyesen a pasas.

Végigcsókolta az arcát, majd a nyakát a begombolt ing pereménél. Jobb keze vándorútra indult a takaró alatt, olyan helyekre tévedve, ahol nem járt még korábban.

– Nana! Hé...! – nyögött fel figyelmeztetően a lány. – Ezt inkább fejezze be! Jó...?

– Micsodát? – tudakolta Han a legteljesebb nyugalommal.

– Ezt...! Ahh! Meg azt is! Aahh...! Azt pedig pláne...! Ohh!

Kissé idegesen elkapta a férfi kezét, mielőtt még lejjebb tapogatózhatott volna rajta, megállítva a rohamot. Aztán a mellkasának feszítve másik karját, szelíden eltolta magától a felsőtestét. Solo volt olyan úriember, hogy nem erőltette a dolgokat. Engedelmesen az

oldalára dőlt és megsimogatta a lány karját, majd az izgalomtól piruló orcáját is.

– Mitől fél? – kérdezte halkán, türelmesen.

– Nem félek! Huhh!

Leia igyekezett visszanyerni a nyugalma, vajmi kevés eredménnyel. Pedig igenis be volt rezelve, főleg azért, mert az előbb megérezte combján Han megkeményedő férfiasságát. Nem szerette volna, ha hirtelen lekerül róla a bugyi és megtörténik az, amiről eddig csak fantáziált üres óráiban. Nagyjából azóta, hogy a csempész segített a felkelőknek elpusztítani a Halálcsillagot és ezzel elnyerte őszinte megbecsülését.

– Dehogynem! Hisz érzem, hogy reszket!

– Nos... csak azért, mert mi lesz, ha valaki ránk nyitja az ajtót?

– Csubi mélyen alszik, Thripio meg a pilótafülkében örködik. Senki sem fog zavarni minket. – közölte magabiztosan a kapitány. Láthatóan alaposan felkészült a mai estére. Ellentétben a hercegnővel, aki egyáltalán nem érezte magát késznek az enyelgésre.

– Értem. Hhohh!

A férfi keze ismét lefelé csúszott a karján, majd végig az oldala mentén, megsimogatva csípőjét, vastag harisnyába bújtatott combját. Fölöttébb ingerlő mozdulattal, aminek nehéz volt ellenállni. A takaró alatt kezdett határozottan meleg lenni, hóruha nélkül is.

– Lazítson! Gondoljon arra, hogy csak mi ketten vagyunk a csillagok között! – súgta a fülébe Han bizalmasan.

Leia nem bírta megállni, hogy ismét el ne vigyorodjon, kissé gúnyosan ettől a szövegtől. Megint elkapta a férfi kezét, mielőtt a lába közé csúszott volna.

– Ez nagyon romantikusan hangzik! Biztos sok nőnek mondta már!

– Ugyan, dehogy...! Nem voltak olyan sokan! – mentegetőzött a koréiai önérzetesen.

– Nem vagyok rá kíváncsi, hányan voltak! – csattant fel mérgesen a lány. – Ohh!

A beszélgetésük félbeszakadt egy időre, mert szájukat lefoglalta a csókolózás. Újra szorosan összesimultak a fekhelyen, s Organa valahogy elfeledte egy időre korábbi aggodalmait. Szenvedélyesen átölelte és magára húzta a férfit, nem győzve simogatni annak izmos testét a vékony ingen keresztül. Annyira kívánta a másikat, hogy szinte fájt már a lényét elöntő heves vágyakozás.

– Hát akkor mire kíváncsi? Hmm? – kérdezte valamivel később Han, mélyen a szemébe nézve. Orruk összeért a sötétben, arcbőrükön érezték a másik leheletét.

– Inkább nem részletezném! – pihegte a nő elégedetten. – De... én még nem érzem késznek magam arra, hogy... szorosabb kapcsolatba kerüljek magával!

– Pedig a szeme mást mond! – incselkedett vele a csempész hunyorogva.

– Honnan tudja? Hisz nem is látja a sötétben!

– Érzem...! A csókjain...! Az ölelésén...! A teste remegésén...!

Leia kényszeredetten elnevette magát a csábító megfogalmazástól és kissé szabódva, de megint eltolta magától a pasast. Tényleg remegett a teste a vágytól. Ám ha megkínózzák, se vallotta volna be soha az igazat. Végére nem olyannak nevelték, aki első szóra odaadja magát egy férfinak. Ő ennél többet ér és megérdemli a legjobbat. Minden tekintetben.

– Ezt jobb lesz, ha befejezzük, mielőtt levarázsolja rólam a bugyit! – sóhajtotta tartózkodóan. Azzal kibújva ölelő karjából, elutasítóan a bal oldalára fordult, a fal felé.

Kétségtelen tény, hogy Han simogatása mélyen felkavarta és teljesen felizgatta. Korábban sosem tapasztalt erővel tört fel benne a vágy, heves dobogásra készítve a szívét. Hiába fordított azonban neki hátat, a másik ott maradt mellette, szorosan hozzásimulva a jó meleg takaró alatt. Érezte, hogy a derekára, majd onnan a hasára teszi a tenyerét és érzéki módon cirógni kezdi. Te jó ég! Most mi lesz?

– Nem vagyok varázsló. Nem értek a hókuszpókushoz! De bízom benne, hogy anélkül is menni fog! – dűnnyögte a férfi optimistán, amivel újabb gúnyos kacajt csalt elő a lányból.

– Hah! Még csak az kéne...! Hé! Vegye el onnan a kezét, mielőtt ráütök!

– Ahogy óhajtja...! Akkor én megyek is!

Solo sértődötten elhúzódott tőle és úgy tett, mintha ki akarna mászni az ágyból. Ha ennyire elutasító a hölgy, okosabb, ha visszavonulót fúj és talán majd egy későbbi időpontban próbálkozik nála újra.

– Ne! Maradjon még! – kapott utána azonnal a hercegnő, hirtelen meggondolva magát.

Visszafordult felé és hevesen átölelte, nem engedve távozni a takaró alól. A gondolat, hogy egyedül marad az ágyban, fölöttébb kellemetlenül érintette. Maga sem értette, miért.

– Igen? – nézett rá hűvösen a férfi.

– Nézze Han! Egy kicsit gyors nekem ez az egész! Nem arról van szó, hogy nem lenne kedvem magával összebújni...! – magyarázkodott idegesen a nő. – De úgy vélem, nem a legideálisabbak a körülmények!

– A körülmények sosem ideálisak. Be kell érünk azzal, ami éppen adódik, szívi!

Han hanyatt feküdt, megadóan tűrve, hogy a lány kerüljön felülre ezúttal, kacéran végighasalva rajta. Két kézzel megragadta csípőjét, elégedetten végigsimogatva karcsú derekát, ahonnan a hátára, majd kerek fenekére csúsztak az ujjai. Organa kicsi volt, meglepően könnyű és olyan sovány, még a vastag téli alsóneműjében is, hogy alig talált rajta fogni valót. Persze nem az alakja miatt vonzódott hozzá elsősorban. Ha csupán a nőies idomok érdekelték volna, bőven talál magának megfelelő hölgyeket bármelyik úrkikötőben.

– Ezzel tisztában vagyok! – jelentette ki diplomatikusan a hercegnő. – Mégis arra kérem, hogy halasszuk el ezt a dolgot későbbre!

– Jó! Akkor mehetek aludni? – kérdezte duzzogva Han. Akár egy nagy gyerek, akit a szülei hazaparancsoltak a játszótérről.

Könnyedén belemarkolt néhányszor a lány tenyérbeillő hátsójába, mire Leia szájon csókolta és szomorúan, szinte már csalódottan felsóhajtott. Nem értette, miért taktikázik annyit a férfi, mikor a napnál is világosabb, mi a szándéka.

– Csak ha fáradt és nincs kedve beszélgetni egy kicsit!

– Hát... éppen maradhatok! – szabódott a koréliei, bölcsen elfogadva az invitálást.

– Nagyszerű...! De ne legyen már ilyen! – nyögött fel Organa, érzéki vonaglással simulva hozzá.

– Milyen?

– Ilyen morcos!

– Úgy érzem, csak játszik velem! Jó lenne, ha eldöntené, mit akar!

Han szeretne volna színvallásra kényszeríteni a lányt, ő azonban profi politikusként tovább kerülgette a kényes témát, elégedetten tűrve, hogy felváltva simogassa és masszírozza a testét két kézzel. Ez határozottan tetszett neki.

– Nos...! Ugyanazt, amit maga! – jelentette ki végül diplomatikusan.

– Konkrétabban?

– Had ne mondjam ki!

– Ne szégyenlősködjön! Sújja a fülembe! Ígérem, nem adom tovább senkinek!

Leia zavartan felkuncogott, s megrázta fejét. Kissé vonakodva lemászott róla, hasra feküdve az ágyon. Értékelte a kapitány biztatását, amivel megpróbálta rávenni, hogy terítse ki a lapjait, miközben ő egyre emelte a tétet, kacéran kelletve magát előtte.

– Ahh! Hát jó...! Kicsit feszélyez, hogy össze vagyunk zárva ebben az úrhajóban. Főleg azért, mert tudom jól, milyen vékonyak a falak. Nem szeretném, ha Csubi felriadna a... a zajokra! Érti?

– Értem. Akkor majd csendben csináljuk! – javasolta Solo a legteljesebb komolysággal.

A kabin csöndjét felferő lányos kacaj valószínűleg az egész fedélzeten hallatszott, mielőtt Leia észbe kapott volna, arcát szemérmesen a párnába rejtve. Ennyit arról, hogy a

vuki nem fog felriadni miattuk. A beszélgetésük kezdett egy rossz komédiára hasonlítani, ahelyett, hogy romantikusabbra és főleg erotikusabbra fordult volna. Ami csöppet sem volt inyére, de képtelen volt megőrizni komolyságát a fickó mellett.

– Jaj! Maga olyan...! Nagy kujon...! – nyögte vidáman, a fejét csóválva. S érezte, hogy arcába szökik a vér az izgalomtól. Jól el tudta képzelni, milyen lenne csöndben csinálni vele...

– Hát nem ezért szeret? – simogatta végig a hátát Han, a lapockáktól indulva lefelé. A bugyija szélét elérve megpróbálta feltűnés nélkül a ruhadarab alá csúsztatni ujjait.

– Ahh! Nehezen tudnám megfogalmazni az érzéseimet! – suttogta félénken a hercegnő. – Vegye el onnan a kezét, ha megkérhetem!

– Ahogy parancsolja, felség! – fogta vissza magát a férfi kelletlenül.

– Abbahagyná végre a felségezést? Kezd az idegeimre menni vele!

– Bocsánat! Én csak próbálok kedves lenni és figyelmes!

– Azzal nincs semmi baj!

– Hát akkor?

Leia szembefordult vele. Fél kézzel megigazította lecsúszóban lévő bugyiját, aztán türelmesen magyarázni kezdett neki, erőltetett türelemmel. Bár kettejük közül Han volt az idősebb, jó kilenc évvel, mégis úgy érezte, mintha egy éretlen kamaszhoz beszélne. A szíve közben izgatottan dobogott és kényszerítenie kellett magát, hogy ne kapkodja a levegőt.

– Nézze, Han! Napok óta nem fürödtünk és ilyen állapotban nem érzem magam késznek az együttlétre! Ráadásul ez minden holmim, ami rajtam van!

– Az együttléhez nincs szükség ennyi ruhára! Épp ellenkezőleg! – súgta komolytalanul a férfi, megcibálva hasán az inget.

– Köszönöm, hogy felvilágosított! Magamtól ki nem találtam volna!

– Ha akarja, segítek levetkőzni! – ajánlkozott lelkesen Solo, kaján vigyorral szemlélve a Leia arcára kiülő lányos zavart. – És letörölgetem a hátát egy tisztálkodó kendővel! Meg ahol csak szeretné...!

– Na még csak az kéne...! Hé...! Ne már...!

Játékos évődésük erotikus birkózássá fajult a takaró alatt, ahogy a férfi megpróbálta kihámozni őt a ruháiból, miközben Organa nevetve küzdött ellene. Végül nagy nehezen lefogta mindkét kezét és megállította a vetkőztetésben. Még csak az kéne, hogy lemeztelenítse a fickó és nekilásson dörzsölgetni a bőrét egy kendővel!

Hirtelen eszébe jutott az apja egyik nővérének, Tiának a pikáns megjegyzése, aki jókora botrányt kavart a királyi családban azzal, hogy férjhez ment egy Vandron házbeli nemesemberhez. Szerinte a hímek szokatlanul találékonnyá válnak, ha arra kerül a sor, hogy levetkőztessék a kiszemelt nőt. Leia akkor nem egészen értette, személyes tapasztalatok híján, mire gondolt a rokona, de most végre leesett neki a tantusz. Milyen igaz!

– Hogy maga mekkora egy csibész! – szólt rá a koréliaira elkomolyodva.

– Már nem vagyunk a Hothon, Leia! – emlékeztette Han, kissé csalódottan. – Lazítson egy kicsit és engedje, hogy jó legyen!

– Éppen azt nem akarom!

– Miért nem? Hisz látom, mennyire kíván engem!

A férfi erősen átkarolta és magához húzta karcsú testét, ő pedig kezdett kifogyni a mentségekből, amikkel távol tarthatta volna magától a másikat. Agya hátsó zugából szerencsére előkerült még egy érv, mielőtt feladta volna a harcot.

– Na jó! Valójában attól félek, hogy teherbe esem véletlenül!

– Emiatt nem kell aggódnia! Van nálam óvszer! – nyugtatta meg Solo, az arcát simogatva.

Leia olyan gyönyörű volt a félhomályban, hogy nem tudott betelni a látványával. Csókolni kezdte a száját, de a nő megállította, két kezét elutasítóan a mellkasára tapasztva. Őt ilyen egyszerű megoldásokkal nem lehetett leszerelni, elvégre vérbeli politikus volt.

– Nagyszerű! Én mégis inkább arra kérem, hogy vegyen vissza egy kicsit és türtőztesse kanos vágyait!

– Ahogy óhajtja!

Han abbahagyta a kényeztetését. Elgondolkodva bámult rá egy darabig, aztán hanyatt dőlt az ágyon és kifújta magát. Kezdte belátni, hogy az alderaani hercegnőt nem olyan könnyű lefektetni, mint a többi hölgyet, akikkel eddig dolga akadt.

– Köszönöm! – hálálkodott megkönnyebbülten Organa. – Ahh...! Azért a kezét nem kell elvennie rólam! Hhuhh!

Solo felkönyökölt és tűnődve végigmérte a lányt, aki izgatottan pihegett mellette, a kézfejét simogatva gyöngéden. Hirtelen eszébe jutott valami, ami talán megmagyarázza Leia tartózkodását. Végére nem tudott róla, hogy lett volna korábban intim kapcsolata bárkivel is. Beleértve Lukeot, meg a korábbi kérőit és udvarlóit még azelőtt, hogy megismerte volna. Sőt, épp ellenkezőleg! A felkelők közt terjedő pletykák mindig arról szóltak, milyen szűzies és megközelíthetetlen a hercegnő. Csöppet sem olyan bővérű szajha, amilyennek a császári propaganda igyekezett lefesteni a galaktikus médiában.

– Milyen szemérmes! Volt már valaha férfival? – szegezte neki halkan a kérdést.

Leia csupán egy pillanatig tétovázott, mielőtt szemlesütve bevallotta volna az igazat. Kezdetől számított rá, hogy Han fel fogja tenni ezt a kérdést és eszébe sem jutott mellébeszélni vagy titkolózni előtte.

– Nem...! Nem találtam még alkalmas partnert!

– Sejtettem...! Azért, mert túlságosan lefoglalja a lázadás és az intimitásra már nem jut ideje! – rőttá meg a férfi, a kelleténél talán szigorúbban. Közben azért hagyta, hogy Leia a hasára vonja tenyerét, ily módon kérlelve a folytatásra.

Nyilvánvaló, hogy egyhamar nem fognak szeretkezni egymással. Ha egy ilyen csinos nő huszonhárom évesen még szűz, noha válogathatna a legjobb pasik között, annak nyomós okai vannak. Nem csak a lázadás iránti elkötelezettsége, hanem talán a korábbi traumatikus élményei is, mint a kínvallatása a Halálcsillag börtönében vagy az a hajmeresztő eset, mikor Darth Vader összekaszabolta a testét a fénykardjával és kis híján megölte őt.

Solo tudott róla, hogy időnként rémálmai vannak a hercegnőnek és motyog, meg sikoltozik alvás közben. A felkelők harctéri pszichológusai ugyan kezelték egy darabig a Yavin után, de a lány elég rossz alanynak bizonyult és nem sokáig tűrte a pátyolgatást. Túl önfejű és szinte már kórosan makacs volt hozzá, hogy elfogadja a felkínált segítséget. Folyton a kötelezettségeire hivatkozott, meg a háborúra, magába zárva fájdalmát és veszteségeit. Nem csoda, hogy a szerelem és intimitás teljesen kimaradt az életéből.

– Így igaz! Oohh! – nyögte Leia, elfordítva fejét tőle. Láthatóan zavarta, hogy a másik ennyire belé lát.

– De most más a helyzet! – győzködte Han, kedvesen simogatva a testét a ruhán keresztül. – Itt nincsenek felkelők, akiknek parancsolhatna! Végre lazíthat egy kicsit! Használja ki a helyzetet!

– Aha! Bevallom, félek egy kicsit a következményektől! – motyogta elhaló hangon a lány.

– Mire gondol?

Organa visszafordult hozzá, gyöngéden megfogta arcát és fátyolos szemmel méregette a sötétben.

– Mi nem jöttünk ki jól egymással az elmúlt években, Han!

– Ez igaz! Tényleg sokat veszekedtünk! – bólogatott megértően a koréliei. – De remélem, mindez már a múlté!

– Én is remélem! Nem akarok többet civakodni!

– Inkább szeressük egymást! – javasolta Solo, pajkos mosollyal. És hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak, puha csókot lehelt a hölgy remegő ajkára.

– Jó! De ha megkérhetem, ne nyúlkaljon a ruhám alá!

– Bocsánat! Nehezen tudom visszafogni magam a jelenlétében!

– Azért próbálja meg, ha kérhetem!

Han megpróbálta, nagy akaraterővel előbb hanyatt feküdve, majd inkább a másik oldalára fordulva, hogy még véletlenül se tévedjenek az ujjai a lány hamvas bőrére. Leia nyomban odasimult a hátához és szorosan átölelte. Szinte már görcsösen kapaszkodott belé, minden erejével. Érezhetően nem akarta elengedni őt az ágyából.

– Attól fél talán, hogy miután megkaptam magát, hirtelen faképnél hagyom? – érdeklődött a pilóta óvatosan.

– Igen! – súgta fülébe Organa, kissé habozva. – Valóban, attól is félek!

– Akkor nem ismer még engem!

– És mi lesz, ha a Tatuinra vezető úton elkapja magát egy fejdísz? Nem szeretném elveszíteni!

A kérdés jogos volt, de a lány aggodása valahogy nem illett most ide. Végére biztonságban voltak a Falcon fedélzetén, kint a mélyűrben, messze minden veszedelemtől. A jövő úgyis bizonytalan. Nem érdemes olyasmiken rágódni, amik még meg se történtek. Solo különben is bízott legendás szerencséjében. Ha eddig megúsza a császári börtönt, meg Jabba fejdíszait, ezután is sikerülni fog neki.

– Ne törődjünk most a holnappal! – veregette meg a nő kacsóját barátságosan. – Koncentráljunk a jelenre!

– Hát jó...! Koncentráljunk...!

Leia simogatni kezdte a mellkasát, szigorúan csak az ingén keresztül persze. Gondosan kerülte, hogy tapogatózó ujjai a nyitott nyakrészbe csússzanak, mintha attól tartana, képtelen lesz türtőztetni magát, ha megérinti a férfi meleg bőrét.

– De nem itt akarom, hogy megtörténjen! – közölte Hannal, szinte már hivatalos hangon. – Azt szeretném, ha az első alkalom különleges lenne! Egy megfelelő helyen, a megfelelő időben!

Nem részletezte, mire gondol, ám Solo így is értette. Magabiztosan elvigyorodott a sötétben, s megszorította a mellkasát cirógató kis kezét, majd finom puszt lehelt az ujjaira, lovagiasan.

– Ahogy óhajtja, gyönyörűm! Én tudok várni!

A koréliei elégedett volt. Leia szavait nem lehetett félreérteni. Ha nem itt akarja, akkor az azt jelenti, hogy máshol szeretne sort keríteni az első alkalomra. A lényeg, hogy a lány bevallotta neki, mire vágyik. Milyen kár, hogy pont most romlott el a Falcon hiperhajtóműve! Különben elvihetné őt valami szép helyre. Egy békés üdülőbolygóra mondjuk, ahol meleg van és süt a nap. Mert mi kell az ilyen előkelő úrinőknek, hogy megjöjjön a kedvük a szeretkezéshez? Szép szállodai szoba, finom ételek, könnyű borok és csinos ruhák. Esetleg valami csillogó ékszer, apró csecsebecse, amitől szebbnek érezhetik magukat. Nem olcsó mulatság, de jelenleg megengedheti magának. Telik rá a felkelőktől kapott pénzéből.

– Köszönöm!

Leia őszintén hálás volt neki, amiért ilyen megértő és türelmes vele szemben. Határozottan megkönnyebbült a gondolatra, hogy Solo ezúttal nem olyan erőszakos, durva és faragatlan fickó, mint általában. Rosszul érezte volna magát, ha ki kell dobnia az ágyából, elvégre mégiscsak utas volt a hajóján és az életét köszönhetette neki. A hála

kifejezésének azonban van más módja is, mint szétrakni a lábát a pasas előtt...

– És most aludjunk inkább! Jó? – javasolta rövid szünet után.

A fáradtságtól majd leragadt a szeme, csak a szexuális izgalom miatt tartotta magát, szorosan odasimulva a férfihoz.

– Rendben!

Han gyöngéden lefejtette mellkasáról a lány kezét és nehézkesen felült, ledobva magáról a takarót. Nincs elég hely az ágyon, hogy együtt aludjanak, ő ugyanis szeret forgolódni. Okosabb, ha visszavonul a saját heverőjére és távol tartja magát Organa bájjaitól. Csak kangörcsöt kapna a közelében és nem tudná rendesen kialudni magát. Márpedig holnap sok dolguk lesz, meg végig az utazás alatt, ha rendesen ki akarja tanítani a hercegnőt az űrhajóvezetés tudományára.

– Jó éjszakát, Leia! – búcsúzott el a lánytól, megveregetve combját a takaró alatt.

Visszafordult, rövid csókot nyomott még a szájára befejezésül. Azzal fölállt és átfeküdt a saját piccsére.

– Jó éjszakát, Han!

A nő ezúttal nem tartóztatta. Eligazgatta magán a takarót és tűnődve nézte egy darabig a férfit a sötétben, mielőtt lehunyta volna szemét, hogy megpróbáljon aludni. Az iménti félig komoly, félig vicces előjáték annyira felizgatta, hogy a szíve még percekkel később is izgatottan kalapált a mellkasában. Egyre azon tűnődött, miként fogja tudni féken tartani Solót a következő napokban, amíg eléri az Anoatot, majd a felkelő flottát. Biztos újra és újra megpróbálja levarázsolni róla a bugyit minden este, hogy a magáévá tegye. Elvégre nem olyannak ismerte a korélieit, mint aki hajlandó sokáig várni valamire. Ahhoz túl forrófejű és szenvedélyes. Akárcsak ő.

A gondolat, hogy szeretkezhetsz a férfival, egyszerre felizgatta és megrémítette. Főként azért, mert tényleg nehéz volt megállnia, hogy nemet mondjon neki. Hisz annyira kívánta őt, egész lényével, ahogy még talán soha senkit az életben. Annyira más volt ez a vágy, mint amit korábban érzett Raal Panteer vagy Luke Skywalker iránt. Sokkal hevesebb, ösztönösebb és türelmetlenebb. Szinte már követelőző. De főként elemi erejű, mint egy tomboló vihar. Aminek, tudta jól, hogy képtelen lesz sokáig ellenállni. Elvégre Han Solo egy igazi szívtipró pasas volt. Kalandfilmbe illően jóképű, vagány és vicces.

Csupán remélheti, hogy utólag nem fogja megbánni a döntését.

VII.

A következő tíz nap igencsak eseménydúsán telt Leia Organa számára az űrhajó fedélzetén. Han minden nap hosszú órákon át tanította a Falcon irányításának fortélyaira, a műszerek kezelésére, a csillagközi navigációra és a hiperűr ugrások biztonságos programozására. A hercegnő erejét megfeszítve koncentrált a rengeteg tudnivalóra és gondosan memorizálta az anyagot. Azóta nem kellett ennyi mindent megjegyeznie, hogy befejezte az Alderaani Ifjú Hölgyek Akadémiáját. Ám szerencsére elég fiatal és fogékony elméjű volt ahhoz, hogy feldolgozza és elsajátítsa a különféle ismereteket.

Solo az olyan alapvető csempész trükköket is megmutatta neki, mint például az azonosító rendszer illegális cseréje vagy a vészindítással történő felszállás, igaz ezt csak elméletben egyelőre. Aztán órákig mesélt neki a különféle kalandjairól, amik a galaxist járva estek meg vele és sorra elmagyarázta a teherhajón végrehajtott különleges módosítások fontosságát is. Közben szűrőpróbaszerűen visszakérdezett a korábbi tananyagból, elégedetten véve tudomásul, hogy a hercegnő szinte hibátlanul megjegyezte a hallottakat és érti is a lényegüket. A lány úgy itta szavait, akár egy szomjas tengeri

szivacs és csöppet sem idegenkedett a rengeteg szakszótól meg műszaki információtól.

Mivel oktatás közben többnyire kettesben voltak, nem egyszer előfordult, hogy pihenésképpen ölelkeztek, csókolóztak a fedélzeten. Leia ezen a téren is roppant szorgalmasnak és odaadónak bizonyult, egyre jobban élvezve a tanórákat. Solo viszont hamar észrevette, hogy csak négy szemközt olyan merész és szenvedélyes a hölgy. Egyébként a vuki és a robot előtt gondosan tartotta a távolságot tőle, amit szó nélkül tudomásul vett. Sőt, kicsit még tetszett is neki ez a fajta szemérmesség, hogy bujkáltak a társaik elől, titkolni próbálva a nyilvánvalót. Azok meg úgy tettek, mintha nem vennék észre a fedélzeten dülő románcot. Igazán szórakoztató volt a játék, még ha kissé gyerekes is.

Amikor a férfi berekedt az órákon át tartó szövegeléstől, Leia megkereste Csubakkát és Thripio segítségével próbálta felismerni a különféle hörgések, morgások, vakkantások és üvöltések jelentését. Bár a hercegnő számos nyelven értett és többet elfogadhatóan beszélni is tudott, a shyriivuk, azaz a fák népének nyelve alaposan földalta neki a leckét. De eszébe sem jutott hanyagolni a tanulást és az utazás alatt sikerült legalább odáig eljutnia, hogy a leggyakoribb kifejezéseket megértette.

Nem csoda, hogy a nap végére mindig teljesen kifáradt a koncentrációtól. Ám szívós kitartással akkor is tovább gyötörte az agyát, különféle nyelveken írt szépirodalmi műveket olvasgatva a kapitány egyik elektronikus könyvén. A százvalahány ponyvaregényre véletlenül bukkant rá, még a leltározás során. Han évekkal ezelőtt szerezte őket valahonnan, hogy ne unatkozzon a hosszú csillagközi utazások alatt és már mindegyiken többször átrágtta magát. Leia korábban sosem olvasott ilyesmiket, így most élvezettel falta a laza stílusú, kalandos meg romantikus történeteket. Az alderai királyi palota könyvtárában meg az Akadémián bezzeg nem voltak ilyen könyvek!

Mikor esténként végre nyugovóra tért, szorosan összebújva Hannal a takaró alatt, az agya szinte zsibongott a rengeteg információtól és mindenféle kusza álmai voltak tőle. A férfi meg is jegyezte néhányszor, hogy motyogott alvás közben, úrhajózási szakkifejezéseket sorolva, mintha még mindig magolna. A lány erre csak szemérmes mosolygással válaszolt és a vállát vonogatta. Még mindig jobb, ha ilyesmiken jár az agya, mintha sikoltozna éjszakánként, mert újra átéli valamelyik szörnyű élményét. Amikből sajnos jó néhány akadt az elmúlt években. Például hetek óta egyszer sem voltak rémálmai a Halálcsillag börtönében történekről, Raal Panteer haláláról vagy a Darth Vaderrel vívott, kis híján végzetes fénykard párbajáról a Mimbanon. Ez utóbbinak kifejezetten örült, ahogy annak is, hogy Han megértően viselte az éjszakai motyogását és nem hagyta magára csak azért, mert nem tudott aludni tőle.

Reggelente aztán a hercegnő mindig testedzéssel kezdte a napot, hogy megőrizze kondícióját és ne puhuljon el a kényszerű bezártság következtében. Körbe-körbe futkározott a fedélzeten, gimnasztikázott és nyomta a fekvőtámaszokat, ahogy a Hothon is tette korábban. Igaz, ott főként azért tornázott, hogy ne fázzon annyira a felkelő támaszpont jéghideg termeiben és folyosóin. Igyekezete csakhamar ragályosnak bizonyult, mert Han és Csubi is edzeni kezdtek, nem akarván lemaradni a sportos leányzó mögött.

A Millennium Falcon közben kitartóan falta a kilométerek milliárdjait a csillagközi térben, folyamatosan szikrázó védőpajzsokkal vágva át az Ivax Köd hatalmas porfellegén. A robotpilóta hibátlanul teljesített, két-három óránként parányi íránymódosításokat végezve, hogy elkerülje a pályájukon észlelt nagyobb űrtörmelékeket. Leia eleinte észre sem vette a finom rándulásokat a hajótesten, de Han mindig külön felhívta rájuk a figyelmét, így idővel ő is képessé vált megkülönböztetni a fedélzeten végigfutó apró remegéseket.

– Egy jó pilótának éreznie kell a hajót. – mondta neki a férfi egyik alkalommal. – Nem elég ismerni a műszereket, a zajokra és vibrációkra is figyelni kell.

A hercegnőt lenyűgözte, hogy a koréliai álmából felébredve is képes volt megmondani, mi történik a járművel. A maga módján valósággal ficáinkolt körülöttük a rozoga csészealj, millió jelzéssel tudatva utasaival, mi történik a belsejében. Zúgtak a generátorok, kattogtak a relék, sziszegett a sűrített korféz gáz a hűtővezetékekben, recsegtak a padlólemezek és nyikorogtak a váz, meg a burkolat elemei a hőtágulás és a változó terhelés következtében. Akár egy óriáskagyló, ami óvón beburkolja őket, úgy simult köréjük a Falcon horpadozott teste, elzárva őket a kozmosz hidegétől és légritka terétől.

És ebben az aprócska élettérben Leia Organa egyre jobban megtanulta értékelni az útitársai által végzett munkát, amivel működésben tartották az öreg szerkezetet. Egy vadonatúj űrhajóval tizedannyi gondjuk sem lett volna, de Han és a vuki oly állhatatosan ragaszkodtak az YT–1300–ashoz, mintha a gyerekük lenne. Végül már a hercegnő sem úgy tekintett a bárkára, mint valami szeméttelre való koszfészekre, hanem kezdte otthonának érezni a hajót.

Valahányszor előrement a pilótafülkébe és kinézett a szélvédőn, semmi különös nem látott a szikrafüggönyön túl, még napok múltával sem. A ragyogó csillagóceán mozdulatlanul terült el körülöttük, fenségesen és elérhetetlenül, mintha egy helyben álltak volna a végtelen közepén. A megszámlálhatatlan fénypont meg se moccant odakint, pedig a műszerek szerint a fénysebesség ötven százalékával száguldottak az űrben. Mégis, a csillagok látszólagos mozgása olyan csekély volt, hogy szabad szemmel szinte észrevehetetlen maradt. Ilyen körülmények között nehéz volt elhinnie, hogy tényleg haladnak előre és lassan átszelik a Hothot az Anoattól elválasztó kozmikus távolságot.

Miután végeztek az űrhajózási ismeretekkel, a koréliai hátravitte a lányt a Falcon gépházába és nekilátott a műszaki oktatásának. A Girodyne SRB42 ionhajtóművek működésével és felépítésével kezdte, majd rátért a különféle meghibásodásokra, ezek szerelésére és a komplett hajtóműblokk cserére. Mivel egyenletes sebességgel repültek a mélyűrben, az űrhajó tizenhárom hajtóműegységből csak néhány üzemelt alaplárton, amennyire a robotpilótának szüksége volt a manőverezéshez. A többi blokk kikapcsolt állapotban várta, hogy szükség legyen rá a fékezés manőver megkezdésekor.

Han gyakorlatias ember volt, ezért azzal kezdte, hogy leválasztotta a vezérlőrendszerrel az egyik inaktív blokkot és szétszedte a hercegnő előtt. Megmutatta, mi van benne, hogy illenek össze az alkatrészek, melyik mit csinál, majd összerakta a gépet. Aztán a lány kezébe nyomta a szerszámokat és leülve egy ládára utasította; kapja szét a szerkezetet. Aztán rakja össze.

– Húha! Biztos, hogy ezt akarja? Nem garantálom, hogy működni fog a végén! – figyelmeztette Leia pesszimistán.

Ám Solo hajthatatlan volt. Végül az egész napjuk ráment a szerelésre és fülig mocskosak lettek, de őszintén élvezték az együtt töltött órákat és a berendezéssel való szöszmötölést. Valószínűleg sosem lesz rá szüksége a nőnek, hogy ilyesmivel kelljen bepiszkítania a kezét, mégis jó, ha gyakorolja kicsit a gépészetet. Legalább megtanulja értékelni az űrkikötőkben és javítóműhelyekben dolgozó technikusok alulfizetett munkáját.

Han a maga részéről úgy fejezte ki elégedettségét a hölgy műszaki érzékével kapcsolatban, hogy mellőzte a kritizálását. Aztán mikor befejezték az összeszerelést és kiléptek a főfolyosóra, maga elé engedte a lányt és egy pillanatra megfledkezve magáról, barátságosan a fenekére csapott.

– Gratulálok, szívi! Szép munka volt!

A hercegnő azonban csöppet sem örült a közvetlenségének, sértett méltósággal perdülve meg az inzultus nyomán és villámló szemmel ráripakodott.

– Hé! Hogy merészeli...?

Han azonnal rájött, hogy túlzásba vitte a bizalmaskodást, mert lelki szemeivel már szinte látta a neki szánt pofont meglendülni. De volt olyan laza, hogy úgy tegyen, mintha semmi különös nem történt volna. Elvégre csinált ő már ennél sokkal nagyobb csibészégeket is a pályafutása során, mint egy kis ártatlan popsi paskolás.

– Na látja! Ha kitör a béke a galaxisban és megunja a politizálást, elmehet majd úrhajó szerelőnek! – jegyezte meg nagy komolyan, ártatlan képet vágva.

Leia haragosan méregette, láthatóan elbizonytalanodva. Nem tudta, miként reagáljon a történetekre, elvégre még sosem fordult elő vele, hogy elismerésképpen a hátsójára csaptak volna. Sem a királyi családnál, sem a birodalmi szenátusban nem volt szokás ily módon megdicsérni a nőket. Végül letett arról, hogy felpofozza a férfit és ideges vállrándítással tudomásul vette a dolgot.

– Ne álmodozzon...! Csak azért, mert jóban vagyunk, még nem tűröm el, hogy megpaskolja a fenekemet!

– Bocsánat! Azt hittem, örülni fog neki! – szabadkozott Solo, lefegyverző őszinteséggel széttárva karjait.

– Egyáltalán nem örülök! Ha komolyan gondolja a kapcsolatunkat, bánjon velem több tisztelettel! – toporzékolt a hercegnő a folyosó közepén. – Ne úgy, mint egy... mint egy könnyűvérű nővel!

Han fejet hajtott az elvárások előtt, gondosan mellőzve a vigyorgást. Egyszerűen imádta, amikor ilyen vehemensen hisztizik ő nagysága, megfélekezve magáról. Volt benne valami ellenállhatatlanul vonzó és izgalmas. Már csak ezért is megérte időnként felhergelnie a hölgyet egy kissé.

– Egy pillanatig se gondoltam, hogy könnyűvérű lenne! Csak kedveskedni akartam!

Organa karba tett kézzel bámult rá. Lesírt róla, hogy egy szavát sem hiszi el.

– Azt másképp is megteheti! Mondtam már, hogy a gyöngéd férfiakat szeretem!

– Jó! Rendben! – gesztikulált a koréliai, gúnyosan parolázva előtte. – Akkor ezentúl tartózkodni fogok attól, hogy meglegyintsem a hátsó felét kiskegyednek!

– Azt el is várom!

A hercegnő nem nevetett a megjegyzésén. Sértett méltósággal hátat fordított neki és elvonult a folyosón, magában duzzogva még egy darabig a történetek felett. Han nem ment utána, bízva benne, hogy rövidesen lecsillapszik és hamar elfelejti az egészet. Viszont ettől kezdve napokon át csak úgy nevezte magában a nőt, hogy őfenekelhettlensége. Amin jókat mulatott titokban, gondosan vigyázva, nehogy valaki észrevegye arcán a széles vigyort.

Az viszont már kevésbé tetszett neki, mikor este a lány nem engedte, hogy mellé feküdjön, morcosan elutasítva közeledését. Emiatt kénytelen volt a továbbiakban sokkal tisztelettudóbban bánni az utasával. Elvégre mégiscsak egy hercegnőről volt szó, nem egy közönséges vidéki leányzóról, aki hozzászokott a férfias közvetlenséghez. A nőnemű lényeknek – állapította meg újfent a koréliai – különben is híresen gyenge a humorérzéke, szerte a galaxisban.

Másnap szerencsére enyhült köztük a feszültség, mikor nekilátott értekezést tartani a lánynak a hiperűr meghajtás fizikájáról. Mivel a Falcon parafény hajtóműve amúgy sem működött, Han úgy vélte, semmit sem veszítenek, ha szétbontják a szerkentyűt és alaposan átnézik még egyszer. Hátha találnak benne valami hibát, amit a diagnosztikai rendszer nem vett észre korábban. A titán és króm ötvözetből készült jókora berendezés olyan bonyolult volt, hogy még Solo sem ismerte teljes pontossággal a felépítését, de a főegységek szerepével azért tisztában volt.

Leia feje a nap végére zúgott az olyan szakkifejezésektől, mint a szupravezető tekercs, horizontális gyorsító, téridő mátrix, kvantum-null térgenerátor, Cronau sugárzás, alluviális lengéscsillapító, meg relativisztikus időtorzulás kiegyenlítő sztázisgenerátor. Annak

érdekében, hogy megőrizze higgadtságát és ne essen pánikba a rengeteg műszaki ismeret nyomasztó súlyától, este leült meditálni a hálókabinban és teljesen kiürítette a tudatát néhány percre. Kezdett kissé besokallni a tananyagtól, szükségét érezve némi lazításnak.

Az estét ezért nem olvasással, hanem egy könnyű filmvígjáték bámulásával töltötte az utastérben. A koréiai hordozható lejátszóját alaposan megviselték az elmúlt évek viharai, de a pixelhibáktól eltekintve még úgy–ahogy működött. Némi késéssel Han és Csubi is letelepedett mellé, miután egyesült erővel összerakták a hiperhajtóművet, hogy ne maradjon szanaszét az oktatás végén. Aztán együtt nevetgéltek a bugyuta poénokon és a szereplők bohóckodásán, ami kellemesen üdítő változatosságot jelentett a gépészeti munkát követően.

Leiának eszébe jutott egy három évvel ezelőtti nap, amikor úton voltak a Yavin felé és ugyanitt ültek esténként, filmeket nézve az ütött–kopott készüléken. Luke is itt volt velük, meg Artu Detu és kitűnően szórakoztak, megfelelkezve az életük minden gondjáról legalább átmenetileg. Vajon merre járhat most az ifjú parancsnok és hűséges R2–ese?

Lefekvés előtt megemlítette Hannak a kérdést, aki bízott benne, hogy a kölyök el tudta hagyni a jégbolygót és már türelmetlenül várja őket a találkozási ponton. Organa erre elmondta neki, hogy amíg a Visszhang bázis parancsnoki központjában dolgozott az ostrom alatt, hallotta a rádióban, hogy Luke T–47–es hősiklóját lelőtték a felszínen folyó csatában. De Wedge Antilles jelentése szerint túlélte a kényszerleszállást, mivel később látta a fiút gyalog botladozni a hóban, a kiürítési pont felé tartva. Azt nem tudni, vajon odaért–e, mert addigra a hercegnő a saját élete mentésével volt elfoglalva az omladozó jégfalak között. Ám a lelke mélyén úgy érezte, biztonságban kijutott a fiatalember a jeges pokolból. Elvégre vele volt az erő.

A birodalmi lépegetők támadása egyébként olyan heves volt, hogy az ellenük küldött siklószázad gépeiből már csupán kettő maradt a levegőben, mikor ő kiadta a visszavonulási parancsot. Addigra összesen huszonnégy GR–75–ös teherhajó szállt fel a hangárokban sorakozó harmincból, az elsőként távozó Quantum Stormot követve. Mégis, a felkelők minden erőfeszítése, valamint az ionágyúk precíz tüze ellenére ebből tizenötöt sikerült szétlőniük a birodalmiaknak. A Hoth körüli blokád rendkívül szoros volt és számos menekülő egység számára bizonyult áthatolhatatlannak. A császáriak főleg a szállítójárművekre utaztak, nem sokat törődve a kísérő vadászgépekkel. A jó kétharmados veszteség pedig azt jelentette, hogy a szövetség felszíni haderejének nagy része megsemmisült vagy fogságba esett néhány órán belül. Mindez őszintén elkeserítette a hercegnőt, aki még azt sem tudta, vajon Rieekan tábornoknak és hadműveleti törzsének sikerült–e kijutnia a bolygóról? Az mindenesetre biztos, hogy mind a hat Kleeque–osztályú szállítóhajójuk odaveszett a beomló jéghangárokból, mielőtt egyáltalán felszállhattak volna.

A birodalmiak számbeli és technikai fölénye nyomasztóan hatalmasnak tűnt így utólag Organa számára. Ebben az egy csatában sikerült szinte teljesen felszámolniuk a lázadók felszíni erőit, már ami megmaradt belőlük a nagyszabású Chargona–hadjárat kudarca után. Ezzel pedig jó időre lehetetlenné tették, hogy bármiféle hadműveletbe kezdjenek a galaxisban a császárság ellen. Leia nem tudta, vajon az utolsó hat szállítóhajónak, amik a hátsó hangárban és a déli lejtőn várakoztak a visszavonuló csapatokra, sikerült–e épségben elhagyniuk a Hothot? Köztük volt Areta Bell kapitánynő Dutyfree nevű egysége is, valamint a Thon's Orchard és persze a Bright Hope, amivel neki kellett volna távoznia.

A lány most komolyan elgondolkodott azon, miképp fogja a szövetség folytatni a harcot ilyen súlyos veszteségek után. A csapásmérő flottájuk ugyan épségben maradt, gondosan szétszóródva a galaxisban, hogy rajtaütésekkel zaklassa az ellenséget, de felszíni csapatok nélkül esélyük sincs elfoglalni egy bolygót. Évekbe is beletelhet, mire sikerül

pótolniuk mindazt, ami odaveszett a Hothnál. Már ha sikerül egyáltalán, a meglehetősen szűkös anyagi forrásait tekintve.

Az a rengeteg fiatal katona, férfiak és nők, akik meghaltak a Visszhang bázis védelmében, gyakorlatilag pótolhatatlannak tűntek a hercegnő számára. Sokan közülük alderaani túlélők voltak, akik a Yavin után csatlakoztak a felkeléshez, hogy megbosszulják az otthonuk elpusztítását. Leia felelősnek érezte magát a haláluk miatt, elvégre ő volt a maroknyira fogyatos népének legfőbb vezetője és utolsó reménysége. Ha mind odavesznek az egyre hosszabbra nyúló polgárháború vérzivatarában, velük együtt eltűnik egy nagy múltú világ emléke is, amit a lelkükben, a szívükben hordoznak, amíg csak élnek. És ami a legfájóbb pont, hogy nem lesznek utódjaik sem, akiknek átadhatnák az Alderaan szellemi örökségét.

Az utódokkal kapcsolatban természetesen eszébe jutott a saját kötelessége is. A túlélők egy része határozottan elvárta tőle, hogy a királyi család utolsó tagjaként mielőbb házasodjon meg és szüljön gyerekeket, nehogy kihaljon az Organa ház. Egyelőre persze eszében sem volt elkötelezni magát egy férfi mellett, legyen bármilyen kiváló személyiség egyébként, amihez jó ürügyül szolgált a háborúban való aktív részvétele. Tudta, hogy sokan örülnének neki, ha hozzámenne Luke Skywalkerhez, akire paraszti származása ellenére úgy tekintettek az Alderaaniak, mint egy nemes lelkű hősre. Mégiscsak ő volt az, aki kimentette Organát a Halálcsillagról és megsemmisítette a harcállomást, nagy csapást mérve ezzel a birodalmi flottára. Az azóta eltelt években legendák tucatjai keltek szárnyra az ifjú vadászpilótáról, szerte a galaxisban, amit a császári propaganda minden erőfeszítése ellenére sem tudott elnyomni. A Felkelők Szövetsége pedig kihasználta az ifjú népszerűségét és amolyan példaképként, sőt csillagközi ikonként igyekezett bemutatni őt az újonnan csatlakozó világok előtt.

Leia elmosolyodott magában, ahogy eszébe jutott, mit gondolt Luke a körülötte kialakult felhajtásról. A fiú kifejezetten nem volt egy sztáralkat, bár a nők imádták, még az idősebb korosztályból is. Ő mégsem használta ki a népszerűségét és megmaradt annak a szerény tatuini fiatalembernek, akinek annak idején megismerte. És aki az első perctől fogva fűlig szerelmes volt belé.

A hercegnő most kénytelen volt komolyan eltűnődni azon, vajon mit fog szólni hozzá Skywalker, ha megtudja, hogy összejött Solóval? Han és Luke kezdetől jó barátok voltak és egyaránt közel álltak a szívéhez. Tulajdonképpen mindkettőjüket szerette, csak másképp. A lényeg, hogy nem lenne jó, ha összevesznének miatta vagy megromlana a barátságuk a későbbiekben.

Miközben a lefekvéshez készülődött a hálókabinban, Leia felidézte magában a Luke társaságában eltöltött legkellemesebb pillanatokat. A srác gyakorlatilag egyidős volt vele és annyira előzékeny, meg udvarias, hogy az szinte túlzás. Ővele kezdetől fogva gond nélkül ki tudott jönni, ellentétben a forrófejű koréliaival, aki napok óta azon igyekezett, hogy elcsavarja a fejét. És a jelek szerint elég eredményesen tette a dolgát, ismerte föl nyugtalanul a lány.

Lukekal viszont, mondhatni ideális párt alkottak ők ketten, rendre eltalálva a másik gondolatait, megérezve a hogylétét. A telepátikus kapcsolat kétségtelen volt, még ha érthetetlen is a hercegnő számára. Furcsa mód mégsem feküdtek le egymással, mindig elakadva egy-egy csók, meg szenvedélyes ölekezés után. Mert valami folyton közbejött, szinte végzetszerűen megzavarva, hogy intim közelségbe kerüljenek egymáshoz. A polgárháború miatt Skywalker szinte állandóan bevetésen volt, járta a galaxist a vadászgépével és így nagyon kevés időt tudtak csak négy szemközt együtt tölteni.

Legutóbb akkor maradtak kettesben hosszabb ideig, mikor a Cirkarpusz rendszerben jártak, kényszerleszállást végezve a Mimban mocsárvilágában. De az sem volt egy kimondottan alkalmas hely a romantikázásra. Organa még mindig összeborzongott, ha

eszébe jutottak az ott átélt vérfagyasztó kalandok. Majdnem odavesztek mindketten, mert Darth Vader megtalálta őket és kis híján végzett velük. Leia akkor súlyosan megsebesült, miközben Lukeot védelmezve merészen szembeszállt a fekete lovaggal, aki csúnyán összevagdosta testét a fénykardjával. Sajnos nem tudták megölni Vadert, de Skywalker utána meggyógyította őt a kaiburr kristállyal, nyomtalanul eltüntetve a borzalmas égési sérüléseket a bőréről. Ezért örökre hálás lesz neki. Ahogy sok minden másért is.

Persze nem mondhatja, hogy Hannal nem voltak hasonló kalandjai. Amikor a Hothra érve lezuhantak egy iker M-osztályú vadászgéppel, ő és a koréliai majd egy napig fagyoskodtak a kihűlt roncsban, tehetetlenül várva, hogy a társaik megtalálják őket a hófúvásban. Solo majdnem meghalt akkor, mert ostobán elindult az ismeretlenbe, megfelelő védőruha nélkül, hogy segítsen Csubakkának, aki szintén kényszerleszállást hajtott végre valahol a közelükben. Neki kellett erejét megfeszítve visszaráncigálnia a roncsba és a saját testével melengetni, szorosan hozzábújva, hogy életben maradjon. Attól kezdve a férfi sokkal kedvesebb lett hozzá, bár továbbra is civakodtak időnként. De a vitáik egyre inkább kezdtek pajkos évődéssé enyhülni, egészen a kiürítés utáni fejvesztett menekülésig. És most itt vannak, édes kettesben a Millennium Falconon és úton vannak egy meglehetősen bizonytalan jövő felé.

* * *

A mélyűri utazás tizenegyedik napján Han Solo úgy találta a navigációs adatok alapján, hogy ideje megkezdniük a fékeztést normál utazósebességre. Bár előttük az Anoat rendszer napja még mindig csupán egy halovány fénypont volt a csillagkárpiton, kezdtek megsűrűsödni az útjukba kerülő mikrometeorok és fagyott üstökösök. A robotpilótának már nem óránként, hanem percenként kellett iránymódosításokat végeznie és mintha az ablakon túl szikrázó porszemek száma is megnőtt volna. Rövidesen beérnek a bolygórendszer övező aszteroida övezetbe, amin öngyilkosság lenne ekkora tempóban átvágni.

A kapitány ezért a pilótafülkébe hívta Csubakkát és a hercegnőt, hogy közösen hajtsák végre a fékező manővert. Ez sokkal bonyolultabb műveletnek ígérkezett, mint a gyorsítás, amihez mindhármasuk összehangolt munkájára szükség volt. Miközben Han lassan megfordította az űrhajót, hogy farral előre repüljön tovább, a mellette ülő vuki precízen áthangolta a védőpajzsokat, előbb a Falcon bal oldalára, majd a tatjára koncentrálna az energiát. Így óvatosságból az irányítókabin végig takarásban maradt a mikrometeoroktól, viszont csak a külső kamerákra hagyatkozhattak, ha látni akarták, mi van előttük. Leia feladata volt a fedélzeti mérnök üléséből figyelni a távolsági radart, gondosan a menetirányba forgatva a hajó tetején ágaskodó parabolaantennát. Neki kell figyelmeztetnie Solót, ha megjelenik valami előttük a pályavonalukon.

Mivel a Millennium Falcont nem arra tervezték, hogy farral előre repüljön a fénysebesség ötven százalékával, a fékezés során végig kézi irányítással kellett manőverezniük, kitérve a nagyobb űrtörmelékek útjából. A robotpilóta ugyanis nem tudta volna végrehajtani a feladatot az orra szerelt érzékelőműszerek használata nélkül. Amint befejezték az átfordulást, a koréliai bekapcsolta az ionhajtóműveket. Elégedetten hallgatta az ismerős dübörgést, amitől megremegett a csészealj. A fúvókák okádták magukból a lángcsóvákat és végre csökkenni kezdett a sebességük.

– Hallja ezt? – szólt hátra a mögötte ülő hercegnőnek. – Ilyen az, amikor rendesen működik az öreglánya!

– Érzem! – tapasztotta tenyerét a hölgy az oldalsó konzolra. – Kész csoda, hogy nem esik szét ez a kaszni!

– Ne aggódjon, egyben marad! – vigyorgott rá a kapitány elégedetten. – Rendesen összeragasztották a játékgárban!

– Ha ezzel akar megnyugtadni, akkor nagyon rosszul csinálja!

– Nem megnyugtatsnak szántam. Csak biztatásnak, hogy ne aggódjon annyit!

Han évődés közben egy pillanatra sem vette le szemét a radarról, erősen tartva a szarvkormányt, hogy apró irányváltásokkal kitérjen, ha keresztezné az útjukat valami porszemnél nagyobb tárgy. Órákba fog telni, mire lefékeznek, viszont ahogy csökken a sebességük, nő a távérzékelő hatósugara és egyre több ideje marad reagálni a monitoron felvillanó jelzésekre. A vége felé már elég biztonságos lesz ahhoz, hogy átengedje a kormányt Leiának. Had gyakorolja kicsit a lány a vezetést.

– Sose repültünk még ilyen gyorsan seggel előre! Igaz, Csubi?

A vuki hevesen bólogatott, vidáman morogva valamit arról, csak nehogy beleszaladjanak egy birodalmi csizmatalpba. Aztán állított kicsit a gyorsulás kiegyenlítőn, mert a Falcon rázkódni kezdett és erősen belepréselődtek az üléseikbe.

– Már megint rémeket látsz! Ha így lesz, legalább lepörköli a szórt a talpáról a hajtómű lángsugara! – nyugtatta meg a csempész komolytalanul. – Gondolj inkább arra, hogy lesz mit mesélnünk a cimboráknak a kocsmában!

Bár a farral előre repülés tényleg bolond manőver volt, azért akadtak előnyei is a folyamatosan üzemelő hajtóművek miatt. Az űrhajó elé kiáramló gázsugár félrelökte és elpárologtatta az útjukba kerülő porszemeket, csökkentve a védőpajzs terhelését. Solo tudta, hogy a kis mélyűri kalandjuk után kénytelen lesz alaposan átvizsgálni a Falcon elülső részét és kicserélni a szivacsosra koptatott burkolólemezeket, szenzorablakokat. Az elmúlt napokban biztos, hogy sok száz porszemnek sikerült áterőszakolnia magát a védőpajzsra és becsapódni a hajótestbe.

Körülbelül két órával később úgy találta, kellően lelassultak ahhoz, hogy a hercegnő is elboldoguljon a géppel és átadta neki a helyét. Egy darabig mögötte állva figyelte, miként birkózik meg Organa a feladattal, aztán lehuppant a hátsó ülésre és kifújta magát. A folyamatos koncentráció elég kimerítő tud lenni egy profi számára is. Még mindig vadul száguldottak, de legalább már nem vetettek szikraesőt a hátsó védőpajzsról lepattanó gázmolekulák.

A nap végére sikerült lelassulniuk a megszokott utazósebességre, felváltva kormányozva addig a Falcont. Akkor a kapitány kérésére Leia önállóan visszafordította az űrhajót, hogy orral előre folytassák az utat és irányt vett az egyre fényesebben ragyogó csillag felé. A távérzékelőn feltűntek az első nagyobb aszteroidák, viszonylag elszórtan keringve a rendszer peremén. Az Anokat övező törmelékmező sokkal ritkább volt, mint a Hoth körüli, így a lány is képes volt gond nélkül ellavírozni a lustán forgó üstökösök között.

Solo úgy számította, hat–nyolc óra alatt haladnak át a veszélyzónán és másnap érik el a belső bolygókat. Ez azt jelentette, hogy valakinek végig a kormányon kell maradnia, éjszaka is irányítva az űrhajót. Az első négy órát Leia vállalta, aztán Csubakka következett, majd Han. Thripio is ajánlkozott a feladatra, de a koréliai nem akarta ráhagyni a csészealjat, még mindig bizalmatlanul tekintve az aranyszínű droidra. Viszont annak érdekében, hogy az ügyeletes ne aludjon el egymagában, előreparancsolta a pilótafülkébe és utasította, hogy szórakoztassa el az illetőt.

– Mégis mire gondol, mit csináljak, kapitány? Én csak egy tolmácsrobot vagyok. Az önálló elbeszélés és mások szórakoztatása nem tartozik a képességeim közé! – okvetlenkedett vele Thripio, alig meglepő módon.

– Ez komoly hiba! Majd emlékeztess rá, ha célba értünk, hogy módosítsam a programozásodat! – mordult fel a koréliai, alaposan ráijesztve a gépezetre.

– Mi? Ó, ne...! Nos, esetleg társaloghatok a pilótával, hogy el ne aludjon!

– Remek! Akkor ezt megbeszéltük! – veregette vállon Han, valamivel elégedettebben.

– Legalább megoszthatom önökkel a Visszhang bázison hallott több száz érdekes hírt!
– tett hozzá megkönnyebbülten az ember–kiborg kapcsolatok szakértője.

A kormányhoz ülő Leia fejcsóválva figyelte párbeszédjüket. Más se hiányzott neki, minthogy egész este hallgatnia kelljen a protokoll droid litániáját a támaszponton keringő pletykákról.

Az elmúlt napokban Thripio eléggé lefárasztotta őket a szüntelen nyüzsgésével. A robot valamiért a processzorába vette, hogy ő is tanulni fog gépészetet a hercegnővel együtt. Folyton ott lábatlankodott Organa közelében, figyelve és hallgatózva, miközben a kapitány elmagyarázta a SuperFlow IV.–es fedélzeti számítógép működését, aztán a védőpajzs generátorok, valamint a Quadex energiamag felépítését és végül a szünetmentes tápegységekkel kapcsolatos tudnivalókat. A hajó működése szempontjából kritikus fontosságú rendszereket ugyan nem bontották szét, de Solo enélkül is képes volt szemlélteti a tudnivalókat a pótalkatrészekben.

A robot minden információmorzsát azonnal és hiánytalanul eltárolt az elektronikus memóriájában, egy idő után olyan műszaki kérdéseket téve föl a kapitánynak, amikre már ő sem tudott válaszolni. Mindez eleinte szórakoztatta Leiát, aztán inkább bosszantotta. Thripio jelenléte ugyanis megakadályozta, hogy zavartalanul csókolózzanak és ölelkezzenek a tanórák közben, ami érezhetően ingerültté tette mindkét embert. Végül Han meglehetősen durván elzavarta a droidot a közelükből, tucatnyi nyelven káromkodva folyékonyan. A hercegnő persze nyomban a védelmére kelt az izgága gépezetnek, mert egyáltalán nem tetszett neki a koréiai nyers modora. A vége az lett a parázs vitának, hogy ismét összevesztek és azon az estén nem bújtak össze a kabinban a takaró alatt.

Leia ezután türelmesen és nagyon diplomatikusan elmagyarázta a kétségbeesett Thripiónak, mi okozta a konfliktust és attól kezdve a droid óvakodott megzavarni a légyottjaikat a fedélzeten. Inkább más elfoglaltságok után nézett. Először kiolvasta az űrhajó terjedelmes karbantartási útmutatóját, amit a számítógép memóriájában talált és hosszan elcsevegett róla a Falconnal. Aztán ráadásnak betöltötte az adatbankjába az elektronikus könyvből az összes ponyvaregényt is, hogy úgymond tanulmányozza a szerves lények által olyannyira kedvelt szépirodalmat. Ez utóbbi – a szöveg értelmezésének nyelvtani nehézségei miatt – sokkal jobban igénybe vette az információ feldolgozó kapacitását, mint az, hogy elsőrangú YT–1300–as szakértővé váljon.

Solo és a vuki most elhagyták a pilótafülkét, hogy megvacsorázzanak és kialudják magukat az őrsváltásig. A hercegnő kettesben maradt Thripióval, aki nehézkesen mellé telepedett a másodpilóta ülésbe, feltűnően nyikorgó végtagokkal.

– Jaj nekem! Rám férne már egy alapos szervizelés! Egészen berozsdásodtak az ízületeim!

– Miért nem szóltál? Megolajoztalak volna! – fedte meg a lány, aggódva mérve végig az aransárga gépezetet.

– Láttam, milyen elfoglalt az utazás során, úrnőm! Nem akartam a terhére lenni a működési problémáimmal! – mentegetőzött a robot udvariasan.

– Ugyan már, Thripio! Ha szólsz, szakítok rád időt és segítek! Nem szeretném, ha lerobbannál! Világos?

– Igen, Leia úrnő!

– Te is a csapat tagja vagy! Számítunk rád és te is számíthatsz ránk! – folytatta a hercegnő, vérbeli diplomataként.

– Akkor megkérhetem, hogy ne engedje Solo kapitánynak, hogy átprogramozzon?

– Ne aggódj, csak viccelt veled! Így vagy jó, ahogy vagy!

– Mindjárt gondoltam! – dohogott magában a droid. – Vajon miért van az az érzésem, hogy a kapitány nem igazán kedveli a robotokat?

Leia elmosolyodott a felvetésre. Sokszor hallotta már Thripiót az érzéseiről beszélni, de most először gondolta úgy, talán tényleg érezhet valamit a gépezet. Akkor is, ha ez nyilvánvalóan képtelenség. A C-3PO egység olyan régóta volt mellette, hogy élő személynek tekintette, nem egy halom mozgó fémalkatrésznek. Mivel évek óta nem esett át memóriatörlésen, a viselkedése és személyisége felismerhetően egyedivé vált, ami hol elszórakoztatta, hol meg idegesítette a hercegnőt. Tulajdonképpen jobban ismerte Thripiót, mint bárki mást a környezetében, beleértve Hant és Lukeot is. Elvégre sokkal több időt töltött együtt a szerkezettel, mint a felkelésben résztvevő egyes emberekkel. Nélküle határozottan üresebb lenne az élete, ezt el kell ismernie.

– A karjaid rendesen működnek? – kérdezte tárgyilagosan, fél kézzel tartva csupán a botkormányt. Eszébe jutott valami, aminek utána nézhetne a navigációs számítógépben, de ehhez mindkét kezére szüksége lesz.

– A körülményekhez képest igen. Mozgatni legalábbis tudom őket. – gesztikulált előtte a droid nyikorogva.

– Akkor vedd át a kormányt egy kis időre! – kérte a lány, majd elengedte a vezérművet.

Odafordult a komputerhez és előkereste a galaktikus atlaszból az Anoat rendszerről elérhető összes adatot. Ami nem volt valami sok, alig egy oldalnyi tömör leírás és néhány közepes felbontású űrfotó a bolygókról, meg rajzolt térképek a három lakott világ felszínéről. Ettől függetlenül gondosan végigolvasta a szöveget, próbálva megállapítani, melyik égitesten volna célszerű landolniuk.

A rendszer napja körül hat planéta keringett, a széles aszteroidamezőn belüli zónában. A legbelső kettő, a Kyood és a Vinza lakhatatlanul forró. A harmadik, a Gentes egy vulkanikus bolygó, az emberi lények számára mérgező légkörrel. Ez az undibundi faj szülőbolygója, akik az egész szektorban megtalálhatók a legtöbb településen. A negyedik az Anoat, aminek atmoszférája a több évszázados ipari szennyezés miatt gyakorlatilag belelegezhetetlenné vált évtizedekkel ezelőtt. Egy időre ki is kellett üríteni az egész bolygót, még a Klón háború előtt, de később többen visszaköltöztek a lakói közül, hermetikusan zárt kupolavárosokat építve rajta. Az Anoatnak szintén elég forró az éghajlata, bár valamivel elviselhetőbb, mint a Gentesé. Az ötödik a Deyer, egy emberek számára földiesített világ, aminek felszínét javarészt tengerek, tavak és mocsarak borítják. A hideg éghajlatnak köszönhetően a sarkvidékeit vastag jégpáncél fedi, ami majdnem az egyenlítőig lehúzódik, csupán egy keskeny sávra korlátozva az élhető zónát. Ezen túl kering a Puyool nevű gázóriás, hat nagyobb és tucatnyi kisebb holddal, amik lakatlanok.

Leia ezután megnézte a működő űrkikötők listáját, ahol csillagközi járatokat is fogadnak és van javítóműhelyük. Mindössze két helyet talált, Anoat Cityt az Anoaton és Feiyát a Deyeren. Kicsit meglepődött, mikor azt olvasta a Feiya címszó alatt, hogy egy úszó tutajvárosról van szó az egyenlítői óceánon. A planéta lakható részén olyan kevés a szárazföld, hogy az ott élők főként halászatból és vadászatból élnek a nyílt tengeren. A Deyernek még rendes kormánya sincs, így közigazgatásilag az Anoathoz tartoznak, afféle kis népességű gyarmatként.

Nyilvánvaló, hogy kerülniük kell a hatóságokat, ezért mindenképpen jobb döntésnek tűnik Feiyában leszállni és ott javíttatni meg a Falcont. Feltéve, hogy a birodalmiak már elhagyták a rendszert és nem felejtettek az űrkikötőben néhány szakasz katonát. A hercegnő reménykedett benne, hogy Hannak igaza lesz és nem pazarolják az idejüket arra, hogy lázadó hajókra várjanak heteken át.

Bejelölte a navigációs számítógépen a Deyert úti célként, aztán visszafordult az irányítópulthoz.

– Boldogulsz a géppel? – kérdezte Thripiót, aki precízen elkormányozta a bárkát a kisbolygók között.

– Könnyedén, felség! Nem értem, Solo kapitány miért nem hajlandó rám bízni a hajóját, holott már bizonyítottam a szakértelmem előtte!

Leia elmosolyodott a panaszkodást hallva és úgy döntött, kedvére tesz a robotnak. Vezesse csak ő a Falcont, ha ennyire szeretné. Legalább lazíthat egy kicsit, mielőtt letelne az ideje és hátramenne a kabinba kialudni magát a holnapi leszállás előtt.

– Han különös fickó! – mondta ellágyuló hangon, s nagyot nyújtózott ültében. – Elég nehezen jön ki az emberekkel és a gépekkel egyaránt.

– Önnel mégis sikerült nagyon közeli és jó kapcsolatot kialakítania az elmúlt hetekben. – állapította meg a droid társalgási stílusban.

– Igen. Valóban. – dűnnyögte a hercegnő szemérmesen.

Hirtelen ráeszmélt, fogalma sincs arról, mit gondolhat róla a robot és ez enyhén idegessé tette. Aztán meg azon kezdett tűnődni, miért nyugtalankodik amiatt, hogy egy droid miként vélekedik róla? Hisz csak egy halom fémmel beszélget!

– Kívánja átvenni a kormányt? – érdeklődött Thripio, miután ügyesen kikerült egy pár kilométeres fagyott jéggombócot a teherhajóval.

– Nem! Vezess csak tovább! Én nem vagyok Han! És megbízom benned!

– Köszönöm, felség! Ezt nagy öröm a számomra hallani! – hálálkodott a gépezet, egészen emberi módon. Rövid szünetet követően tovább csevegett, próbálva megfelelni elsődleges feladatának, az éjszakai ügyeletes elszórakoztatásának.

– Ha szabadna megjegyeznem, örülök neki, hogy már nem veszekednek annyit, mint régebben!

– Annak én is örülök!

– Azt viszont nem tudom, szeretné-e titokban tartani mások előtt a kapitányhoz fűződő intim viszonyát?

– Ezt meg, hogy érted? – kérdezte a kelleténél kissé élesebb hangon Leia, az aranyfényű robothoz fordulva.

Az intim viszony emlegetése határozottan felborzolta az idegeit. Mintha legalábbis Thripio rajtakapta volna őket szeretkezés közben. Aztán eszébe jutott, hogy a droid többször látta kettejüket ölelkezni és csókolózni az elmúlt napokban. Nyilván ebből vonta le elhamarkodott következtetéseit. Jobb, ha mielőbb helyreigazítja a gépet, mielőtt valami galibát csinálna véletlenül.

– Elnézést, Leia úrnő! – szabadkozott szokott körülményességével az ember–kiborg kapcsolatok tudálékos szakértője. – Csak észrevettem, hogy mennyire diszkréten kezelik a kapcsolatukat a fedélzeten. Ezért gondoltam, hogy megkérdezem, kívánja-e a titoktartásomat a felkelés többi tagja előtt? Gondolok itt például Luke úrfira...

– Naná, hogy kívánom! – csattant föl a hercegnő azonnal. – És elvárom tőled, hogy ne fecsegsd el másoknak, mi van velem és Hannal!

– Igenis, felség! Természetesen!

– Még különben sem jöttünk össze! Csak... jól megvagyunk egymással...! – dohogott tovább a lány, őszinte zavarában. Aztán elszégyellte magát a heves reakciója miatt.

– Értem. – felelte Thripio semleges hangon. Úgy, mintha valóban értené az emberi kapcsolatok mélységeit.

– Dehogyan érted! – legyintett Organa fejcsóválva. – Hisz még én sem értem!

Ez elhallgattatta egy időre a robotot, aminek társalgási programja teljes kapacitáson üzemelve próbálta megfejteni a hölgy viselkedését és kialakítani a leghelyesebb választ. A protokoll droid hatalmas adatbázissal rendelkezett számos faj udvarlási és szaporodási szokásairól, beleértve az embereket is. Nem csoda, ha úgy vélte, képes tanácsokkal szolgálni fiatal gazdájának az efféle kényes ügyekben.

– Ha kívánja, felség, részletes tájékoztatást adhatok önnek szexuális kérdésekben. Beleértve az udvarlási rituálékat és csábítási technikákat is.

Leia először nem tudta eldönteni, sírjon-e vagy nevessen a gyakorlatias ajánlaton. Aztán még időben visszafogta magát, mielőtt valami csípős megjegyzéssel rendreutasította volna a robotot. Végül is, ha jobban meggondolja, Thripio tényleg elég sokat tud ezekről a dolgokról, mint protokoll szakértő. És ki mással beszélhetné meg jelen helyzetében a problémáit, ha nem vele? Az Ifjú Hölgyek Akadémiáján ugyan külön tananyag volt a szexualitás, meg a családi életre nevelés, de őt akkoriban jobban foglalkoztatták a politikai kérdések, így nem szentelt a minimálisnál több időt ezeknek a szenátori karrierje szempontjából mellékes témáknak.

– Milyen jó neked, hogy ilyen sokoldalú vagy! – dűnnyögte végül óvatosan.

Magában vívódva próbálta rászánni magát, hogy segítséget kérjen a droidtól. Hátha tud valami olyan információval szolgálni, amit fölhasználhat a koréliaival folytatott viszonya megfelelő mederben tartásához. Azzal ugyanis kezdettől tisztában volt, hogy a férfi sokkal tapasztaltabb nála ilyen ügyekben. Ő pedig rosszul érezte magát az ártatlan kislány szerepében.

– Annak kell lennem, hogy boldogulni tudjak a szerves lények között! – biccentett Thripio feltűnő magabiztossággal.

– Na jó...! Akkor szeretném, ha beszélnél nekem a következő órákban a csábítási technikákról! – határozta el magát a hercegnő, hivatalos hangnemre váltva.

Elég a bizonytalankodásból. Jobban teszi, ha felkészül minden eshetőségre. Úgy, ahogy a diplomáciai tárgyalások előtt szokta csinálni. Ha egyszer valamikor eljön a pillanat és Han levarázsolja róla a bugyit, uralni akarja a helyzetet, nem elszenvedni.

– Arról, hogy lehet levenni a férfiakat a lábukról! Hogy lehet irányítani őket...! És a fogamzásgátlással kapcsolatos ismereteimet is szeretném felfrissíteni!

Thripio ránézett sárgán világító szemeivel a hercegnőre, s bár merev fémarcával képtelen volt érzéseket kifejezni, Leia úgy érezte, mégis sikerült valahogy, rejtélyes módon elmosolyodnia. Persze az is lehet, hogy csupán a konzolon világító fények tükröződése okozta a sajátos látványt.

– Oh! Örömmel, felség...! Akkor kezdjük mindjárt a csábítás általános szabályaival! Hogyan képes egy nő magára vonni a kiszemelt férfi figyelmét? Első szabály...

Még akkor is beszélt, fáradhatatlanul sorolva tanácsait és intelmeit, mikor négy órával később nyílt az ajtó és Csubakka cammogott be a pilótafülkébe, hogy átvegye a kormányt. Leia addigra rengeteg érdekes ismerettel lett gazdagabb és tucatnyi kérdést tett fel a robotnak az őt érdeklő részletekkel kapcsolatban.

– Jó! Mára ennyi elég lesz, Thripio! Később még folytatjuk! – búcsúzott el tőle, vállon veregetve a droidot.

– Rendben! Jó éjszakát, felség!

A hercegnő távozott, Csubakka pedig a pilótaülésbe telepedve átvette a kormányt. Ő is hallotta az utolsó mondatot, valami nyolcvankettedik szabályról, ami kimondja, hogy a nő sose kritizálja a férfi nemi szervének méretét és alakját, valamint merevedési képességét az aktus előtt. Így kíváncsian rákérdezett a témára, azt találgatva, vajon miről cseveghetett az emberi nőstény a szószátyár robottal? Thripio azonban volt olyan diszkrét, hogy vuki nyelven megszólalva ügyesen másra terelte a szót, a Kashyyykon dívó ősi népszokásokról tudakozódva inkább.

* * *

Másnap reggel a Millennium Falcon átlépte a Puyool gázóriás pályavonalát, ami sápadt pasztellszín gömbként lebegett az űrben, másfél tucatnyi holdjával körülvéve. A navigációs atlaszt tanulmányozva Han egyetértett a hercegnő döntésével és habozás nélkül a Deyer felé vette az irányt. Mivel nem észleltek birodalmi egységeket a környéken, délutánra

megközelítették a fehér és kék árnyalatokban ragyogó planétát, orbitális pályára állva az egyenlítője fölött.

Az Anoat rendszer ötödik bolygója nem rendelkezett holddal. Csupán néhány időjárás megfigyelő műhold keringett körülötte és a hajóforgalom is meglehetősen gyér volt a környéken. A nagyjából jégbe fagyott égitest felszínét vastagon kavargó felhők takarták, így nem sokat lehetett látni belőle. Néhol kivillantak az egyenlítői zónában húzódó tavak, tengerek sötétkék foltjai, a kevéske mocsaras szárazföldet pedig harsány zöld növényzet borította.

Han rádión bejelentkezett a főváros úrkikötőjének, arról érdeklődve, milyen szolgáltatásokat nyújtanak az erre járó átutazóknak. Amikor az irányító a teherhajó azonosítóját kérte, egy vadonatúj, még sosem használt kódot adott meg nekik, amit a felkelőtől kapott hónapokkal korábban. Forrón remélte, hogy senkinek nem fogják fölkelteni a kíváncsiságát a környéken. Pár percnyi várakozás után megkapták a leszállási engedélyt Feiyában és egy listát a számítógépükre az úrkikötő szolgáltatásairól.

– Eljött az ideje a vizsgának. Vegye át a kormányt, felség! – állt fel Solo a helyéről, előreinvítálva a hercegnőt.

Leia izgatottan dobogó szívvel foglalta el a pilótaülést, végigjártatva szemét a műszereken. Az elmúlt napokban rengeteget tanult a Falconról, meg az űrrepülésről és tetszett neki, hogy Han bátran rábízta a hajót. Remélhetőleg nem fog csalódást okozni a férfinak és sikerül egészen levinnie a csészealjat a bolygóra. A jobbán ülő Csubakka figyelmesen nézte, ahogy elmatat a műszereken és gyakorlott másodpilótaként igyekezett segíteni a munkáját. Anélkül, hogy beleavatkozna és főként belebömbölne a dolgába.

A teherhajó irányt változtatott, ráállva az úrkikötő rávezető rádiósugarára és lassan alámerült a sűrű atmoszférába. A tejfehér párafelhők rövidesen beburkolták az YT-1300–ast, gyakorlatilag nullára csökkentve a látótávolságot, így a hercegnő kénytelen volt a műszerekre hagyatkozni ereszkedés közben. Tisztán érezte, hogy Han és Thripio csöndben figyelik a háta mögül, ami kissé idegesítette. Végül nagy levegőt véve legyőzte feszültségét és próbált kizárólag a munkájára koncentrálni. Minden rendben lesz. Csak ne kapkodjon el semmit.

Alig két kilométerre jártak a felszíntől, mikor kibukkantak a felhőtakaróból és hangosan kopogó esőcseppek szántották végig a teherhajó szélvédőjét. Közepes erejű oldalszél fúj a tenger fölött, megnehezítve a kormányzást. Leiának erősen fognia kellett a vezérművet, hogy irányban tudja tartani a Falcont, ami időnként enyhén megbillent a belekapó szélrohamoktól. Szárazföldnek alant nyoma sem látszott, de egyenesen előttük hatalmas tákolmány úszott a vízen. Feiya tutajváros, a bolygó legnagyobb települése, aminek kiterjedése több négyzetkilométernyi volt. A Deyer lakói ilyen összekapcsolt uszályokon, illetve a sekélyebb részekben több lábon álló platformokon éltek, szétszóródva az egyenlítő mentén.

Közelebb érve hozzá már szabad szemmel is ki tudták venni a lehorgonyzott építmény fő szerkezeti elemeit, a sok tucatnyi óriás uszályt, amiket csuklós acélrudakkal kapcsoltak össze, nehogy egymáshoz koccanjon az oldaluk. Egy-egy hajó lehetett vagy kétszázötven méter hosszú és legalább ötven méter széles. Kopottas fémtörzsük tíz-tizenöt méterre magasodott ki a vízből, látszólag mozdulatlanul tűrve a hullámozást. A tetejükön szögletes épületek dacoltak a széllal és a szakadó esővel, amik közt szűk utcák kanyarogtak, valóságos labirintusként. Az úszó sziget peremén több helyen mólók nyúltak a tengerbe, mellettük kisebb halászhajókkal és motorcsónakokkal. Kint a háborgó vízen egyetlen bárkát sem láttak, ahogy légi járműveknek sem volt nyoma a radaron.

Organa fokozatosan csökkentette a Falcon sebességét, szabad szemmel próbálva kivenni odalant a számukra kijelölt leszállópályát. Az úrkikötő a város délnyugati csücskét alkotó uszály tetejét foglalta el, sima acélfedélzettel, aminek belső szélén sorakoztak a

kiszolgáló létesítmények, több raktáépület és az irányítótorony robusztus tömbje. A tutaj végén egy hatalmas, szögletes hangárcsarnok állt, bezárt kapukkal. A landolótérségen hat számozott és lámpákkal megvilágított hely sorakozott egymás mellett, közülük négyen parkoltak űrhajók. A számukra kijelölt terület fényei hívogatóan villogtak, így a rossz látási viszonyok ellenére sem lehetett kétséges, hová várják őket.

Leia megpróbálta olyan finoman letenni a csészealját a platóra, amennyire csak lehetett a változó erősségű oldalszélben. Utasítására Csubakka kiengedte a leszállótámokat és fölkapcsolta a teherhajó landolófényeit, előírászerűen. A fékezőpárnák puhán az anyahajó eső áztatta fedélzetéhez nyomódtak, tompítva az ütközést. A Millennium Falcon két heti utazást követően megérkezett Feiyába.

– Gratulálok! Szép munka volt! – simogatta meg a lány vállát Han, miután elhalkult a hajtóművek dübörgése.

Leia fegyelmezetten készenléti állapotba kapcsolta a jármű rendszereit, hogy baj esetén gyorsan elstartolhassanak. Szája szögletében apró mosoly bujkált. Örült a dicséretnek, de még jobban a puszinak, amit ezt követően kapott az arcára a férfitől.

VIII.

Ugyanezen a napon Boba Fett az Ione rendszer egyetlen lakott bolygóján várakozott a Millennium Falconra. A legnagyobb csillagközi űrkikötőben szállt le, ahol a Slave I.-et gondosan elrejtette egy bérelt hangárban, hogy még véletlenül se lehessen észrevenni a levegőből. Nem szerette volna ugyanis elriasztani Han Solót, aki napokon belül meg fog érkezni a planétára. Aztán kivett egy szobát a legközelebbi motelben és türelmesen várta, hogy prédája besétáljon a csapdába.

Amikor majd két hete a teherhajó kiosont a Hoth aszteroidamezejéből, precízen bemérte a haladási irányát a távolból és megállapította, hogy a koréliai nem az Anoatra igyekszik, ahogy várta, hanem az Ionéra. Fény alatti sebességgel természetesen, mert a hiperhajtóművét továbbra sem sikerült megjavítani. Ezért miután kikerült a Falcon szenzorainak hatósugarából, egy ugrással idejött és végigjárta a meglehetősen népes világ űrkikötőit. Beszért az összes szerelőműhely vezetőjével, ahol hiperhajtómű javítással foglalkoznak és rávette őket, ha megjelenik a keresett jármű, neki szóljanak először a megadott HoloNet címen keresztül. Amennyiben sikerül elkapnia a szökevényeket, bőségesen megjutalmazza a besúgót érte.

Az Ivax Kód belsejében fekvő Ione sok szempontból jobb választás volt Solo részéről, mintha az Anoatra ment volna – állapította meg a fejvadász a bolygó térképét nézegetve. A milliárdos népesség és a rendszeren áthaladó Koréliai Kereskedelmi Útvonal miatt óriási volt az űrhajó forgalom, amiben egy YT-1300-as simán elvegyülhet a hamis azonosítójával és nem szúr szemet a hatóságoknak. A planéta körül több orbitális átrakóállomás keringett, a felszínen pedig öt csillagközi űrkikötő működött a nagyobb városok mellett. Egyszóval rengeteg hely van, ahol a Millennium Falcon észrevétlenül leszállhat és elbújhat a fejvadászok, valamint az erre járóröző birodalmiak elől. Viszont csak nyolc olyan javítóműhely akad, ahol rendbe tudják hozni a teherhajó hiperhajtóművét, tehát biztos, hogy Solo ezek egyikét fogja választani. S mivel kerüli a feltűnést, a legnagyobb kikötőbe fog menni, ahol észrevétlenül elvegyülhet a hatalmas forgalomban. Ide, ahol Fett várakozott rá, hűvös nyugalommal szemlélve a landolótérségen sorakozó különféle járműveket.

Az első két napot azzal töltötte, hogy kipihente magát, majd ellenőrizte a felszerelését. A fejvadász nagy gondot és rengeteg pénzt fordított rá, hogy a munkaeszközei mindig

kifogástalan állapotban legyenek. A sikeres vadászathoz ugyanis alapvető fontosságú a fegyverek és a bevetett technikák megbízható működése. Egy profival nem eshet meg, hogy a kritikus pillanatban csütörtököt mond a stukkere vagy bedöglik valami műszaki cucc, amit használnia kellene. Lehet, hogy kívülről horpadozott a mandalori páncélja és megkopott rajta a festék, de a burkolat alatt csúcsminőségű harcászati rendszer ketyeg, ami a képességeit tekintve a birodalmi rohamosztagosok felszerelésével is fölveszi a versenyt.

Mikor mindent rendben talált, újra átnézte a bolygó térképét és azon tűnődött, mit fog tenni, ha a Millennium Falcon mégsem ebben az úrkikötőben érne talajt. Józan becslése szerint a hajó nem mehet gyorsabban a térben a fénysebesség ötven százalékánál, mert különben a távérzékelőinek hatósugara annyira megrövidülne, hogy nem tudná időben észlelni az útjába eső meteorokat a robotpilóta számára. Ebből következően Solo nem fog hamarabb ideérni, mint tizenhat nap. Bőven van tehát ideje rá, hogy felkészüljön a fogadására és akár több csapdát is felállítson neki.

Aztán azon kezdett gondolkodni, milyen ravasz fickó a koréliai. Nem egyszer összeakadt már vele az elmúlt években, így sokat tudott a korábbi viselt dolgairól. A nőügyeiről, a szerencsejáték szenvedélyéről, a csempész múltjáról és a lázadóknak tett különféle szolgálatairól, amiknek persze alaposan megkérte az árát a pasas. A képességeit illetően fölöttébb beszédes tény, hogy már harmadik éve bujkál Jabba fejvadászai, meg a császáriak elől. Szóval nem kispályás bűnöző, hanem igazi dörzsölt csibész, akitől sok minden kitelik. Különben már rég nem lenne életben.

Mi van akkor, ha őt is átejtette a Hothnál és mégse az Ionéra jön? Hiszen tudnia kellett, hogy Fett az aszteroidamező közelében vár rá és be fogja mérni a röppályáját. Solo nem lehet olyan naiv, hogy azt higgye, elkerülheti őt ezen a bolygón, legyen bármennyire zsúfolt a környék. Szóval elvileg lehetséges, hogy miután kikerült a Slave I. érzékelőinek hatósugarából, irányt változtatott a mélyűrben és máshová indult a viharvert járgányával.

A felismerés tettekre sarkallta Boba Fettet. Rövid szóbeli paranccsal megjelenítette a sisakja HUD-ján a szektor navigációs térképét és tanulmányozni kezdte. A Falcon számos helyre eljuthat még az Ionén kívül, mert az Ivax Kód tele van lakott rendszerekkel, amik viszonylag közel helyezkednek el egymáshoz. A Mataoura például, ahol csak pár ezren élnek és forró sivatag az egész. Vagy az Anantaparra, ami egy óceánbolygó és csupán kagylóhalászok látogatják. De egyik helyen sincs rendes űrhajó javítóműhely, így ezeket kizárhatja a lehetőségek közül. A Zhanox és a Bendeluum viszont szóba jöhet, ahogy az Anoat, a Bespin és a Varonat is. Ennél messzebbre nem valószínű, hogy elég lesz a teherhajó üzemanyaga, ám ha mégis, legfeljebb az Indellianig vagy a Gerrenthumig, a másik irányban pedig az Ertegasig vagy a Darlyn Bodáig juthat el jó esetben. Ezek közül csak a Gerrenthumon és a Darlyn Bodán vannak profi szerelők, amennyire hinni lehet a galaktikus atlasznak, szóval Solónak hét alternatívája van az Ione mellett.

Fett a tettek embere volt, nem a hosszú elmélkedéseké. Azonnal visszatért a hajójára és felszállt a bolygóról. Átugrott a szomszédos Zhanoxra és beszélt az ottani javítóműhely főnökével. Innen még aznap továbbment a Bendeluumra, ahol megismételte a dolgot, majd másnap következett az Indellian és a Gerrenthum. Aztán visszafelé haladva az Ison Folyosón a Varonat és a Bespin, ahol Felhőváros mellett Tibannopolisba is ellátogatott a biztonság kedvéért. Persze fölöttébb valószínűtlen, hogy Han Solo idejöjjön, ahol egy volt barátja – mára őszinte utálója –, Lando Calrissian a kormányzó. De sose lehet tudni. Talán kibékültek az Ylesian történetek óta.

Utazása ötödik napján érkezett meg az Anoat rendszerbe, ahol először Anoat Cityben nézett körül, majd a biztonság kedvéért ellátogatott a Deyerre is, ami körül egy csillagromboló, a Persistence keringett alacsony orbitális pályán. A járőröző TIE vadászai azonosították a Slave I.-et és minden további nélkül leengedték a bolygóra. Feiyában épp

egy csapat rohamosztagos tartott tisztogató akciót, szabályosan megszállva a tutajvárost. Az űrkikötőben Fettet is igazoltatták, majd útjára engedték, amint megmutatta nekik a Vader nagyúrtól kapott digitális megbízólevelét.

A szerelőműhelyben azonban nem volt szerencséje, mert nem találta ott a főnököt, aki aznap nem jött be dolgozni. Nyilván a városban bókászó katonák miatt, akik a helyi hírportál jelentései szerint több helyen összetűzésbe keveredtek a lakossággal és sokakat lelőttek vagy letartóztattak. Egy darabig várt rá az alkatrészboltban, aztán mivel a fickó csak nem került elő, inkább a helyettesével beszélt, egy Nawaal Duhad nevű olajos képű pasassal. Nawaal rögtön tudta, kiről van szó, elvégre tele volt a város a körözött lázadók plakátjaival. Fett komoly összeget ígért neki, ha segít elkapni Han Solót, majd visszatért a hajójára és haladéktalanul elhagyta a vacak időjárású planétát.

A császáriak ezúttal sem tartóztatták, ellentétben egy sötétkékre festett YT-1250-es teherszállítóval, ami vele egy időben próbált megszökni Feiyából, eredménytelenül. A magasban portyázó TIE vadászok azonnal lecsaptak rá és megpróbálták visszakényszeríteni a kikötőbe. Amikor a pilótája nem engedelmeskedett, keményen megszórták lézersugarakkal, hogy végül füstcsíkot húzva kényszerleszállást végzett a nyílt tengeren. Boba Fett nem állt meg végignézni a műsort. A legteljesebb nyugalommal emelkedett tovább az űrbe, majd elhúzva a csillagromboló mellett, irányt vett az ugrási zóna felé.

Elvileg ez a rendszer van a legközelebb a Hothhoz és a Deyer ideális hely lenne a szökevények számára, ahol feltűnés nélkül leszállhatnak megjavíttatni a Falcont. De pont emiatt valószínűtlen, hogy a koréliei idejőjön. A birodalmiak biztos még hetekig erre fognak járőrözni és minden érkező hajót átkutatnak a szokott alaposságukkal. Ezt Solónak is tudnia kell – vélte a fejvadász megfontoltan, mielőtt hiperűrsebességre váltott volna.

A következő megállója a Mataou volt, egy sivatagi koszfészek, ahol meggyőződött róla, hogy tényleg nincs rendes javítóműhelyük az átutazók számára. Az Ertegas elmaradott mezőgazdasági világán ugyanezt tapasztalta, ellenben másnap a Darlyn Bodán két profi szerelőt is talált, akikkel megállapodhatott a szökevények elfogásáról. A kalózáiról és a Fekete Nap érdekeltségébe tartozó bűnszövetkezetekről ismert bolygón épp a birodalom tartott razziát, bujkáló lázadók után kutatva, így a fővárosban elég nagy volt a nyugtalanság ezekben a napokban. Az űrkikötőben pedig ott állt Zuckuss, a gand fejvadász G-1A típusú vadászgépe. Fett azonnal felismerte a Mist Huntet, mivel nemrég látta az Executor dokkjában. A maszkos fickót és droid társát Vader bérelte föl Solo elfogására. A körülményeket ismerve érthető, hogy egyenesen ide jöttek, bár hetekbe telhet, mire a Falcon elvergődik ideig. A fejvadász nem ment közelebb a riválisa járművéhez, nehogy észrevegyék. Inkább sietve elhagyta a bolygót és egyenesen visszatért az Ionéra, ahol elfoglalta korábbi helyét a kiszemelt űrkikötőben.

Már csak várnia kell, hogy a prédája felbukkanjon és beleakadjon a kifeszített hálójába. Végül is mindegy, hogyan döntött a csempész, melyik világ felé indul a bárkájával. Ő előbb fog odaérni, minthogy megjavíttathatná a hajóját és akkor elkapja a fickót. Majd meg sem áll vele a dagadék Jabba trónusáig.

IX.

Han egyre türelmetlenebbül kémlelte a leszállófedélzetet a pilótafülkéből. Odakint változatlanul zuhogott az eső, megnehezítve a kilátást az ablakokon. De senki sem közeledett a teherhajóhoz, se vámosok, se biztonságiak vagy netán császári katonák. Úgy tűnt, az űrkikötőben senkit sem érdekel a rozzant csészealj, ami percekkel ezelőtt landolt az uszály fedélzetén.

Óvatosságból megkérte Leiát, készüljön fel rá, hogy szükség esetén elrejtőzzön a csempészrekeszben, ha a hatóságok átkutatnák a Falcont. Bár a lánynak voltak hamis papírjai, amiket a Visszhang bázis ostromakor vett magához, igen előrelátó módon, Solo mégsem akarta megkockáztatni, hogy véletlenül felismerjék. A Hothon történetek után biztosra vette, hogy a birodalmiak a szektor összes űrkikötőjében kiplakátolták az alderaani hercegnő portréját, nagy betűkkel feltüntetve mellette a körözési parancsot és a fejére kitűzött vérdíjat.

Aztán mivel senki sem jött ki a szemközti épület üvegajtaján, hogy utánuk érdeklődjön, úgy döntött, kiszáll körülnézni. Csubakkát megkérte, maradjon a pilótafülkében és szükség esetén fedezze őt a lézerágyúkkal, ha bajba kerülne. Majd hátrasietett az utastérbe.

– És most mi lesz? – tudakolta Organa, feszülten üldögélve a fémpadlón, az egyik felnyitott csempészrekesz mellett.

– Sétálok egyet! – felelte röviden Han.

Magára kanyarította vízálló kabátját, ellenőrizte az oldalfegyverét, majd elsietett a kabinba, hogy némi készpénzt vegyen magához. Mikor visszatért a főbejárathoz, Leia már ott ácsorgott, ugyancsak felöltözve egy sötétszürke esőköpenybe. Kis kezében matt fekete sugárpisztolyt szorongatott.

– Elkísérem! – közölte határozottan a kapitánnyal. – Nem hagyhatom, hogy egyedül menjen ki oda!

Han meghökkent a hölgy elszántságát látva. Gyöngéden átölelte a hercegnőt és könnyű csókot nyomott a szájára. Aztán lehámozta róla a hosszú esőkabátot, minden tiltakozása ellenére.

– Örülök, hogy így aggódik értem, felség! De nem leszek egyedül! Thripio is velem jön!

– Tessék...? – kapta föl fejét a protokoll robot, feltűnő nyugtalansággal.

– Nesze! Ezt vedd föl, nehogy elázz odakint és berozsdásodjanak az alkatrészeid! – vágta hozzá Solo a vízálló ruhadarabot.

– Ha szabad megjegyeznem, nekem minden alkatrészem rozsdamentes fémekből készült! – méltatlankodott a droid, miközben kelletlenül végrehajtotta az utasítást. Semmi kedve nem volt elhagyni a fedélzetet, hogy mindenféle kétes kimenetelű kalandokba bonyolódjon a csempész oldalán.

– Ő nem fog tudni segíteni, ha bajba kerül! – figyelmeztette ugyanakkor Leia a koréliait csípőre tett kézzel. – Miért nem viszi magával inkább Csubakkát?

Han huncut mosollyal végigsimított a lány arcán és lezserül vállat vont. Aztán keze lecsapott a zsilipajtó nyitógombjára és leengedte a feljárót.

– Ne féltsen, szívi! Tudok vigyázni magamra! Thripio majd tolmácsol és segít bevásárolni. Ha mégis valami baj érne, Csubi elviszi magát innen és megpróbálja eljuttatni a felkelő barátaihoz.

– Úgy emlékszem, mondtam már, hogy nem fogom cserben hagyni, Han! – vitatta döntését ingerülten a hercegnő.

A bejárat előtt topogva nézte, ahogy a csempész és a droid fejükre húzzák a kapucnit. Hideg szél vágott be a nyíláson a fedélzetre, felfrissítve a Falcon agyonhasznált levegőjét.

– Nem felejtettem el! Szellőztessen ki és tartsa melegen az ágyikót! – viccelődött vele Solo, mielőtt lesietett volna a rámpán a szakadó esőbe.

– Remélem nem valami csapdába sétál bele éppen! – szólt utána Organa élesen, egyáltalán nem nyugodva meg a poénkodásától.

– Csapdába? Ó, ne...! Már csak az hiányzana...! – sopánkodott Thripio, s rövid habozás után totyogva követte a férfit a szabadba.

Helyi idő szerint nagyjából dél körül landoltak Feiyában, mégis kellemetlenül hűvös volt odakint a leszállópályán. Csupán néhány fokkal lehetett fagypont fölött a hőmérséklet, annak ellenére, hogy a tutajváros az egyenlítőn helyezkedett el. Han azonban így is elégedetten szívta be a tenger sós illatát, végigpillantva a szomszédban parkoló űrhajókon. Úgy találta, a Millennium Falcon csöppet sem lóg ki a sorból. Egy Barloz és egy Ghtroc 580-as állt a fedélzeten tőlük balra, a hangárépület felé, jobbra pedig egy GX1-es és egy YT-2000-es teherszállító dacolt a zuhogó esővel. Sehol egy birodalmi leszállóhajó vagy vadászgép. Nagyszerű.

Elnézett a szürkés-kék ködbe vesző horizont irányába, nem törődve az arcába vágó széllal, mielőtt elindult volna a kikötői épületek piszkosfehér tömbje felé. A Hoth dermesztően jeges éghajlatához képest a Deyer maga volt a trópusi paradicsom. Még úgy is, hogy az elmúlt két hétben egészen megszokta az öreglány fedélzetén uralkodó kellemes hőmérsékletet.

Thripióval a nyomában odasietett a masszív üvegajtóhoz, habozás nélkül belépve a tágas fogadótérbe. Ha tényleg hagytak itt csapatokat a császáriak és ő egyenesen belesétál a csapdájukba, esélye sem lesz visszajutni a hajójához. De nem üldögélhetnek órákig a fedélzeten, arra várva, hogy történjen végre valami. Úgy kell tenniük, mintha átlagos csillagközi utazók lennének, akik megálltak ebben a rendszerben tankolni és megjavíttatni a hajtóművet. Remélhetőleg ismét szerencsájuk lesz és nem fogják egy börtöncellában végezni mindannyian.

A kikötő főépületében kellemes meleg és méla közöny fogadta őket. Jobb oldalon egy hosszú asztal mögött unott képű, kövér vámtiszt ült sötétkék egyenruhában, kényelmesen elterpeszkedve alakváltoztató kontúrszékén és valamit olvasott az adattábláján. Mellette jókora lapos képernyő, amin a kinti landolóplatformokra irányított biztonsági kamerák képei alkottak színes mozaikot. Balról két fegyveres őr strázsált, látszólag gondtalanul cseverészve, de Solo azonnal észrevette, hogy kezüket a pisztolyuk agyára csúsztatták, amint ő meg a robot beléptek az üvegajtón. A terem túlsó végében egy lomha takarító droid siklott fel-alá a holoképekkel teleaggatott falak közt, nedves csíkot húzva maga után a kopott fémpadlón. Egyszóval nem úgy nézett ki a környék, mintha bárki csapdát állított volna nekik.

Miután hátralökte fejről a csuklyát, Han igazolta magát a vámtiszt előtt, a legbarátságosabb vigyorát erőltetve az arcára. A fickó szúrós szemmel méregette, láthatóan nem értve, minek örül ennyire és idegesítő lassúsággal bepötyögte az adatait a számítógépébe. Neki láthatóan nem volt sürgős az ügyintézés, elvégre kevés dolga akadt a nap folyamán, a kapitány pedig nem akarta siettetni, nehogy felkeltse a gyanakvását. Háta mögött a biztonsági őrkkel, oldalán az idegesen toporgó Thripióval kissé feszélyezve érezte magát, de végül csak túljutottak a formaságokon. És még mindig nem bukkantak föl a szemközti átjáróban holmi lesben álló birodalmi rohamosztagosok, hogy elfogják őket! Ez a tény valamelyest megnyugtatta Solót.

Annyira, hogy szemrebbenés nélkül kifizette a pofátlanul magas parkolási díjat, meg a különféle ürügyekkel kirótt illetékeket, amikkel a hatóságok szokták megsarcolni a területükre merészkedő utazókat. A jövetele célját firtató kérdésre csak annyit válaszolt,

hogy szeretne bevásárolni és a javítóműhelyt is felkeresné. Ez láthatóan enyhített valamit a vámtiszt modorán. Amint kiderült, hogy itt akarja elkölteni a pénzét, rögtön barátságosabb lett vele szemben.

A koréliainak feltűnt, hogy az esőköpenyben tébláboló protokoll droid egyáltalán nem érdekelte a fickót, ahogy a Falcon fedélzetére sem óhajtott fölmenni ilyen cudar időben, hogy átvizsgálja a rakteret és igazoltassa az utasokat. Egyszóval nem valami szigorú errefelé az ellenőrzés, ami jó jelnek tekinthető. Épp ezért ártatlan képpel megkérdezte, miért nyüzsögnek ennyire a szektorban a birodalmi hadihajók? Merthogy idefelé jövet többet is látott az útja során az érintett rendszerekben. Talán hadgyakorlatot tartanak a környéken?

A vámtiszt lebiggyesztette száját és idegesen legyintett a dologra. Aztán nagy kegyesen elárulta, hogy a császáriak felszámoltak valami lázadó telepet a közelben és emiatt járőröznek annyira a csillagrombolók. Azt ugyan nem közölték, pontosan hol bujkáltak a rebellisek, de egyesek tudni vélik, hogy a közeli Hoth rendszerben volt a rejtekhelyük. A birodalmiak valahogy rájuk találtak és kiverték őket a bázisukról, most meg átvizsgálják miattuk az egész szektort. Sőt, az Anoat Cityből érkező legfrissebb hírek szerint már a szomszédos Yarith szektorra is kiterjesztették a kutatást a szökevény lázadók után.

Hannak nem kellett tovább kérdezősködni, mert a vámtiszt, jól értesültségét fitogtatva elárulta neki, hogy itt is járt a múlt héten egy csillagromboló és a műszereivel letapogatta az egész bolygót. Közben leküldtek Feiyába egy csapat rohamosztagost, akik átfésülték a várost és mindent felforgattak, meglehetősen durva módon. Sokakat letartóztattak és elhurcoltak, meg volt egy kisebb lövöldözés a keleti mólóknál, ahol néhány helybeli halász rossz néven vette a zaklatást. Ezeket ott helyben kivégezték, aztán elfogták a családtagjaikat, rokonaikat és magukkal vitték őket a csillagrombolóra kihallgatásra.

A vámtiszt nem titkolta mélységes utálatát a császáriakkal szemben és rövidesen ki is mondta, miért. Az egyik unokaöccsét megölték a katonák, pedig nem csinált semmit, csak szegény fiú rosszkor volt rossz helyen és nem hasalt le elég gyorsan, mikor kitört a lövöldözés. Aztán még csak elnézést sem kértek a birodalmiak a vétlen civil áldozatok miatt, bár azt beismerték, hogy tévedés történt. A Deyeren most mindenki gyűlöli őket és örülnek, hogy végre odébb álltak. Két napja távozott innen a csillagromboló és remélhetőleg sose fognak visszatérni. Akiket meg elhurcoltak, valószínűleg örökre eltűnnek a császári börtönök mélyén.

A koréliai volt olyan óvatos, hogy nem kommentálta a hallottakat, csak együtt érzően bólogatott és hagyta, had fecsegen tovább a vámos. Így pár perc alatt sok fontos dolgot megtudott tőle a városban uralkodó helyzetről. A hivatalnok végül elhallgatott, nem akarván tovább szaporítani a szót és elbocsátóan intett nekik. Mehetnek, ha akarnak. Majd viaszasüllyedve unott közönyébe, folytatta az adattáblája olvasgatását.

Han és Thripio komótosan elsétáltak a szótlanul ácsorgó biztonsági őrök mellett és menet közben alaposan szemügyre vették a falon sorakozó különféle méretű holoképeket. Először a nagy várostérképet, majd néhány helybeli cég reklámanyagát, végül pedig a birodalom által itt hagyott körözési plakátokat. Ezekből volt a legtöbb, majd kétharmadát elfoglalták a falnak. Rajtuk a lázadás vezetőinek színes képei a személyleírásukkal, a bűnlajstromuk felsorolásával, valamint a fejükre kitűzött vérdíj összegével. Ott volt Mon Mothma, Vanden Willard, Garm Bel Iblis, Carlist Rieekan, Leia Organa, Luke Skywalker, Wedge Antilles és még vagy egy tucat felkelő katonatiszt és politikus. Jobbára évekkel ezelőtt készült fotókon, amik némileg fiatalabbnak mutatták őket a jelenlegi kinézetüknél.

Solo meg sem lepődött azon, hogy az ő képe is ott virít a falon, közvetlenül a Csubakkáé mellett, elvégre nem először látott már ilyen körözüvényeket más bolygókon. Az viszont elgondolkodtatta, hogy sem a vámtiszt, sem a biztonságiak nem ismerték fel, pedig

közelről látták az arcát, jó megvilágítási viszonyok mellett. Vagy teljesen vakok voltak vagy egyáltalán nem érdekelte őket, hogy egy galaxis szerte körözött fickó sétálgat az orruk előtt. Mivel mindkét lehetőség fölöttébb valószínűtlennek tűnt, Han optimistán úgy vélte, talán fel sem merült bennük a gondolat, hogy összefuthatnak valakivel a keresett személyek közül. Elvégre mennyi az esély arra, hogy közvetlenül a hothi csata után beállít a szomszédos rendszerbe egy lázadó hajó, miközben mindenhol nyüzsögnek a birodalmiak? Ugye, hogy semmi?

– Ajaj! – szólalt meg mellette Thripio, nem bírva magába fojtani az aggodalmaskodását.

– Én ezt nem értem, kapitány úr! Hogy lehetséges az, hogy nem ismerték fel önt a fényképe alapján?

– Biztos a bőrszínem teszi. – viccelődött vele Han abszolút komoly képpel. – Amikor ez a fotó készült, rendesen le voltam barnulva.

A terem túlsó végében nyíló tágas fémkapun keresztül beléptek egy hosszú keresztfolyosóra, ahol meglepően nagy volt a gyalogos forgalom. Hivatalnokok, technikusok, biztonságiak, mindenféle droidok és civilek nyüzsögtek az átjáróban, a dolguk után sietve vagy kis csoportokban beszélgetve az elmúlt napok történéseiről. A szemközti falon világító tájékoztató táblát követve megkeresték az utasellátó üzletet, ami tömve volt áruval és sorban álltak előtte a különféle bőrszínű emberek, malacképű undibundik és hosszú orrú h'nemthék. Csupa helybéli, javarészt esőköpenyben, így egyáltalán nem lógtak ki a tömegből. Azért a biztonság kedvéért Solo újra a fejére húzta kapucniját, nehogy felismerjék és lehajtott fejjel álldogált a sorban, kerülve a feltűnést. Attól még, hogy simán átment az ellenőrzésen, később is lebukhat, ha meglátja egy túlbuzgó hivatalnok vagy felismeri egy civil, aki szeretné besöpörni a fejére kitűzött tetemes vérdíjat.

Beletelt vagy egy órába, mire megvették a szükséges dolgokat, főleg élelmiszert, ivóvizet és tisztálkodószereket, amikről Thripio naprakész listát tárolt a memóriájában. Han mindössze tíz százalékot tudott lealkudni a végösszegeből a sárga bőrű tulajdonosnál, aki folyton az ellátási nehézségekre hivatkozott, valahányszor kifogást emeltek a vevők a magas árak miatt. Aztán a kapitány kölcsönzött egy jókora bevásárlókocsit, amibe az arany színű robottal belepakolták a rengeteg holmit. Ezt Thripio tolta maga előtt, próbálva követni a lendületes léptekkel továbbcsúszó koréliait, aki átment egy másik boltba a folyosó túloldalán. Vett egy interaktív várostérképet, hogy könnyebben eligazodjon Feiyában, majd a javítóműhely irányába indult, ami a kikötő déli végében magasodó hangárban működött.

Út közben a járókelőket kerülgetve meglátott egy ruházati boltot a folyosón, s ez nyomban felidézte benne a hercegnő sopánkodását amiatt, hogy heteken át egyetlen öltözetet volt kénytelen viselni a fedélzeten. Így most gondolt egy merészet és betért az üzletbe, türelmesen elmagyarázva a testes női eladónak, milyen természetű a hölgy, aki számára megfelelő öltözetet keres. Remélte, nem tévedett túl sokat, amikor a két kezével mutatta a méreteket. Elvégre az elmúlt napokban többször lehetősége volt megtapogatni Leiát minden szükséges ponton, férfias alapossággal. Ezt persze nem említette hangosan, bölcsen megtartva magának pajzán gondolatait.

Igyekezett olyan ruhákat választani Organának, amik hétköznapiak számítanak Feiyában, továbbá bő szabásúak és eltakarják az egész testét. A boltos javaslatára egy sötétkék, zárt nyakú inget választott, hozzá barna nadrágot és egy ugyanolyan színű, vastag pulóvert, valamint egy prêmes szegélyű női kabátot. Becsomagoltatta az egészet, bízva benne, hogy elnyerik majd a hercegnő tetszését, majd fogta a jókora szatyrot és rádobta a bevásárlókocsi tetejére.

– Ezt vidd a hajóra és rakodjatok le. Aztán gyere a kocsival a javítóműhelyhez. A hangár alatti szinten van egy nagy alkatrészbolt, ott foglak várni! – mutatta Thripiónak a térképen a kérdéses helyet.

- Értem, uram! Ezek a ruhák Leia úrnőnek lesznek?
- Igen. Add oda neki őket! De ne emlegesd a nevét nyilvános helyen! Se az enyém, amíg itt vagyunk! Hívd egyszerűen úrnőnek, engem pedig kapitánynak! Világos?
- Igen, kapitány!

Thripio nem volt ostoba gépezet. Rögtön megértette, hogy mások is hallják a beszélgetésüket a folyosón és az ő helyzetükben okosabb, ha nem említik a túlságosan is közismert neveket. Két fémkarjával megragadta a bevásárlókocsi fogantyúját, nehézkesen megfordította a nehéz rakományt és eltotyogott vele a leszállópálya irányába.

Han nézelődött még egy darabig a folyosón, elsősorban az arrafelé mászkáló embereket figyelve feltűnés nélkül, nem viselkedik–e valaki gyanúsán közülük. De úgy tűnt, senkit sem érdekel egy vásárolgató külvilági fickó, meg a protokoll robotja az épületben. Ha hagytak is hátra a birodalmiak néhány kémét Feiyában, azok nem az úrkikötőben lebzseltek jelenleg.

Lehajtott fejjel, csuklyáját gondosan a homlokába húzva folytatta útját a szerelőműhely irányába. Rövidesen egy T-elágazáshoz ért, ahonnan széles összekötő folyosók vezettek ki a főépületből. Egyrészt a városba, egy zárt függőhídon keresztül a szomszédos tutaj fedélzetére, másrészt a hangárba, ahol az alkatrészbolt, valamint a Bakare és Társa javítóüzem működött a térképe szerint. Az átjáró eső áztatta ablakain kitekintve Solo megpillantotta a leszállópályán sorakozó úrhajókat. Egy szürke köpenyes fémszobor botladozott odakint, maga előtt tolva telepakolt bevásárlókocsiját és kitartóan dacolva a széllel, a Millennium Falcon felé igyekezett. Jó ötlet volt magával hoznia Thripiót az útra. Leiával vagy a vuki társaságában túl feltűnőek lettek volna.

A hangárhoz érve követte az irányjelző táblákat és lement egy lépcsőn az alsó szintre. A szerelőcsarnok alatt kialakított jókora műszaki boltban gépolajszag és frissen gyártott alkatrészek fémes illata fogadta, meg egy jókora agyarakkal büszkélkedő, ősz hajú undibundi, viseltes kezeslábasban. Más vevője nem lévén, az apró termetű eladó roppant készségesen hordatta elő a rakodórobotjával az összes szükséges pótalkatrészt, amiye csak volt egy YT-1300–ashoz. Solo itt sem tudott sokat lealkudni az árból, bár az undibundin érződött, hogy örül a váratlanul jött vásárlónak. Pontosabban annak, hogy megszabadulhat végre a régóta készleten porosodó alkatrészekről.

Hannak ezután még arra is volt ideje, hogy megkeresse a hangárban szorgoskodó szerelőcsapat főnökét, egy Olumiji Bakare névre hallgató pocakos fickót és érdeklődjön a hiperhajtómű javítás költségeiről. A tágas csarnokban épp egy YZ-775–ös állt körbeállványozva, amin az emberi technikusok és munkadroidjaik burkolatfelújítást és ionhajtóműblokk cserét végeztek. Az olajfoltos kezű, borostás képű Bakare szűrős szemmel méregette a korélieit, mintha ismerősnek találná a képét.

– Milyen típusról van szó? – kérdezte gyakorlatiasan, furcsa akcentussal beszélve a galaktikus közös nyelvet.

– Egy Isu–Sim SSP05–ösről.

– Az jó. Olyannal volt már dolgunk és alkatrész is akad hozzá.

Han megkönnyebbülten biccentett a bejelentésre. A műhely tulajdonosa ezután sajnálkozva közölte, hogy leghamarabb holnap kezdhetnek neki a javításnak. Mivel előbb össze kell rakniuk a hangárban álló teherhajót, ami az egész csapatot lefoglalja jelenleg. Csak utána tudják elvállalni a következő melót. Amint felszabadult a csarnok, máris beállhat oda Solo a bárkájával. A javítás fél–egy napot vehet igénybe, a problémától függően, így előre nem tud árat mondani.

A koréliei kurtán biccentve tudomásul vette a helyzetet és visszatért az alkatrészboltba, hogy ott várja be Thripiót. Előre sejtette, sok időbe fog kerülni rendbe hozatni a Falcont. Két vagy akár három itteni napba is beletelhet, mire továbbindulhatnak a Deyerről. Addig türelmesnek kell lenniük és csöndben meghúzni magukat, nehogy valaki felismerje őket a

körözési plakátok alapján. Miközben Bakarével beszélt, volt egy homályos rossz érzése. Mintha a fickó rájött volna, kivel áll szemben, úgy nézett rá először, láthatóan meghökkenve egy picit. De nem tett árulkodó megjegyzést Hanra és a gesztusai sem utaltak rá, hogy bármi hátsó szándéka lenne vele kapcsolatban.

Végre megérkezett Thripio az üres bevásárlókocsival, egy tágas teherliften ereszkedve alá a landolófedélzetről. Esőköpenyéről csöpögött a víz és a túlságosan is emberi gesztusai mindennél ékebben árulkodtak arról, milyen szerencsétlennek érzi magát a mostoha időjárás miatt. De nem panaszkodott a kapitánynak, csak végezte a dolgát, halkan nyikorgó ízületekkel lépegetve előre. Gépi memóriájában alighanem ezerszer is megbánta már azt a napot, amikor kapcsolatba került a felkeléssel.

Egyesült erővel pakolták föl az alkatrész csomagokat a kocsira, ami olyan nehéz lett, hogy Hannak segítenie kellett tolni a teherhajóhoz menet, mert Thripio szinte csak vánszorgott vele, nyüsztő szervókkal erőlködve a leszállópályán fújó élénk szélben. A protokoll egységet láthatóan nem ilyen feladatokra tervezték eredetileg. Nagy nehezen feltolták a cuccot a rámpán a fedélzetre, ahol Csubakka várta őket, vidám vakkantásokkal fejezve ki örömét az új alkatrészek miatt. Leia nem mutatkozott, nyilván a kapitánytól kapott ruháit próbálgatta a hálókabinban.

Miután mindent elpakoltak hátul, Han még egyszer visszament a kikötőbe, ezúttal egyedül és hozott hat hordó finomított Clouzon–36 üzemanyagot a teherhajó ionhajtóműveihez. Ezek olyan nagyok voltak, hogy nem fértek el a bevásárlókocsin, ezért azt visszavitte a kölcsönzőbe és bérelt egy önjáró robothajtányt. Ami viszont nem fért föl a rámpán, így kézzel kellett fölgurítania a sűrített gázzal teli tartályokat a fedélzetre, ahol a másodpilótája rutinosan átvette őket.

Mire mindennel végzett, a kinti hideg ellenére csorgott róla a verejték. A hajtány magától visszagurult a szolgálati helyére, ő pedig gyorsan körbejárta a Falcont, ellenőrizve a leszállótámokat és a burkolatot. Majd becsukta a zsilipajtót és fáradtan levetette átázott kabátját. Előrement az utasterbe, ahol egy szolidan kiöltözött ifjú hölgy várta, a frissen vásárolt kiegészítőket rendezgetve.

Amíg a koréliei odavolt a kikötőben, Leia érdeklődve kibontotta az ajándékba kapott ruhákat és miután meggyőződött róla, hogy nagyjából illenek rá, gyorsan visszavonult a hálókabinba átöltözni. Előtte ismét letörölgette magát a tisztálkodó kendőkkel, gondolatban máris azon fantáziálva, milyen jó érzés lesz rövidesen kimenni a városba és alaposan letusolni egy szállodai szobában. Mert abban biztos volt, hogy amíg Feiyában várnak a javításokra, nem fog a teherhajó fedélzetén kuksolni, elbújva a világ elől. Thripio lelkesen tájékoztatta, hogy a birodalmiak napokkal ezelőtt elhagyták a bolygót, így valószínűleg biztonságban lesznek a tutajvárosban.

Han sajnós megfélekedezett róla, hogy női alsóneműket is vegyen a számára, ezért amint lehet, személyesen kell beszereznie a váltás holmiját a legközelebbi boltban. A sötétkék pamuting puha tapintású volt és kicsit bő rá, a barna nadrág viszont enyhén szűk szabású, szinte már gyerek méret. Alig tudta begombolni, úgy feszült a combján, meg a fenekén, mintha ráöntötték volna. A vastag kötött pulóver ellenben legalább két számmal nagyobb volt a kelleténél. Föl kellett hajtania a szárát, hogy kilógjon belőle a keze. Nem éppen elegáns viselet, de arra jó lesz, hogy elvegyüljön odakint a tömegben. A prémes szegélyű, fekete bőrkabát legalább tökéletesen megfelelt neki, főleg a tágas külső és belső zsebei miatt, amikbe nyomban átrakta viseltes hóruhájaiból a Hothról magával hozott kevéske holmiját. A hamis azonosító iratait, a tárcáját tele kreditchipekkel, két piszkos zsebkendőt és egy pár koszos kesztyűt. Minden más a Bright Hope-on maradt sajnós. A belső zsebben bőven jutott hely a Hantól kapott Telltrig–7-es pisztolynak és néhány tartalék energiacellának, szükség esetére.

– Megkérdezhetné volna a méreteimet, mielőtt ruhát vásárol nekem! – róttá meg korholó hangon a kapitányt, miután átölelték egymást az utastér közepén.

– Spontán ötlet volt! Ott helyben jutott eszembe! Amúgy remekül áll magán ez a cucc!

Han jóleső sóhajtasokkal nyugtázta, hogy társai időközben kiszellőztették a hajót, így most feltűnően friss és kissé hűvös levegő fogadta a fedélzeten. Organa teste ellenben forró volt és enyhén remegett a visszafojtott feszültségtől. Nyilván aggódott érte a távollétében, de próbálta nem kimutatni az érzéseit. A férfi könnyed puszit nyomott a hercegnő arcára és eltartotta magától a lányt, végigmérve őt az új szerelésében. Nem akarta megemlíteni neki, hogy szem és kézmérték alapján választotta ki a holmikat, nehogy csípős megjegyzéseket kapjon válaszul.

– Igazán csinos!

– Köszönöm!

Leia alig észrevehetően elpirult és lesütötte szemét. Láthatóan vonakodva bontakozott ki a férfi karjaiból, hogy folytassa munkáját.

Han elvonult a hálókabinba kezét mosni, majd csatlakozott a társaihoz, hogy megbeszéljék az előttük álló teendőket.

– A jó hír az, hogy a műhelyben meg tudják csinálni a hiperhajtóművet. – kezdte az ismertetését, komótosan letelepedve a technikai állomás előtti forgószekre. – A legrosszabb esetben kicserélik az egészet, de van rá pénzünk, úgyhogy ezzel nem lesz gond. Viszont csak holnap fognak nekikezdeni, szóval legalább másfél, két napig itt leszünk becslésem szerint.

– Szeretnék kimenni a városba. – mondta a hercegnő, nem részletezve a kívánsága okát. Han enélkül is pontosan tudta, mire vágyik az utasa, mert megértően rábólintott a kérésre.

– Együtt megyünk! Kiveszünk egy szobát a legközelebbi szállóban és ott töltjük az éjszakát. Csubi, te meg Thripio jobb, ha itt maradtok a hajón. Nem sok vuki szaladgál errefelé, szóval elég feltűnő lennél. Okosabb, ha nem kockáztatunk.

A behemót antropoid kelletlenül morgott valamit a testszőrzete sanyarú állapotával kapcsolatban, amire igencsak ráért volna már egy alapos mosás és kifésülés. De nem vitatkozott Solóval, belátva, hogy igaza van a társának. Minél kevesebbet mutatkoznak a tutajvárosban, annál valószínűbb, hogy észrevétlenül maradnak a császári besúgók előtt. Thripio korábban beszámolt Csubakkának és a hercegnőnek arról, hogy látta a portréjukat a kikötőben virítani a falon. Nyilván az egész várost teleplakátolták körözési listákkal. Kész csoda, hogy Hant nem ismerték föl a bamba helybeliek, de egy természetes vukinak valószínűleg nem lenne ilyen szerencséje.

– Ha bármi gond adódna, rádión elérjük egymást. – folytatta a kapitány rutinosan a mondókáját. – Holnap reggel visszajövünk a hajóra és bereptetjük az öreglányt a szerelőcsarnokba. Amíg tart a javítás, végig a fedélzeten leszünk és odafigyelünk rá, mit művelnek a technikusok. Nem szeretném, ha olyasmihez is hozzányúlnának, amihez semmi közük.

Végignézett a társain, s mivel senkinek nem volt ellenvetése, határozottan a térdére csapott és föltápáskodott üléséből.

– Jól van! Akkor indulás, felség! Várja a fürdőszoba és egy puha ágyikó!

– Mindjárt jövök! – iramodott el a hálókabin felé Leia, válasz nélkül hagyva a megjegyzést.

Összecsomagolta koszos ruháit egy szatyorba, hogy magával vigye őket a szállóba. Azt tervezte, rendesen kimossa a cuccot, végtére kincstári holmi volt a szövetségi hadseregtől, amit nem dobhatott ki csak úgy a szemétkbe, pusztán azért, mert bepiszkolta az elmúlt hetekben. Leia Organa a polgárháború viszontagságokkal teli éve alatt hamar megtanulta becsülni és óvni a felszerelését, ráadásul jó példát kellett mutatnia a

beosztottai számára. A felkelők különben sem voltak olyan bőven ellátva eszközökkel, mint a hatalmas birodalom, aminek anyagi utánpótlása és pénztartalékai az övékhez képest szinte kimeríthetetlennek tűntek.

Mire visszaért az utastérbe, Han már beöltözve várta, kezében Thripio esőköpenyével. Ezt gondosan ráadta a lányra, fejébe húzva a kapucniját és biztatóan megszorította Organa kezét, mielőtt elindultak volna. Egy percre sem hitte, hogy a vámtiszt és a biztonsági őrök összetévesztik majd Leiát a protokoll robottal, de bízott benne, hogy a helyi divatnak megfelelő szerelésében nem fogják felismerni az alderaani hercegnőt.

Csubakka és Thripio a bejáratig kísérték őket, majd miután lesiettek a rámpán a szemerkélő esőbe, becsukták mögöttük a zsilipajtót. A vuki és a robot kettesben maradt a teherhajó fedélzetén. Egymásra néztek, azon tűnődve, mit fognak csinálni az előttük álló órákban, aztán a droid megszólalt, felajánlva szolgálatait az első tisztnek.

– Esetleg segíthetek a fészülködésben. De csak miután megfürdöttél!

X.

Két heti kényszerű bezártság után kiszabadulni az űrhajó fedélzetéről maga volt a felüdülés Leia Organa számára. Mélyeket szippantott a sós ízű, hideg levegőből és kíváncsian nézelődött csuklyája alól a leszállópályán, a távoli horizontot kémelve. A szél még mindig erősen fújt a tenger irányából, de az eső már kezdett alábbhagyni. Épp csak szemerkélt a szakadozott, szürkés-kék felhőzetből. Annyira más volt ez a bolygó, mint a Hoth jégbe fagyott világa, hogy átviharozta szívét a megkönnyebbülés örömteli érzése.

– Jöjjön, felséged! – fogta meg bal kezét Solo gyöngéden és maga után húzta a fogadóépület irányába. Leia engedelmesen követte a kapitányt, elszakítva tekintetét a szürkés-kék tengertől és fejét leszegve caplatott előre az eső áztatta acélplatformon.

– Csináljon úgy, mintha Thripio lenne. Vagy egy szolgáló, aki engedelmesen követ engem. – tanácsolta Han, a bejárat előtt gondosan eleresztve a lány kacsóját.

– Gondolja, hogy ez beválik? – kérdezett vissza a hercegnő kételkedve.

– Mindjárt kiderül. – jött a talányos válasz a férfitől, ami egyáltalán nem nyugtatta meg a királykisasszonyt.

Mikor beléptek az üvegajtón, felkészült rá, hogy igazolnia kell magát a biztonsági személyzetnek, mielőtt beengednék a városba. Nyilván a kezében tartott szatyrot is átvizsgálják, nem akar-e becsempészeni valamit a ruhái közé rejtve. Ám Han nem állt meg a pultnál, hanem teljes természetességgel továbbsétált a szemközti átjáró irányába, mint aki otthon érzi magát. Leia lopva végigmérte az őrköt és az asztal mögött ülő vámtisztet, akik unott képpel diskuráltak valamiről és csupán futó pillantást vetettek feléjük. Nem kérdeztek semmit, nem kérték a papírjait, hanem egyszerűen átengedték őket, ügyet sem vetve rájuk. Talán azt hitték, a Solo melletti csuklyás alak ismét a droidja, mert a hosszú esőköpeny majdnem a bokájáig lelógott, eltakarva az egész testét. A lány legalábbis ebben reménykedett, miközben a torkában dobogó szívvel követte a korélieit, át a felnyíló kapun egy hosszú keresztfolyosóra. A falon lógó köröztényeket izgalomában észre sem vette.

– Nagyon laza az ellenőrzés! – állapította meg halkán Solo, előhúzva zsebéből a várostérképet. Bal felé indultak, az űrkikötő főbejáratát keresve.

– Ez nekem is feltűnt! Talán nem fizetik meg őket eléggé! – vélte a hercegnő, óvatos pillantásokat vetve a körülöttük mászkáló emberekre és más fajú lényekre.

– Vagy droidnak nézték a köpeny alatt! – biggyesztette le száját Han, a fejét csóválva.

– Remélem visszafelé is ilyen könnyű dolgunk lesz, mikor el akarjuk hagyni a várost!

Leia nem fűzött megjegyzést a dologhoz, inkább próbálta tartani a lépést és görcsösen szorongatta a férfi kezét. A fejét továbbra is lehajtva tartotta, rajta a kapucnival, nehogy valaki felismerje és próbált minél jelentéktelenebbnek látszani mások szemében. Egy másodpercig sem hitte el Solo szövegét arról, hogy robotnak nézték az esőköpenye alatt. Elvégre vagy tizenöt centiméterrel alacsonyabb volt Thripiónál és egyáltalán nem úgy mozgott, mint egy gépezet. Sejtése szerint inkább arról lehetett szó, hogy a biztonságiak egyszerűen lusták voltak minden egyes érkezőt ellenőrizni közvetlenül azután, hogy a birodalom átfésülte a várost, hosszú időre elijesztve innen a gyanús alakokat.

A térképet követve megtalálták az épületből kivezető utat és egy tágas passzázson keresztül elhagyták az úrkikötőnek otthont adó hatalmas uszályt. Az üvegtetővel ellátott függőhíd alig észrevehetően mozgott csuklós tartóin a két hajótest között. Az eső áztatta ablakokon kitekintve Leia megpillantotta alant a hullámozó tenger sötétkék felszínét úgy tíz méterrel lejjebb. Az uszályok rozsdabarna fémtörzsei között nagyjából öt méter széles rés tátongott, ami fölött több átjáró és távtartó húzódott, összekapcsolva a hatalmas hajótesteket.

A szomszédos tutaj fedélzetén négy-öt emeletes fémépületek sorakoztak szabályos rendben, jobbra sötét fehérre vagy élénkvrörsre mázolt homlokzattal, lapos tetőszerkezettel. Az apró ablakokon függönyök vagy leeresztett redőnyök, a boltíves ajtókon érintőszenzoros beléptetőrendszerek szinte mindenhol. A házak közt három-négy méter széles, részben nyitott, részben üvegtetővel fedett utcácskák és még keskenyebb átjárók húzódtak, tele járókelőkkel. Feijában a helyszűke miatt nem volt felszíni járműforgalom, így mindenki gyalogosan közlekedett. Emberek, undibundik, h'nemthék és robotok mászkáltak a dolguk után, többségükben esőköpeny alá rejtőzve. Az árkádok alatt rendszerint megsűrűsödött a forgalom, ahol földszinti üzletek, kávézók, éttermek, szolgáltató helyiségek és irodák sorakoztak, valamint széles lépcsősorok vezettek lefelé a hajó gyomrában kialakított alsó szintekre.

– Sose jártam még ilyen helyen! – közölte Leia egészen halkan, a nyüzsgést figyelve. – Nem valami praktikus egy hajón élni a tengeren!

– A hullámozástól eltekintve pont olyan, mintha a szárazföldön lennénk! – állapította meg Solo. Rutinos úrjároként észre sem vette, hogy mozog a talpa alatt a talaj.

A térképet, illetve a házfalakon világító holografikus cégéreket és reklámokat méregette kifejezéstelen arccal. Szerencsére nem kellett messzire menniük. A kikötővel szomszédos tutajon hamar rátaláltak a külföldiek számára ajánlott szállodára. Ennek boltíves bejárata fölött a homlokzaton rikító színű cégtábla hirdette tucatnyi nyelven villódzva, hogy ez a Vidám halacska, a város legjobb szállója. A fémajtón világító elektronikus tábla függött, rajta a különféle fajú lények által igénybe vehető szolgáltatások listájával, de az árak felsorolása nélkül.

– Ez jónak tűnik. És közel van a kikötőhöz. – állt meg a bejárat előtt Han, a környéket méregetve bizalmatlanul.

Rendőrségi járőröknek, gyanús alakoknak nyomát sem látta, viszont a környező épületek falán az utcai világítótestek mellett mindenhol biztonsági kamerák sorakoztak, lefedve az egész területet. Az itteni hatóságok így próbálták megoldani a lakosság szemmel tartását, nem túl hatékony módon. Nyilván ennek köszönhetően jártak az emberek az utcákon lehajtott fejjel, az arcukat eltakaró kalapban vagy csuklyás öltözetet viselve, még az esőtől védett részeken is.

– Akkor bemegyünk? – türelmetlenkedett mellette a hercegnő, idegesen topogva a járdán.

– Igen. Csak nem akarom elkapkodni a dolgokat! – nyugtatta meg izgága útítársnőjét, mielőtt a bejárat közepére festett tenyér alakú jelzés fölé tartotta volna a kezét. A beépített érzékelő észlelte szándékát és meglepő gyorsasággal kinyitotta az ajtót.

Beléptek a szálló előterébe, ahol kellemes meleg és enyhe virágillat fogadta őket. A tágas terem közepén kis szökőkút csörgedezett, a tetején holografikus szobrocskával, ami egy vidáman ficáncoló halacskát ábrázolt. Két oldalt jókora dézsákban egzotikus növények zöldelltek, felülről erős fényű lámpákkal megvilágítva. A szálloda belső terét egységes ízlés szerint rendezték be. A bútorok és szőnyegek világoskék, illetve halvány bézs színekben pompáztak, vidám hangulatot kölcsönözve a helynek. Han és Leia álmélkodva bámulták a feltűnően elegáns környezetet. Csodálkozva összenéztek, elismerő pillantással, majd kimérten odasétáltak a recepció ívelt vonalú pultjához, ami mögött egy középkorú, sovány nő ácsorgott világoskék egyenruhában.

– Üdvözlöm önöket a Vidám halacskában! – köszöntötte őket széles műmosollyal. Galaktikus közös nyelven szólalt meg, enyhe akcentussal és gyorsan letette a kezében tartott videotelefont.

– Mit óhajtanak?

– Egy szobát szeretnénk, egy éjszakára. Esetleg kettőre, majd meglátjuk. – tolta hátra fejéről a csuklyát Han. – Mennyi az ára?

Először arra gondolt, mikor meglátta a szálló belső terét, hogy ő ennél sokkal igénytelenebb, lepukkantabb helyekhez szokott, s talán okosabb volna keresniük valami kevésbé flancos motelt. De aztán eszébe jutott a társaságában lévő Leia, aki nyilván jobban érezné magát itt, mint egy olcsóbb szállodában. Az elmúlt hetek viszontagságai után mindketten megérdemlik, hogy lazíthassanak egy kicsit és elfelejtsék egy időre a Falcon nyújtotta puritán környezetet. Épp ezért úgy döntött, ha nem túl drága a hely, maradni fognak.

– Két és négyágyas szobáink vannak, a napi díjuk fejenként húsz kredit, étkezés nélkül, ezen a héten kedvezményesen. – válaszolt a portásnő, alaposan végigmérve őket. Főleg Leiát, aki nem vette le a kapucniját, hogy minél kevesebb látszódjon az arcából és szótlanul ácsorgott Han mellett.

– Rendben. Egy kétágyas jó lesz.

A kapitány a zsebébe nyúlt és a pultra tette a pénzt. Meglepően olcsónak találta a szállást, más bolygók hasonló intézményeivel összehasonlítva legalábbis. Nyilván azért, mert a birodalmiak látogatása miatt elmaradtak a vendégek és a tulajdonos kénytelen volt leszállítani az árait egy időre. Szóval úgy tűnik, a lehető legjobb időpontban érkeztek.

– Külföldiek? – érdeklődött a recepciós, betéve a kredit chipeket a pénztárgépbe. Aztán a pult bal oldalán magasodó érintőképernyőhöz lépett és beütött valamit a komputerbe.

– Igen. Átutazóban vagyunk. – felelte a koréliai tömören, nem részletezve a dolgot.

Rajtuk kívül senki más nem volt a hallban, viszont rövidesen feltárult a bal oldalon egy személyzeti ajtó és előjött egy ezüst színű karbantartó droid, hogy meglocsolja az előtérben zöldellő növényeket. A pult mögötti falon, a polcok mellett fél tucat képernyő sorakozott, rajtuk biztonsági kamerák képeivel, amik a néptelen folyosókat és az épület körüli utcákat mutatták.

– Milyen szobát szeretnének? A héten kevés a vendégünk, így választhatnak, hogy az ablakuk hová nézzen. A városra, az utcára, a tengerre vagy az űrkikötőre. – sorolta a lehetőségeket a portásnő előzékenyen.

– Az űrkikötőre jó lesz! – biccentett Han, a pultra támaszkodva. Legalább szemmel tarthatja a Falcont és időben észre fogja venni, ha visszatérnének a császáriak.

– Ötvennégyes szoba, a legfelső emeleten. Onnan rálátni a leszállópályára és azon túl a tengerre is. A lift arra van, a szálló étterme egy szinttel lejjebb található, pontosan alattunk. Reggel hattól este huszonhét óráig van kiszolgálás. Ha bármire szükségük lenne, hívjanak nyugodtan.

A nő átnyújtotta Solónak a chipkártyás kulcsot és szövegelés közben könnyed mozdulatokkal mutatta, mi merre található.

– Köszönjük.

Han már indulni akart volna, mikor Leia közelebb lépett a pulthoz és megszólalt, újfent magára vonva a recepciós figyelmét.

– Tudna adni nekem egy hajszárítót? Hajat kell mosnom és nincs nálam az enyém.

– Persze! Mindjárt felküldetem az egyik droiddal, hölgyem! – készségeskedett a nő mosolyogva.

– Köszönöm.

Leia érezhető megkönnyebbüléssel követte Hant a lifthez. Remélhetőleg a portás azt hitte, azért takargatja a fejét a kapucni alatt, mert siralmas állapotban van a frizurája, ami részben igaz is. A lényeg, hogy itt sem kérték az irataikat és nem kíváncsiskodtak arról, kicsodák ők és mit keresnek a Deyeren. Üdítő a helybeliek részéről ez a nagy diszkréció.

Beszálltak a liftbe és fölmentek az ötödik emeletre, megkönnyebbülten összenézve a fürkében. Han megfogta a lány kezét és gyöngéden játszani kezdett az ujjával. Szája sarkában ismét az a huncut mosoly bujkált, amitől Leiát az utóbbi időben folyton elfogta a kellemes borzongás. Főként azért, mert eszébe jutott, hogy kettesben fogja tölteni az éjszakát a férfival. Ezúttal tényleg zavartalan körülmények közt, távol Csubakkától és Thripiótól. Úgyhogy bármi megtörténhet, amit csak szeretne. A kérdés csupán az, lesz-e hozzá bátorsága, hogy engedje történni a dolgokat? Ezen töprengett most, görcsösen szorongatva kezében a csomagját.

– Egész jó kis helynek tűnik! Nemde? – kérdezte a koréliei barátságosan.

– Meheztünk volna egy kevésbé elegáns szállóba is! – mondta megkésve a hercegnő. Maga sem tudta, miért, elvégre tetszett neki a Vidám halacska és örült, hogy a csempész ide hozta, nem valami rozzant motelbe.

– Gondoltam rá. De itt biztosan nem fognak zaklatni minket a hatóságok.

Han – szokása szerint – magabiztosnak tűnt és feltűnően elégedettnek.

– Valóban? Miért nem?

– Mert ismerem az észjárásukat. A rendőrök általában úgy okoskodnak, hogy aki el akar bújni előlük, az kerüli a feltűnést és nem egy ilyen elegáns helyet választ magának.

– Igaz.

Leia hagyta, hogy a férfi futólag átkarolja szövegelés közben és megsimogassa a vállát. Határozottan imponált neki Solo előzékenysége, de főként az okfejtése. Szinte már–már elfogta a felhőtlen optimizmus, ami a megmenekülésüket illeti.

– És gondoljon arra, felséged, hogy itt még hajszárítóval is tudnak szolgálni!

– Az bizony lényeges szempont! Már nagyon viszket a fejbőröm!

A társalgásuk félbeszakadt, mert felértek az ötödik emeletre. Kiléptek a liftből egy rövid folyosóra és kézen fogva végigsétáltak a sötétkék futószőnyegen az 54-es számú ajtóig. Han az érzékelő elé tartotta a chipkártyát, mire rövid csilingelés kíséretében felpattant a bejárat és jöttükre fények gyúltak az előtérben.

Leia csak azután tolta hátra kapucniját és hámozta le magáról az esőkabátot, hogy mögöttük bezárult az ajtó és végre kettesben maradtak, a némán figyelő biztonsági kamerák látómezején kívül. Mivel a szállodában kellemes meleg volt, gyorsan megszabadult fekete bőrkabátjától is, majd követte Hant, körülnézve a szobájukban.

A helyiség tágas volt, két elfüggönyözött ablakán besütött a rendszer napjának sápatag fénye, kurta csikokat vetve a sötétkék padlószőnyegre. A bejárat jobb oldalán világosbarna beépített szekrény sor magasodott, aranysárga fogantyúkkal, mellette hosszú asztal és két Plash gyártmányú alakváltoztató kontúrszék. Bal oldalt nyílt a fürdőszoba ajtó, a parányi helyiségből tisztítószert illata áradt feléjük. A többi helyet egy hatalmas franciaágy foglalta el, fehér ágyneművel letakarva. Két oldalán a sarokban fiókos szekrénykék, az íves fejtámla fölött vékony fémkarokon ernyős olvasólámpák lógtak. Az asztalon egy korongforma holografikus megjelenítő készülék állt, valamint egy tálcán üvegkancsó és két

pohár. A halványsárgára festett falakon vékony keretű képek lógtak, amik a Deyert ábrázolták az űrből, illetve Feiyát a levegőből.

– Elállt az eső. – állapította meg Solo, az egyik ablakhoz lépve.

Kilesett a sötétkék függöny mögül, szemügyre véve a kilátást, majd határozott mozdulattal félrerántotta a vásznat. Rögön világosabb lett a helyiségben, mire a plafonba és a falba épített világítótestek automatikusan elhalványultak.

Leia furcsamód ismerősnek találta az egyszerűen berendezett, takaros kis szobát. Beletelt néhány másodpercbe, mire az emlékei közt kutakodva eszébe jutott egy három évvel ezelőtti este, amikor ő, meg Luke a Halálcsillagról menekülve egy ehhez hasonló helyen szálltak meg. Már a nevére sem emlékezett a bolygónak és a városnak, nem beszélve a szállodáról, ahol meghúzták magukat. De az élenken megmaradt benne, milyen volt együtt aludni a fiúval és másnap arra ébredni, hogy ösztönösen odabújt hozzá a takaró alatt...

Gyorsan elhessegette fejéből a gondolatot, mert kényelmetlenül érintette, főleg most, hogy egy másik pasassal készült hasonló összebúzásra, szinte ugyanolyan körülmények között. Nem érezte úgy, hogy megcsalná Skywalker, elvégre igazából nem jártak egymással. Mindazonáltal okosabb, ha nem kezd el nosztalgiázni, hanem igyekszik a jelenre koncentrálni.

Lerakta az asztalra csomagját, majd beakasztotta a ruhásszekrényben talált fogasra a kabátját és esőköpenyét. Már indult volna a fürdőszobába, hogy felmérje a törölköző készletet és a tisztálkodószereket, mikor Han odalépett hozzá és átkarolta.

– Nos, szépségem? Hogy tetszik a kérő?

– Nem rossz! A Visszhang bázishoz képest legalábbis!

A lány viszonzta gyöngéd ölelését és meg sem lepődött, mikor a koréliai megpuszilta az arcát. Egymás szemébe néztek, talányosan méregetve a másik szándékait, aztán szinte magától összeért az ajkuk. A csókjuk hosszú volt és alapos, türelmetlen és követelőző. Leia felnyögött, olyan erővel szorította magához a férfi, nyers szenvedéllyel, de azonnal viszonzta heves érintését, mohón odasimulva hozzá egész testével. Végre nyugodtan együtt lehettek és ő boldogan átadta magát az ajkait bizsergető puha ingereknek. Sosem volt még ilyen édes Han csókja, mint most. Valósággal elalélt a közelségétől.

Csak akkor hagyták abba egymás kényeztetését, mikor felcsilingelt az ajtó mögöttük. A lány levegő után kapkodva kibontakozott kedvese karjaiból és enyhén szédelegve próbált magához térni. Kissé bizonytalan léptekkel a bejárathoz lépett, hogy beengedje a látogatót. Ahogy a portásnő ígérte, egy ezüst színű, langaléta kiszolgáló droid állt a folyosón, egyik végtagjában élénkzöld elektromos hajszárítóval.

– Ezt önnek hoztam, hölgyem! – nyújtotta át a készüléket, majd minden további nélkül távozott.

– Köszönöm...! Na végre! Ha tudná, mennyire vártam ezt a pillanatot, Han!

Leia becsukta az ajtót és szembefordulva vele, harciasan fölemelte a hajszárítót, akár egy sugárvetőt. Az elégedettségtől villogó szemekkel meredt a férfira, aki értve a poént, arcán tettetett rémülettel fölemelte kezét, megadást színélve.

– Jaj nekem! Kegyelem, ő királyi felsége...! Csak a hajamat ne...!

Organa elnevette magát a csempész komolytalanságát látva és szigorú arccal ráfogta a készüléket, közelebb lépve hozzá.

– Segítek megszárítani a haját! De csak miután segített megszárítani az enyémet! Világos?

– Persze! Ahogy óhajtja! – bohóckodott tovább Han, engedelmesen rábólintva a hercegnő követelésére. Neki bármire hajlandó lett volna, csak, hogy a kedvében járjon.

– Na! Ezt már szeretem! – tette le az asztalra a gépet Leia, hirtelen elkomolyodva. – De mielőtt megfürödnék, előbb elmegyek vásárolni. Szükségem van új alsóneműre és egy kényelmes cipőre.

Már nagyon szeretett volna beállni a zuhanyzóba, ám utána nem akarta visszavenni az agyonhasznált holmijait. Kivette kabátját a szekrényből és az alkarjára vetve az ajtóhoz lépett.

– Együtt megyünk! – sietett utána Han, akár egy gondos testőr. – Jobb, ha nem mászkál sehová önállóan, amíg itt vagyunk!

– Tudok vigyázni magamra! – húzta el száját a hercegnő magabiztosan, de nem tiltakozott a társasága ellen.

– Úgy, mint az Ord Mantellen? Vagy a Shelkonwán?

A célozgatásra megfordult és metsző pillantást vetett a csipkelődő koréliaira. Jól emlékezett még azokra a bolygókra, ahol Solo megmentette az életét és pontosan értette, miért emlegeti őket. A túlzott magabiztossága és kockázatvállalási hajlandósága az elmúlt években majdnem az életébe került néhányszor. Tényleg biztonságosabb lesz, ha együtt mennek ki a városba, de akkor is bosszantó egy picit, hogy Han nem bíz benne. Mintha képtelen lenne önállóan boldogulni a világban. Elvégre nem harci küldetésre indul, csak bevásárolni!

– Úgy, mint a Kabalon vagy a Metalornon!

– Rendben! – hajtott fejet előtte a csempész és udvariasan kinyitotta neki az ajtót.

Elhagyták a szállásukat és lelifteztek a földszintre. A recepciósnő ugyanott állt a pultja mögött, ezúttal egy öreg, hajlott hátú, barna bőrű férfival beszélgetve, aki a lábaihoz helyezett csomagok alapján újonnan érkező vendég lehetett a Vidám halacskában. Leia gondosan a fejére borította kabátja kapucniját, mielőtt kilépett volna a liftből. Szó nélkül elhagyták a szállodát és Han térképét követve átmentek egy passzázsra a szomszédos tatra.

Odakint továbbra is hűvös szél fújt, de legalább sütött a nap, gyorsan felszárítva a nedves járdákat. Feijában az eső elálltával hamar megélénkült a forgalom. Valóságos tömeg nyüzsgött mindenfelé az utcákon, főleg a boltok, kifőzdék és szolgáltató egységek környékén. Kénytelenek voltak erősen megfogni egymás kezét, nehogy elsodródjanak a másiktól a nagy tolongásban. Leia mégsem nyugtalankodott az ismeretlen környezet jelentette lehetséges veszélyek miatt, mert tökéletes biztonságban érezte magát a kapitány társaságában. Valami furcsa, szívmengető eufória kerítette hatalmába, alighanem a csókolózás utóhatásaként. Szokatlanul gondtalannak érezte magát, mintha semmi dolga nem lenne a világon azon kívül, hogy itt sétálgat és nézelődik.

Rövidesen találtak egy széles lépcsőt, ami levezetett az uszály gyomrába, ahol egy hatalmas csarnokban zsúfolt bevásárlóutca húzódott végig, több száz méter hosszan a rozsdás fémfalak közt. Két oldalt üzletek, éttermek, kávézók és kocsmák sorakoztak, de láttak játéktermeket és masszázs szalonnak álcázott kuplerájokat is a sétájuk során, miközben a megfelelő boltokat keresték.

Han engedte, hogy a lány vegye át az irányítást és tőle szokatlanul csendesen követte őt a különféle üzletekbe. Organa meglepő módon nem válogatott sokáig a női alsóneműk közül, ellentétben más nőkkel, akikkel a koréliainak eddig dolga akadt. Pillanatok alatt kiválasztott magának két egyszerű szabású trikót, hozzá fehér selyembugyikat és négy pár vastag fekete zoknit a bőséges kínálatból. Fizetett, a saját pénzét költve, majd a férfit bízta a csomagok cipelését és céltudatosan sietett tovább. A következő boltban felpробált a lábára három kényelmes bőrcipőt, végül inkább egy fehér, magas sarkú csizmán akadt meg a szeme. Ez tetszett neki a legjobban, ráadásul árengedménnyel adták, így habozás nélkül megvette. A lábán hagyva sétált ki vele az üzletből, míg a Hothról hozott, bűdös hócsizmáját begyömöszölte az új dobozba és ezt is Hanra bízta.

Kisvártatva egy vegyeskereskedés következett, ahol mindenféle piperecikket vásárolt magának. Sampont, fésűt, fogkefét, mosóport és más apróságokat, amiket nélkülöznie kellett az elmúlt hetekben. Mire mindent beszerezett, Solónak két teletömött szatyrot kellett utána vinnie, akár egy hordárnak. Mégsem zúgolódott a ráosztott szerep ellen, mert egész idő alatt az járt a fejében, milyen jó lesz este összebújni a hercegnővel és ügyesen lehámozni róla a ruháit. Az elmúlt hetekben ez a gondolat kavargott állandóan az agyában, valahányszor a lányra nézett, megérintette vagy megcsókolta őt. És tökéletesen biztos volt benne, hogy rövidesen eljön a vágyva vágyott pillanat, amikor semmi sem lesz többé köztük. Se ruha, se levegő.

Leia Organán azonban nem látszott, hogy picit is foglalkoztatnák hasonló pajzánságok. Az egyszerű öltözéke alatt továbbra is ő volt a hercegnő, a lázadás karizmatikus vezetője, aki elszántan küzdötte át magát a bevásárlóutcában kavargó tömegen, hogy megszerezzen magának egy aprócska sminkkészletet. Miután ezzel is megvoltak, felmentek egy másik lépcsőn a szabadba és visszaindultak a Vidám halacskába.

– Estefelé kijöhetnénk ide vacsorázni valamelyik étteremben. – szólalt meg Han, hosszú hallgatás után. – Ha nem akar a szállodában enni.

– Majd meglátjuk, milyen az étlapjuk. – vont vállat a lány közömbösen. – Kezdek egy kicsit éhes lenni, de inkább megvárom a vacsorát.

– Az még sokára lesz! – jósolta a kapitány bölcs előrelátással.

– Ezt miért mondja?

– Mert a Deyeren huszonnyolc órából áll egy nap és még csak kora délután van. Legalább négy-öt óra múlva fog lemenni a nap.

– Az jó sok idő! – sóhajtott föl a hölgy, futó pillantást vetve az égre. – De majd csak kibírom valahogy!

– Felőlem!

Han nem erőltette a dolgot. Ő hozzászokott ahhoz, hogy egész nap kibírja evés nélkül, viszont úgy vélte, az elkényeztetett hercegnő értékelné, ha meghívná valami finomságra. Valahányszor elhaladtak egy kifőzde vagy talponálló előtt, folyton megcsapta orrukát a sült hal, párolt moszat, fűszeres hínárleves és más tengeri ételek ínycsiklandó aromája, ami kiszivárgott az utcára. Ennek a rengeteg hívogató illatnak pedig nehéz volt ellenállni.

Leiát azonban keményebb fából faragták, mint azt a koréiai gondolta. Elszánt képpel legyűrte minduntalan feltámadó éhségét és határozott léptekkel baktatott tovább, valósággal húzva maga után a férfit. Elsőként lépett be a szálloda ajtaján és gondosan lehajtott fejjel, mélyen a homlokába húzva kapucniját elsietett a recepcióban üldögélő nő előtt, aki élénk csevegésbe merült a videotelefonján valakivel.

– Most pedig megfürdöm és megmosom a hajam! – jelentette ki határozottan a hercegnő, mikor beléptek a szobájukba. – És nem szeretném, ha közben véletlenül megzavarna!

– Ugyan, miért zavarnám? – kérdezte Solo csodálkozva. Lepakolta a holmikat az asztalra és a franciaágyra, majd nekilátott lecsatolni az oldalfegyverét.

– Például, mert meg akarja mosni a hátam. Vagy ilyesmi. – nézett rá szúrós tekintettel a lány. Csípőre tett kézzel megállt előtte és gyanakodva méregette. Olyan kritikusan, mintha nem töltöttek volna együtt két hetet egy úrhajóba zárva.

– Hogy...? – kerekedett el a férfi szeme meglepetésében. Értette is, meg nem is a célzást, így bővebb magyarázatot várt a nőtől, összeráncolt homlokkal bámulva rá.

– Hálás lennék, ha nem próbálkozna semmivel csak azért, mert kettesben vagyunk! – folytatta némiképp visszafogottabban Leia.

Ő is érezte, hogy kissé furcsa ez a kérdés, mikor valószínűleg órákon belül le fog feküdni a pasassal. De az előkelő neveltetése miatt úgy tartotta helyesnek, hogy tisztázza a dolgot Hannal, mielőtt még rárontana a zuhany alatt, egy szál csibészes mosolyba

öltözve.

– Aha! Mégis, minek néz maga engem? – háborodott fel a kapitány önérzetesen, ahogy az várható volt. – Egy vidéki bugrisnak, aki nem tud viselkedni hölgy társaságban? Ezt azért nem vártam volna öntől!

– Csak azért mondom, mert tudom, mekkora csirkefogó maga és képesnek tartom ennél nagyobb pimaszságokra is! – védekezett Organa, figyelmeztetően fölemelve a mutatóujját.

– Ezt inkább bóknak veszem, mielőtt megsértődnék! – húzta el száját Han, aztán kajánul elvigyorodott és megugráltatta szemöldökét a lány felé. – De akkor maga se akarja megmosni az én hátamat!

– Emiatt ne aggódjon! Ilyesmi meg se fordult a fejemben!

– Igen? Mégis maga hozta fel a témát, nem én! Szerintem rossz az, aki rosszra gondol!

Solónak őszinte gyönyörűségére szolgált látni, ahogy a hercegnő fülig vörösödik és zavartan elfordítja fejét, nem tudva mit válaszolni erre a kitételre. Elvégre a férfinak igaza volt. Mármint a frivol gondolatokat illetően. Milyen bosszantó!

A szócsatát a koréliai nyerte, fölényesen legyintve az egészre, mert semmi kedve nem volt megint összeveszni Organával. A múltban civakodtak már épp eleget. Azt szerette volna, ha a mai nap és főként az este az egyetértés jegyében telik és végre igazán jól fogják érezni egymást.

– Na, jó! Menjen pancsolni, bogárkám!

– Ah! Maga...! Maga...! – Leia nem folytatta a mondatot, de az arcára kiülő érzelmek mindent elárultak a hímnemű lényekkel kapcsolatos véleményéről.

Végül inkább elfordult Hantól és levetette kabátját, majd a pulóverét is. Kifejezéstelen arccal elvonult a fürdőhelyiségbe tisztálkodni, magával cipelve a frissen vásárolt alsóneműit és néhány piperecikket.

Solo a fejét csóválva bámult utána. Az arcára kiülő érzelmek mindent elárultak a nőnemű lényekkel kapcsolatos véleményéről. Aztán elővette parányi rádió adóvevőjét és Csubakkát hívta a Millennium Falcon fedélzetén. Röviden tájékoztatta a vukit a helyzetről, megadva neki a szálloda címét és a szobaszámukat, ahol vészhelyzet esetén megtalálhatja őket.

A hajón és környékén nem történt semmi különös az elmúlt órákban. Csubi kicserélte az elhasználódott porszűrő betéteket a légcserélő rendszerben és megebédelt, majd arra készült, hogy vizet melegít és nekilát lecsutakolni a bundáját. Eddig ezt a hercegnő jelenléte miatt nem akarta megtenni, szemérmesen beérve némi vakarózással, mert úgy vélte, nem illendő egy idegen fajú nőstény előtt mutogatnia magát felborzolt szőrzettel. Han látta már néhányszor a társát tisztálkodni, így különösebben nem csodálkozott a reakcióján. Tényleg elég nevetségesen nézett ki az antropoid, amikor kócos szőrhegyként órákig küszködött egy apró kefével, hogy kitakarítsa a barna és aranysárga színekben pompázó loncsos bundájából a beleragadt piszkot.

A kapitány leült az egyik kontúrszékbe, türelmesen megvárva, míg a bútor fölveszi testének körvonalait és intelligensen igazodik hozzá. Előrehajolva szemügyre vette az asztalon magasodó elektronikus készülék kapcsológombjait, majd megnyomta az egyiket. A gépezet tetején lévő közvetítőrács kivilágosodott, egy fél méter magas holografikus kockát vetítve a levegőbe. Benne kék háttér előtt fehér betűkkel írt, közös nyelvű menü jelent meg a választható funkciókról. A kezelőgombokat nyomogatva sorra kiválasztotta az őt érdeklő dolgokat, kissé elégedetlenül amiatt, hogy nem lehet a készüléket szóbeli utasításokkal vezérelni, mint egy droidot. Igazán kicseréltethette volna már a szálloda tulajdonosa ezt a holovetítőt egy korszerűbbre, ami olyan réginek tűnt, mintha a Klón háború idejéből felejtették volna itt.

Türelmesen megnézte a szálloda tájékoztatóját a vendégek számára kínált szolgáltatásokról, majd egy rövid turisztikai összefoglalót a Deyerről és Feiya tutajvárosról. Végül belepillantott az Anoatról sugárzott rendszerközi hírműsorba is, amiben vezető helyen szerepeltek a szektort átfésülő birodalmi flotta tevékenységével kapcsolatos jelentések és kommentárok. A Gerrenthumon működő kormányzóság szóvivője ismételten kijelentette, hogy a helyi hatóságok semmit nem tudtak a lázadók Hoth rendszerbeli jelenlétéről. Ellentétben azokkal a független médiában megjelent rágalmakkal, amiket az ellenzéki politikai erők terjesztenek, hogy aláássák a kormányzó úr tekintélyét. A szektor rendfenntartó erői természetesen mindenben együttműködnek a császári haditengerészettel és a flotta rendelkezésére bocsátják csapataikat a területükön bujkáló törvényen kívüliek felkutatásához.

Han megelégte a sok mellébeszélést és inkább kikapcsolta a készüléket. A császári talpnyalók hazugságai sosem érdekelték, a birodalmi flotta egységeinek mozgásáról pedig garantáltan nem tudott volna meg semmit a hírekből.

Kényelmesen elterpeszkedett a székben és lehunyta szemmel lazítani próbált, a fürdőszobából kiszűrődő vízcsobogást hallgatva. Egy meztelen fiatal hölgy zuhanyozik pár méterre tőle, magában nyilván azon izgulva, vajon az iménti közjáték után rá meri-e nyitni az ajtót? Solo eljátszott a gondolattal, hogy mi történne, ha visszaélve a helyzettel, mégis megtenné neki ezt a szívességet? Egy közös tusolás a hercegnővel vajon segítene feloldani a lány gátlásait és tartózkodását a testi kapcsolattal szemben? De ismerte már annyira Organát, hogy rájöjjön, sajnos egyáltalán nem. Az alderaani csaj határozottan nem az a fajta volt, akit ilyen közvetlen módszerekkel le lehet venni a lábáról. Okosabb lesz visszafogottan próbálkoznia nála, sok türelemmel, ahelyett, hogy férfias mohósággal lerohanná és védekezésre kényszerítené. Mert ezt a várat nem lehet erővel bevenni. Muszáj cselhez folyamodnia, ha meg akarja kapni a hölgyet, hogy megszabadítsa régóta tartogatott szüzességétől.

Igy inkább másfelé terelte a gondolatait, mielőtt felpúposodott volna a nadrágja az izgalmas fantáziaképek nyomán. Azon kezdett tűnődni, vajon hol lehet most Boba Fett? Még mindig az lone rendszerben várja őket? Remélhetőleg igen és nem itt lapul valahol a közelben, arra várva, hogy lecsaphasson rájuk. Solo nagyon nem szeretett volna rabláncra verve megérkezni a Tatuinra Jabbához, megfosztva annak lehetőségétől, hogy kifizethesse a huttot. Persze, amilyen régóta tartozik neki azzal a pénzzel, könnyen lehet, hogy hiába teszi le a hájas gengszter elé kamatostul az összeget, Jabba féktelen dühében akkor is kivégezteti. Elvégre alaposan felbosszantotta a legutóbbi találkozásuk során Mos Eisleyban a pökhendi modorával. No meg azzal, hogy az évek során egyre magasabbra emelt védődíj ellenére sem igyekezett kifizetni egykori munkaadóját és sorra lerázta a nyomába eredő fejdázásokat. Igaz, ebben nagy szerepet játszott a galaxisban tomboló polgárháború is, amibe egyre jobban sikerült belekeverednie, amióta megismerte Lukeot és Leiát.

Han most kénytelen volt beismerni magának, hogy egyáltalán semmi kedve visszatérni a Tatuinra és szembenézni egykori tettei következményeivel. Azok az idők már elmúltak, amikor menő fűszercsempészként kereste a kenyerét Csubival és a Nar Shaddaan lakott két fuvar közt. A felkelők ugyanolyan jól fizettek nekik a különféle munkákért, mint Jabba és ők legalább egy nemes ügyért harcoltak, nem a saját hasznuk érdekében. Lehet, hogy a Felkelők Szövetségének semmi esélye a hatalmas birodalommal szemben, főleg most, a hothi vereség után, viszont határozottan megbízhatóbb üzleti partnerek, mint a minden hájjal megkent, gátlástalan hutt gengszter. Aki igyekszik maximálisan kihasználni maga körül mindenkit és szükség esetén habozás nélkül elteszi láb alól a neki nem tetsző lényeket.

Mindent összevetve sokkal vonzóbb lehetőségnek tűnt a felkelőkkel maradni, mint visszatérni a régi csempészársasághoz. Nem csupán Organa hercegnő bájai és édesen csipkelődő modora miatt, hanem főként a nyilvánvaló pénzügyi haszon érdekében. Igaz, ha így dönt, nem csak a birodalom elől kell majd egész életében bujkálnia, hanem a nyomában koslató fejedelmek elől is, ami dupla kockázatot jelent. Vajon megéri tovább kísértenie a szerencséjét, bízva benne, hogy megússza ép bőrrel?

Elmélkedését a fürdőszobaajtó nyikorgása szakította félbe. Leia tipegett be a szobába az új fehérneműjében, kibontakozva a helyiségből előgomolygó párából. Meztelen lábakkal osont végig a szőnyegen a franciaágy felé, ledobva rá levetett holmijait. Hosszú barna haja kibontva, kócos fürtökben omlott a vállaira és a keblére, enyhén kipirult arca alig látszott ki alóla. Tejfehér bőrének hamvas tisztasága nyomban magára vonta a férfi figyelmét, elfeledtetve vele minden gondját. A hölgy annyira gyönyörű volt a fehér bugyijában és vékony trikójában, hogy nem győzött betelni vele.

Leia kiterítette a másik székre nedves törölközőjét, majd nekilátott magára cibálni barna nadrágját, lecsüccsenve az ágy szélére. Észrevette, hogy Han figyel, de nem zavartatta magát a mustrától, elvégre megszokta már a férfi sokatmondó pillantásait a Falcon fedélzetén. Amíg csak nézi őt, nincs vele gond. Főként, mert nem kell a kezére csapnia, hogy megállítsa, mielőtt az intim zónáira tévednének a folyton kíváncsiskodó, rakoncátlan ujjai.

– Egy számmal nagyobbbat kellett volna vennie! – dohogta, a szűk ruhadarabbal kínlódva. – Ezt alig tudom begombolni, úgy feszül rajtam!

– Elnézést, amiért kissé alábecsültem a méreteit övön alul! – vont vállat Solo megértően.

Miközben magában áldotta a döntését, mert a nadrág roppant ingerlő módon simult rá a csaj idomaira, szépen kihangsúlyozva combjai vonalát és kerekded fenekét. Sose látta még ilyen szexinek Leia Organát, amennyire vissza tudott emlékezni hirtelenjében. Most egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy lázadó vezér vagy illegalitásban tevékenykedő politikus, hanem kifejezetten nőies volt és elképesztően vonzó.

– Miért nem kérdezett meg akkor? Nem titkolom a méreteimet! – csóválta fejét a hölgy, még mindig elégedetlenül.

– Meglepetésnek szántam, hogy örömet okozzak vele magának!

Solo vallomása láthatóan gondolkodóba ejtette a hercegnőt. Magára vette sötétkék pamutingét és könyékig felhajtogatta az ujját, aztán zoknit húzott a lábára. Végül fölállt, odalépett a székben gubbasztó férfihoz és előrehajolva a karfára támaszkodott. Kacér pusztit nyomott Han orrára, majd a szájára, hálája jeléül.

– Az más! Akkor köszönöm!

Fel akart egyenesedni, hogy kézbe vegye az asztalon heverő hajszárítót, de a koréliei elkapta derekánál fogva és erővel lehúzta magához, az ölébe ültetve a fruskát. Leia felsikkantott meglepetésében, majd elnevette magát, mikor a férfi átkarolta és az arcát elfedő hajzuhatagon keresztül sikertelen kísérletet tett, hogy megcsókolja.

– Hé! Ne siessen annyira, szépségem!

Han félrehúzta a vizes fürtöket és pajkosan rámosolygott a térdein ficáncoló szende bakfisra. Imádta, ahogy kéreti magát előtte, szemérmesen titkolni próbált izgalommal.

– Szeretnék haját szárítani! – évődött vele a lány, tessék–lássék szabadulni próbálva fogságából. Szigorúan csak a látszat kedvéért persze, mert igazából nagyon élvezte, hogy a kapitány belecsókol a nyakába és végigsimogatja testét, roppant érzéki módon.

– Abban segíthetek, ha akarja!

Solo megpróbálta hátrarendezni a nő haját, de ujjai csak belegabalyodtak a derékig érő zuhatagba és végül Leiának kellett segítenie, gyakorlott mozdulatokkal összefogva hátul kócos frizuráját.

– Ah! Nagyon segítőkész lett az utóbbi időben, kapitány! – állapította meg Organa, nem bírván visszafogni feltámadó szarkazmusát. – Hová tette az önző és goromba énjét?

– Azt jól elzártam a Falcon trezorjába. – magyarázta a pilóta teljes komolysággal. Nem látszott rajta, hogy megsértődött volna, inkább élvezte a hölgy csípős megjegyzéseit.

– De ha akarja, a maga kedvéért újra elővehetem!

– Inkább ne...! Nekem nem hiányzik...! Hé! Van a Falconnak trezorja? Nahát! Hogy mik derülnek itt ki! – meresztett rá nagy szemeket Leia, mókásan elcsodálkozva.

Han erre abbahagyta a combja simogatását és fejcsóválva nézett a szerinte kissé éretlenül viselkedő csinibabára, aki valamiért megpróbálta elrontani a romantikus hangulatot.

– Hagyjuk a bolondozást, Leia! Azt hiszem eljött az ideje, hogy komolyabb alapokra helyezzük a kapcsolatunkat!

Organa erre abbahagyta a fészkelődést és végre méltóztatott nyugton megülni a férfi ölében. Hirtelen rájött, hogy nem a legalkalmasabb pillanatot választotta a viccelődésre és kissé megszeppenve beharapta alsó ajkát.

– Attól tartok én is!

– Mitől? Csak nem fél tőlem? – nézett rá gyanakodva a koréliei.

– De. Egy picit. – vallotta be egészen halkan, kislányos ártatlansággal a hercegnő.

– Pedig nem harapok! – villantotta elő a fogsorát Han, egy ragadozó széles mosolyával. Majd, hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak, könnyű pusztit lehelt a hölgy állára, izgalomtól piruló orcájára.

– Viszont mindent megtesz azért, hogy magába bolondítson!

Leia lesütött szemmel elfordította fejét és láthatóan zavarban volt. A szíve úgy dobogott a mellkasában, hogy majd kiugrott a helyéből és hangja elcsuklott beszéd közben, amitől még idegesebb lett. A kapcsolatuk komolyra fordulása vegyes érzések áradatát indította el a lelkében, amikkel hirtelenjében nem tudott megbirkózni. Inkább pusztá kézzel nekiment volna egy szakasz marcona rohamosztagosnak, minthogy kitárulkozzon a koréliei előtt és bevallja neki, mennyire nagy hatással volt rá az elmúlt hetekben a szüntelen udvarlásával.

– És...? Sikerült?

Han talányos mosollyal simogatni kezdte a combját, mint aki teljesen biztos a győzelmében. A hercegnő azonban nem sietett a válasszal, magában alaposan mérlegelve, egy politikus óvatosságával, mit kéne mondania neki.

– Jó úton halad afelé! – bökte ki végül, átkarolva a férfi nyakát.

Fitos orrocskáját összedörzsölte a másikéval, egyszerre játékosan és izgatóan. Solo azonban ennél többet akart tőle, mert elhúzta száját és panaszos hangon felnyögött, fájdalmas tekintettel meredve rá.

– Ne legyen hozzám ilyen kegyetlen! Inkább mondjon igent! Csak bátran...!

Leia arcon csókolta, mielőtt a fülébe súgta volna aggodalmát a dologgal kapcsolatban.

– Nem akarom, hogy bolondot csináljon belőlem! A szerelem köztudottan megbolondítja az embert! Én pedig szeretném megőrizni a józanságomat!

– Értem! – sóhajtott föl szomorú képpel, lemondóan Han és bánatosan lehajtotta fejét. – Igazán nem akarom megfosztani a józanságától...! Beérem az ártatlanságával is!

Beletelt egy hosszú másodpercbe, mire a nőnek leesett az utóbbi mondat jelentése és harsányan felkacagott, majd rögtön ezután felháborodottan ráfordult a korélieira, akár egy éhes rankor.

– Hah! Tudtam! Hogy maga mekkora egy csirkefogó! – eltaszította magától a férfi fejét és ingerülten lesöpörte combjáról a simogató kezeket. – Szóval erre pályázik?! Az ártatlanságomat akarja!

Ezúttal Solón volt a sor, hogy fülig érő vigyorral jót nevessen a hölgyön, csöppet sem sértődve meg az elutasítás miatt. Főként azért nem, mert Leiának eszében sem volt

kiugrani az öléből, sőt nagyon jól érezte ott magát továbbra is. Inkább csak játszott a felháborodottat, mintha az ő ártatlansága a legértékesebb kincs lenne a galaxisban, amiért férfiak hadai versengenek reménytelenül epekedve. Han viszont volt olyan dörzsölt fickó, hogy nem ugrott be a cselnek és eszébe sem jutott mentegetőzni a szexuális vágyai miatt.

– Miért, mit gondolt, szívi? Hogy beérem egy kis flörtöléssel? – csóválta fejét pajzánul.

– Felnőtt férfi vagyok! Maga meg egy felnőtt nő! Vonzódunk egymáshoz és kettesben vagyunk egy szobában. Mi kell még a boldogsághoz?

Leia először pislogni kezdett zavarában, majd felsóhajtott és az önmagát felnőtt férfinak tituláló nagy kölyök mellkasára tette mindkét tenyerét. Ha boldogságot akar a pasas, hát legyen. Ő ebben nem fogja megakadályozni. Végül is mindkettejükre ráfér egy kis élvezet az elmúlt hetek, sőt hónapok, évek viszontagságai után. De előbb rendbe kéne tenniük magukat.

– Az, hogy megfürödjön és segítsen megszárítani a hajam! – mondta lassan, tagoltan, mintha egy gyerekhez beszélne. – Jó?

– Rendben!

Han kényelmesen hanyatt dőlt a székén, a lány pedig lemászott róla és kapkodó mozdulatokkal eligazgatta magán a ruháját, ami észrevétlenül felgyűrődött deréktáján az előbb. S közben izgatottan dobogó szívvel vette tudomásul, hogy az elmúlt percekben valahogy benedvesedett a bugyija, de nem azért, mert nem törölközött meg rendesen. A szexnek már a gondolata is teljesen felajzotta és koncentrálnia kellett, hogy ne remegjen a keze, miközben ismételten hátrafogta dús hajkoronáját.

– Ha ezt akarja, hát legyen! – dohogott a koréiai beletörődőn.

Lehúzta lábáról a csizmát, aztán komótosan feltápáskodott és nekilátott a vetkőzésnek. Levetett holmijait laza trehányssággal az ágyra dobálta, miközben Leia a hajszárítót tanulmányozta, egy fali csatlakozót keresve a szobában. Furcsa mód nem mert a férfit nézni, mintha attól tartana, hogy az alsógatyában feszítő pasas látványa meggondolatlan cselekedetekre sarkallná.

– Azért ne haragudjon rám, Han! – mondta, mikor megtalálta az asztal alatt a konnektort és letérdelt hozzá. – Kicsit gyors nekem ez a csempészttempó és nem szeretném elkapkodni a dolgokat!

– Értem. Ne aggódjon, én tudok várni!

Han ezt olyan hangon mondta, mint aki egy percet sem tud többé várni. Leiában pedig felöltött a lehetőség, hogy mi lesz, ha a férfi hirtelen meggondolja magát és mégsem akar vele lefeküdni? Ha udvariasan tartani fogja tőle a távolságot egészen addig, míg elszállítja őt a találkozási pontig és aztán elválnak útjaik? Lehet, hogy örökre? A gondolattól elfancsalodott a szíve és határozottan rosszul érezte magát a bőrében.

Nem igaz, hogy ilyen lökött vagyok! Végre összejöhetnék egy vonzó pasival és elveszíthetném a szüzességemet, erre elbénázom! Micsoda fiaskó! Politikailag és emberileg egyaránt!

– Köszönöm. – motyogta végül, nagy nehezen bedugva a hajszárító csatlakozóját a fura alakú aljzatba. Közben figyelmetlenül beverte kobakját az asztal lapjába és felszisszent fájdalmában.

– Végül is... maga nem tehet róla. – közölte vele Han, a fürdőszobaajtóból visszafordulva.

– Miről?

Leia leült a sarkára a puha szőnyegen és a feje búbját tapogatta. Végre fölnézett, a férfi csupasz mellkasán felejtve tekintetét. Milyen izmos és erős alkatú! Huhh!

– Hogy ilyen ellenállhatatlan.

– Ez születési adottságom. – viccelődött vele kényszeredett mosollyal, mielőtt felmászott volna a székbe.

- Imádom a humorát! – kacsintott rá Han búcsúzól és megragadta az ajtókilincset.
- Én is a magáét! És most menjen, fürdjön meg! Ha rendbe szedtük magunkat, szeretnék lemenni az étterembe vacsorázni!
- Rendben, szívi!

Leia magára maradt a szobában és töprengve meredt a kezében tartott hajszárítóra. Bárcsak elhozta volna magával Thripiót! Nélküle egyedül kell rendbe tennie a frizuráját, hogy jól nézzen ki ma este Solo előtt és bevethesse vele szemben azt a bizonyos születési adottságát.

XI.

Mikor fél órával később Han előkerült a fürdőszobából, a hercegnő még mindig a haját szárította, türelmesen haladva végig a hosszú fűtőkön fentről lefelé. A koréliai nem hozott magával váltás ruhát, mert ami rajta volt, véleménye szerint még nem érte el a koszoságnak és bűdösségnek azt a szintjét, ahol már ajánlatos lecserélni. Így felvette megszokott pilóta öltözetét és odalépett a székben ücsörgő lányhoz, felajánlva szolgálatait kócos lakótársának.

– Csinált már ilyet? – tudakolta Leia, mielőtt átadta volna a hajszárítót és a fésűt. Örült a segítségnek, mert a karjai kezdtek elfáradni a hangosan zúgó gépezet emelgetésétől.

– Őszintén szólva nem. De tanulékony fickó vagyok! – ígérte Solo magabiztosan.

– Itt hátul folytassa, ahol még vizes! – mutatta neki a lány, kényelmesen hátradőlve a kontúrszékben. Aztán a következő negyed órában békésen ellazulva tűrte, hogy Han megbirkózzon a feladattal, befejezve mélyen lelógó hajának szárítását.

– Látja, mit meg nem teszek magáért! – dűnnyögte a férfi kisvártatva, hangosan elmélkedve. – Komolyan mondom, amióta együtt vagyunk, nem ismerek magamra!

– Azért, mert szeret engem! – jelentette ki Leia határozottan. Fensőbbes hanghordozása igazán fejedelmi volt, s talán túlságosan is magabiztos.

– Csak próbálok kedves lenni! – szerénykedett Solo udvariasan. – De nehogy elmesélje a lázadó barátainak, hogy megszártítottam a haját, mert akkor oda a tekintélyem előttük!

– Ó, igen! A macsó tekintélye! Amire oly gondosan vigyáz! – gúnyolódott vele a hölgy a szemét forgatva. – Nehogy észrevegyék, milyen érző szív lakozik a durva és faragatlan modora mögött!

Han felkuncogott a megjegyzésre, kitűnően szórakozva a hercegnő megállapításain.

– Ezt eltalálta! Végül is adnom kell a rossz híremre!

– Azért ne vigye túlzásba! Előttem nem kell megjátszania a vagányt! – óvta a lány karba tett kézzel. – De ezt mintha már mondtam volna néhányszor!

– Rendben! Ahogy akarja, szépségem! Maga viszont bevallhatná végre, hogy pont az ilyen durva lelkű csibészekre bukik, mint én!

Ezúttal Organán volt a sor, hogy felkacagjon a képtelenségnek hangzó feltételezésre.

– Hah! Nem tudom, honnan veszi az értesüléseit! De az biztos, hogy téved!

– Lehet, hogy időnként tévedek! – bólogatott nagy bölcsen Solo. – Főleg a másik nemmel kapcsolatban. De én legalább mindig be mertem vallani ezt!

Kijelentése láthatóan elgondolkodtatta a hercegnőt. Főként azért, mert ő a világért se vallotta volna be soha, sehol, senkinek, hányszor tévedett már a másik nemmel kapcsolatban. S talán most fogja elkövetni élete legnagyobb tévedését, amikor arra készül, hogy ágyba bújjon ezzel a faragatlan koréliaival.

– Hm! Lám, lám! Még a végén kiderül, hogy mégsem akkora macsó, mint terjeszti magáról! – szólalt meg rövid hallgatás után, érezhető gyanakvással a hangjában.

– Én nem terjesztek semmi ilyesmit! A hírem terjed magától is a hölgyek körében, amerre járok! – szerénykedett Han leereszkedő stílusban.

– Óóh! Maga a legönteltebb alak, akit valaha látott ez a galaxis! – gesztikulált Leia, felemelve mindkét kezét.

S közben elkerülhetetlenül eszébe jutottak azok a pillanatok, amikor flörtölni látta a kapitányt a felkelő hadseregben szolgáló csinosabb lányokkal. Han Solónak tényleg híre volt a nők körében, még ha eléggé ellentmondásos is, ami a viselkedése alapján egyáltalán nem csoda.

– Maga meg a legbosszantóbb hercegnő, akit valaha látott ez a világegyetem! – vágott vissza a férfi, kajánul kinevetve a durcás képpel üldögélő fruskát.

– Ha egyszer úgy döntene, hogy visszavonul a csempész szakmából és mondjuk fodrázsként szeretné folytatni valahol, én szívesen adok ajánlólevelet...! Aúúh...! A hajam! Hé...!

Leia felháborodottan tiltakozott a frizurájának megcibálása miatt, miközben hátrabicsaklott a feje. Solo fésűt szorongató ujjai ugyanis valamiképp belegabalyodtak a kócos fürtjeibe és nem túl kíméletesen megrántották a hajzuhatagot szárítás közben. Nyilván nem véletlenül, gondolta Organa feldúltan, átmenetileg megfeledezve a jó modorról.

– Maga kétbalkezes nerfpásztor...! Nem tud vigyázni...?!

– Elnézést...! De folyton kihozza belőlem a durvábbik énemet! – szabadkozott megjátszott büntudattal a koréliai, fülig érő vigyorral mentegetőzve. – Amúgy gondolt már arra, hogy lenyíráthatná ezt a loncsos banthaszórt a fejről?

– Banthaszórrám a maga parókája! Ha kitepi a hajam, én esküszöm, hogy felképelem! Maga szívtelen csirkefogó...!

– Nyugodjon le és tartsa egyenesen a buksiját! Mindjárt kész vagyok! – szólt rá szigorúan a kapitány, kiszabadítva fésűjét a hajkoronából. – De ennek a kusza szőröcsomónak a kifésülését már nem vállalom!

– Nem is hagynám! Ah! Miért nem hoztam magammal inkább Thripiót?! – sopánkodott a hercegnő, két kézzel fogva kobakját. Csak most jött rá, amikor nélkülöznie kellett a langaléta robot társaságát, milyen hasznos szolgálatokat tett neki korábban a gépezet.

– Imádom, amikor ilyen dühös! – duruzsolta Solo a fülébe barátságosan.

– Utálom, amikor ennyire felbosszant!

Leíanak erőlködnie kellett, nehogy elmosolyodjon a férfi bókjától. Megpróbált továbbra is dühösnek látszani, hogy megfeleljen a másokban róla kialakult képnek, de neheze esett megjátszani a mérges úrinőt.

– Régen ez mintha fordítva lett volna! Nem? – célozgatott a korábbi civódásaikra Han talányosan.

– Nem emlékszem rá! – vont vállat a lány elutasítóan. Pedig pontosan tudta, mire gondol a csempész.

Az elmúlt években tényleg a koréliai volt az, aki folyton bosszankodott Organa döntései miatt. Ő pedig nem egyszer talált gondosan titkolt élvezetet abban, hogy próbára tehesse a férfi türelmét. Nyilván azért, mert kíváncsi volt, így is elfogadja-e őt a másik vagy gyáván megfutamodik előle, mint a gyengébb idegzetű udvarlói tették ilyen esetben? És őszinte öröme újra és újra kiderült, hogy Han Solo van olyan kemény fickó, mint amilyennek látszik. A köztük lévő rangkülönbségre fittyet hányva nem hátrált meg a hercegnő jelentette kihívások elől. Több alkalommal is megmentette az életét a háború forgatagában és közben valahogy mindig egyre közelebb kerültek egymáshoz. Apránként, de azért észrevehetően...

– Hát igen! Hosszú haj, rövid ész! Ez van! – bólogatott lemondóan a kapitány.

– Bahh! Lehetett volna annyi eszem, hogy nem kezdek viszonyt magával! – csóválta fejét Leia elégedetlenül.

– Viszonyt? – emelte föl a hangját Han hitetlenkedve. – Ez magának viszony? Hogy néha elcsattan köztünk egy ártatlan kis csókocská?

– Az én köreimben ez már bőven annak számít! – emelte föl mutatóujját vehemensen a hölgy.

– A maga körei szépségem egy csapat lázadó katonából és törvényen kívüli csibészből állnak! Ezt ne feledje! – emlékeztette a csempész józanul. Mindketten tudták, hogy Organa az Alderaanra gondol és a királyi családra, ami odaveszett a bolygóval együtt a birodalom elleni háborúban.

– Vagyis akkor le kéne sülyednem a maga szintjére? – tudakolta fanyalogva a lány.

Nem tetszett neki, hogy pont Han emlékezteti rá, mit veszített akkor, mikor elkötelezte magát a felkelés mellett és szép reményű trónörökösből körözött lázadóvá küzdött le magát. Elvégre a koréliai vajmi keveset tudott arról, micsoda áldozatok volt kénytelen hozni az elmúlt években a birodalom elleni háború érdekében, többnyire saját magát sem kímélve.

– Csak ha szeretne mást is, mint csókolózni!

– Ezt még meggondolom! – biccentett a hercegnő faarccal, titkolni próbálva izgatottságát a frivol ajánlat kapcsán. – De téved, ha azt hiszi, hogy olyan könnyen levehet a lábamról...!

– Azért én megpróbálnám! – viccelődött vele a férfi pajzánul.

Kikapcsolta a felforrósodott hajszárítót és letette az asztalra, majd a szék jobb oldalához lépve lehajolt Organához és a karfára támaszkodva mélyen, komolyan a szemébe nézett. Leia elakadó lélegzettel viszonzta sokatmondó pillantását és feszülten várta, hogy valóra váltsa ígéretét. Most tényleg könnyen levehetné a lábáról a pasas és garantáltan nem állt volna ellen neki. De Han valamiért nem csókolta meg ezúttal, csak huncutul kacscintott rá és a kezébe nyomta a szőrszálakkal teli fésűt.

– Kész vagyok!

– Mi? Hogy...? Ja! Köszönöm, Han!

Leia zavartan nekilátott a fésülködésnek, miközben amaz a franciaágyhoz sétált és nekilátott felcsatolni az oldalfegyverét.

– Akkor, indulhatunk az étterembe?

– Mindjárt! Előbb kifésülöm és összefogom a hajam! És talán egy kis sminket is felrakok, hogy rendesen kinézzek!

Han lemondóan legyintett és fintorogva lehuppant a fekhelyre.

– Addig ledőlök aludni egyet!

– Nem fog olyan sokáig tartani! – fordult felé a székkal Organa biztatóan.

– Dehogynem! Maga mellett a kis pihenés is sokat jelent egy férfinember számára!

Hanyatt dőlt az ágyon és elégedetten nyújtózkodott, mint aki egy rendkívül nehéz napon van túl. A hercegnő elmosolyodott, oldalra hajtva fejét fésülés közben és nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze kimerültnék tűnő udvarlóját.:

– Ennyire fárasztónak talál?

– Nem mindig! Csak amikor kinyitja a csöpp kis száját...!

Fölemelte bal kezét és hápogó kacsacsórt formálva az ujjával szemléltette, mire gondol.

– És így csinál vele... háp–háp...!

– Jó...! Akkor ezentúl csukott szájjal fogok csókolózni, nehogy teljesen kimerítsem magát! – vágott vissza a lány durcásan. S nem bírta megállni, hogy eléggé gyerekes módon ki ne öltse nyelvét a másikkra.

– Na látja! Pont az ilyen okos megjegyzései merítenek ki teljesen! – sóhajtott föl a férfi bágyadtan és elnyomott egy jókora ásítást. – Maga olyan fárasztó, hogy nyugágy kell hozzá!

– Magához meg idegcsillapító! – nevetett föl a hercegnő gúnyosan. Azzal fölállt a székből és odasétált az ágy végéhez, még mindig a hajával küszködve.

– Szép kis pár vagyunk, mondhatom! – vakarta meg az állát Solo kritikusan. – De azért szeretek kimerítő csókolózásokat folytatni magával!

– Én is!

Han a könyökére támaszkodva felnézett rá és megugráltatta szemöldökét.

– Ha végzett, feküdjön ide mellém! Lazítson egy kicsit!

Tenyerével meglapogatta a paplant, ám Leia csak a fejét rázta az invitálásra.

– Így akar lefektetni?

– Aha...! De próbálkozhatok cselgáncssal is, ha az jobban bejön magának! – hanyatlott vissza a fekhelyre a pilóta, nagyot szusszantva.

Együtt nevettek a poénokon, akár a gyerekek és tagadhatatlanul kitűnően érezték magukat. Organa játékosan megfenyegette fésűjével a férfit, színpadiasan kihúzza magát és rögvést megfelelt az ajánlatra.

– Hah! Maga erőszakos fráter! Lehet, hogy csak egy gyöngé nő vagyok, de ahogy elnézem, mégis maga az, aki kifeküdt tőlem!

A koréliai erre szétvetette karjait és kiterült az ágyon, mint aki megadja magát a hosszú harc végén. Pedig valójában az történt, hogy végre megértette, mire van szüksége a másoknak. Arra, hogy nyertesnek érezze magát a szócsatájukban és fölébe kerekedhessen ellenfelének. Mert Organa nem az a fajta lány volt, aki szereti, ha legyőzik őt a férfiak és meghódítják maguknak. Ő politikus volt és uralkodó. Győztesnek nevelték és eszerint viselkedett az első igazi párkapcsolatában is. Okosabb tehát, ha jelképesen megadja magát neki és úgy tesz, mintha átadná az irányítást a hölgynek. Lássuk, mihez fog kezdeni a győzelmével?

– Jól van! Maga nyert, Leia! Nem versenyezhetek a csípős nyelvével!

– Mindjárt gondoltam! – biccentett elégedetten a nő és szeretettel szemlélte heverésző kedvesét az ágyon.

– De... szívesen incselkednék vele egy kicsit! – tette hozzá a férfi sejtelmesen. S őszinte öröme szolgált látni, hogy a másik orcáját előnti a halovány pír.

– A nyelvemmel...?

– Aha!

– Hát jó!

Leia letette a jobb oldali szekrénykére fésűjét és huncut pillantással odafeküdt Han mellé, a karjára hajtva fejét. Átölelték egymást, elgyönyörködve a másik arcában, csillogó tekintetében néhány időtlenül hosszú másodpercre. S közben teljesen elfeledték iménti vitájukat, a legnagyobb egyetértésben bújva össze az ágyon. Óvatosan tapogatózó ujjuk a férfi hasán találkoztak, sajátos táncba kezdve, míg teljesen össze nem fonódtak, szorosan egymásba kapaszkodva.

Kisvártatva a hercegnő közelebb húzódott jóképű lovagjához, hogy ajkuk gyöngéd csókban forrjon össze, feltámadó vágyaikat követve. Ami rövidesen szenvedélyes incselkedésbe váltott a két száj között és végül a nyelvek csatájává fajult a következő percekben. A hölgynek természetesen esze ágában sem volt csukva tartani a csöpp kis száját csókolózás közben, az ígéretével ellentétben, amit Solo elégedett mordulásokkal vett tudomásul. A terve eddig kitűnően bevált, vélte optimistán, mert Leia végre ott feküdt mellette, az izgalomtól remegő testtel simulva hozzá és kezdte feladni gátlásait. Csak egy kis győzelem kellett neki és dacos úrilányból máris átvedlett készséges szeretővé.

A hercegnő hosszú barna haja lágyan betakarta őket, sátként borulva rájuk, ahogy hirtelen Han fölé kerekedett és merészen átvette rajta lábát, kacéran végighasalt rajta. Szenvedélyes mohósággal puszilgatta a kapitány arcát, az állán húzódó halovány sebhelyet, majd a felkínált nyakát és a füle tövét. Közben kéjesen izgett–mozgott a másikon, jóleső sóhajtásokkal tűrve, hogy a férfi a hátát, csípőjét, kigömbölyödő fenekét simogassa erős kezeivel.

– Imádni való egy csibész maga...! – suttozta Leia kisvártatva, mikor rövid szünetet tartottak smárolás közben, hogy levegőt vegyenek.

– Én mondtam! De sokáig tartott, mire észrevette!

Han engedte, hogy a lány két kézzel megragadja a fejét és játékosan megharapdálja az orrát, felkínált ajkait. Az ő ujjai közben megtalálták az utat a hátán az inge alá és feltűrve azt végigcírógatták hamvas bőrét, felfelé haladva a gerince mentén. Jó volt érezni a másik testének súlyát az övéen, főleg mert a bolygó alacsony gravitációja miatt szinte pehelykönnyűnek tűnt a csaj.

– Talán azért, mert nem akartam hinni a szememnek!

Organa jólesően megvonaglott az érintésétől és lejjebb húzódva a férfi mellkasára fektette fejét. Úgy kapaszkodott belé, szorosan átölelve kedvesét, mintha soha többé nem akarná elengedni.

– Higgyen a szívének, Leia! – dörmögte a koréliai, s maga is meglepődött szokatlanul érzelmes kijelentésétől.

Azóta nem mondott ilyeneket egy nőnek, mióta egy bizonyos vörös hajú elhagyta, mélyen megsebezve őt legbelül és összetörte a szívét. A felismerés megrendítette, s most nyugtalanul tűnődött azon, mi lesz, ha újra beleszeret valakibe és ismét elhagyják?

Bria Tharen a felkelést választotta Han Solo helyett. Feladta szerelmét egy olyan elvont idea érdekében, mint a szabadság. Leia Organa szintén eljegyezte magát a felkeléssel és még elszántabban harcolt érte, mint a másik hölgy. Mi lesz, ha az alderaani hercegnővel is éppoly csúfos kudarcot vall a kapcsolata, mint a koréliai lánnyal? Elfancsalodott a szíve, ha csak rágondolt erre a lehetőségre.

– Bárcsak hihetnék! – sóhajtott fel közben Leia szomorúan, a tőle megszokott józansággal. – De valamiért úgy érzem legbelül, hogy rövidesen el fog hagyni és nem látom viszont többé!

– Ha rajtam múlik, nem fogom elhagyni! – nyugtatta meg a férfi, szétterülő hajának fürtjeivel játszadozva. – A sors fölött viszont nincs hatalmam!

– Tudom.

Organa fölnézett rá, s nyugtalanul mocorogni kezdett rajta, megriszálva csípőjét. Aztán valami furcsát mondott, dévajul felvillanó tekintettel meredve Hanra.

– Levehetné a fegyverövét, hogy ne bökdössön vele! Egy kicsit kényelmetlen, tudja...!

– Az nem a pisztolyom...! – mondta gyanútlanul Solo. Majd mikor a hercegnő elvigyorodott, leesett neki a tantusz és harsányan felnevetett a poénon.

– Hah! És még én vagyok a csibész?! Na megálljon csak, felséged...!

Erősen magához szorította a lányt, aki boldogan viháncolva vette a lapot és rövidesen ádáz, mindazonáltal gyöngéd birkózásba kezdtek a franciaágyon, ide–oda hemperegve rajta, mint két rossz gyerek. Leia úgy kacagott és sikongott, ahogy hosszú évek óta egyszer sem és valósággal repesett a szíve az örömtől, hogy ugrathatja Hant, hercegnőhöz fölöttébb illetlen módon. De mivel senki sem volt a közelben, aki láthatta volna őket és megszólhatta volna ezért, kivételesen nem törődött a méltóságával és egyszerűen csak élvezte a játékot. Ami akkor ért véget, mikor feladva a harcot ő került alulra, a férfi pedig ránehezedve leszorította az ágyra, oldalra kényszerítve kezeit, hogy ne tudjon védekezni.

– Na, most mi lesz? – kérdezte Solo, s pusztit lehelt a csillogó szemű fruska orrára, majd szétnyíló ajkaira. Sose látta még ennyire elevennek Leiát, aki teljesen kipirult birkózás közben és most kéjesen fészkelődött alatta, tessék–lássék szabadulni próbálva.

– Huh! Szerintem fejezzük be és egyezzünk ki egy döntetlenben! Mielőtt előkerül az a pisztoly a nadrágjából! – ajánlotta Organa lihegve. Próbálta nem elnevetni a dolgot, de persze hiába.

– Nem tudtam, hogy ennyire fél a fegyverektől! – dűnnyögte halkan a koréliai, mikor befejezték a kuncogást. Elengedte a lány csuklóit és hagyta, hogy újra átölelje, magához szorítsa vékony karjaival.

– Nem félek tőlük! – biggyesztette le szája szélét a hölgy és megpuszilta az állát. – De jobb, ha az én kezemben van, mintha rám szegeznék!

– Ezzel egyetértek! – bólogatott a férfi szélesen vigyorogva. – Akkor tudja mit? Magára bízom a kedvenc fegyveremet...! Vegye kézbe bátran! Ne féljen tőle!

– Milyen megtisztelő ajánlat! – rebegtette meg sötét szempilláit a hercegnő, érezhetően vívódva magában, hogy elfogadja-e a felkínált lehetőséget. Aztán ismét győzött benne az óvatossága és inkább megrázta fejét, nagy nehezen nemet mondva a hancúrozás folytatására.

– De ne kapkodjunk, mesterlövész! Előbb együnk valamit, mert kezdek éhes lenni! Jó?

Han abbahagyta az arca csókolgatását és mélyen a szemébe nézett, próbálva kitalálni a gondolatait. Az elmúlt percekben azt hitte, már sínen van és végre magáévá teheti a lányt, de az újfent visszatáncolt a lehetőség elől. Nehéz eset, az nem kétséges.

– Biztos benne, hogy ezt akarja? Nem lehet, hogy csak a szexéhség mardossa belülről? – kérdezte reménykedve.

Leiát valóban mardosták a vágyai, de még inkább az éhség, mert ma még nem evett semmit és inni is alig ivott valamit. Így kénytelen volt elutasítani a roppant izgalmasan hangzó ajánlatot, hogy kézbe vegye a dolgokat és rövid tétovázás után finoman eltolta magától felajzott kedvesét.

– Korog a gyomrom! – közölte vele nyomatékosan, elfordítva a fejét. – Szeretnék enni!

Nem kellett többet mondania, mert a férfi megértette döntését. Sóhajtva lemászott róla és hanyatt dőlt az ágyon. Láthatóan frusztrálta az elutasítás, még ha csupán időlegesen is és elégedetlenül bámulta a plafont. Ez a ne kapkodjunk szöveg kezdett az idegeire menni. Vajon meddig fog játszani vele a lány és húzni az időt, mielőtt beadná végre a derekát? Sosem volt még dolga olyan nővel, aki ennyit kérte volna magát ágyba bújás előtt. Talán megkopott a sármja az elmúlt években? A korábbi barátnői mind könnyedén odaadták magukat neki és nem vacilláltak ilyen sokat. Persze nem is voltak királykisasszonyok, jól fejlett hatalmi ambíciókkal és csípős nyelvvel megáldva.

Organa felült, eligazgatta zilált hajzatát, majd felgyűrődött ingét és könyökére támaszkodva odahajolt hozzá. Bájos arcán szelíd mosollyal könnyű pusztit lehelt a szájára, megköszönve türelmét. Sejtette, mi játszódik le a férfi fejében és őszintén sajnálta, hogy nemet kellett mondania az ajánlatára, még ha időlegesen is.

– Megyek sminkelni! – súgta szemérmesen, azzal lemászott az ágyról és kiment a fürdőszobába.

XII.

Boba Fett legnagyobb meglepetésére az éjszaka közepén hívása érkezett a HoloNet címére. Azonnal felébredt a diszkrét csilingelésre, lerúgva magáról a takarót és felkapcsolta a villanyt a motelszobában. A szomszédos szekrény tetejére helyezett sisakjának számítógépe jelzett, megtörve a helyiségben uralkodó viszonylagos csöndet.

Lendületesen felült, maga mellé téve EE-3-as sugárvető puskáját, amit alvás közben mindig a keze ügyében tartott. Gyorsan a fejére illesztette a sisakot és fogadta a hívást. A HUD-ján megjelent egy olajos képű pasas borostás képe, aki egy nyilvános vidkom terminál előtt ácsorgott és csalódottan vette tudomásul, hogy a fejavadás nem adott magáról képet.

– Tessék! – mondta közömbös hangon Fett. Azonnal felismerte a fickót, pedig jó egy hete már, hogy találkoztak az Anoat rendszerben.

– Jó napot! Nawaal Duhad vagyok Feiyából. A Deyerről. – kezdte a férfi óvatosan.

– Tudom.

– Maga az, Fett?

– Igen.

– Han Solo itt van a városban. Nemrég láttam a műhelyünkben. A főnököm azt mondja, holnap az ő hajóját fogjuk javítani. Rossz a hiperhajtóműve.

A fejavadás futólag összevonta szemöldökét a hírre. Ezek szerint nem csalódott a korélaiban. Tényleg megpróbálta kijátszani őt a Hothnál, ahogy korábban feltételezte. Okos dolog volt végigjárnia a szektorban szóba jöhető világokat és megállapodni a szerelőkkel. Különben ítéletnapig itt ülhetne és várhatná a csempészt, mint egy amatőr.

– Máris indulok. Hol találkozunk?

– Ha ideért, hívjon ezen a számon.

Duhad a videotelefon kamerája elé tartott egy műanyag kártyát, amin a neve, laccíme és otthoni hívószáma szerepelt a holoképe mellett. Boba nem jegyezte meg az adatokat, mivel a sisak számítógépe minden beszélgetést automatikusan rögzített.

– Akkor megmondom, hová jöjjön.

– Rendben.

– És ne felejtse magával hozni a pénzt, amit ígért! – tette hozzá idegesen a pasas.

Bizalmatlan reakciójából azonnal nyilvánvaló volt a fejavadás számára, hogy új neki még a besúgói szerepkör. Akik régebb óta dolgoztak Boba Fettnek, pontosan tudták, hogy ő mindig megtartja a szavát. És rendesen fizet az információkért, nem úgy, mint sok kapzsi kollégája.

– Nem fogom. Maga viszont tartsa a száját! Ha más fogja el a fickót, nem kap semmit a vérdíjból!

– Ne nézzon hülyének! Pontosan tudom, mennyi pénzről van szó! – mondta önérzetesen Duhad.

Fett nem szólt semmit, csak megszakította a kapcsolatot. Nem szerette fölöslegesen jártatni a száját.

Levette sisakját és feltápáskodott, nagyot nyújtózkodva az ágya mellett. A pihenésnek vége. Ideje akcióba lendülni.

Kapkodás nélkül felöltözött, összepakolta kevéske holmiját és csöndben elhagyta a motelt. Késő éjszaka volt az Ionénak ezen a részén, de az úrkikötő folyamatosan üzemelt a város szélén. Most is szálltak fel gépek, jobbára hasas teherszállítók, eldübörögve a csillagokkal telehintett ég felé. Egyenesen a bérelt hangárba ment, kinyitotta az acélkaput

és miután távolról deaktiválta a Slave I.-et védő biztonsági rendszereket, figyelmesen körbejárta az űrhajót, megvizsgálva a burkolatát. Nem úgy nézett ki, mintha bárki próbált volna hozzányúlni, megpiszkálva a gépet vagy bombát erősíteni rá azokon a pontokon, amik a riasztó szenzorok vakfoltjába esnek. De az óvatosság sohasem árt. Azok után, ahogy elintézte Dengart a Hothnál, csöppet sem lepődne meg, ha a fickó viszonzná valamivel a szabotázst. Ebben a szakmában az embernek állandóan résen kell lennie, ha nem akar fiatalon a fűbe harapni.

Kinyitotta a zsilipajtót és fölsietett a fedélzetre. Ott gondosan átnézte a riasztórendszer eseménynaplóját, még egyszer ellenőrizve, minden rendben van-e. Senki sem járt rajta kívül a hangárban azóta, hogy leparkolt benne a Firespray-31-essel. Majd elfoglalta helyét a pilótafülkében és elindította a start programot.

Az űrkikötő forgalomirányítása nem lepődött meg, hogy felszállási engedélyt kér ezen a késői órán. Elvégre a külföldiek más időbeosztás szerint élnek, mint a helyi lakosság. Fél percnyi várakozás után adtak neki egy üres légi folyosót, amiben fölemelkedhet az űrbe, egész a kiugrási zónáig.

A Slave I. életre kelt, gyomrában feldübörögtek az ionhajtóművek. Boba megvárta, míg a műszerfalán az összes rendszer indítási állapotba kapcsol és hiba nélkül üzemelni kezd. Amikor pár napja visszatért a szektorban tett körútjáról, landolás előtt észrevette, hogy rendetlenkedik az egyik XF-16-os áramfejlesztője a négyből. Két napjába telt, mire sikerült megjavítani a transzformátorát, mert a fedélzeten nem volt hozzá alkatrésze és a kikötőben működő szervizzel kellett hozatnia egy közeli gyárból az új készüléket. De legalább nem unatkozott, a motelben lóbálva a lábát. Akinek saját űrhajója van, mindig talál magának elfoglaltságot a fedélzetén. És Boba Fett azt szerette, ha a Slave I. kifogástalan állapotban várja őt, harcra készen.

Fölemelte a gépet a betonról és kioldalazott vele a szabadba. A Kuat gyártmányú támadóhajó itt elfordította rövid stabilizáló szárnyait és hosszú orrára állva elindult fölfelé a kijelölt irányvektor mentén. Három módosított ionhajtóműve repedt fazék hangon dübörögve lökte előre a kopottas acéltestet az éjszakába.

A Slave I. távozására senki sem figyelt föl az Ionén, elvégre minden nap jöttek–mentek a különféle űrhajók a rendszerben. És ez így volt rendjén. Fett utálta a felhajtást és főként a kíváncsiszkodókat. Előző nap történt, hogy egy helyi zugfirkász valami bolygóközi bulvárlaptól megkereste őt a motelben, mert a kikötői személyzettől kapott egy fülest, miszerint nemrég érkezett egy fejvadász a bolygóra és itt várakozik valamire. Rövid úton elzavarta a fickót, még azt sem engedve meg neki, hogy feltegyen néhány ártatlan kérdést és lefényképezze a jellegzetes mandalori páncéljában. A média csak hírforrás volt a számára, nem szereplési lehetőség. Ő nem valami istenverte filmsztárocsk, aki imád mások előtt villogni. Mégis, mit képzelnek róla ezek a nagyvárosi tahók?

Még másnap is ezen dohogott magában, idegesen kémelve a környezetét, nem próbálja-e meg a pasas titokban lefilmezni véletlenül? Más sem hiányzott volna neki, minthogy tele legyen vele a helyi sajtó és mindenki azon csámcsogjon, kinek a nyomában lohol éppen? A médiával ellentétben az ionei rendőrség bezzeg csöppet sem érdeklődött utána, mert a zsaruk tudták, hogy nem őt kell figyelni, hanem azokat a gyanús alakokat, akik próbáltak nem gyanúsnak látszani.

Amint elérte a kilépési zónát, késlekedés nélkül a hiperűrbe ugrott, maga mögött hagyva a planétát. Majd nyomban hátrament a kabinjába és nekilátott átöltözni. Ahhoz, hogy észrevétlenül megközelíthesse a prédáját, szüksége volt az anomid álcájára. Ha a közismert mandalori szerelésében jelenne meg a Deyeren, úgy mint a múltkor, hamar híre menne az érkezésének. A páncélzatát és fegyvereit ezért berakta az utazóbőröndjébe és magára öltötte az évek óta használt anomid álruhát. Egy csuklyás köpenyt, hangképző berendezéssel ellátott maszkot és hatujjú kesztyűt, ami teljesen eltakarta a testét. A

maszkba épített ezüstös–kékes színű szemeken keresztül ugyan nem látott olyan jól, mintha a harci sisakja lett volna rajta, de így legalább senki nem fogja fölismerni.

Amikor végzett az öltözködéssel, lecipelte a nehéz bőröndöt a bejáráshoz, majd visszatért a pilótafülkébe és átállította a Slave I. transzponderkódját. Mostantól ez nem egy fejvadászhajó, hanem egy Yablari felségjelű magángép – ahonnan az anomidok származnak. Aztán csak ült és türelmesen várta, hogy megérkezzen úti céljához. Agyában az előtte álló feladatok és lehetőségek sorjázta, miközben kibámulva a hajlított acélüvegablakon, a hiperűr kékes fényben izzó, elmosódott foltjait szemlélte.

Egy órával később már a Deyer hófehér gömbje fölött lebegett orbitális pályán és az úrkikötő forgalomirányításától kért felszintérképet nézegette a legnagyobb monitorán. Pontosán tudta, hogy nem szállhat le Feiyában a Firespray–31–essel. Ha a Millennium Falcon szomszédságában landolna, azonnal kitörne a lövöldözés és csak elriasztaná Solót. Épp ezért máshol kell letennie a gépet és egy felszíni járművel megközelíteni a várost. A múltkor látott csillagromboló már nem volt a rendszerben. A császáriak úgy tűnik befejezték a tisztogatást és odébb álltak, hogy máshol idegesítsék a civil lakosságot.

A térképet tanulmányozva úgy találta, az egyenlítői zónában úszó másik nagy tutajváros, Ostral túl messze van Feiyától. Kétezer hatszáz kilométert sokáig tartana megtenni hajóval vagy repülővel egyaránt. Márpedig sietnie kell, mert nem tudhatja, meddig lesz itt a Falcon, illetve nem fogják-e megelőzni. Akár valamelyik vetélytársa, akár néhány vállalkozó szellemű helybeli lecsaphat a szökevényekre és akkor ő hoppon marad.

Ezért végül a Feiyához legközelebbi települést választotta, az alig százhatvan kilométerre lévő Bentos platformot, ami egy bányásztelepülés volt északkeleti irányban. A komplexum a Nagy Kopasz nevű fenékhegy csúcsára épült a nyílt tengeren és a térkép szerint rendelkezett űrhajó leszállópályával is. Feltérképezte a Bentosról elérhető adatokra a HoloNeten, de nem sok mindent talált. Csak a legminimálisabb leírásokat és néhány képet a hullámozó vízből kimagasló, kereszt alakú építményről, ami lényegében öt, hidakkal összekapcsolt platformból állt. A hatalmas fenékhegy lejtőin a Külső Javin Társaság egyik leányvállalata folytatott ércbányászatot évek óta. Gententhiumot bányásztak exportra, az anoati, ionei és gerrenthumi gyárak számára. Az ércet helyben finomították az egyik tornyon működő kohóban és félkész termékeket, lemezeket, rudakat, tömböket állítottak elő belőle.

Ez jó lesz – állapította meg a fejvadász. Majd késlekedés nélkül leszállási engedélyt kért a bentosi légi irányítástól. Azok persze nem értették, mit akar náluk, így mindenféle kérdéseket tettek föl a jövője céljával kapcsolatban. Feltérképezte a Bentosról elérhető adatokra a HoloNeten, de nem sok mindent talált. Csak a legminimálisabb leírásokat és néhány képet a hullámozó vízből kimagasló, kereszt alakú építményről, ami lényegében öt, hidakkal összekapcsolt platformból állt. A hatalmas fenékhegy lejtőin a Külső Javin Társaság egyik leányvállalata folytatott ércbányászatot évek óta. Gententhiumot bányásztak exportra, az anoati, ionei és gerrenthumi gyárak számára. Az ércet helyben finomították az egyik tornyon működő kohóban és félkész termékeket, lemezeket, rudakat, tömböket állítottak elő belőle.

A felhőzet alá érve szakadó eső és erős hátszél fogadta, megdobálva a Firespray–31–est. Alatta kékesfekete síkságként terült el a háborgó tenger, amin kisebb jéghegyek, teherszállító hajók és halászbárkák úsztak elszórtan. Körben a horizont elmosódott szürke csík volt csupán a rossz látási viszonyok miatt. Szárazföldnek semmi nyoma a környéken. A platform egyenlő szárú keresztje jellegtelen, acélszürke monstrumként magasodott a táj közepén, színes jelzőlámpákkal és reflektorokkal kivilágítva. Más légijármű nem volt a környéken, így a Slave I. zavartalanul megközelíthette az egyik torony tetején terpeszkedő leszállópályát. A négy parkolóállásból kettő foglalt volt. Barloz-osztályú szállítógépek álltak rajtuk, amikből épp ellátmányt rakodtak ki a robotok, dacolva az esővel.

Csak akkor kapott engedélyt a landolásra, mikor alacsonyan és lassan elrepült a platform közelében, szemügyre véve az építményt. Az irányítóknak úgy tűnik nem volt sürgős, hogy leengedjék vagy talán felsőbb utasításra vártak ilyen sokáig. Rögtön odalebegett a számára kijelölt helyre és a hátára fordította hajóját. A heves oldalszél

ellenére pontosan a pálya közepére tette le a Slave I.-et, úgy fordulva vele, hogy a gép farka az irányítótorony felé nézzen. Így a fegyvereivel szükség esetén könnyen célba veheti az épületet és a két oldalán magasodó automata légvédelmi lövegeket, míg a pilótafülke takarásban marad a másik oldalon. Nem mintha Boba Fett számított volna bármiféle barátságtalan lépésre a helybeliek részéről, hanem mert megszokta, hogy egészséges paranoiával tekintsen a környezetére.

Kapkodás nélkül kikapcsolta a fedélzeti rendszereket, készenléti módba állítva a számítógépet. Így szükség esetén a sisakjába épített széles sávú antennán keresztül kapcsolatba léphet a Slave I.-el és távirányítással odaröptetheti magához, sőt fedezőtüzet is nyithat a fegyvereivel anélkül, hogy a fedélzeten lenne. Az efféle hasznos apróságok nem egyszer mentették már meg az életét az elmúlt években a vadabb hajszák során.

Lesietett a zsiliphez. Még egyszer ellenőrizte anomid álcáját, hogy megfelelően illeszkedik a maszk az arcbőréhez, majd kinyitotta az ajtót. Súlyos utazóbőröndjét maga után vonszolva kilépett az űrhajó burkolatára és komótosan lesétált a landolótérre.

Hidegen süvítő szél fogadta a szabadban, ami súlyos esőcseppeket vágott az arcába, pillanatok alatt eláztatva szürke köpenyét. Pocsék idő volt, de sejtette, hogy ez lesz, így rendesen felöltözött az útra. Rajta kívül senki sem volt a szabadban a leszállópályán, csak az ASP-7-es droidok küszködtek a Barlozoknál, egymás után hordva le rámpájukon a különféle ládákat, hordókat és konténereket. A szomszédos platformok irányából tompa dübörgés és monoton gépzaj szűrődött át hozzá az eső kopogásán keresztül. A feldolgozóüzem szünet nélkül működött, feketés füstöt eregetve kéményeiből a bepiszkolt égboltra.

Fett besietett a szemközt magasodó épületbe, aminek tetején az irányítótorony kifelé dőlő ablakai mögül kíváncsi tekintetek figyelték érkezését. Nyilván nem sok külföldi járhat erre, ha ennyire megbámulja az ügyeletes személyzet őt, meg a hajóját. Két citromsárga anorákot viselő biztonsági őr és egy fiatal, körszakállas vámtiszt fogadta az ajtón túl. Elkérték az iratait, idegesítő módon újra a jövetele célját tudakolva, majd egy kézi átvilágító szenzorral belenéztek a bőröndjébe. Nem akar-e valami tiltott dolgot becsempészni a bányaállomásra. A poggyász dűrinium burkolata és a beleépített miniatűr jelzavarók azonban gondoskodtak róla, hogy a mandalori testpáncél és a fegyverek észrevétlenek maradjanak a műszer előtt.

A fejvadász – felvett szerepének megfelelően – rekedtes kiáltásokat produkálva méltatlankodott a magas parkolási illeték miatt, mielőtt kifizette volna a díjat egy helyi napra. Mivel anomidnak álcázta magát, a hangképző maszkja beszélt helyette, kellőképp eltorzítva mondandóját. Ez a faj nem rendelkezik hangszálakkal, így egymás közt jelbeszéddel kommunikálnak, amihez viszont Boba Fett nem konyított. Még jó, hogy a vámtiszt sem.

Miután végeztek a formaságokkal, az anomid a Bentosról induló légi járatok felől érdeklődött. Feiyába szeretett volna utazni, még hozzá haladéktalanul.

– Miért nem ott szállt le akkor? – kérdezte a vámos csodálkozva.

Fett erre idegesítő rikácsolással leadott neki egy mesét az üzleti partnereiről, akik előtt nem akar villogni az új űrhajójával, nehogy azt higgyék, dúsgazdag és felemeljük az árat. Utazó ügynöknek adta ki magát, aki egzotikus tengeri élőlényeket akar vásárolni egy, a Yablarin működő állatkert számára a Deyeren, lehetőleg minél olcsóbban. A tiszt bevette a dumát és sajnálkozva közölte, hogy naponta csak egyszer indul menetrend szerinti légi járat a fővárosba. Mivel a mai gép már elment, várnia kell holnapig. A fejvadász erre hevesen gesztikulálva tájékoztatta, hogy sürgős dolga van és még ma Feiyába kell érnie. Ezért hajlandó kibérelni egy kisebb repülőt, ha akad ilyen a platformon. Sajnos nem volt, viszont leküldték a torony tövében kialakított tengeri kikötőbe, ahol az errefelé dolgozó halászhajók mellett több gyors motorcsónak ringatózott a háborgó vízen. A tulajdonosaik

szívesen bérbe adják valamelyiket és ha kívánja, el is viszik a tutajvárosba.

Így történt, hogy fél órányi keresgélés, meg alkudozás után Boba Fett fölvenszolta bőröndjét egy könnyű jachtra, a Suhanó Cápára, aminek fekete bőrű kapitánya narancssárga esőkabátban állt a kormányhoz a zárt irányítófülkében. A középkorú, javában pocakosodó fickó borízú hangon tájékoztatta anomid utasát, hogy menjen le a kabinba és kapaszkodjon, mert rázós útjuk lesz. Szélcsendes időben két óra alatt odaérne a fővárosba, de ilyen viharban bukdácsolva három–négy órába is beletelhet, mire kikötnék Feiyában. Az anomid bólogatva tudomásul vette a helyzetet és lecipelte poggyászát a keskeny lépcsőn a hajó gyomrába.

A kapitány beindította a nagy teljesítményű elektromos motorokat és ellenőrizte a kormányállás műszereit, rendben működnek-e. Aztán fölment a fedélzetre és eloldozta a bárkát a mólóhoz rögzítő köteleket. Ráncos arcán nem látszottak érzelmek, amiért ilyen pocsék időben kell kifutnia, de magában nagyon örült, hogy jó pénzt kapott a fuvarért. A néha erre járó turisták, bányászok, horgászok és tudományos kutatók fele ennyit sem szoktak fizetni, amikor bérbe veszik a csónakját.

Egy perccel később a Suhanó Cápa mély hangú brummogással kisiklott a platform acéllábai között megbújó szélvédett öbölből és a nyílt vízen hánykolódva elindult délnyugat felé.

XIII.

Egymás kezét szorongatva hagyták el a szobájukat és sétáltak oda a lifthez. Leia egy hosszú, vastag copfba fonta össze haját, amit előre vetett a jobb mellére, hogy ne himbálózzon a háta mögött és fejére húzhassa a kabátja kapucniját a biztonság kedvéért. Orcáját diszkrét smink fedte, egy kis pirosító és némi rúzs a száján, amitől határozottan dögösebbnek érezte magát. Han azonban látszólag nem értékelte igyekezetét, amivel tetszeni próbált neki, mert közömbösen szemlélte őt és nem szólt semmit. Se egy bókot, se egy frappáns megjegyzést vagy legalább egy gúnyos beszólást nem tett a hölgy kinézetére. Csak kinyitotta az ajtót és fapofával előretessékelte a folyosóra.

Lementek a szálloda éttermébe, ahol ebben a korai órában senki sem volt rajtuk kívül. Mindössze egy langaléta robot pincér ácsorgott magányosan a bejáratnál, azonnal megélénkülve jöttükre. A tágas, ablaktalan helyiségben üresen álltak az asztalok, így választhattak, hová kívánnak ülni. Han úgy döntött, jobb ha behúzódnak az egyik sarokba, egy hosszú padra, ahol védve volt a hátuk és szemmel tarthatták mind a bejáratot, mind a konyhába vezető kétszárnyú ajtót. Leia szorosan mellé telepedett és hátrtolta fejéről a kapucnit. Nagyon bízott benne, ha erre is tévedne valaki, nem fogja felismerni a körözési plakátokon szereplő képe alapján.

Az ezüstszínű droid adott nekik egy–egy elektronikus étlapot, aztán diszkrétan visszavonult a szolgálati helyére. Beletelt néhány percbe, mire az érintőképernyőt lapozgatva végigolvasták a meglepően hosszú választékot és megbeszélték, hogy ugyanazt fogják kérni az egyszerűség kedvéért. Mivel a Deyeren népszerű ételek többsége érthető módon a tengerből származott, bornito halászlét kértek első fogásnak, majd sült krankent többféle hínárból készült körettel, amit a hercegnő egyszer már evett egy diplomáciai fogadáson a Coruscanton, évekkel ezelőtt. Desszertnek tranna csokoládéval leöntött tortaszeletet választottak, valamint két pohár blicci gyümölcslevet és az étlap végére lapozva egy érintéssel elküldték a rendelésüket a konyhába.

– Bornitót ettem már néhányszor, de a krankenről még csak nem is hallottam. – vallotta be Solo, míg az ételre vártak, egymás kezét simogatva az asztal alatt.

– Mert elég ritka halfajta és a hideg vizű tengerekben él, amennyire tudom. Nagy, kövér és finom húsu. – magyarázta a hercegnő, az ismereteit fitogtatva. – Évezredekkel ezelőtt az Alderaanra is betelepítették, de aztán kipusztult, mert a jóval mozgékonyabb ragadozó halak rászoktak és kiirtották a sarkvidéki vizekből. A Coruscanton igazi ínycsésnek számít a gazdagok körében.

– Egyszer jártam az Alderaanon, még fiatal koromban. – mondta Han, s emlékezetéből váratlan élénkséggel idéződött fel az az útja, sok évvel ezelőtről. Meg egy szőrös testű togoriai hím, Muuurgh vicsorgása, akivel akkoriban együtt repült egy fűszerszállító hajó pilótájaként.

– Igen? Ezt még nem is mesélte! – nézett rá csodálkozva Leia.

A koréliai röviden beszámolt neki az akkoriban végzett nem éppen törvényes munkájáról és rövidke látogatásáról Alderában. Nem felejtette el megemlíteni azt sem, hogy ő tulajdonképpen akkor látta először Leiát. Az apja, Bail ölében ücsörgött mosolygós kislánként egy hivatalos tájékoztató üzenetben, amit a bolygó úrtérforgalmi irányítása sugárzott minden beérkező hajónak.

– Tényleg! Nahát! Már el is felejtettem, hogy apa egyszer megkért, szerepeljek vele egy nyilvános közleményben! – a hercegnő töprengve próbálta felidézni a kérdéses epizódot a múltjából. – Évekig sugározták az irányítók, míg annyira megnőttem, hogy végül lecserélték egy másik, frissebb felvételre. De azon már csak ő szerepelt egyedül.

Miközben beszélt, egyre jobban elszomorodott és lehajtotta fejét. Az Alderaanra és a családjára nehéz volt úgy emlékeznie, hogy ne öntse el a lelkét a tompa fájdalom, amin valószínűleg sosem fogja tudni túltenni magát. Han azonban biztatóan megszorította kezét és nem hagyta, hogy magával ragadják az érzései. Jobb szerette őt vidámnak látni, mint búskomornak.

– Egész jó filmecke volt! Nem is értem, hogy nem jutott eszembe korábban, hisz már évek óta ismerjük egymást!

Leia erre közelebb húzódott hozzá a padon és hagyta, hogy gyöngéden átölelje.

– Látja, mennyi mindent nem tudunk még a másiktól? Mit szólna hozzá, ha az utazásunk hátralévő részét azzal töltenénk, hogy elmondjuk, mik történtek velünk az elmúlt években?

– Később, szívem! Ha elhagytuk a bolygót! Addig foglalkozzunk inkább a jelennel és egymással! – ajánlotta a koréliai és a hercegnőnek nem volt kifogása ez ellen.

Miközben a pincér droid kihozta nekik a halászlét, Leiának újra eszébe jutott a közlemény, amit ki tudja, hány ezer alkalommal sugároztak az űrbe a forgalomirányítók adóberendezései. Ha jobban belegondol, a felvételt tartalmazó rádióhullámok még mindig repülnek valahol a csillagközi térben, fénysebességgel terjedve szerteszét a galaxisban. Egy kellően érzékeny vevőkészülékkel talán rögzíteni lehetne az adást, sok más üzenettel egyetemben, amik az Alderaanról indultak el a megsemmisítése előtti években, évtizedekben. Biztos ráakódott már egy csomó kozmikus háttérzaj, a csillagok szüntelen sistergése menet közben, de mivel számos alkalommal elküldték, egy hibajavító algoritmussal könnyen helyreállítható lenne.

Amint lehetősége nyílik rá, megemlíti az ötletet az alderaani túlélők tanácsának és javasolni fogja, hogy küldjenek ki egy rádióteleszkóppal felszerelt csillagászati kutatóhajót a bolygó eme elfeledett emlékeinek begyűjtésére. Mielőtt végleg belevesznek az elektromágneses jelek az univerzum végtelenjébe. A történelmi tanulmányai közt olvasott egyszer a rádiórégészetről valami lábjegyzetben, ami a Régi Köztársaság idejében állítólag virágzó tudományág volt. Aztán a Klón háború során szinte teljesen megszűnt, majd a császár végleg feledésre ítélte, mint elavult kutatási módszert. Nyilván nem véletlenül. Így akarta az uralkodó megakadályozni, hogy a nyilvános archívumokból nagy munkával kitörölt információk a múltból ismét hozzáférhetővé váljanak a galaxis elnyomott

és folyamatosan manipulált népei számára.

– Jó ez a leves! De megfűszerezhetnék volna egy kicsivel csípősebbre is! – állapította meg vérbeli ingyenként Solo, a forrón gőzölgő tűzvörös bornitót kanalazva.

– Ha csípősebb lenne, rozsdamarásra használnám! – csóválta fejét a hercegnő és összemosolygott a kapitánnyal.

A korábbi évődésüknek köszönhetően még mindig kitűnően érezte magát a társaságában. Felajzott volt és tetterre kész, tele sziporkázó ötletekkel, amikkel elszórakoztathatta a másikat. Han pedig remek partner volt ebben és rögtön vette a lapot, pajkosan ráhunyorogva.

– Kár lenne ilyesmire pazarolni ezt a finomságot! A maga beszélései sokkal hatékonyabban marják a rozsdát!

– Ha–ha–ha! – mondta abszolút nyugodtan a lány, visszafojtva nevetését. – Bár így lenne! Akkor a nagy dumámmal egyedül is legyőzhetném a birodalmat! Csak elárasztanám a csillagrombolókat meg a lépegetőket maró gúnnyal és máris összeomlanának füstölgő fémkupacokká!

– Nem rossz taktika! – vont vállat a csempész blazírtan. – Ki is mondta azt egykoron, hogy a szó erősebb fegyver a kardnál?

– Nem tudom. De biztos filozófus volt, nem Jedi.

Amint végeztek a levessel, megjelent a pincér és elvitte a tányérjaikat, majd pár perccel később a két karján egyensúlyozva hozta a főfogást. Han meglepően finomnak találta a sült kraken szeleteket, amik mentesek voltak a szálkáktól és vékony panír borította őket. A felszolgált adagok oly nagynak bizonyultak, hogy a hatalmas étvágyuk ellenére is alig bírták megenni az egészet. A desszert pedig kis híján kifogott rajtuk, ezért pihentek egy kicsit, mielőtt azt is legyűrték volna a torkukon.

– Igazán fejedelmi vacsora volt! – jelentette ki végül Leia, jólesően tapogatva teli pocakját. – Majd kipukkad a hasam! Köszönöm, Han!

– Ezek után muszáj lesz pihennem egy kicsit! – hajtotta föl italát a koréliei, magában egy pohárka jóféle koréliei whisky után áhitozva.

Csak azért nem rendelt valami töményt a kínálatból, mert meg akarta őrizni a józanságát Organa mellett. A pilóta volt olyan bölcs, hogy belássa, nem tenne jót a kapcsolatuknak, ha az ital hatására még gátlástalanabbá válna a királykisasszonnyal szemben. Észnél kell lennie, ha be akarja cserkészni a fruskát a nap folyamán.

– Pihenni? Én inkább sétálni szeretnék! – tette karjára a kezét gyöngéden a hercegnő. – Kimozdulni a négy fal közül és körbejárni a várost. Szívni egy kis friss levegőt. Nézelődni és élvezni a napsütést. Meg ilyenek.

Solo különös pillantást vetett a hölgyre, szándékának komolyságát mérlegelve, majd rövid tévovázást követően úgy döntött, beadja derekát és teljesíti óhaját. Szobára vinni utána is ráér a lányt, ha már lejárták a lábukat a tutajváros utcáin bolyongva.

– Rendben van. De ha felismernek minket, futás lesz a sétából és nagy bajba kerülhetünk, ezt remélem tudja!

– Majd a fejemen tartom a kapucnit és nem mutogatom az arcomat! – mondta könnyedén Organa, nagyot nyújtózva ültében.

Jött a pincér droid, hogy letakarítsa az asztalt. Han fizetett, némi borraivalót is hagyva a gépezetnek, ahogy azt elvárják egy ilyen helyen, majd követte a lányt kifelé az étteremből.

– Még fel kell mennem a szobába a fegyveremért. Jobb, ha nálam van. – torpant meg a liftajtónál Leia, a kabátzsebét tapogatva.

– És a térképre is szükségünk lesz, ha nem akarunk eltévedni! – biccentett Solo, rátenyerve a lift hívógombjára.

Mikor fölértek az emeletre, a kapitánynak eszébe jutott, hogy föl kéne mérnie az épületet és környékét. Nem árt, ha tudják, merre vannak a menekülési útvonalak a

szállodából vészhelyzet esetén. Ezért végigjárta a folyosót, amíg Leia összeszedte a holmijaikat a szobában. Bekukkantott a lépcsőházba, kinézett a tűzlétrához vezető ablakon és szemügyre vette a tetőre nyíló feljáró elektronikus zárját. Ha egy fejvadász vagy egy birodalmi különítmény meglepné őket, három irányban is távozhatnak a szintről, a liften kívül. Ez bőségesen elegendő lehetőséget ad nekik a szökésre.

Negyed órával később hagyták el a Vidám halacskát, minden szükséges holmival felszerelve. Az utcára lépve először körbejárták a szállodát, szemügyre véve a menekülési útvonalakat. Han úgy találta, a hátsó fronton a tetők elég közel vannak egymáshoz, hogy át lehessen ugrani a szomszéd épületre. Röviden elmagyarázta Leiának, mi a teendő, ha megtámadnák őket, majd kart karba öltve nekivágtak Feiya kanyargós utcáinak, egyre jobban eltávolodva az úrkikötőtől.

A város nyugati pereme mentén haladtak tutajról tutajra, időnként megállva egy–egy függőfolyosó közepén és a tengert nézték, ahol a vihar elvonultával megélénkült a hajóforgalom. Halászbárkák, teherszállítók, könnyű motorcsónakok, jachtok és légpárnások siklottak ki a vízre az úszó mólóktól, fedett kikötőkből, amik némelyike mélyen benyúlt a katamarán uszályok fedélzete alá. Még egy sportvitorlást is láttak elhúzni Feiya mellett, ami egy óriási, függőleges repülőgépszárnyra emlékeztető vitorla segítségével kapaszkodott bele a szélbe. Az egyik móló közelében bugyborékolva feljött a felszínre egy hosszú, szivarforma tengeralattjáró, szabad kikötőállást keresve magának.

A hercegnő a horizontot kémelve észrevett egy nagy fehér valamit. Beletelt néhány másodpercbe, mire rájött, hogy nem egy hajó törzsét látja, hanem egy távoli jéghegyet.

Továbbhaladva észak felé rövidesen egy tágas piactérre értek, ami majd a felét elfoglalta egy viszonylag alacsony építésű tutajnak. Itt óriási volt a nyüzsgés, a standokon frissen kifogott halakat és mindenféle tengeri állatokat, sőt növényeket árultak tonnaszámra, nagy műanyag ládákból. A kofák kiabáltak, a vevők alkudoztak, a szállítók hozták–vitték az árut és a környék igencsak bűzlött a halszagtól. A levegőben fehér és kék tollazatú, rikoltozó madarak keringtek nagy csapatokban, zsákmányra lesve. Ha senki sem volt a közelben, rögvést megszállták a szemetesekukák környékét és szabályosan kipucolták őket, majd felrebbentek az emberek előtt.

A vásárlókat kerülgetve végigjárták a piacot, rácsodálkozva némelyik szokatlan kinézetű puhatestűre, meg a hatalmas üvegtartályokra, amikben élve tárolták a kényesebb állatokat. Leia félenken felsikkantott, mikor túl közel hajolt az egyikhez és a benne lebegő kígyószerű lények szinte egyszerre mozdultak, nagyra tátva szájukat és vicsorgó fogsorral rontottak az acélüvegnek.

– Látja, szép hölgy?! – kiáltott fel a tartály közelében ácsorgó kereskedő, egy pocakos férfi vitorán. – A surken kígyók legalább annyira szeretik az embert, mint az ember őket! Mennyit akar venni belőlük?

– Köszönöm, csak nézelődöm! – hárította el ajánlatát a lány, bizalmatlanul méregetve a tengeri ragadozókat. – Sok veszélyes faj él a bolygó tengereiben?

– Maga turista, igaz? Azért kérdez ilyeneket! – vigyorgott rá a pasas elégedetten. Sötétkék, vízálló kezeslábast viselt, fején ellenzős sapkával és hosszú szárú gumicsizma cuppogott a lábán.

– Az vagyok.

Leia belekarolt Hanba, mintegy tőle remélve védelmet a sok vonagló, vicsorgó, csápoló szörnyűség előtt, amilyeneket csak a biológia könyvek lapjain látott eddig.

– Hát tudja, van néhány szörny a mélyben, amikkel nem szívesen találkozni bűvárkodás közben. – mesélte elkomolyodva a férfi. – A nagyobbak még a tengeralattjárókat is megharapdálják időnként. Fegyver nélkül nem tanácsos a vízbe merészkedni a Deyeren. Minden évben megesznek néhány halászt meg bűvált a dögök. Az unokaöcsémnek két éve többől leharapta a jobb karját egy pöttyös cápa a Kegyetlen–

szírtnél, mikor lemerült, hogy kiszabadítsa a hajójuk beakadt horgonyát.

– Nem akarok a tengerben úszkálni! – rázta meg fejét Leia elutasítóan.

Nem részletezte, miért, inkább félénken továbbállt a tartály falát döngető szörnyek közeléből. A surken kígyók olyan szemekkel néztek rá, mint egyes birodalmi tisztviselők, akikkel dolga akadt az elmúlt években. Mohón, telve nyers rosszindulattal.

– Azért majd kóstolja meg a kígyókat valamelyik étteremben! – kiáltott utána a kofa, barátságos vigyorral holdvilágképén. – Amilyen veszélyesek, olyan finomak!

Tovább sétáltak a piacról, átkelve a szomszédos tutajra egy nyitott függőhídon.

– Csak nem fél tőlük? – kérdezte Han, jóindulatú mosollyal a hercegnő irányában.

Betévedtek egy szűk utcácskába, ami egy boltíves árkádhöz vezetett. Nagy csapat rőfögő undibundi közeledett feléjük szemből, üres kosarakat cipelve. Félre kellett állniuk az útból egy kapualjba, s közben jólesően átölelték egymást, szorosan összesimulva a benyílóban.

– Én? Dehogy! – próbálta letagadni aggodalmait a lány nyugtalanul. – Csak eszembe jutott néhány eset, amikor különféle éhes szörnyek próbáltak felfalni meg darabokra tépni. Rossz emlékeim vannak velük kapcsolatban.

– Ebből is látszik, hogy a szörnyeknek van ízlésük! – viccelődött vele a csempész, nem tudván megállni, hogy ne ugrassa félénk kedvesét. – Azért buknak magára!

– Magának meg szörnyű humora van! – húzta el a száját Leia és tessék-lássék eltaszította magától a férfit.

A Mimban dzsungelvilágán átélt kalandjai jutottak eszébe, ahol több alkalommal is majdnem vacsora lett belőle a helyi ragadozók étlapján. Ha nincs vele Luke, már csak egy tételként szerepelne a felkelők egyre terjedelmesebb veszteséglistáján.

– Azért, mert én is bukok magára! De nem akarom felfalni, ne aggódjon! – mentegetőzött Han bűnbánó képpel. – Esetleg kicsit megkóstolom! Itt-ott, ahol a legfinomabb!

Leia fülig pirulva mosolygott rá és visszabújva hozzá, lesunyt szemmel pusztit nyomott a szájára. Érzése szerint sose mondtak még neki ilyen szépeket. Végigfutott a hátán a jóleső borzongás, ahogy elképzelte a beígért kóstolgot.

– Na jó! Ha megígéri, hogy nem fog harapni, én benne vagyok!

Kiürült az utca, így továbbindultak a sikátorban, szorosan egymásba karolva.

– Remek! Akkor indulhatunk vissza a szállóba? – intett a férfi a hátuk mögé félreérthetetlen gesztussal. De a hercegnő csak nevetett és belecsimpaszkodva húzni kezdte a következő uszály irányába.

– Még nem! Előbb látni akarom a város többi részét is! Mutassa a térképet! Hol vagyunk most?

Folytatták a gyalogtúrát, rövidesen elérve Feiya északi peremére, ahol keletnek fordultak egy acélsorompóval védett átjáró előtt. A biztonsági őrök nem engedték be őket engedély nélkül a város szélén húzódó hajójavító műhelyekhez, szárazdokkokhoz és raktárakhoz, így tovább kellett menniük a lakóházakkal teli tutajok szélén futó keskeny sétányon. Rövidesen találtak egy feljárót, ami egy hat emeletes épület tetejére vezetett. Mellette tábla: „északi kilátó” felirattal fél tucat nyelven. A hercegnő javaslatára megmászta a rozsdás csigalépcsőt, két arra járó h'nemthe hímmel egyetemben, akik fülsértően nyikorgó hangon társalogtak egymással és ügyet sem vetettek rájuk vagy a pazar kilátásra.

A lapos tető közepén kis, kupolás építmény állt, amiben gyorsbűfé működött, előtte műanyag asztalokkal és székekkel. A magas védőkorlátnál néhány öltönyös fiatalember nézelődött, távcsővel kémlelve a tengert, valamint az északi kikötőben zajló munkát. Időnként beleszóltak a kezükben tartott komlinkokba, utasításokat küldve valahová fojtott hangon. Nem lehetett hallani, mit beszélnek, mert a javítódokkok irányából idehallatszott a

kopácsolás és a hegesztő apparátok sistergése. Kövér teherhajók úsztak el lassan dohogva a város mellett, kikötéshez készülődve. Időnként dudák harsantak a távolból, figyelmeztetve a kikötői munkásokat a portáldaruk működésére.

Han és Leia nézelődtek egy kicsit, dacolva a közepes erejű széllel, ami megcibálta a kabátjukat és mindenféle markáns szagokat sodort feléjük a városból. Erősen átkarolták egymást, ne fázzanak annyira, bár a bőrükön érezték a sápadtan tűző nap sugarainak enyhe melegét. Körbesétáltak a korlát mentén, rácsodálkozva a tutajváros méreteire. Pár kilométerre tőlük, keleti irányban sűrű fekete füst szállt fel a házak közül. Valami kigyulladhatott, mert tűzoltó légisiklók röpködtek a környéken. Dél felé épp akkor szállt fel egy teherhajó az úrkikötőből, tompa dübörgéssel emelkedve a magasba, míg el nem tűnt a felhőpamacsok között.

– Ez a város nagyobb, mint gondoltam. – állapította meg a hercegnő, elkérve a kapitánytól a térképet. – Alig láttunk belőle valamit, de máris kezdek elfáradni. Azt hiszem, inkább lemondok a további csavargásról. Térjünk vissza a szállóba! Jó?

– Rendben. Már éppen akartam javasolni ugyanezt.

Hant nem kellett győzködnie. Ő szívesen lustálkodott volna étkezés után és csak a lány kedvéért vágott neki a túrának. Minél előbb érnek vissza a szobájukba, annál hamarabb bújhatnak végre ágyba és csinálhatják azt, amit már régen meg kellett volna tenniük.

Vetettek egy utolsó pillantást a városra, aztán lementek a lépcsőn az utcaszintre és egy másik útvonalat választva elindultak dél felé. Leia azt tervezte, hogy a visszaúton meglátogatják Feiya központjában a főteret, ami az Első Tutajnak nevezett uszályon terült el. A térkép szerint volt ott egy szobor, a Deyer terraformálását végző munkások emlékére és mint fontos helyi nevezetességet, szeretne volna megnézni. Közben a velük szemben elsiető dokkmunkásokat figyelve eszébe jutottak azok a felkelő harcosok és technikusok, akik Kem Monnon őrnagy irányításával éjt nappallá téve dolgoztak a Visszhang bázis kiépítésén és üzembe helyezésén. Sosem köszönte meg nekik a munkájukat, pedig mennyi erőfeszítést tettek azért, hogy legyen egy támaszpontjuk, ahol legalább ideiglenesen otthonra lelhetnek a birodalom elől bujkálva. Aztán jött néhány ormótlan lépegető és órák alatt lerombolták az egészet, elkergetve a lázadókat hóborította rejtekükből.

A hercegnőt hirtelen elfogta az őszinte büntudat, ahogy a társaira gondolt, akik közül sokan meghaltak vagy fogságba estek a Hothon. Amíg ő itt sétálgat és jókat eszik, meg bolondozik Solóval, a katonái talán kemény utóvéd harcokat vívnak az utánuk kutató császári rohamcsapatokkal. Az Anoat szektorban több rendszerben voltak még kisebb lázadó kolóniák, például a Darlyn Bodán, a Bendeluumon és az Isisen. Ha a birodalmiak megtalálták őket, ami nagyon valószínű, ezeket a rejtekhelyeket is elvesztették és a szövetség teljesen kiszorult mostanra a szektorból. Ő pedig nincs ott az embereivel, hogy együtt harcoljon velük és irányítsa, bátorítsa őket a személyes példamutatásával.

Elszorult a szíve, valahányszor azokra a férfiakra és nőkre gondolt, akiket közelebből volt alkalma megismerni az elmúlt hónapokban a Hothon. Vajon mi lehet most velük? Élnek még és jól vannak? Bár szinte az utolsó pillanatokig kitartott a bázis irányítótermében, igazából fogalma sem volt, hányan menekülhettek el a jégbolygóról és mi lett velük a csata után. Egy biztos, a felkelők súlyos veszteségeket szenvedtek az ütközetben és erőik szétszóródtak a galaxisban, hogy elkerüljék a felmorzsolódást. Vajon képesek folytatni a harcot ilyen reménytelen körülmények között is?

Nem lehet kétséges, hogy folytatniuk kell. Az elpusztításukra törekvő birodalommal szemben a megadás szóba sem jöhet. De miként fogják pótolni a rengeteg hadianyagot és felszerelést, meg a képzett katonákat, akik vére vörösre festette a Clabburn tartomány hófödte lankáit? Annyi munkát kéne elvégezni, ő pedig itt andalog egy vérbeli nőcsábásszal ahelyett, hogy a feladataira koncentrálna...

– Mire gondol? – kérdezte Solo, gyöngéden megszorítva felkarját. Észrevette a lány hangulatában beállott változást, miközben átkeltek egy újabb passzázsra és elhaladtak egy taverna előtt, ahonnan élénk lármá szűrődött ki az utcára.

– A katonáinkra. Akiknek nélkülem kell boldogulniuk már második hete! – vallotta be a hercegnő komor hangon. – Ott kéne lennem velük, hogy irányítsam őket!

Han felsóhajtott, magában tudomásul véve, hogy Organa láthatóan képtelen elszakadni huzamosabb időre a lázadásától. Folyton csak a polgárháborún jár az esze, meg azon, miként tudna minél jobban keresztbe tenni a birodalomnak. Ő azonban kissé fárasztónak találta a másik küldetéstudatát és mély elkötelezettségét a felkelés ügye iránt, még ha tökéletesen meg is értette a hercegnő indokait. Ha az ő családját robbantották volna apró cafatokra a császáriak a szeme láttára, a szülőbolygójával egyetemben, valószínűleg ő is csillapíthatatlan hévvel harcolna ellenük. Ám Han Solo árva volt és Csubakkán kívül senkihez sem fűzték igazán szoros szálak már jó ideje. Kivéve Leiát és persze Lukeot. Értük bármire hajlandó lenne, de a Felkelők Szövetsége túl nagy és sokszínű szervezet ahhoz, hogy a magáénak érezze az ügyét.

– Szerintem elboldogulnak maga nélkül is! – mondta rövid hallgatás után. – Rieekan tábornok és a többi parancsnok biztos kézben tartják a dolgokat, úgyhogy ne aggódjon emiatt!

– Köszönöm, hogy próbál megnyugtatni, de ettől még nem fogom magam jobban érezni. Szeretnék mielőbb csatlakozni hozzájuk, hogy megtudjam, milyen állapotban van a seregünk jelenleg.

Mintha a felkelő hadseregnek titulált, szedett-vedett cserkészcsapat a saját személyes tulajdona lenne, úgy beszélt róla a hercegnő – vélte maliciózan Solo. Szája torz grimaszba húzódott a hölgy elszántsága láttán, s megcsóválta fejét. Ugyanakkor tény, hogy a lelke mélyén csodálta is őt azért, ahogy az embereit irányította az elmúlt években. Fiatalos lelkesedéssel, mégis bölcs megfontoltsággal, akár egy öreg, harcedzett veterán. Nem szívesen lett volna az ellenségei között, még úgy sem, hogy egy katonailag szinte jelentéktelen erőt parancsnokolt és többnyire védekező taktikára kényszerült a túlerőben lévő császáriakkal szemben.

– Egy pár napig még ki kell bírnia nélkülük! De amint kész lesz a hajó, máris indulunk és elviszem magát a katonáihoz! Ott aztán kedvére parancsolgathat, meg hadakozhat, amennyit akar!

Organa bájos arcán elmélyültek a ráncok a férfi gunyoros megjegyzésétől. Nem tetszett neki, amit hallott, különösen most, hogy ennyire közel kerültek egymáshoz. Korábban valahogy nem zavarták Han kéréstelen beszólásai a felkeléssel kapcsolatban, de amióta összejöttek, sokkal érzékenyebbé vált az irányában. Kezdett neki számítani, miként vélekedik a másik a számára fontos dolgokról.

– Ne gúnyolódjon velem! Bánt, amikor ilyeneket mond!

Magát is meglepte, mennyire érzelmesre sikeredett az utóbbi mondata. A kapitány erre átkarolta őt és erősen magához szorította, közelebb hajolva hozzá. Arcáról eltűnt a tiszteletlen vigyor és egészen elkomolyodott, tőle szokatlan módon.

– Elnézést! Csak tudja, kezd elegendem lenni ebből az örökös háborúskodásból. Hogy a felkelők így, meg a birodalom úgy! Az elmúlt napokban egész jól elvöltünk nélkülük. Nemde?

– De. Igen. – ismerte be a lány kényszeredetten.

Bármennyire nem volt ínyére, mégis be kellett látnia, van abban valami, amit Solo mond. Tényleg jól érezte magát a Millennium Falcon fedélzetén és nem hiányzott neki a katonai táborok megszokott puritánsága. Szinte el is felejtette már, milyen érzés civilnek lenni és normális életet élni. Nem azon agyalni állandóan, hogy lehetne csapást mérni a birodalomra vagy mikor fogják fölfedezni és megtámadni őket? A koréliei laza

fesztelensége és szüntelen udvarlása valahogy elvonták a figyelmét ezekről a komoly témákról.

Átkarolva egymást a következő hídra léptek, amin túl megpillantották az Első Tutajon terpeszkedő főteret. Megsűrűsödött körülöttük a gyalogos forgalom, ezért kénytelenek voltak lehalkítani szavukat, nehogy mások is meghallják, miről cseverésznek. Látszatra ők csak egy fiatal pár voltak, akik gondtalanul sétálgatnak Feiyában, így senki sem figyelt rájuk. Leiának mégis folyton az volt az érzése, hogy mindenki őket nézi és ettől egyre idegesebb lett, bár próbálta nem kimutatni feszültségét. Inkább igyekezett mélyen a homlokába húzni kapucniját és kerülni a szembejövő lények tekintetét.

– Látja? Magának is jót tesz, ha időnként lazíthat egy kicsit és elfelejtheti a háborút meg a politikát! – súgta fülébe Han biztatóan. – Vegye úgy ezt az utazást, mint egy kimenőt! Mintha szabadságon lenne! Engedje el magát és élvezze az életet!

– Nem én kértem az eltávozást! És nehezemre esik itt lazítani, miközben mások az életükért küzdenek!

Odasétáltak a tér keleti oldalán magasodó fémszoborhoz, aminek műmárvány talapzatán fiatalok üdögéltek, gondtalanul sütkérezve a napon. Az ismeretlen terraformáló szobra – olvasta Leia a réztáblába karcolt feliratot több nyelven is. Az életnagyságú műalkotás szürkésfekete volt és egy kezeslábasban ácsorgó férfit ábrázolt, aki egyik kezében adattáblát, a másikban valami csákányszerűséget tartott. A fején széles karimájú kalap, derékszíjáról mindenféle szerszámok lógtak két oldalt. Körbejárták a szobrot, majd lassan továbbindultak a Vidám halacska irányába.

A polgármesteri hivatal csupa üveg épülete előtt elhaladva megakadt a szemük egy hosszú hirdetőtáblán, ami tele volt körözési plakátokkal. A hercegnőnek elszorult a torka, mikor megpillantotta saját képmását az ismerősei között. Han is észrevette a kéretlen reklámot és nyomban megragadta a lány karját, hogy másfelé húzza. Okosabb, ha nem sétálgatnak a körözüvények előtt. Még valakinek feltűnik a hasonlóság.

Átvágtak a téren, lehajtott fejjel elvegyülve a járókelők közt.

– Háborúk mindig voltak és mindig lesznek. De nem lehet az egész életet hadakozással, meg bujkálással tölteni! – bölcselkedett Solo komor mosolygással.

– Jókor mondja! – suttogta Leia, finoman utalva a plakátokra.

– Igaz...! Tekintse kivételesnek a jelen helyzetünket! Ez is erősíti a szabályt! Így tényleg nem lehet sokáig élni!

– Ha lebukunk, biztos nem!

A koréliei fél szemmel folyamatosan a téren mászkáló embereket, undibundikat és h'nemthéket figyelte. Biztonságiakat, gyanúsán viselkedő alakokat keresett, akik esetleg utánuk lopakodnak, ám senkit sem tudott kiszűrni a szüntelenül kavargó tömegből. Mégis volt egy olyan erős érzése, hogy figyelik őket és valaki vagy valakik a nyomukban vannak.

Paranoiás lenne talán? Meglehet. De ha fejvadászok és birodalmi ügynökök lihegnek az ember nyomában, ráadásul a nyílt utcán folyton a saját fotóiba botlik, akkor az állandó éberség és gyanakvás létszükségletté válik. Olyan ellenségekkel a nyakán, mint Boba Fett, soha nem lehet eléggé óvatos.

– Mondja, mikor szórakozott úgy igazán, utoljára? – kérdezte halkan, hogy elterelje Leia figyelmét a körözüvényekről.

Biztatóan megsimogatta a lány vállát, aki meglepetten kapta föl fejét a kérdésre. Gondolkodnia kellett a válaszon, míg az emlékei közt kutakodva rátalált egy megfelelőnek ítélt pillanatra.

– A tizenhatodik születésnapomon. Mielőtt az Alderaani Akadémiára mentem volna tanulni.

Leiának eszébe jutott a királyi palotában tartott ünnepség, a sok ajándék és gratuláció, amit a rokonoktól, barátoktól kapott azon a napon. És a fogadás, ahol az apjával táncolt,

meg néhány fiatal főnemessel, akik elszántan legyeskedtek körülötte, próbálva elnyerni a kegyeit. Igazából az sem volt szórakoztató élmény, de legalább jól érezte magát Winter, Raal, meg a többiek társaságában.

– Az már hét éve volt, ha jól számolom. – legyintett a kapitány a válaszára. – És azóta?

Most Organán volt a sor, hogy elhúzza száját és gunyoros hangon csipkelődjön kicsit a korélaival.

– Azóta a magával való civakodás az egyetlen szórakozási lehetőségem!

– Megtisztelő, hogy szórakoztatónak talál, de nem erre gondolok! – mosolyodott el Han könnyedén.

Elhagyták a főteret és újra egy keskeny utcában találták magukat, ami ide–oda kanyargott az épületek között.

– Van valami hobbija a munkáján kívül? Például mikor táncolt utoljára? Járt egyáltalán valaha is egy igazi szórakozóhelyen? Tudja, ahol a köznép szokott esténként mulatni!

– Nem. Én a népem szolgálatának szenteltem az életemet.

Leia kényszeredetten vigyorgott a saját válaszától. Ő is érezte, milyen furcsának, sőt egyenesen groteszknek hat ez a jelen körülmények között. Solo pedig nem tudta megállni, hogy ne a szokott módon kötözködjön vele tovább, halkan felnevetve patetikus vallomásától.

– Hm! A népe köszöni szépen, jól meg van maga nélkül is...! Tud egyáltalán táncolni?

– Igen! Képzelse, tudok! – fortyant föl a hercegnő durcás képpel. – Csak rég nem volt rá lehetőségem! Mert én nem vagyok olyan léha és önző alak, mint maga!

Eszébe jutott a nap, amikor utoljára táncolt a királyi palota egyik dísztermében, ráadásul pont az apjával. Egy bokáig érő, hófehér estélyit viselt, acélkék stólával a nyakában. A lábán kényelmetlen tűsarkú cipő, amiben alig tudott mozogni, így inkább csak tipegett, mint járt a férfiak mellett. Az apja halványszürke díszruhában feszített, alkarján ezüstsín fémpántokkal, széles derékszíján a királyi család címerével. Egy diplomáciai fogadással egybekötött ünnepségen voltak, ahol Bail gálánsan hagyta, hogy a lánya belekapaszkodjon a karjába, valahányszor megcsúszott a lába a parketten.

Leia tizennyolc éves volt akkor és már szenátor, aki a hazáját képviselte a külvilág előtt. Az apja és anyja nagyon büszkéek voltak rá, még ha sokszor elégedetlenek is a makacssága és önfejűsége miatt, valahányszor megszegte az etikettet vagy konfliktusba keveredett a birodalom fafejű hivatalnokaival, arrogáns katonatisztjeivel. Ha tudta volna, milyen kevés időt tölthet együtt a szüleivel, mielőtt a végzet elragadja őket, biztosan többet lett volna velük. Nem utazik el annyiszor az Alderaanról, mindenféle diplomáciai küldetésekre és jószolgálati akciókra pazarolva az idejét. De Leia nem volt Jedi lovag, hogy előrelássa a jövőt. Sajnos...

– Léha és önző? Ezt most dicséretnek szánta vagy kritikának? – kérdezte tőle Han cinikusan. – Tudja, a léhaságnak és önzésnek is megvannak a maga előnyei. Én nem vágyom a mártíromságra, mint kegyed. Próbálok élvezni az életet és időnként kirúgok a hámból, nehogy besavanyodjak, mint maga!

– Én nem vagyok besavanyodva! És igenis élvezem az életet!

A hercegnő a kelleténél vehemensebben tiltakozott a kitétel ellen, ingerülten oldalba bokszolva csipkelődő útitársát. Ugyanakkor aggódva gondolt arra, hogy a férfi úgy tekint rá, mint valami megkeseredett vénlányra, aki elszalasztotta a fiatalságát. Mintha lett volna választási lehetősége a zsarnokság ellen vívott szakadatlan küzdelmek során!

– Na, persze! Megnézném, hogy csinálja! – cukkolta tovább jó kedélyűen a csempész, mit sem sejtve arról, mekkora vihart kavarnak a szavai Leia szívében.

– Hát megnézheti! Amikor csak akarja! – vágott vissza a lány, palástolni próbálva egyre növekvő idegességét.

Magának sem szívesen vallotta volna be, nemhogy a koréliainak, mennyi keserűség halmozódott föl benne az elmúlt években, mióta belekeveredett a birodalom elleni lázadásba. Az élet egy szakadatlan küzdelemmé, bujkálássá és bosszúhadjáráttá változott a számára az Alderaan megsemmisítése óta. Hányszor előfordult vele, hogy szinte könyörgött a sorsnak a mártírhálálért, nem bírván tovább elviselni a ránehezedő terheket. S alig tudta visszatartani magát attól, hogy a katonái élén harcolva belevesse magát valami öngyilkos akcióba. Mindegy mibe, csak vége legyen már ennek a borzalomnak! Még mindig felelősnek érezte magát a szülőbolygója pusztulásáért és szörnyű rémálmok gyötörték, amikben ő nyomta meg a gombot a Halálcsillagon, Tarkin parancsára aktiválva a szuper lézerfegyvert.

Lehet, hogy tényleg megkeseredett ember vált belőle, aki képtelen élvezni az életet? Valóban besavanyodott volna a sok aggódástól és állandó feszültségtől, ami az elméjét uralta? Ha így van, nem csoda, hogy még mindig nem talált magának megfelelő partnert és senki nem mer neki komolyan udvarolni. Kivéve ezt a gátlástalan csirkefogó Han Solót, aki mintha kifejezetten élvezné, hogy meghódíthatja őt a bevehetetlennek tetsző várában, ahová elsáncolta magát az elmúlt években.

– Jó! Akkor most a szaván fogom...! Mit szólna hozzá, ha ma este elmennénk valahová szórakozni? – kérdezte barátságosan a férfi, gyöngéden megsimogatva a hidegtől és a felindultságtól reszkető kezét. – Valami jóféle lebuja, ahol inni lehet meg táncolni? Szívesen megtáncoltatnám magát, hogy legalább egyszer az életben érezze, milyen szabadnak és gondtalannak lenni. Szerintem élvezné a dolgot!

Leia komoran hallgatott egy darabig, a lehetőségeket mérlegelve. Sosem járt még olyan lebujaiban, amikre a koréliei célzott és senki sem táncoltatta meg úgy igazából, ahogy a vele egykorú lányokat szokták a srácok. A gondolat, hogy szabadon élvezhetné az életet, minden másról megfeledkezve legalább egyetlen éjszakára, határozottan tetszett neki, ugyanakkor riasztotta is egy picit. Az ismeretlentől való félelmét azonban hamar legyőzte, ahogy Han melegséget sugárzó szemébe tekintett, aki türelmetlenül várta a választ. Így kissé reszketeg hangon, de bátorságot színélve, izgatottan dobogó szívvel igent mondott a meghívásra.

– Benne vagyok!

– Remek! Már csak egy megfelelő helyet kell találnunk! – torpant meg az egyik függőhíd közepén a kapitány, kibontakozva öleléséből. Mindketten a fémkorlátnak támaszkodtak, az alant hullámozó tengert figyelve a hajlított plexiüvegen keresztül.

– A térképen nem szerepel, hol vannak a szórakozóhelyek?

Leia máris azon agyalt, milyen tánclépéseket tanítottak neki annak idején a királyi udvarnál és mily kevésre emlékszik belőlük sajnos. Ráadásul fogalma sincs, ezen a bolygón miféle zenét játszanak a mulatókban és mik a közkedvelt táncok? Az lenne a legjobb, ha az elején csak figyelné a helybelieket, aztán megpróbálná utánózni őket. Nem lenne jó kitűnni a tömegből a szokásostól eltérő figurákkal. A gyakorlatlanságából eredő csetlés-botlásról nem is szólva.

– De, igen! Mindjárt megnézem! – vette elő a térképet Han a kabátzsebéből.

Megérintette az elektronikus papírlap oldalán a menüt és előhívta a kisokost, végigböngészve a kocsmák, kávézók és mindenféle mulatók listáját. Hangosan olvasta a közelebb húzódó hölgynek az apró betűs szöveget, hüvelykujjával lefelé görgetve az oldalon.

– A Csámpás Tengerész egy kikötői késdobáló. Ez nem jó. Az Ivax Köd az undibundik törzshelye. Nem nekünk való hely. A Lusta Örvény egy kávézó, de elég messze van a város túlsó végében. A Polipcsáp kocsmá és játékterem. A Tutajoslány egy sztriptízbár. Ott egyből felismernék magát, amint ledobta a ruciját...

– Nagyon vicces!

– A Mélység Gyöngye Mulató egy kocsmá, ahol csak berúgni lehet. A Hókrisztály diszkó felújítás miatt zárva. A nyitás időpontjáról nincs adat. A Hullámlovas diszkó és bár. Ez jónak tűnik! Közel van a szállóhoz és csak embereknek van fenntartva. Külön táncterem, sötétedéstől hajnalig zene, hétvégén élő zenekarral. Lányoknak a belépés ingyenes, fegyvert bevinni tilos, a kábítószer fogyasztás engedélyezett. Mit szól hozzá?

– Megnézhetjük! – biccentett Leia komoly képpel.

– Jó. A 19-es számú uszályon található, a C fedélzet elülső harmadában. Van még pár óránk napnyugtáig. Addig kipihenhetjük magunkat a szobánkban. – tette el a térképet Han.

Kézen fogva indultak tovább, átsétálva egy fedett árkádsoron, aminek két oldalán kis butikok sorakoztak, áruval teletömött kirakatok mögé rejtőzve. Rövidesen elérték azt a tutajt, amelyiken a Vidám halacska működött és átkelve egy viszonylag keskeny mellékutcán, megpillantották a szálló bejáratát bal felé.

Fokozatosan erősödő, mély hangú dübörgés harsogta túl az utcaajt, a város felé közeledve valahonnan a magasból. Egy leszállni készülő űrhajó, amit nem lehetett látni a följük tornyosuló épületek miatt. Solo a ricsaj alapján úgy vélte, egy közepes szállítóhajó lehet az vagy egy bolygóközi komp.

– Na és maga mikor volt legutóbb ilyen szórakozóhelyen, Han? – kérdezte a hercegnő út közben.

– Az bizony jó régen volt. Még a Fennhatósági Szektorban. Mielőtt magát meg Lukeot fölszedtem volna.

A koréliei nem részletezte, mit csinált a galaxis peremén. És főként nem beszélt arról, kivel volt akkoriban. A válasza mindenesetre megnyugtatta Leiát, mert ez azt jelentette, hogy a férfi nem akkora duhaj, mint amilyennek mutatja magát. Még jó, hogy őszintén be merte vallani és nem próbálkozott valami átlátszó füllentéssel.

– Akkor magára is ráfér egy kis lazítás! Nemde?

– Úgy valahogy. Csak előtte szundítok egyet, mert komolyan kifáradtam a sok futkározástól.

– Maga pihenhet, ha akar, de nekem ki kell mosnom a holmijaimat, hogy holnapra megszáradjanak. – közölte határozottan Organa, leszegett fejjel bandukolva mellette.

– Miért nem bízza inkább a szállodai személyzetre a piszkos munkát? Nézze! Van ruhatisztító szolgáltatásuk! – mutatott Solo a bejárat táblára.

– Tudom. De hozzászoktam az önállósághoz. Már nem vagyok az az elkényeztetett királykisasszony, akinek tucatnyi szolga és udvarhölgy lesi az óhajait!

– Tényleg? – nézett rá, gondosan tettetett csodálkozással Han.

Leia szelíden elmosolyodott, kópéságot sejtve a kérdés mögött és inkább nem reagált a férfi incselkedésére. Épp eleget évődtek és civakodtak már aznap. Úgy érezte, ideje befejezniük a szócséplést. Főleg azért, mert belépve a szállodába megpillantották a portásnőt, aki kíváncsian figyelte őket a pult mögül.

Szó nélkül elmentek előtte a lifthez, amire kicsit várni kellett, mielőtt lejött volna értük az emeletről. A szobájukba lépve Han gálánsan lesegítette kedveséről a kabátját, ami enyhén meglepte a hercegnőt. Nem gondolta volna, hogy ilyesmire is hajlandó érte a másik, de tagadhatatlanul jól esett a figyelmessége. Solo ezután lecsatolta oldalfegyverét, lazán az egyik székre ejtve a stukkert és ledobta magát az ágyra, jólesően elnyújtózva a fehér lepedőn.

– Keltsen fel sötétedéskor, ha elaludnék! – mondta álmosan, mielőtt a tarkója alá téve kezeit, lehunyta volna szemét.

– Rendben.

Leia szeretett volna mellé feküdni, legalább egy kis időre, mert ő is fáradt volt, ám ehelyett nekivetkőzött, gondosan felgyűrve az ingujját, nehogy vizes legyen. Felmarkolta a régi cuccait, amik olyan koszosak és büdösek voltak, hogy tényleg jobb ötlet lett volna a

személyzetre bízni a kitisztításukat. De ha már megvette hozzá a mosóport és az önállóságával is kérkedett a koréliainak, muszáj végigcsinálnia a dolgot. Nehogy azzal cukkolja később a pasas, hogy még erre sem képes egyedül. Azzal hőiesen elvonult a fürdőszobába ruhát mosni.

A csukott ajtón kiszűrődő neszek, a csobogás és pancsolás hangjai persze nem engedték a kapitánynak, hogy elaludjon a szobában. Egyre csak forgolódott az ágyon, lázasan azon agyalva, miként fogja majd lehámozni a ruhát a csajról este, ha visszajöttek a szórakozóhelyről. Előtte nem ártana megitatni a hölgyel néhány pohár jóféle itókát, hogy oldódjanak a gátlásai és enyhén becsípjén. Azt viszont nem engedheti, hogy berúgjon, mert semmi kedve a vállán cipelni hazáig a nőt és tartani a haját, miközben kihányja magát a mellékhelyiségben. Han Solónak volt némi gyakorlata a lányok tervszerű leitatásában és elcsábításában, így forrón remélte, hogy ma éjjel is bejönnek a jól bevált, csintalan módszerei.

Végül mégis elaludt. Majd arra ébredt, hogy Leia édes pusztit lehel az arcára.

– Lement a nap, kapitány! – súgta fülébe a hercegnő, érzéki puhasággal.

A szobában félhomály volt, csupán a fürdőből szűrődött ki némi sápadt fény. A függönyök behúzva, a radiátorokon kiteretett ruhák száradtak, friss illatot árasztva. Han az oldalára fordult, s beleütközött a lány karjába, aki kacéran odakönyökölt mellé a fekhelyre.

– Akkor bújjon ide, ha elfáradt! – motyogta bágyadtan, kidörzsölve a csipát a szemeiből. Át akarta ölelni a hölgyet, hogy közelebb vonja magához, de Leia gyorsan elhúzódott tőle, ellenállva a csábításnak.

– Nem arról volt szó, hogy elvisz táncolni? – méltatlankodott a hercegnő, megjátszott türelmetlenséggel. Mint aki alig várja már, hogy belevesse magát a Feiyában zajló éjszakai életbe.

– De. Csak nem akarok rohanni. Olyan jól pihentem az előbb, amíg maga szorgalmasan mosott és tüsténkedett körülöttem! – simogatta meg a kezét Solo elégedetten. Bár nem élcelődésnek szánta, szavai mégis felborzolták Organa idegeit, rövid úton véget vetve az idillnek.

– Élvezte, mi? – gúnyolódott vele a lány, megszokott uralkodói stílusában. Kirántotta kacsóját a másik ujjai közül, a kelleténél kissé vehemensebben. Mintha a közelsége megvonásával akarná büntetni őt a tréfálkozása miatt.

– Az alvást? Igen! Ha már magát nem élvezhettem...!

Leia egyszerre nevetett és bosszankodott a koréliei félreérthető válaszain. Csípőre tett kézzel megállt a franciaágy mellett és lesújtó képpel méregette az előtte heverő komolytalan alakot. Nem ilyennek képzelte kislány korában álmai férfinak. De hát mit csináljon, ha a sors a várva várt csinos királyfi helyett egy züllött csempészt sodort az útjába?

– Hahh! Ilyen nőre vágyik, igaz? Aki mellett kedvére lustálkodhat, meg pocakot ereszthet! Míg szegény asszony keményen dolgozik...!

Han erre felkönyökölt és összevont szemöldökkel végigmérte őt. Láthatóan elgondolkodott a vádakon, futólag megsimogatva pocakját, de persze megint nem úgy reagált, ahogy a hercegnő elvárta tőle.

– Most, hogy mondja, egész jó ötletnek tűnik! Nem akarja az én cuccaim is kimosni?

– Mégis, minek néz engem? Nem vagyok a házvezetőnője! – fortyant föl mérgesen a lány.

Rossz kedvét csak fokozta az a kellemetlen felismerés, hogy az elmúlt hetekben valóban úgy élt együtt a kapitánnyal a hajója fedélzetén, mintha a bejárónője lenne. Ő, az Organa ház nemes és büszke sarja! Milyen méltatlan szerep ez hozzá!

– A ház úrnője, úgy értettem! – visszakozott azonnal Han és nem tudta elrejtteni mosolyát az előtte toporzékoló szépség láttán.

Leia még dühösen is gyönyörű volt, ahogy csöpp kis szája elkeskenyedett és fehér orcájáról szinte sütt az arisztokrata gőg. Ha a tekintetével ölni tudott volna, Solónak már rég nem kéne azon aggódnia, hogy fizeti vissza az adósságát Jabbának.

– Akkor meg pláne nem fogom kimosni a koszos gatyáit! – replikázott őfelsége, s a bejáráshoz sietve felkapcsolta a szobában a villanyt.

– Pedig milyen romantikus lenne! – motyogta lemondóan a koréliai, bánatosan hunyorogva az erős fényben.

Komolytalankodása végre elérte célját, mert Leia felkacagott, inkább gúnyosan, mint elégedetten és a fejét csóválva huppant le az egyik kontúrszékbe. Alaposan kifárasztotta a ruháinak csutakolása és lazítani akart egy kicsit, mielőtt nekivágnak az éjszakának. A mosószerből kiszívott kezeit méregette, azon tűnődve, igazán vehetett volna egy pár gumikesztyűt is a boltban. Nem az ő kényes kis kacsóinak való az ilyen kemény munka.

– Ne álmodozzon! Inkább ébredjen föl!

Han teljesítette a parancsot és lemászott az ágyról. Őházvezetőúrnósége amúgy is elvette kedvét a további pihenéstől a hangoskodásával.

– Magáról álmodtam! – mesélte ábrándozó tekintettel. – Arról, hogy szeret engem és odabújjik hozzám. Puhán és gyöngéden...

– Aha! És mi lesz a tánccal, amit ígért nekem? – méregette kritikus szemmel a lány. Nem hatotta meg a bóknak szánt történet vagy legalábbis palástolni próbálta feltörő érzelmeit a pilóta iránt.

Maga sem tudta miért, de Leiát határozottan felcsigázta a gondolat az elmúlt percekben, hogy életében először elmehet egy diszkóba, inkognitóban elvegyülve az egyszerű nép közé. Hercegnőként, politikusként és lázadóként ilyesmire sosem volt lehetősége idáig. Vajon milyen élmény lesz egy csomó idegen ember közt lökdösődve táncolni a zene ritmusára? Ráadásul egy olyan rovott múltú pasassal, mint Han Solo? Filmen látott már ilyet, de az persze nem adja vissza a személyes tapasztalat varázsát.

A koréliai abbahagyta a bohóckodást és legyintett a hölgy követelőzésére. Ennyit a megálmodott odabújáról. A valóság sajnos megint keresztbe tett a romantikának.

– Jól van, na! Ha annyira akarja, felőlem mehetünk!

XIV.

Ezernyi lámpa világította meg a tutajváros utcáit, sikátorait a tengerre telepedő sűrű sötétségben. Az ég ismét befelhősödött mostanra, így egyetlen csillag sem pislákol odafent. Jeges szél fújt az épületek között, hangosan füttyülve valami kísérteties dallamot a szabadban tartózkodók fülébe. A több méteres hullámok hatására enyhén himbálózni kezdtek a hajók, megnehezítve a késve befutó és kikötni próbáló halászbárkák dolgát a mólóknál. Az uszályok sok vihart megélt, öreg eresztékei szüntelenül recsegték, nyikorogtak, míg az összekötőhidak föl-le táncoltak a masszív acéltestek között.

Han és Leia egymás kezét fogva hagyta el a szállodát és indult leszegett fejjel a 19-es számú tutaj irányába. Legnagyobb meglepetésükre a település utcái szinte teljesen kiürültek mostanra, csak egy prémkabátos fickóval találkoztak az egyik passzázsban menet közben. Ettől eltekintve mintha egész Feiya kihalt volna, akár egy kísértetváros. Az üzletek bezártak, a kirakatok védőrácsait leeresztették és az árkádok alatt sem volt semmi jele életnek. Se buliba igyekvő fiatalok, se részeg tengerészek, fegyveres őrzőjáratok vagy karbantartó droidok nem merészkedtek ki a fűtött épületekből a fagypontra körüli hidegbe.

Az uszályok mélyére vezető lépcsőlejárókon keresztül azonban felszűrődött némi tompa zaj a szabadba. Beszélgetés, kiabálás, zene és gépzúgás, valamint a városra jellemző erős halszagú kipárolgás töltötte meg a levegőt.

A Hullámlovas diszkó és bár négy tutajnyira volt a Vidám halacskától, mélyen bent a hajó gyomrában. A legközelebbi lejártnál világító holografikus reklámtábla jelezte, merre kell menni, így könnyen odataláltak, lesétálva a széles vaslépcsőkön a szórakozóhely előterébe. Itt már komoly sor állt a pénztárnál, főleg fiúk, mert a lányokat a két oldalt szobrozó izmos kidobóemberek minden további nélkül beengedték, fapofával stírölve őket.

Leia nem óhajtott előresietni, ezért belekapaszkodva Han karjába türelmesen megvárta, míg átjutottak a fémdetektoros ellenőrzésen. Előtte a koréiai szó nélkül lecsatolta oldalfegyverét és átadta a ruhatárosnak, a csizmaszárába rejtett vibrokéssel, meg a kabátjaikkal együtt, majd zsebre vágta az érte kapott bilétát. A pénztáros mellett ülő morcos képű, túskefrizurás csajszi a belépők kézfejeire bonyolult mintázatú azonosító jelet nyomott egy bélyegzővel, amit láthatatlan tintába mártottak. A kapuőr ezt a nála lévő UV fénycsővel ellenőrizte, majd unottan intett: mehetnek.

A messzire kiszűrődő, dübörgő zenét követve beóvakodtak a bárba, elvegyülve az iszogató, t'bak–ot szívó és hangosan beszélgető tömegben. Egy jókora hodályban voltak, magasba szökő fémfalak között, amikre ügyes kezek nonfiguratív mintákat festettek szórópisztollyal és színes lámpafüzérekkel világították meg felülről. Középen négyszögletű kocsmapult állt díszesen kivilágítva, hogy mindenki jól lássa a polcokon sorakozó italokat és tisztára mosott poharakat, meg a csicsás egyenruhában szorgoskodó, szőke parókás személyzetet. Körülötte a forgószékeken mindenhol ültek, a sörcsapoknál pedig hosszú sorok álltak, így egyelőre meg sem próbáltak innivalóhoz jutni. A bár területének nagy részét a több tucatnyi asztal és a falak mentén húzódó, diszkrét sötétségbe burkolózó boksztok foglalták el. A szomszédos táncterembe vezető széles átjáró a hátsó falon nyílt, amerre megsűrűsödött a tömeg, folyamatosan áramolva oda–vissza a két helyiség között.

– Itt aztán van forgalom! – állapította meg Han, szabad helyet keresve a bárban, ahová leülhetnének. – Vigyázzon a holmijára, nehogy kizsebeljék...! Jöjjön, csüccsenjünk le!

Jobbjával átkarolta a hercegnőt és magával húzta, a bal oldalon sorakozó boksztok irányába, ahol végül találtak egy üres asztalt. Úgy becsülte, lehetek vagy kétszázan a Hullámlovasban, aminek hangulatához nagy mértékben hozzájárult a fedélzet enyhe imbolygása a háborgó tenger miatt.

Leia nem tiltakozott a döntése ellen. Pulóvere ujját könyékig felhajtotta és kíváncsian nézelődött, a kisebb–nagyobb csoportokban összeverődő fiatalokat méregetve. Akik többségükben vele egykorúak vagy fiatalabbak lehettek, szinte még gyerekek. Fehér, barna, sárga és fekete bőrűek, mindenféle rikító színű ruhákban, esetleg bőrszerkóban, csuklójukon és a nyakukban világító ékszerekkel, amulettyszerű díszekkel. Sokan vad frizurát viseltek, kékre meg zöldre festett égnek meredő szörnyűségeket, amilyeneket sosem látott még a hercegnő egyetlen általa meglátogatott idegen világon sem. A kölykök többsége t'bak–ot szívott és igyekezett nem köhögni a csípős füstben, amit a plafonra szerelt ventilátorok hiába próbáltak eltávolítani az alulméretezett szellőzőnyílásokon keresztül.

Felnőtt kinézetű emberek, pláne öregebbek nem voltak a bárban. Leszámítva a személyzetet és a koréiaiit, aki azonban laza könnyedséggel beleolvadt a környezetbe, mintha a fél életét itt töltötte volna. Egyértelmű, hogy a feiyai ifjúság közkedvelt szórakozóhelyére tévedtek, s Organa forrón remélte, hogy szerény ruhájával és egyszerű fonott copfjával nem fog nagyon kilógni a tömegből.

Letelepedett Solo mellé a hátsó falhoz, ahol a leginkább árnyékban maradt az arcuk az arra járók előtt. Az asztalon sorakozó üres poharak, üvegek és a csikkel teli hamutartó arról árulkodtak, csak nemrég távozhattak az előző vendégek, mert a teremben cirkáló

szőke parókás pincérnőknek még nem volt idejük eltakarítani a szemetet.

– Nos? Hogy tetszik a hely? – kérdezte Han, odahajolva a hercegnő füléhez a helyiséget betöltő zaj miatt.

– Pont olyan rossz, mint a filmek alapján gondoltam! Hoznunk kellett volna két gázmaszkot! – fintorgott a lány, jelképesen befogva az orrát.

Nem először járt olyan helyen, ahol füstölögtek az emberek és egyéb t'bak kedvelő lények, de ez a klíma határozottan meghaladta a várakozásait és jószerével a tűrőképességét is.

– Nem leszünk itt olyan sokáig, hogy tüdőátültetésre szoruljunk a végén! Pár óra alatt megszokja, addig lélegezzon aprókat! Felületesen! – javasolta neki a férfi, enyhén lekezelő mosollyal.

Megragadta a lány kezét az asztal alatt és gyöngéden simogatni kezdte. Leia viszonzta a gesztust és ujjai hamarosan élénk kommunikációba kezdtek, kölcsönösen árulkodva gazdáik felajzottságáról.

Pár perccel később a tömegből előbukkant egy tálcával őrzátozó pincérnő, az elengedhetetlen aranyszínű parókában és szó nélkül letakarította előttük az asztalt. Széles és mély dekoltázsából merészen előbuggyantak formás mellei hajlongás közben, magukra vonva a kapitány osztatlan figyelmét. Csicsás, kék–sárga egyenruhájában úgy festett a hölgyemény, mint egy zeltroni örömlány – vélte a hercegnő lebiggyedő szájszéjjel.

– Mit kérnek? – érdeklődött fásult tekintettel, Han felé nyújtva bal karját. A kézfejen parányi adóvevő meredezett, aminek hangszórója figyelmeztetően feltrillázott.

– En egy gizer sört.

– Olyat nem árulunk! – szólalt meg egy érdes férfihang közömbösen az adóvevőből.

– Akkor milyen sörük van?

– Anoati keserű, Gerrenthumi barna, Ivaxi szőke és lonei világos. Üveges és csapolt változatban egyaránt.

Ezek szerint csak helyben, a szektoron belül előállított naftákat forgalmazznak – ismerte föl a koréiai nyugodtan. Lonei világost ivott már korábban a Visszhang bázis kázinójában, s mivel tűrhetőnek találta és Leia is rábólintott, kért belőle két fél literes korsóval. A rádió újabb trillával nyugtázta a rendelést, mert a vonal túlsó végén dolgozó pultos nem pazarolta fölösleges szövegelésre az idejét.

A pincérnő jó érzéssel fölismerte, hogy külföldi vendégekkel akadt dolga, ezért a kötényéből elővett egy műanyag itallapot és eléjük tette az asztal közepére. Aztán szó nélkül eltiptegette, szépen ringó csípővel furakodva át a tömegen, feje fölött egyensúlyozva a telepakolt tálcát. A combközépig érő, fodros szoknyája alól kivillanó hosszú, csipkeharisnyás lábai számos hímnemű egyed tekintetét magukhoz vonzották járás közben. Beleértve Solóét is, ami nem igazán tetszett a hercegnőnek, de óvakodott szavá tenni a dolgot, nem akarván zsémbesnek tűnni. A férfiak elvégre szeretik megnézni a felhozatalt. Minden kultúrában.

– Azt hittem, táncolni fogunk! – súgta inkább a kapitány fülébe, némi neheztelést csempészve hangjába.

– Persze, kis szívem! Csak előtte feltankolunk, hogy jobban menjen! – veregette meg Han a lány combját barátságosan.

– Remélem, nem akar leitatni!

Leia gyanakodva méregette a pilótát, éberen lesve a legkisebb rezdüléseit is. Már órákkal korábban megfordult benne a gondolat, hogy Solo esetleg megpróbálkozik az este folyamán ezzel az ősi trükkel. A részeg nők köztudottan könnyebben kaphatók, mint a józanok, mert az alkohol feloldja gátlásaikat. Ő viszont nem akart a dörzsölt csempész prédájául esni – anélkül legalábbis, hogy ura maradna a helyzetnek. Ha lefekszik vele – ami még egyáltalán nem biztos –, akkor azt józanul akarja csinálni és teljes

tudatossággal, hogy irányíthassa az eseményeket. Elvégre csak egyszer adhatja oda valakinek az ártatlanságát. És nagyon szeretné, ha jól sikerülne a dolog – mindkettőjük számára.

– Ugyan, dehogy! Semmi kedvem a vállamon cipelni hazáig! – vonogatta vállát a férfi sértődötten. – Ha nem bírja az italt, ne igya meg! De higgye el nekem, ettől nem fog úgy berúgni, hogy sztriptíz táncba kezdjen az asztal tetején!

– Ez egyáltalán nem vicces, Han! Elvárom magától, hogy vigyázzon rám és megóvjon a szégyentől, ha esetleg elveszíteném a józanságomat! – mondta királynői méltósággal Organa. – Elvégre nem akarok részegen fetrengeni a padlón!

A koréliei nevetésére többen felfigyeltek a környéken, Leia pedig fülig pirult zavarában. Szinte azonnal rájött, hogy túlreagálta a dolgot, még a szokásosnál is jobban. Han most biztosan azt fogja gondolni róla, hogy korábban részegeskedett már, ezért tart ennyire a botrányokozástól. Pedig nem erről van szó. Egyszerűen csak óvatos volt, az alkohollal kapcsolatos negatív tapasztalatai miatt, ami kihozta belőle az elfojtott érzéseit. A rossz kedvét, a lelki fájdalmait, a feldolgozatlan veszteségeit és főként a mélységes magányát.

– Ha nem akar, hát ne tegye! – vigyorgott rá kajánul Solo, kitűnően szórakozva a hölgyön. – Bár, ha jobban belegondolok, igazán fejedelmi látvány lenne...! Aúúh...!

Nem tudta folytatni gúnyolódását, mert a hercegnő keményen oldalba bokszolta, hogy fájdalmas képpel összegörnyedt mellette. De még utána is nevetett, immáron Leiával együtt, aki szégyenlősen eltakarta arcát mindkét kezével.

– Maga mindig ilyen komolytalan? – kérdezte valamivel később a lány, mikor úgy-ahogy visszanyerte az önuralmát. – Vagy csak belőlem akar bolondot csinálni?

– Ahh! Igen és nem.

Han a bordáit tapogatta a mellénye alatt, ellenőrizve, nem repedt-e meg valamelyik az ütéstől. Őszintén meglepte, hogy a gyöngé kezű bakfis ekkorát behúzott neki és nyomban elhatározta, ezentúl visszafogja magát vele szemben. Aki így üt, azt tisztelni kell.

– Ne haragudjon Leia, de időnként olyanokat beszél, hogy komolyan kételkedni kezdek a józanságában.

– Igen? Nahát...! – meresztett rá nagy szemeket a csaj felháborodva. – Képzelve, ezt én is elmondhatnám magáról!

– Íme egy újabb példa arra, hogy mennyire összeillünk! – bólogatott a pilóta megértően.

Leia kételkedve ingatta fejét, aztán megengedett magának egy merész célzást, amivel a férfi szándékainak komolyságát akarta tesztelni. Ha már ilyen jól összejöttek, nem ártana tisztázni, merrefelé haladjon tovább a kapcsolatuk.

– Jó duma, de ez még kevés a lánykéréshez! Nem gondolja?

– Ne aggódjon, bogárkám! Nem vagyok nőszűs fajta! – nevetett jóízűen Solo. Joviálisan átkarolta a vállát és pajzán tekintettel játszani kezdett Organa hajával.

– És ahogy elnézem, maga sem akar férjhez menni! Pláne nem egy olyan rossz hírű anyaszomorítóhoz, mint én!

– Végre van valami, amiben egyetértünk!

A hercegnő keze végigsiklott a férfi combján és barátságosan megveregette térd fölött. Tetszett neki a másik őszintesége és az, hogy nem akar tőle többet, mint amennyit adhat neki az együttlétük során. De házasságot kötni vele? Micsoda ostoba ötlet még rágondolni is! Hogy ő, meg ez a koréliei csavargó...!

Vidám évődésüket a pincérnő visszatérése zavarta meg. A tömegből felbukkanva egyszer csak ott állt mellettük és telepakolt tálcájáról két korsót emelt le gyakorlott mozdulatokkal. A hófehér sörhab majd kibuggyant az öblös üvegpoharakból, amik oldalán az Inorp's Sörgyár színes emblémája futott körbe a ráragasztott elektronikus reklámszalagon, biztatóan villogva.

– Négy kredit lesz! – csicseregte a felszolgáló közömbösen.

Han az oldalzsebében kaparászott az ellenérték után. Végül talált egy megfelelő címletű kredit chipet és az asztalra dobta. A lapocska pillanatok alatt eltűnt a pincérnő kötényében. Amint magukra maradtak, fölemelték poharukat és óvatosan koccintottak, mielőtt belekóstoltak volna a frissen csapolt nedűbe.

– Akkor egészségére, felség!

– Magának is, kapitány!

Az lonei világos kellemesen hideg volt és enyhén fanyar, csöppet sem keserű. Tulajdonképpen egész finom – vélte a hercegnő, nagyokat kortyolva az aranysárga italból. Csak most vette észre, mennyire szomjas és mire észbe kapott, letéve a korsót, már alig maradt valami az alján. Kézfejjével gondosan letörölte szájáról a sörhabot és csodálkozó pillantást vetett Solóra, aki éppen csak megkóstolta az övét.

– Látom, jó huzatja van kiskegyednek! – viccelődött vele a férfi hunyorogva.

– Hoppá! Valahogy lecsúszott! – védekezett a hölgy, szemérmesen lesütve szempilláit.

– Látja, ezért mondtam, hogy vigyázzon rám! Nehogy berúgjak! Nincs gyakorlatom a kocsmázásban és félek, hogy többet fogok inni a kelleténél!

Leia nem volt nagy sörívó. Ő inkább az alkoholmentes koktélokot és gyümölcsleveket kedvelte. A politikai tárgyalásokhoz és diplomáciai küldetésekhez ugyanis elengedhetetlen követelmény a teljes józanság. A koréliei mellett azonban rendjén valónak érezte, hogy ugyanazt igya, amit a másik, megkockáztatva, hogy fejébe száll az alkohol. Ma este úgymint kimenőn van, ahogy Han mondta és végre megengedheti magának, hogy kicsit kirúgjon a hámból. Persze csak mértékkel. Ha nem vigyáz, még elrontja őt a csempész és a végén igazi alvilági nőszemélyt farag belőle, aki otthonosan mozog a csehókban és más kétes hírű lebujszokban. Csak a katonái meg ne tudják!

– Bátorság, Leia! Ha az úrhajó vezetéssel elboldogult, szerintem ez is menni fog magának!

– Mármost, hogy gyakorlott nagyívó legyek? – találgatta a hercegnő szende mosollyal.

– Nem. Hanem, hogy tudja, hol a határ. – magyarázta Solo karba tett kézzel. – És ne lépje át, ha nem akarja!

Leia ezen komolyan elgondolkodott, főleg az elmúlt hetek történései tükrében.

– Maga mellett sűrűn előfordul velem, hogy átlépem a saját határait!

És, hogy kijelentésének nagyobb nyomatókat adjon, gyorsan felhajtotta maradék sörét is, a férfi legnagyobb derűtségére.

– Arról csak maga tehet, szépségem! Én csupán segítek kiélni a lázadó hajlamait!

– Milyen kedves! De most, hogy így mondja, kezdem belátni, sajnos igaza van! – dőlt oda Han oldalához a lány, bánatosan vállára hajtva fejét. – Egész életemben folyton lázadtam a rám kényszerített szabályok és korlátozások ellen. Mert mindig jó kislánynak kellett lennem. Udvariasnak és kifogástalannak, hogy megfeleljek az udvari etikett szigorú szabályainak! És ezt annyira utáltam...!

Megragadta az asztal alatt a kapitány bal kezét és simogatni kezdte, eljátszadózva az ujjaival. Közben azokra a vitákra gondolt, amik a fiatalkori csínytevései miatt robbantak ki a királyi családban nem egy alkalommal. Az anyja többnyire megszidta őt az éretlen viselkedéséért, míg az apja védelmébe vette és türelmesen próbálta elmagyarázni neki, hogy egy hercegnő, akiből egyszer majd uralkodó lesz, nem viselkedhet úgy, mint a többi ember. Neki jobbnak kell lennie náluk. Különbnek, fegyelmezettebbnek, erősebbnek, megfontoltabbnak és főként méltóságteljesebbnek. Így mire Leia Organa felnőtt és szenátor lett belőle, bölcsen megtanulta elfojtani magában a csintalan kölyköt. Egészen mostanáig.

– Mellettem nyugodtan lehet rossz kislány, Leia! – vigasztalta cinkos mosollyal a pilóta.

– És ebben a csehóban nem kell betartania az udvari etikettet! Ígérem, hogy senkinek

nem fogom elmondani, miket művelt az ittlétünk során!

– Azt ajánlom is! – kapta föl buksiját a lány szigorú képpel. – Mert azt hiszem, becsíptem!

Csak most tűnt fel neki, hogy erősödő élmelygést érez a bensőjében. Az alkohol kezdett a fejébe szállni és ettől furcsán bizonytalanná vált körülötte a világ. A közelben mászkáló, hangosan beszélgető fiatalok, a táncteremből átszűrődő elektronikus zene és a torokkaparó füstszag valószínűtlen egyveleggé álltak össze zsibongó elméjében. Koncentrálnia kellett, hogy egyenesen tudjon ülni a férfi mellett, aki ráérősen kortyolgatta italát, ujjáival ütemesen dobolva a hercegnő combján.

– Csípem a becsípett hölgyeket!

– Abban biztos vagyok...! Maga pont ezt szereti bennem, ugye? – kacérkodott vele Organa nevetve. – A csípős modoromat!

– Sok mindent kedvelek magában, Leia! – felelte óvatosan Han. – De főleg azt, amikor megfeledez a rangjáról és önmagát adja, sallangoktól mentesen!

– Akkor ma este csak önmagam fogom adni, tetőtől talpig...! Hukk!

A hercegnő csuklott egyet és meglepetten nézett maga elé.

– De hát most ittam!

A koréliei vigyorogva nyújtotta át neki a saját félig tele korsóját, hogy igyon rá egyet, ő pedig habozás nélkül elfogadta és nagyokat kortyolt a sörből. Ennyit a rangjáról és egyéb sallangjairól. Ha Solo a hétköznapi nőt akarja látni benne, arisztokrata gőg és uralkodói méltóság nélkül, hát megkaphatja! Ő kész odaadni magát neki. Egészen. Tetőtől talpig.

– Na! Ha már ilyen szépen összejöttünk, elmesélhetné mondjuk, mit csinálna a legszívesebben, ha nem lenne háború! – mondta a kapitány, miután sikerült visszaszereznie tőle a majdnem teljesen kiürült korsót.

Leia ide-oda ingatta fejét a zene ritmusát követve és a copfja végével játékosan birizgálni kezdte az arcát, míg fel nem nevetett, akár egy gyerek. Han ebből rögtön tudta, hogy nem szabad többet innia, mert elérte a szalonspiccnek azt a szintjét, ami a legoptimálisabb az elcsábításához. A gátlásai már feloldódtak és kezdett nagyon lazán és közvetlenül viselkedni. Ezzel most ellesz egy darabig. Aztán mielőtt visszatérnének a szállásukra, ismét megitat vele egy korsó sört, hogy maradjon valami a jó hangulatából, mire ágyba fekteti a hölgyet. Ilyen állapotban garantáltan nem fog ellenállni neki, amikor lehámozza róla a bugiját.

– Fogalmam sincs. – legyintett a hercegnő a copfjával. – Valószínűleg azt, amit most. Politikus lennék és szenátor.

– Úgy értem, mit szeretne csinálni, ha nem lenne politikus? Hanem egyszerű emberként élhetné az életét valahol, egy békés bolygón?

Han gyöngéden átkarolta a lányt és megadóan tűrte, hogy az ő állát is megbirizgálja a hajával, amit úgy húzogatót végig az arcán, mint egy borotvapamacsot. Most látta először Leiát illuminált állapotban és felettébb mókásnak találta. Olyan királynőietlennek.

– Ezen sosem gondolkodtam. Miért, maga mit tenne, ha nem fuvarozna az űrhajójával?

– Igazából sosem akartam mást csinálni. Kisgyerek koromtól kezdve pilótának készültem. Ezért jelentkeztem a Flotta Akadémiára, hogy vadászpilóta legyek. Aztán másként alakultak a dolgok.

Hannak eszébe jutottak a fiatalabb évei, amikor még a birodalmi haditengerészetnél szolgált és fényes karrierrel álmodozott. És egyáltalán nem bánta, hogy elbocsátották a szolgálatból. Így legalább most nem kell TIE pilótaként harcolnia a lázadók ellen. Bár valószínűleg amúgy is leszerelt vagy megszökött volna a flottától egy idő után, az egyre erősödő idegenellenességet látva, amit semmiképp sem tudott elfogadni. Az pedig, hogy egy vuki rabszolga életének megmentése miatt kirúgták, tulajdonképpen a legjobb dolog volt, ami csak történhetett vele. Ma már el se tudná képzelni az életét Csubakka nélkül. És

a Falcon nélkül, ami az egyetlen tulajdona, lakása és munkaeszköze évek óta.

– És így akarja leélni az egész életét? – kérdezte Leia elkomolyodva. – Hogy egyik kalandból a másikba csöppen, miközben keresztül–kasul bejárja a galaxist?

A háta mögé dobta copfját, befejezve a vele való játszadozást és addig fészkelődött a padon, míg ő is átkarolta a férfit deréktájon.

– Csak amíg fiatal vagyok és bírom szuflával. Ha sikerül megszédnem magam, valószínűleg visszavonulok a szakmából és veszek egy szép házat valami kellemes éghajlatú bolygón. Ahol békében éldelegélhetek, távol a büntől és mocsoktól.

– Egyedül?

Leia furcsán csillogó szemmel nézett a kapitányra, szinte csüngve ajkain, úgy várta a választ. Lehet, hogy az ital volt az oka, de nagyon tetszett neki, amit hallott. Főleg, mert időnként ő is hasonló terveket dédelgetett magában, a depressziósabb pillanataiban. Ha egyszer majd győz a szövetség, s helyreállt a béke és a rend a galaxisban, alighanem ugyanezt fogja tenni.

– Persze, hogy nem! Lesz mellettem egy jóra való feleség is, meg néhány gyerek! – mondta Solo reménykedve. – De milyen zűrös mostanában az életem, valószínűleg előbb elpatkolok, minthogy ezt megérjem!

A hercegnő erre megsimogatta az arcát és gyöngéd puszt nyomott az ajkára.

– Ne legyen ilyen pesszimista, Han! Szerintem magának nagyon jó érzéke van ahhoz, hogyan maradjon életben!

– Hát igen! Igyekszik az ember! – tréfálkozott a koréliai. – De még nem válaszolt a kérdésemre! Kislány korában mi akart lenni?

– Fúú...! Csak akkor fogom elmondani, ha megígéri, hogy nem fog kinevetni! És nem adja tovább senkinek! Megértette...?

Han ünnepélyesen megígérte, türelmetlenül várva a választ. Aztán mégis elvigyorodott, láthatóan nagyon erőlködve, nehogy megszegje adott szavát és felnevessen a válasz hallatán.

– Nos. Színésznő vagy énekesnő akartam lenni. Aztán egy idő után túltettem magam az álmodozáson és megelégedtem az egyszerű hercegnői szereppel.

– Főszereppel, Leia! – emelte magasra mutatóujját Solo komoly képpel. – A hercegnők nem csupán statiszták az élet színpadán!

– Kedves, hogy ezt mondja. – húzta el száját Organa szárazon.

Érezte, hogy a csempész valamiért roppant mulatságosnak találja a vallomását. Csak azt nem tudta, mi olyan vicces abban, hogy gyerekként filmekben akart szerepelni, meg énekelni szeretett volna? Elvégre a kislányok többsége ugyanerről álmodozik. Meg királykisasszony akar lenni, ha hinni lehet a statisztikáknak. Ez utóbbi legalább bejött neki.

– Ráadásul politikusként is gyakorolhatja a színészi képességeit a tárgyalóasztalnál! – folytatta Han fölöttébb vidoran.

– Ja! Meg énekelhetek a független rendszerek vezetőinek, hogy támogassák a Felkelők Szövetségét és álljanak mellénk a harcban!

Nem bírván megőrizni komolyságukat, mindketten elnevelték magukat, aztán csókolóztak egy kicsit, nem foglalkozva a körülöttük megsűrűsödő tömeggel. A Hullámlovasba még mindig özönlöttek a fiatalok, ahogy egyre jobban beindult a buli és a bár túlsó végében egy kisebb szóváltásra, lökdösődésre, majd verekedésre is sor került időközben. A rendbontókat a kidobóemberek rövid úton szétválasztották és eltávolították a helyiségből, a pincérnők pedig feltakarították utánuk a romokat.

– Egyszer szívesen meghallgatnám, ahogy énekel! – súgta Solo a lány fülébe csábosan.

– Ma este semmiképpen! – tiltakozott a hercegnő szemérmesen és kibontakozott ölelő karjaiból. – Táncolni jöttünk ide vagy már elfelejtette?

– Nem! Felőlem máris mehetünk bugizni, drágám!

Elhagyták a bokszt, nem foglalkozva vele, hogy egy zajos társaság pillanatok alatt elfoglalja a helyüket és kéz a kézben átvágtak a tömegen a táncterem irányába. Az átjáró előtt meg kellett állniuk egy időre, olyan sokan próbáltak átnyomakodni mindkét irányból, de rövidesen megritkult a nép és bejuthattak a túloldali helyiségbe. A csarnok majdnem akkora volt, mint a bár, a túlsó végében korláttal elkerített emelvényel, ahol fekete hangfalak közt hosszú keverőpult állt. Egy borzas hajú lemezlovas nyomatta rajta a zenét, mellette két technikus szabályozta a körbepásztázó színes reflektorokat és a füstgépeket. A parketten ütemesen hullámzó tömeg kavargott a dübörgő elektronikus zenére, önfeledt eksztázisban ugrálva, dülöngélve, lökdösődve és csápolva. Lehetek vagy háromszázan a teremben, csupa bepiált, bagózó, különféle kábítószeres hatású alatt álló, izzadó, magával nem bíró kölyök és ifjú titán, akik lába alatt ütemesen remegett a masszív fémpadló. Kész csoda, hogy nem szakították be a fedélzetet a tombolásukkal.

– Hogy fogunk itt táncolni? – kiáltotta a hercegnő Han fülébe a szinte elviselhetetlen zajban.

Ez rosszabb, mint a filmekben – vélte pesszimistán. Gyakorlatilag kibírhatatlan. Egyszerűen nem értette, mit szeretnek ezen a fiatalok és miért nem képesek valamivel normálisabban szórakozni?

– Úgy, ahogy ők! – mutatta a koréliei sejtelmes vigyorral.

Beljebb nyomakodtak a tömegbe, jobb felé húzódva, mert Solo az emberek feje fölött átkukucskálva észrevett egy zsebkendőnyi szabad helyet a fal közelében. Leia görcsösen kapaszkodva a kezébe próbált utána menni, egyre idegesebben szemlélve a kaotikusan vonaglító emberhordát. Határozottan nem tűnt a számára jó ötletnek itt maradni, s már bánta, hogy táncolni akart a kedvesével. A szülőbolygóján még a legvadabb egyetemi bulik is csupán szolid partik voltak ehhez az eszelős tomboláshoz képest. Alacsony termetét sosem érezte ennél zavaróbbnak, a körülötte nyomakodó hórihorgas, torzonborz fickókat és lányokat figyelve, akik szinte kivétel nélkül mind egy-két fejjel magasabbak voltak nála. Beletelt néhány percbe, mire észrevette, hogy a fiatalok többsége magassarkú cipőt vagy bakancsot hord, azért tornyosulnak föléje.

Megérkeztek a Han által megcélzott területre, ahol a férfi szembefordult vele és mosolyogva átkarolta. A hercegnő valamelyest megkönnyebbülten csimpaszkodott a nyakába és próbált a zene ütemére mozogni, mérsékelt sikerrel. Pedig az egyszerű ritmusok nem követeltek komolyabb tánc tudást tőle, csak valahogy zavarta a fülsiketítő zaj, a villogó fények, a szállongó, torokkaparó füst és az állandó lökdösődés. Remélhetőleg nem fogják kizsebelni, amíg arra koncentrálni, hogy minél kevesebbszer lépjen rá Solo lábára.

– Most megmutathatja, mit tud! – incselkedett vele a pilóta huncut szemmel.

– De hát itt képtelenség táncolni! – kémlelt körbe a hercegnő fancsali képpel. – Ezek csak ugrálnak és lötyögnek!

– Ez a divat! Kövesse a példájukat!

Han sejtette, hogy nem fog tetszeni a lánynak a dühöngő, s titokban örült neki, mert ez azt jelentette, hogy legalább hamar leléphetnek innen és visszatérhetnek a szobájukba. Az ágyban sokkal hatékonyabban tudja majd megtáncoltatni a hölgyet, mint itt.

– Nem erre számítottam! A pokol egyik bugyrában érzem magam! – sóhajtotta Leia és szorosan hozzásimult, mintegy védelmet remélve karjaiban.

– Akkor alkalmazkodjon és váljon a parkett ördögévé!

A hangfalakból dübörgő zene egy röpké másodpercre elhallgatott, hogy egy kísértetiesen hasonló számmal folytatódjon a műsor. Ezúttal énekszó is keveredett az elektronikus muzsikába, valami helyi banda előadásában, amit imádtak a bennszülöttek, mert szinte egy emberként üvöltötték a dalszöveget, vadul csápolva, eszelős tombolással.

A lemezlovas késve beleordított a mikrofonjába, alig érthetően egy prémvadászt emlegetve, ami vagy az együttes neve vagy a slágerük címe lehetett és integetve hergelte a tömeget.

Vadászom én, vadászom rád,
te vagy a nyúl, én a rókad!
Vadászom én, vadászom rád,
főleg ha csókra nyújtod a szád!

Vadászunk mi, mert hajszol a vágy,
nem bírunk magunkkal, hogy leszakad az ágy!
Izzik a tested, csókos a szád,
lerángatom a prémruhá! Igen!

Aztán jött a refrén, amit a kölykök hisztérikusan sikítva ismételték az előadóval együtt, vigyorgó képpel egymás vállába kapaszkodva, s közben úgy ugráltak, mint az örültek.

Vadászom én, a nyuszikákra!
A selymes bundás husikákra!

Bár sok furcsa helyen járt már a galaxisban, a Hullámlovas mégis a legkülönösebbnek tűnt mind közül a hercegnő számára. Egyszerűen nem értette, mi ebben a jó és hogy képesek élvezni a fiatalok ezt a bolondokházát. De legalább valami igazán új élménnyel gazdagodott, ami remélhetőleg nem fog tartós halláskárosodást és egyéb sérüléseket okozni neki. Egy biztos, ezek után soha többet nem vágyik majd a köznép által látogatott szórakozóhelyekre. Az arisztokrácia vérszegény partijai mégiscsak elviselhetőbbek, mint eddig gondolta.

Kíváncsian szemlélte Han arcát, aki csillogó tekintettel méregette és időnként megsimogatta a derekát, izzadó hátát. Nem követték a körülöttük ugrálók szabálytalan mozdulatait, inkább önállóan táncoltak, folyton improvizálva és emiatt időnként egymásnak ütközve. A kapitány megértően tűrte, hogy Leia a lábfejen tapodjon és sűrűn elnézést kérjen az ügyetlensége miatt. Ha nem lett volna olyan szörnyű az egész, még akár élvezték is volna a bulit. Főleg amikor egymáshoz simultak egy–egy pillanatra.

– Egész jól csinálja! – kiáltotta a férfi elismerően és egy kézemeléssel megpörgette maga előtt a hölgyet.

– Ne gúnyolódjon! Ez inkább közelharc kiképzésre hasonlít, mint táncra! – vágott vissza a lány grimaszolva.

Elszántan igyekezett hasznosítani a fiatalon tanult lépéseket, de a kifinomult alderaani stílussal itt nem sokra ment. A feiyai fiatalság mulatozása inkább hasonlított ketrecbe zárt vadak fékevesztett dühöngésére, mint civilizált emberi szórakozásra. Főleg amikor a dübörgő sláger egy elektronikus gitárszóló után ismét megénekelte a tömeget.

Vadászom én, vadászom rád,
űzöm a vadat a prémje után!
Vadászat ez, vadászat jajj,
borulj rám bébi, hogy betakarj!

Szalad a nyúl, mert utána nyúl,
prémet hajszol a vadász úr!
Ártatlan kislány, most jól vigyázz,
elkap téged a prémvadász! Igen!

És újra az az idegesítő refrén következett, amit nem lehetett megállni vigyorgás nélkül. Leia ugyan megpróbálta, alparinak találva a szöveget, de Han kacér mosolyát látva végül ő is nevetni kezdett és a vérében keringő alkohol hatására egy idő után azon kapta magát, hogy együtt éneklie a tömeggel a pajzánságot.

Vadászom én, a nyuszikákra!
A selymes bundás husikákra!

Ha a birodalmi hatóságok értesülnének róla, mi folyik esténként ebben a hodályban, valószínűleg azonnal bezáratnák a helyet az érvényben lévő rendeletek permanens megszegése miatt. És indokaik közt előkelő helyen szerepelne az ifjúság erkölcsös nevelésével összeegyeztethetetlen mondanivalójú dalok szerepeltetése a zenei kínálatban. Ha másért nem, hát a társadalmi normák elleni lázadás miatt biztos lecsuknák az üzemeltetőt – vélte Organa cinikusan. Akkor pedig ezek a srácok is hamar csatlakoznának a felkeléshez. Amennyi erő és lendület van bennük, simán ki tudnának verni egy rohamosztagos különítményt a diszkóból.

A pörgős muzsika után végre egy lassú szám következett, úgymond pihentetőnek, a szerelmesek kedvéért. Ez azonnali összebúzásra készítette a teremben lévő párokat, míg az egyedülállók inkább kimentek a bárba pótolni a folyadékvesztést. Végre lett volna elég hely rendesen mozogni a parketten, erre vissza kell fogniuk magukat – bosszankodott magában Leia. Azért szorosan hozzásimult a korélieihoz és csöppet sem bánta, hogy lassúzhat vele egyet. Hisz olyan jó volt érezni a másik közelségét, testének melegét a fülledt levegőjű helyen, miközben a zene elviselhető mértékűre halkult és a plafonra aggatott lámpák is abbahagyták az idegesítő, szembántó villogást.

– Ez már inkább nekünk való! – súgta Han a hercegnő fülébe bizalmasan.

Gyöngéden végigsimogatta a lány hátát, majd óhatatlanul a csípőjére, onnan pedig a fenekére csúsztak kíváncsi ujjai. Aztán erősen megmarkolta és magához szorította a hölgyet, aki ezúttal csöppet sem tiltakozott a közvetlensége ellen. Sőt, épp ellenkezőleg! Láthatóan élvezte, hogy matatnak rajta és ingerlően megbirizgálta a férfi tarkóját, vállára hajtva fejét.

– Úgy érte, az öregebbeknek?

– Az érettebbeknek! Akiknek már nem kell megjátszaniuk a felnőttet!

– Csak nem magára gondol? – viccelődött vele a fruska negédesen.

– Dehogy! – húzta széles mosolyra száját a csempész. – Én most élem a második gyerekkoromat!

– Le se tagadhatná!

– Maga meg azt, hogy odáig van az ilyen csibészekért, mint én!

– Azért ne bízsa el magát! Még nem ismer igazán engemet!

A hercegnő őszintén csodálta, honnan van ennyi önbizalma a kapitánynak a szerelemben. De nyilván gyakorlat teszi a mestert ezen a téren is, ahogy mondani szokás. Ő messze nem érezte magát elég felkészültnek egy igazi kapcsolathoz és az iskolai tananyag, meg a Thripiótól kapott rengeteg jó tanács ellenére sem tudta, mitévő legyen a későbbiekben. Pedig a szíve egyre hevesebben követelte, hogy nézzen végre szembe az érzéseivel és adja át magát a szenvedélynek. Csak ne félt volna annyira a lehetséges következményektől!

– Majd megismerem! – dörmögte csábítóan Han a fülébe és biztatóan megpaskolta a szűk nadrágba bújtatott popsiját. – Csak lazítson bébi és engedje, hogy fölfedezzem a kis titkait!

A lazításra való tekintettel Leia ezúttal eltekintett tőle, hogy kikérje magának a bizalmasodást és a hátsóján való tapickolást. Inkább viszonzta a gesztust, belemarkolva a férfi fenekébe és kihívóan bámult föl rá, csábosan szétnyíló ajakkal.

– Alig várja már, hogy fölfedezőútra indulhasson rajtam! Igaz?

– Húha! – nyögött fel meglepetten a koréliai, elképedve a reakciójától. – Maga aztán tudja, mitől döglök a vrelt! Imádom, amikor ilyen buja és vadregényes, mint a zeltrosi dzsungel!

A hercegnő pirulva kacagott egyet, mielőtt szájon csókolta volna kedvesét.

– Mondjon még ilyen szépeket és itt helyben letépem magáról a ruhát!

Solo gondosan lefejtette csípőjéről a hölgy kacsóit, amik kezdtek bebújni a ruhája alá és gyöngéd erőszakkal hátrahajlított a Leia karjait, majd erősen átölelte. Tetszett neki az évődésük, de nem örült volna, ha az egyre erotikusabbá váló mókázás közben lecsúszik a nadrágja véletlenül.

– Hmm! Már értem, miért figyelmeztetett, hogy ne hagyjam berúgni! Az alkohol tényleg bizarr dolgokat művel az agytekevénnyel, hölgyem!

– Legközelebb lumot kérjen! Azt jobban bírom!

A lány megadóan tűrte, hogy lefogják és visszacsókolják. Ismét ölelkeztek egy sort, ide-oda lépegetve és lassan körbefordulva tánc közben. Egy magányos reflektor végigpásztázott az andalgó párokon, átmenetileg elvakítva a hercegnőt.

– Őszintén szólva nem erre számítottam! – mondta őszinte csalódással a hangjában. – Azt hittem, valami kulturáltabb helyre megyünk!

– A kultúra csak definíció kérdése! Vannak ennél sokkal furább helyek is a galaxisban!

– Például?

Han erre nem tudott mit válaszolni, pedig erősen törte a fejét, hogy találjon az emlékei közt egy sokkal furábbat a Hullámlovasnál. Még a Csempészek Holdján sem voltak ennyire durvák a bulik, pedig az ottani népek aztán tudtak szórakozni és bajt keverni, hogy sokszor az elsősegélyhelyen meg a legközelebbi fogdában fejeződött be a műsor.

– Passzolok!

Leia megértően mosolygott és egy időre abbahagyták a társalgást. Főleg, mert véget ért a lassú szám és egy másik következett, ha lehet még romantikusabb dalszöveggel kísérvé. Ebben a jó torkú énekesnő szerelemről, vágyról, összebújárásról és forró éjszakáról mesélt, dallamosan bűgő, mély hangján. Körülöttük több pár heves csókolózásba kezdett, mások vadul tapizták egymást és egy lila hajú, sovány csajszi nevetve lehúzta magáról a pólóját, egy szál csipkés melltartóban imbolyogva a pasija előtt.

Nem akarván kimaradni a jóból, Han is lesmárolta a hercegnőt, újra és újra, aki úgy tapadt hozzá, mintha soha többé nem akarna elválni tőle. A romantikus hangulatnak köszönhetően egyre jobban felizzott bennük a vágy egymás iránt. Végül Leia nem bírta tovább és úgy döntött, szabad utat enged a régóta elfojtott ösztöneinek. Elég az vacillálásból, ideje ágyba bújniuk!

– Elfáradtam! Menjünk haza! – mondta bágyadtan, oldalra biccentve fejét.

– Biztos, hogy nem akar még lejtetni egy kicsit? – marasztalta Solo, pusztán az udvariasság kedvéért.

– Hosszú volt a nap. Már alig állok a lábamon!

– Úgy érte, az én lábamon!

– Elnézést!

– Semmi gond. Már egész megszoktam a súlyát...! Akkor induljunk!

Egymást átölelve sétáltak ki a táncteremből, mielőtt a lassú menet véget ért volna és a lemezlovas ismét egy pörgős számmal kezdte vadítani a népet. Átfurakodtak a bár közönségén, a kijárat felé igyekezve. Han úgy döntött, tekintettel a hercegnő vérforraló viselkedésére, nem kell még egy korsó sört megitatnia vele. Előkereste a ruhatári bilétát és futólag ellenőrizte, nem zsebelték-e ki véletlenül, amíg a lány idomainak simogatásával volt elfoglalva. Legnagyobb meglepetésére minden holmija megmaradt, ahogy Leiának is. Senki nem esett nekik véletlenül, nem dörgölöztek hozzájuk gyanús alakok álszent képpel és nem próbálták meg lenyúlni az értékeiket. Azért ez meglepő.

Felsegítette a lányra kabátját, derekára csatolta fegyverövét, gondosan megvizsgálva, nem piszkálták-e meg a pisztolyát, aztán követte Organát kifelé a Hullámlovasból. Az ajtónál szobrozó kidobóemberek furcsállva néztek utánuk, elvégre csak most kezdődött az este és rajtuk kívül senki sem távozott még a szórakozóhelyről. Persze a külföldiek a maguk másféle életritmusával ritkán bírják végigmulatni a Deyer tizennégy órás éjszakáit.

– Na, ide se jövünk vissza többé! – mormolta a kapitány az orra alatt, mikor elindultak fölfelé a lépcsőn.

A nő meghallotta elégedetlen szavait és erősen belekarolt, kifújva tüdejéből a t'bak füstöt. Végre tiszta tengeri levegőt lélegezhetett, aminek párás hidege jólesően csípte az arcbőrét, leszívároga a nyitott feljárón a tutaj belsejébe.

– Azért köszönöm, hogy elhozott, Han! Már kezdtem azt hinni, a birodalmi börtönöknél nincs rosszabb hely a galaxisban!

– Csak Darth Vader meg ne tudja, mert elsápad a maszkja alatt!

Más körülmények között Leia összeborzongott volna a fekete lovag említésére és eszébe jutnak a Halálcsillag börtönében átélt borzalmak. De most valahogy képtelen volt a múlt rémképein merengeni, mert teljesen lefoglalta a gondolat, hogy rövidesen ágyba bújik a koréliaival. A sok gyaloglás Feiyában alaposan kimerítette, mégis úgy érezte, maradt benne annyi erő, hogy lejtessen a fickónak egy sztriptíz táncot a szobájukban. Aztán belevesse magát élete első szexuális élményébe, igazi rossz kislány módjára.

Szóttalanul sétáltak végig az utcákon, leszegve fejüket a változatlanul sűrítő szélben, ami fagyott páracseppeket vágott az arcukba. Rajtuk kívül senki sem járt a szabadban, s ez furcsamód kezdte nyugtalanítani a hercegnőt. Napközben valóságos tömeg bolyongott az uszályokon, éjszaka viszont olyan üresnek és halottnak tűnt Feiya, mint a Hoth hófödte síkságai. Különös hely ez a tutajváros. De az épületekben legalább van rendes fűtés.

Ennek akkor örült igazán, mikor megérkezve a Vidám halacskába végre átjárta vacogó testét az előtérben uralkodó kellemes meleg.

XV.

A Suhanó Cápa nevű magánjacht napnyugta előtt nem sokkal kötött ki Feiya tutajváros keleti 13-as mólójánál. Egyetlen utasa, egy megtermett anomid szürke köpenybe burkolózva sietett föl a fedélzetre, maga után vonszolva súlyos bőröndjét. Hangképző maszkja segítségével váltott néhány szót a hajó fekete bőrű kapitányával, aki megígérte neki, hogy egy helyi napig várni fog rá a kikötőben, készen az azonnali kifutásra. Egy nagy értékű kredit chip gazdát cserélt, aztán az anomid elhagyta a jachtot és elvegyült a főváros forgatagában.

Az egész testét elfedő csuklyás köpenye és hatujjú kesztyűje miatt senki sem figyelt föl Boba Fettre, aki a lemenő nap sápatag fényében egyenesen az úrkikötőnek otthont adó uszály felé vette az irányt. Személyesen akart meggyőződni róla, hogy a Millennium Falcon valóban ott áll és nem egy másik YT-1300-assal tévesztette össze a besúgója a

csészealjat. Mivel sok pénzről van szó, nem árt ellenőrizni az értesülést, amely nyomán idejött. Elvégre nem lenne jó, ha felültetnék és hiába fizetne Duhadnak a hamis információért.

Ahogy lassan besötétedett, Feiya utcái drámai hirtelenséggel kiürültek. A lakosság láthatóan nem szeretett napnyugta után a szabadban ténferegni. Hideg szél fújt az épületek között, folyton belekapva a fejavadászt rejtő vízálló köpenybe, de Boba nem törődött a zord időjárással. Megfordult ő már ennél sokkal pocsekább helyeken is az elmúlt években.

Az úrkikötő főépületébe érve lelassította lépteit, mintha csak egy lenne a folyosón bókászó utasok közül, akik valamelyik menetrend szerinti úrkompra vártak körülötte. Keresett egy kitekintő ablakot, ami a landolótérre nyílt és alaposan szemügyre vette az ott parkoló gépeket. Egyetlen YT-1300-as állt a placcon. A horpadozott burkolata és jellegzetes sérülései alapján kétséget kizáróan Han Solo Millennium Falconja volt az. Boba Fett látta már épp elégszer a csészealjat az elmúlt években ahhoz, hogy biztosan felismerje. Ráadásul a birodalmiaktól nagyon jó minőségű, friss úrfotókat is kapott a járműről még az Executoron.

Sietség nélkül továbbindult, ellátogatva a Bakare és Társa szerelőműhelybe, ahol megkereste a tulajdonost. A főnök a hangárban tartózkodott, tucatnyi emberével és egy YZ-775-ös teherhajón dolgoztak, ami teljesen körbe volt állványozva a fűtött csarnokban. Az anomid rikácsoló hangon arról érdeklődött nála, mikor hozhatja át ide Ostralból az úrhajóját, egy YT-1200-ast, aminek az egyik ionhajtóműve rendetlenkedik. Bakare megtapogatta kidomborodó pocakját és szúrós szemmel méregette az idegent, akihez hasonlót még sosem látott. Majd sajnálkozva közölte, hogy jelenleg eléggé elfoglaltak. Ma éjszaka be kell fejezniük a hangárban álló jármű szerelését, holnap pedig egy YT-1300-as szorul javításra, így leghamarabb holnapután tudják fogadni az anomid gépét. A lény megértően biccentett és csupán annyit mondott, majd jelentkezik. Azzal kísértelt az épületből.

Fett elégedett volt. Nawaal Duhad igazat mondott. Tehát van ideje felkészülni Solo elfogására és csapdát állítani neki a műhelyben. Beszélgetés közben ugyanis lopva felmérte a helyiséget és úgy döntött, csak akkor fog lecsapni a szökevényekre, ha már behozták a Falcont a csarnokba. Így ha bármi rosszul sülné el, nem tudnak bepattanni a hajójukba és egyszerűen odébb állni Feiyából. Ennél tökéletesebb csapdát keresve sem találhatna a csempész számára, mint amibe holnap fog besétálni önszántából az útitársaival együtt.

Keresett egy nyilvános vidkom fülkét a kikötőben és felhívta besúgóját a megadott számon. Nawaal Duhad otthon volt és meglehetősen türelmetlenséggel várta a fejavadász jelentkezését. Az anomid maszkját látva azonban elbizonytalanodott, azt gondolva, téves hívásról lehet szó.

– Megjöttem. Hol találkozunk? – kérdezte köszönés nélkül Fett.

Beletelt néhány másodpercbe, mire az olajos bőrű pasas kapcsolt és megértően biccentett a készülék kamerája felé.

– Maga az, Fett...? Jó! A Mélység Gyöngye Mulatóban. Fél óra múlva. Tudja, hol van?

– Odatalálok.

– Várni fogom.

A fejavadász bontotta a vonalat. Kerekas utazóbőröndjét maga után húzva elsétált az úrkikötő főbejárata közelében lévő turista tájékoztató táblához, aminek enyhén maszatos érintőképernyőjére bökve megjelenítette a tutajváros részletes térképét. Rajta Aurebesh betűkkel tüntették föl a fontosabb intézmények, üzletek és cégek helyét, beleértve a kocsmákat is. A Mélység Gyöngye Mulató két hajónyira volt innen kelet felé, a 8-as számú uszályon. Ha ott végzett, keresnie kell egy motelt, ahol meghúzhatja magát éjszakára és

lehetőleg a leszállópályát is szemmel tarthatja az ablakból. A térkép alapján kézenfekvőnek látszott a Vidám halacska nevű szállót választani, ami a szomszédos tutajon állt, így Boba megjegyezte a pozícióját. Ha rajta lett volna a harci sisakja, egyszerűen készít egy fotót a tábláról vagy rákapcsolódik a helyi információs hálózatra és letölti magának a térképet.

Egy pillanatig tétovázott, azt mérlegelve, nem lenne-e jobb először a szállodába menni, hogy otthagyja a nehéz bőröndöt és utána siessen a mulatóba? De a poggyászban volt a páncélzata és a fegyverei, amik nélkül esélye sem lenne a túlélésre, ha esetleg megtámadnák. Boba Fett pedig az a fajta ember volt, aki sosem válik meg a felszerelésétől. Amióta fejvadászként kereste a kenyerét, még egyszer sem volt tőle karnyújtásnál messzebb a stukkere. És ezen a szokásán nem ma fog változtatni.

Így habozás nélkül elindult a legközelebbi passzázsra át a 8-as uszály felé, maga után vonszolva bőröndjét. Nem számít, milyen nehéz a csomag, el fog bírni vele. A Deyer alacsony gravitációja amúgy is megkönnyítette a dolgát és egy kis cipekedés nem fog ártani neki.

Negyed óra múlva belépett a Mélység Gyöngyébe, ráérősen körbepillantva a t'bak füsttől bűzlő tágas helyiségben. Az emberi és h'nemthe fajú vendégek békésen iszogattak a pultnál és az asztaloknál, unott képpel méregetve a magányos idegent. Nawaal Duhad még nem jött meg, így Fett megtehetette, hogy kiválaszt egy üres asztalt hátul, ahonnan szemmel tarthatja a bejáratot és a háta fedezve van támadás esetén. Kért a csapostól egy korsó Ivaxi szőkét szívószállal és letelepedett a székére. Nem akarta levenni vagy fölhajtani a maszkját ivás közben, nehogy a kocsmatöltelékek rájöjjenek, nem egy anomid bújik meg alatta. Így kénytelen volt a maszk egyik részén bedugni a szívószálat és úgy inni a hideg sört. Kissé nevetséges volt, de mindez nem számított a fejvadásznak. Ha a közelében ülők megtudnák, ki van az álruhában, alighanem rémülten menekülnének előle és vége lenne az inkognitójának.

Tíz perc múlva nyílt az ajtó és belépett rajta a besúgója, kopottas fekete bőrkabátban. Duhad szeme nyugtalanul körbesiklott a helyiségen és megállapodott a hátul ücsörgő anomidon. Céltudatos léptekkel odasietett hozzá és leült vele szemben, háttal a közönségnek.

– Maga az, Fett? – kérdezte halkan a biztonság kedvéért.

A fejvadász kurtán biccentett és kihúzta maszkjából a szívószálat, hogy ne zavarja beszéd közben. Ezüstös-kékes színű szemlencsái mögül nem a pasast figyelte, hanem a kocsmá közönségét. Senki sem viselkedett gyanúsán, tehát feltételezhető, hogy a fickónak nincsenek társai. Ez nem egy csapda, amit neki állítottak. Az úrkikötőben sem Dengar JumpMaster 5000-esét, sem Bossk YV-666-os teherhajóját nem látta korábban. Róluk feltételezte elsősorban, hogy képesek lennének az életére törni azok után, hogy korábban keresztbe tett nekik.

– A fizetsége. – mondta tömören.

A köpenye egyik zsebébe nyúlt és elővett néhány nagy értékű kredit chipet. A hat ujjú kesztyű miatt kissé ügyetlenül az asztalra tette a pénzt és odacsúsztatta Duhadnak. Az olajos bőrű pasas boldogan elvette jutalmát, ellenőrizve a chippek összértékét, hogy annyi-e, amennyiben megállapodtak, majd fürgén zsebre tette őket. Láthatóan máris jobban érezte magát, de mohóságában többet akart kicsikarni a fejvadásztól a szökevényekért cserébe.

– Egész nap Solo nyomában koslattam a városban. Ha kíváncsi rá, merre járt és mit csinált, némi plusz pénzért szívesen elmondom magának.

Boba Fett nem lepődött meg az ajánlatán. Természetesen nem érdekelte, mit csinált Feiyában a koréliei, az viszont igen, hogy jelenleg hol tartózkodik. Ha a csempész elkövette azt a hibát, hogy éjszakára valamelyik hotelben szállt meg, ahelyett, hogy a jóval

biztonságosabb hajóján maradt volna, nem fog holnapig várni. Még ma éjjel rátöri az ajtót és foglyul ejti a pasast.

– Csak azt akarom tudni, hol tölti az éjszakát. – vett elő néhány újabb kreditet a zsebéből célzatosan.

– Gondolom az úrhajóján.

Nawaal bizonytalannak látszott és a fejedő ezt azonnal észrevette. A fickó megtörölte izzadó homlokát és idegességét palástolandó a kabátja szárával játszott az asztal alatt.

– Gondolja vagy tudja? – kérdezte lényegre törően Fett. A hangképző maszkja alaposan eltorzította beszédét, mégis érezhető volt benne a gyanakvás.

– Tudom. Én legalábbis nem láttam, hogy kivett volna egy szobát valahol. – felelte ártatlan képpel Duhad. Aztán gyorsan lesütötte szemét, ügyetlenül próbálva titkolni zavarát.

A fejedő sejtette, hogy valami nem stimmel, mert a fickó gesztusai árulkodóbbak voltak egy holografikus óriásplakátnál. Ez a srác olyan zöldfűlű, hogy sose lenne belőle jó szerencsejátékos. Csak azt nem tudta, miért próbálja félrevezetni az ügyetlen szövegével.

– Rendben.

Boba Fett odacsúsztatta neki a chipeket. Úgy tett, mintha nem vette volna észre Nawaal reakcióit. Valószínűleg nem biztos benne a pasas, hol tölti az éjszakát Solo és nem akarja ezt bevallani, attól tartva, hogy akkor nem kapja meg a pénzét. Végül is nincs jelentősége a dolognak. Ő már eldöntötte, hogy holnap fog lecsapni a koréllaira. Főleg fáradtság lenne azzal töltenie az éjszakát, hogy végigjárja a város összes szálláshelyét és pocsékolja a pénzét a személyzet megvesztegetésére, próbálva információt kicsikarni belőlük.

– Mikor akarja elkapni őket? – kérdezte megkönnyebbülten Duhad, miután eltüntette a krediteket a zsebében.

– Ha már nekilátnak megjavítani a hajójuk hiperhajtóművét. Akkor nem fognak tudni elmenekülni.

Fett nem mondott többet, de Nawaalnak láthatóan ennyi is elég volt. Megértően biccentett, próbálva profinak látszani. Az erőlködése annyira amatőr volt, hogy a fejedő elmosolyodott a maszkja alatt.

– Értem. Akkor holnap távol tartom magam a műhelytől. Nem szeretnék lövöldözésbe keveredni.

– Ne csináljon semmi szokatlant, amivel felkelti mások érdeklődését. Csak tegye a dolgát és ne izguljon. Ha minden jól megy, nem lesz lövöldözés. – mondta kifejezéstelen hangon Boba, befejezettnek tekintve a társalgást.

Rövid szünet után Nawaal megértette, hogy vége a csevegésnek. Kurtán intett, mielőtt fölállt volna az asztaltól. Láthatóan alig várta már, hogy elpárologhasson a kifürkészhetetlen anomid közeléből.

– Rendben. Akkor én megyek. Sok szerencsét a vadászathoz!

Fett nem szólt semmit. Mozdulatlanul ülve figyelte, ahogy a pasas távozik a csehóból, majd a legnagyobb nyugalommal visszadugta a szívószálat a maszkja nyílásába és megitta maradék sörét.

Öt perccel később fogta az utazóbőröndjét és elhagyta a Mélység Gyöngye Mulatót. Egyenesen a Vidám halacskához sétált a dermesztő éjszakában. Kivett egy szobát, nyomtatékosan olyat kérve a sovány portásnőtől, amelyiknek az ablakai az úrkikötőre néznek. Majd fölment a lifttel az ötödik emeletre és belépett az 55-ös számú ajtón. Út közben senkivel sem találkozott. A szálloda meglehetősen elhagyatottnak tűnt ezen a kései órán.

A függöny résén kipillantva elégedetten vette tudomásul, hogy pont rálát a leszállópályán parkoló Millennium Falconra, aminek horpadozott burkolatát szépen kivilágították a körben elhelyezkedő reflektorok. A csészealj körül mozgásnak semmi jele. A rámpája leeresztve, csak a helyzetjelző fényei vannak bekapcsolva. Az elsötétített pilótafülkében senki sem tartózkodik. A koréliei láthatóan teljes biztonságban érzi magát.

Az egyik kontúrszéket nyomban az ajtókilincs alá támasztotta a biztonság kedvéért. Ha bárki megpróbálna betörni hozzá, ne legyen könnyű dolga. Majd előszedte mandalori páncélját és fegyvereit a bőröndjéből. Megszabadult anomid áruhájától, s felöltözött a harci szerelésébe, hogy szükség esetén bármikor készen álljon az indulásra. Aztán kivett a csomagjai közül egy ételcsomagot és komótosan nekilátott egyszerű, de tápláló vacsorájának.

Hosszú lesz az éjszaka ezen a planétán, ahol huszonnyolc óráig tart egy nap. De ő tud várni. Legalább kialudhatja magát reggelig, mert amióta felébredt az Ionén Duhad HoloNet hívására, nem volt lehetősége pihenni és már igencsak fáradtnak érezte magát. Sajnos ilyen egy fejevadász élete. Sosem tudhatja, hol hajtja álomra a fejét és mikor kell idő előtt kipattannia az ágyból.

XVI.

A hallban élénk diskurzus fogadta Hant és Leiát a pultnál, ahol egy csapat togruta turista vitatkozott a portásnővel és egy ezüstszerű droiddal valamiről. A prémes nagykabátot viselő, narancsszín bőrű ragadozó humanoidok önjáró bőröndök társaságában érkeztek az űrkikötőből és a szobabeosztásuk miatt perlekedtek.

Feltűnés nélkül elosontak mellettük, gyorsan beszállva a liftbe és amint becsukódott az ajtó, hevesen átölelték egymást. Annyira spontán volt ez a gesztus és annyira egyszerre reagáltak mindketten, hogy Leiának elakadt a lélegzete izgalmaiban. Szorosan odabújt a férfihez, széles vállára hajtva fejét. Han máris a száját kereste, türelmetlenül simogatva a lány kapucnis fejét, s miután elcuppant a csók, hozzádörgölte hideg orrát az övéhez.

– Remélem maradt még benned elég erő...! – suttogta talányosan.

– Az attól függ, mit akar csinálni, kapitányom! – válaszolt a hölgy elfogódottan.

Mostanra kiszállt fejéből az alkoholgőz és teljesen visszanyerte józanságát. A korábban érzett eufória mégis megmaradt benne, sőt tovább fokozódott, a vérében pezsgő hormonoknak köszönhetően.

– Csak azt, amit elvár egy férfitól!

– Az jó lesz! Én benne vagyok!

Han azonnal értette, mire gondol a nő. Nem folytatta a szövegelést, hanem vadul lesmárolta őt és szelíden a liftszekrény hátsó falához nyomta remegő testét. Férfias határozottsággal, de nem tolakodóan. A fruska felnyögött meglepetésében, ám eszébe se jutott tiltakozni. Ezúttal kifejezetten kedvére való volt a macsó bánásmód.

Csak akkor hagyták abba az önfeledt csókolózást, mikor a felvonó enyhe zökkenéssel megállt a legfelső emeleten és kinyílt az ajtó.

– Jöjjön! – ragadta kézen a levegőért kapkodó bakfist Solo és maga után húzta a néptelen folyosóra.

Miután beléptek a szobájukba és lehámozták magukról a kabátot, Leia elborzadva ismerte föl, mennyire bűzlenek mindketten a t'bak füsttől. Nem csupán a ruhájuk, de főleg a haja, amit alig pár órája mosott meg. Ilyen állapotban nem fog tudni lefeküdni, elvégre érzékeny orra volt és rosszul érezte magát a torokkaparó szag miatt. Máris megbánta, hogy nem maradtak inkább a szállóban estére.

– Csupa füstszagú lettem! Újra meg kell fürödnöm, Han! – mondta bágyadtan, tétova mozdulatokkal kibújva átizzadt pulóveréből.

A koréiai kilesett a függönyön az éjszakába, majd fogta az egyik kontúrszéket és támlájával az ajtókilincs alá támasztotta. Ha valaki hívatlanul akarna bejönni, ne tudja olyan könnyen rájuk törni az ajtót. Lecsatolta fegyverövét és az asztalra dobta, előhúzza tokjából a pisztolyát. Rövid mérlegelés után a franciaágy bal oldalán lévő szekrénykére tette, karnyújtásnyi távolságba.

– Jó. Addig keresek valami andalító muzsikát. – mosolyodott el, az előtte vetkőző leányzót figyelve elégedetten. – Ha szeretné, hogy megmossam a hátát, kiáltson nyugodtan!

– Méltányolom a segítőkészségét, de talán majd egy másik alkalommal! – tapogatta meg a radiátoron sorakozó ruháit Organa. Meglepően gyorsan száradtak a fűtés miatt, így rögtön leszedegette őket és mindent bepakolt a beépített szekrénybe. Aztán fogta törölközőjét és elvonult tisztálkodni.

Más dolga nem lévén, Solo letelepedett a holografikus kivetítő elé és bekapcsolta a készüléket. Keresett egy könnyűzenei műsort, amiben kevésbé fültépő dalok szóltak, mint a Hullámlovas tánctermeiben, majd hanyatt dőlt a fotelben és enerváltan figyelte az egymást követő három dimenziós videoklipeket.

Lelki szemei előtt azonban egyre csak a hercegnő bájos arca és hamvas bőre lebegett, minden más dolgot kisöpörve felajzott tudatából. A finom csókjainak, könnyű cirógatásának és szenvedélyes ölelésének emlékei szinte bizsergették az agyát, izgatott dobogásra készítette szívét. Csakhogy eljutottak ideig! Ma este végre övé lesz a lány és zavartalanul megszeretgetheti karcsú testét. Az élet határozottan szépnek tűnt ebben a pillanatban a számára.

Ő a maga részéről mindent megtett, hogy Leia ellazuljon és jól érezze magát a társaságában. Bár a szórakozóhely nem a legjobb választásnak bizonyult utólag, azért érdemes volt csörögniük egyet a parketten. Kellemesen elszórakoztatták egymást, ittak egy kis búfelejtőt és immáron mindketten készen álltak a légyottra. Azaz mégsem. El ne felejtse kikészíteni az óvszert!

Fölpattant, kabátja belső zsebéből előhalászta a Falconról hozott csomagot és a stukkere mellé tette a szekrényre. Íme két fontos dolog, amire egy magamfajta fickónak szüksége van akció közben – humorizált magában a csempész, a tenyerét dörzsölgetve. Végre kettesben lehet Leiával, Csubi és a kelekótya droid nélkül. A Deyeren hosszúak az éjszakák. Böven lesz idejük mindenre és utána még ki is alhatják magukat, mielőtt fölkelne a nap.

Eszébe jutott, hogy a biztonság kedvéért fölhívja rádión a vukit, megkérdezni, minden rendben van-e a hajón, de aztán letett róla. Az első tisztje valószínűleg alszik már, Thripióra bízva az örökösödést, övele viszont nem akar diskurálni. Ha bármi történne, úgyis hívni fogják. Inkább visszaült a székbe és csizmás lábát kényelmesen föltéve az asztalra, karba tett kézzel hallgatta a könnyűzenei számokat.

Épp az a sláger kezdődött el a projektoron, amitől annyira őrjöngött a közönség a Hullámlovasban, mikor nyílt a fürdőszoba ajtaja és a hercegnő óvakodott elő a kicsapó gőzfelhőből, egy szál fehér törölközőbe csavarva. Kibontott haja vizesen lógott a vállaira, kezében hozta levetett ruháit.

– Kész vagyok! – csüccsent le az ágy szélére fáradtan. Kíváncsi pillantást vetett a villódzó videoklipre, majd a szótlanul vetkőzni kezdő Hanra és azon tűnődött, hogy innia kellett volna még egy pohár sört, mielőtt eljönnek a szórakozóhelyről. Akkor talán kevésbé izgulna a mai este miatt. Még az is megfordult a fejében, hogy felhozat egy üveg bort a szállodai személyzettel, de aztán inkább letett az ötletéről. Most muszáj józannak maradnia.

– Mindjárt jövök! – ígérte a koréiai, majd sietve elvonult tusolni.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, Organa felpattant, ledobta vizes törölközőjét és gyorsan felöltözött, tiszta alsóneműbe bújva, mielőtt leült volna haját szárítani. És egyszerre azon kapta magát, hogy halkan dudorásza a szobát betöltő sláger refrénjét a projektoron mókásan ugráló énekessel együtt.

– Vadászom én, a nyuszikákra! A selymes bundás husikákra!

Egész jó ez a dal, a szókimondó szövege ellenére. És milyen találó, már ami az ő helyzetét illeti! Te jó ég, ma este én vagyok a nyúl! – gondolta a lány, megborzongva az izgalomtól. És a vadász nagyon készülődik, hogy puskvégre kapjon! Elnevette magát a komolytalan felismeréstől, de amikor a nagy franciaágy felé pillantott és meglátta a szekrényen a lézerpisztolyt, meg az odakészített óvszeres csomagot, torkán akadt a vidámság. A koréiai mindenre gondolt, egyetlen percre sem feledkezve meg róla, hogy tulajdonképpen szökésben vannak és bujkálniuk kell a hatóságok elől. Furcsa mód a hercegnő számára mindez csak még izgalmasabbá tette a mai estét. A romantikus kalandfilmekben vannak ilyen kötelező fordulatok, hogy a főhős meg a főhősnő két akciójelenet között találnak időt egy kis hancúrozásra is. Sosem remélte volna, hogy egyszer az ő életében is megtörténhet ilyesmi.

A klip végén kiírták az együttes nevét és a dal címét. A Túlérett csecsemők Prémvadász című száma harmadik hete vezette az anoati slágerlistát. Komolytalan banda, de egyértelműen népszerűek a helyi fiatalság körében.

A következő számot figyelve bekapcsolta a hajszárítót és nekilátott rendbe tenni hosszú loboncát, ma már másodjára, hogy elfogadhatóan nézzen ki tetőtől talpig. Igyekeznie kell, mert Solo mindjárt betoppan a szobába!

Mosakodás közben Leia tucatnyi lehetőséget lefuttatott az agyában, mit és hogy kéne csinálnia ma éjjel. Adja oda magát a férfinak azonnal vagy keresse magát egy kicsit, mielőtt beadná a derekát? Bújjon be a takaró alá szemérmesen vagy heveredjen valami csábító pózba az ágyon? Hagyja, hogy levetkőztesse a férfi vagy inkább lejtessen neki sztriptíztáncot? Legyen felkapcsolva a villany vagy boruljon jótékony sötétség a szobára? Viselkedjen félénken és tartózkodóan vagy legyen bátor és kezdeményező? Saját tapasztalatok híján csak a filmekben látottakra, regényekben olvasottakra és a Wintertől hallottakra támaszkodhatott, akivel többször beszélgettek ilyesmikről bizalmasan, még az Alderaanon. És őszintén szólva nagyon hiányzott most neki a legjobb barátnője társasága, akivel fiatal korában nyugodtan megvitathatta az efféle ügyeket is, nem csak a politikát.

Nem tudván egyértelműen dönteni számos részletkérdésben, végül annyira ideges lett, hogy belátta, ezúttal okosabb nem ragaszkodni egyik tervéhez sem. Inkább hagyni fogja menni az eseményeket a maguk útján. Solo tapasztalt férfi. Okosabb, ha átengedi neki az irányítást és alkalmazkodva hozzá, tanulékony szeretőként igyekszik megszerezni a gyakorlatot az ágyban. Mivel számításai szerint még három–négy szabvány nap volt hátra a havivérzéséig, úgy vélte, a nem kívánt terhességtől nem kell tartania pillanatnyilag. Kár, hogy nem volt lehetősége végighallgatni Thripio terjengős dumáját tegnap a pilótafülkében, mert a fogamzásgátlással kapcsolatos ismeretei így eléggé hiányosak maradtak. De most már késő lenne segítségért szaladni a robothoz. Mint oly sokszor az életben, ezúttal is önállóan kell boldogulnia és remélni a legjobbakat.

Negyed órával később még mindig a hajával küzdött, mikor Han felbukkant a fürdőből, vizes frizurával, derekán a törölközőjével. Leia nem hallotta, hogy jön, mert hangosan zúgott a füle mellett a hajszárító, mégis megérezte valahogy a közelségét.

– Segíthetek? – állt oda háta mögé a férfi, póre vállaira téve kezét.

– Örömmel venném! – adta át neki a készüléket a lány boldogan.

Ahhoz képest, hogy általában milyen önző szokott lenni, az utóbbi időben egyre többször figyelt fel arra, mennyire segítőkész és önzetlen vele szemben Solo. Gáláns úriembernek ugyan továbbra sem lehetne nevezni, de egyértelműen javult valamit a

modora. Együttműködőbb lett, szívélyesebb és főképp elviselhetőbb. Vajon csak azért viselkedik így, hogy elcsábítsa és megszerezze őt vagy tényleg kezd jobb emberré válni? Valahogy meg kéne győződnie erről, mielőtt elkötelezi magát mellette és nyíltan felvállalja a világ előtt, hogy egy törvényen kívüli csirkefogóval jár.

Türelmesen üldögélve hagyta, hogy a férfi megszárítsa a haját, s közben a holovetítőn pergő klipeket figyelve azon agyalt, miként deríthetné ki az igazságot. Az elmúlt két hétben jobban megismerte Hant, mint az azt megelőző három évben összesen. És látnia kellett, milyen bonyolult jellem. Alapvetően jó ember, akit a világ gonoszságai és igazságtalanságai kényszerítenek rossz tettekre, miként oly sokakat a számos bajtól szenvedő galaxisban. Ebből a szempontból hasonlított Leiára, hisz ő is több erkölcsileg kifogásolható dolgot művelt már a szövetség tagjaként. Embereket ölt, még ha önvédelemből is. Fellázadt a törvényes uralkodó és a birodalmat irányító kormányzat ellen. Politikai összeesküvésekben, gazdasági bűncselekményekben, partizán akciókban vett részt. Kémkedett a központi hatalom ellen és ott ártott neki, ahol csak tudott. Nem csupán szervezte és a háttérből irányította az akciókat, de személyesen is cselekedett, valahányszor úgy hozta a szükség. Az elkövetett bűneinek a töredékéért is halálra ítélnék, ha újra elfognák és nem sok mindent hozhatna föl a mentségére. Hacsak nem azt, hogy helyesnek érzi tetteit az elnyomókkal szemben vívott küzdelme érdekében.

Sajnos azonban bármennyire törte a fejét, nem tudott kitalálni semmi biztos módszert, amivel egyértelműen kideríthetné, megbízhat-e Han Solóban, ha neki adja a szívét? A kapcsolatuknak nagyon rossz vége is lehet, amennyiben a koréliek csak játszik vele. Mi lesz, ha dobni fogja őt, miután kedvére kiszórakozta magát? Vagy kiderül, hogy nem képesek huzamosabb ideig békében megférni egymás mellett és elviselhetetlennek találják a másikat?

Organa tudta magáról, hogy rettentően feldühödne, ha faképnél hagyná a férfi és valószínűleg örökre meggyülné őt. Talán nem bántaná tetteit, de az biztos, hogy megszakítana vele minden kapcsolatot és gondoskodna róla, hogy a felkelők se álljanak vele szóba soha többé. Ha pedig kitudódik az ügy, a birodalom habozás nélkül fel fogja használni az esetet a propaganda háborújában a lázadók ellen.

Amióta megsemmisítették a Halálcsillagot, a galaktikus média a császári titkosszolgálat nyomására folyamatosan szapulta Leiát és a szövetség többi vezetőjét. Őt például mindennek lefestették már a hírműsorokban, árulónak, terroristának, kegyetlen tömeggyilkosnak, sötét lelkű gazembernek, sőt köztörvényes bűnözőnek titulálva. Egy dühöngő fúriának, aki romlást hozott a szülőbolygójára, visszaélt a szenátori kinevezésével és saját bűnszövetkezetet alapított, hogy pusztítson, raboljon és destabilizálja a galaxist. A lázadókat ennek megfelelően úgy kezelték, mint a kalózokat, maffiózókat és csempészeket, sőt ha lehet, még annál is rosszabbul. A médiában soha nem beszéltek felkelésről, a császár és talpnyalói által elkövetett igazságtalanságokról, bűnökről. Csak a terrorizmusról, amit gyökerestül ki kell irtani a közjó érdekében. Mintha nem lázadtak volna fel az elmúlt években bolygók tucatjai, sőt egész csillaghalmazok az elnyomás ellen és nem terjedt volna ki a polgárháború mostanra a galaxis nagy részére.

Leiát mégis az háborította fel a leginkább, amikor tudomására jutott, hogy a csillagközi bulvársajtóban mindenféle pletykák jelennek meg az ő állítólagos szexuális életéről, szabadosságáról és erkölcstelenségéről. A perverzióiról, miszerint válogatás nélkül lefekszik a bűnöző cimboráival és nem csak az emberi hímekeket szereti, de a különféle idegen fajú lényekkel is hajlandó fajtalanzkodni. A fantáziadús történetek alátámasztására a Birodalmi Hírszerző Hivatal dezinformációs részlege különféle fotókat, sőt videókat hamisított és juttatott el a sajtóhoz, amiken nyilvánosan meztelenkedik, szodomazochista játékokban, csoportszexben vesz részt és mindenféle gusztustalanságokat művel.

Organa látott néhány felvételt ezek közül hónapokkal ezelőtt – amiket a Szövetségi Hírszerző Szolgálat vezetője, Vernan tábornok adott át neki, miután az elemzők kimutatták rajtuk a digitális utómunkák nyomait – és valósággal rosszul lett tőlük. Nem azért, mert annyira élethűek voltak, hisz látott ő már pornófilmeket serdülő korában, egyes fiú barátainak köszönhetően. Hanem mert tudta, hogy a barátai, katonái, ismerősei is hozzájuthatnak az anyagokhoz, nem beszélve a leendő szövetségeseikről és támogatóikról. Vajon mit fognak gondolni róla ezek után? És hogy magyarázza el nekik, hogy ő nem olyan...?

Még most is megborzongott, ha eszébe jutottak azok az alkalmak, amikor észrevette az emberei, tárgyalópartnerei szemében a sanda villanást, ahogy őt méricskélük, mint valami romlott kurvát. Bár sok gonoszságot, brutális embertelenséget látott, sőt szenvedett már el a császáriaktól, mégis nehezen tudta elhinni, hogy képesek ilyen aljas módon bemocskolni őt. Azzal pedig végképp nem tudott mit kezdeni, hogy a közvélemény-kutatások szerint sokan el is hiszik ezeket a hazugságokat és jót csámcsognak a szaftos beszámolókon az ő viselt dolgairól.

A Felkelők Szövetségének sok munkájába és pénzébe került, hogy leleplezze az efféle hamisításokat, megtalálja a pornófilmek elkészítésével megbízott vállalkozásokat, valamint a hasonmásokat, akik ezekben szerepeltek. Majd hatékony ellenpropagandába kezdjen a vezetőinek becsülete és a szándékaik tisztasága védelmében. Mégis úgy tűnt, reménytelen küzdelmet folytatnak a mocskolódás és szűnni nem akaró hazugságögon ellen, ami minden kommunikációs csatornán keresztül ömlött a civil lakosságra. Talán ennek is volt köszönhető, hogy Leia egyáltalán nem sietett intim kapcsolatba bonyolódni senkivel a felkelők közül. Nem akart tápot adni a pletykáknak, hogy legalább azok előtt megmaradjon a tekintélye, akik személyesen ismerik őt.

Mostanáig úgy őrizgette a szüzességét, mintha valami bizonyíték lenne, amit később felmutathat az ártatlansága védelmében. Bár a gondolat, hogy a szűzhártyáját mutogassa a médiában, ideges vihogást váltott ki belőle, valahányszor elképzelte az ominózus jelenetet. Hát igen, az ilyen vádak ellen nehéz szemléletes bizonyítékot szolgáltatni. Pontosabban nem illik.

– Kész vagyok. – kapcsolta ki a hajszárítót Han, félbeszakítva a hercegnő elmélkedését. Letette a készüléket az asztalra és két kézzel gyöngéden megsimogatta a lány fejét. Mintha csak ellenőrizné, rendesen megszáradt-e mindenhol a frizurája.

– Köszönöm!

Leia felélénkült, kiegyenesedve kényelmes székében. Nekilátott a fésülködésnek, aztán gondosan befonta haját úgy, ahogy korábban volt, egyetlen vastag copfba. Közben elkerülhetetlenül ásított egy nagyot, megfélekezve róla, hogy tenyerével eltakarja száját. Han szerencsére nem látta a királyi sarjhoz illetlen viselkedést, mert azzal volt elfoglalva, hogy bepakolja levetett ruháit a szekrénybe. A koréliei nem öltözött fel, megelégedve a derekára csavart törölközővel. Mint aki biztos abban, hogy nem lesz szüksége ma éjszaka az alsógatyájára.

– Nekem is vizes a hajam. Megszáritaná, felség? – érdeklődött kisvártatva, csípőre tett kézzel megállva a hölgy mellett.

– Persze. Miért ne?

Organa föl pattant és átengedte a széket Solónak. Sok éve már annak, hogy valaki haját kellett megszárítani a palotában – az anyja volt az – és kellemes meglepetésként érte a pilóta ajánlata. Határozottan erotikus élmény volt odaállni mögé a lenge alsóneműjében és az ujjával beletúrni a másik rövidre nyírt, barna hajába, miközben a készülékkel fújatja rá a forró levegőt. Felülről kényelmesen rálátott a férfi meztelen felsőtestére, izmos vállaira és kidomborodó mellkasára. Annyira jól nézett ki az egy szál törölközőjében, hogy Leiának erővel kellett elvonnia róla a figyelmét és a hajszárításra

koncentrálni inkább. Újra és újra emlékeztette magát, hogy jól nevelt hölgyként nem kezdeményezhet, hanem türelmesen meg kell várnia, míg Han rámozdul. De, hogy ez mikor fog bekövetkezni és hogyan, arról fogalma sem volt. Ő mindenesetre készen állt elfogadni a közeledését, izgatottan dobogó szívvel és csókra szomjazó szájjal.

Amint végzett a munkájával, letette a gépet és ismét ásított egy nagyot. Ezt már észrevette a csempész, s úgy tett, mintha meglepődne rajta.

– Csak nem álmos?

– De. Egy kicsit. Régóta talpon vagyok. Ideje aludnom egyet.

A hercegnő valóban elfáradt a hosszú nap végére. Ugyanakkor biztos volt benne, hogy simán bírni fogja még egy darabig, ha szexre kerül a sor. Ezt persze nem mondta ki, mert nem akarta nyíltan biztatni Solót. Thripio udvarlási tanácsait követve bölcsen eldöntötte, hogy úgy alakítja a körülményeket, mintha ő csupán engedne a közeledésének. A droid adatbázisa szerint a férfiak szeretik azt hinni, hogy ők irányítanak és imádják meghódítani a kiszemelt nőt. Leia pedig – jó politikus lévén – meg akarta adni Hannak ezt az örömet.

Nem lévén más dolga, ráérősen a franciaágyhoz sétált és lefeküdt a jobb oldalára, lassan magára húzva a takarót. Fél szemmel közben a hálótársát figyelte, aki szó nélkül kikapcsolta a holovetítőt és leoltotta a villanyt a szobában.

Hirtelen borult rájuk a sötétség, óvón beburkolva őket. Beletelt néhány percbe, mire a szemük megszokta a függönyökön keresztül beszűrődő halovány derengést, a tutajváros éjszakai fényeit. Leia hallotta, hogy a férfi csöndben odamászik mellé a fekhely bal oldalára. Valamit matatott, mielőtt betakarózott volna. Felé fordult, jobb keze kúszni kezdett a lány irányába és érzéki mozdulattal a hasára csúszott.

– Azért itt mégiscsak kényelmesebb, mint a Falcon kabinjában! Ugye? – kérdezte a kapitány halkán, barátságosan.

– Igen.

Leia meg se moccant, lehunyta szemmel tűrve, hogy azok a kíváncsi ujjak végigsimogassák meztelen hasát, majd fölfelé induljanak, a melltartóba bújtatott kebleire. Úgy, ahogy korábban az úrhajó fedélzetén tették nem egy alkalommal. Most mégis teljesen más érzést keltett benne a dolog. Főként azért, mert nem feszélyezte a helyzet, hisz végre kettesben voltak, zavartalan körülmények között. És nem kellett attól tartania, hogy bárki rájuk nyitja az ajtót vagy meghallja önfeledt sóhajait.

Egész testét előntötte a feszült várakozás, ahogy Han közelebb húzódott hozzá a takaró alatt és átkarolta. Végül a lány nem bírta tovább a tétlenséget és gyorsan az oldalára fordult, odabújva hozzá. Átölelték egymást, a szájuk összeért, óvatos puszkolásba kezdve. Leia csupán ekkor vette észre, hogy a pasas megszabadult a derekára csavart vizes törölközőtől az előbb. Azaz nem maradt rajta semmi. Húha!

– A liftben elkezdünk valamit. – mondta Solo kisvártatva. – Nem akarja folytatni?

– De! Nagyon is! – súgta rekedtes hangon a hölgy.

Kis kacsója türelmetlen mohósággal szánkázott végig a meztelen férfitestén, olyan helyekre tévedve, ahová korábban egyszer sem merészkedett. Válasza megnyugtatta a koréllait, az érintése pedig alaposan felajzotta. Úgy tűnik, a hercegnő végre feladta az ellenállást vele szemben és készen áll a szeretkezésre. Már csak az alsóneműt kell lehámoznia róla, de persze nem azonnal. Előbb csókolóznak egy kicsit és simogatják egymást, hogy kellően felhevüljenek a vágytól. Hannak volt már dolga szűz nővel, így tudta, nem szabad siettetnie a dolgokat. Elég időt kell hagyni a csajnak, hogy felizguljon és készen álljon a behatolásra.

Leia azonban meglepően forróvérűnek bizonyult most, hogy végre elszánta magát az aktusra. Szinte már görcsösen szorongatta, ölelgette, főleg miután a férfi felkönyökölve fölé került, félig ráfeküdvé. Szenvedélyes csókjai, elfúló nyüszítései vad türelmetlenségről árulkodtak és teljes odaadásról. Han alig győzte tartani vele a tempót.

– Örülök neki! – sóhajtott végül a kapitány elfúló lélegzettel, mikor rövid szünetet tartottak smárolás közben.

Felkönyökölt, hogy ne nyomja le a lány mellkasát, aki résnyire nyitott szájjal pihegett alatta. Egymás szemébe néztek a félhomályban. Organa arcán feszült figyelem ült, ahogy várakozón méregette fölé hajló kedvesét. Két kezével a férfi hátát, erős karjait simogatta folyamatosan, időnként könnyedén belekarmolva bőrbe vékonyka ujjával. Jó volt érezni magán a másik súlyát, testének kellemes melegét a takaró alatt, ahogy elhelyezkedett a lábai között. A korábbi kételyeinek nyoma sem maradt mostanra az elméjében. Bízott a megérzésében, miszerint jól választott és összeillő párt fognak alkotni Han Solóval. A körözött hercegnő és a körözött csempész. Tisztára, mint egy kalandfilmben...

Egyikük sem mondta ki a varázsszót: szeretlek. Mégis pontosan tudták, miként érez a másik. Hisz a szívük egyszerre dobban, míg a lelkükben öröm és izgalom keveredett a szerelmi vágy eksztázisával. Tisztában voltak vele, mi következik most és boldogok voltak, hogy végre egymásra találtak, oly hosszú idő után.

– Gyere! – mondta határozottan a nő.

Han tarkójára csúsztatta tenyerét és lehúzta magához a fejét, hogy újra megcsókolhassa forró ajkait.

* * *

Megnyugtató volt az éjszaka csöndje a szobában. Az ablakon túlról időnként beszűrődött valami távoli nesz, nyikorgás vagy gépzúgás főleg. A szél süvítése viszont lassan alább hagyott és a Vidám halacskát hordozó uszály is abbahagyta finom billegését a tengeren.

A szeretkezést követően Leia és Han szorosan összebújva feküdtek az ágyon, állig betakarózva. A férfi már elaludt, egyenletesen szuszogva, de a lány szemére valahogy nem jött álom a testét elöntő súlyos fáradtság ellenére sem. Csak feküdt mellette és kitaróan bámulta őt, komoly, töprengő tekintettel. Elégedetten és fülig szerelmesen a koréiai csempészbe. Sose látta még ilyen gyönyörűnek az arcát, pedig sötét volt a szobában. A függönyök résein beszűrődő fénypáncsok halvány csíkokat rajzoltak a falakra és a bútorokra, továbbá Han kisfiús képére, amin szinte előmlött a nyugalom. Szerette volna megsimogatni, gyöngéd csókokat hintve orcájára szeretete jeléül, de félt, hogy felébred és nem akarta megzavarni pihenésében. Így megelégedett azzal, hogy csendben figyelje a kedvest, miközben vadul járt az agya a történeteket elemelve.

Szerelmeskedni egy férfival némileg más élmény volt, mint korábban elképzelte, ám az első alkalom mégis jobban sikerült a várakozásainál. A szüzességének elvesztése nem fájt annyira, mint előtte gondolta, az iskolai szexuális oktatáson tanultak alapján. Han figyelmes, türelmes és gyöngéd szerető volt, aki szinte észrevétlenül irányította őt, míg bele nem jött a hancúrozásba. Nem sietett és nem erőltetett semmit, ugyanakkor megértően igazodott a lány kimondatlan kívánságaihoz. Emiatt utólag úgy tűnt Leia számára, talán túlzottan is óvta őt saját magától. Mintha nem merné a szokott durvaságával és férfias keménységével lerohanni törekeny partnerét, nehogy csalódást okozzon neki. Pedig még azt is elviselte volna tőle a szerelem hevében, annyira beindult a játék végére.

Végül is boldog volt, hogy egy ilyen tapasztalt férfit sikerült találnia, akivel megoszthatta az ágyát, oly sok évnyi kényszerű várakozás után. Huszonhárom évesen megszerezni az első szexuális élményét alaposan megkésettnek tűnt a számára, mert időnként már kezdte azt hinni, vénlányként fogja végezni, aki hiába vár élete szerelmére. Organa tudta jól, hogy a kortársai, a vele egykorú nők szinte mind túl vannak ezen. Sokaknak tartós kapcsolata van, esetleg megházasodtak és néhányan gyereket is szültek. Mármint azok a hölgyek,

akik nem csatlakoztak a felkeléshez, hogy a civil életüket félretéve, a családalapítás és a karrierépítés helyett inkább a szabadság ideájának szenteljék magukat.

Ő meg csak várt, csöndben reménykedve, hogy végre valaki megkörménykezi, aki majd alkalmasnak bizonyul az intim kapcsolatra. De a háború forgatagában, az állandó utazások, menekülések, bujkálások és csaták közepette nem könnyű megfelelő partnert találni a katonák közt. Főleg olyat, akiben megbízhat és aki életben is tud maradni mellette elég hosszú ideig. Sokáig Luke tűnt a legesélyesebb jelöltnek a roppant rövidke listáján. A jóképű tatuini parasztfiúból lett vadászpilóta, akinek van érzéke az erőhöz és biztosan sokra fogja még vinni az életben. Ám bármennyire is közel kerültek egymáshoz az elmúlt években, valahogy mégsem lobbantotta lángra szívét úgy igazán, mindent elsöprő erővel a srác.

Nem úgy, mint ez a koréiai csirkefogó, a faragatlan modorával, idegesítő beszólásaival és az ócska úrhajójával. Aki laza vagánysággal udvarolt neki és többször is megmentette őt, akár egy mesebeli hős. A nyilvánvaló hibái ellenére, végeredményben ellenállhatatlan volt és szeretni való. Leia pedig boldog, hogy oltalmat találhatott erős karjaiban a rá leselkedő veszedelmek előtt.

Nézte a sötétben a férfi arcát és azon gondolkodott, miként fogja elmondani neki, hogy szerelmes belé? Nyíltan vállalni az érzéseit valahogy nehezebbnek tűnt, mint lefeküdni vele, mert a lelke mélyén komolyan félt az elutasítástól. Mi lesz, ha Han számára ő csak egy kellemes kaland, egy újabb kipipálandó név a listáján? Aztán egyszerűen odébb áll, elhúzva a vuki haverjával a galaxis túlsó végébe, hogy ott csapja a szelet tovább a lányoknak?

Ő mégiscsak egy hercegnő, akit nem lehet csak úgy ejteni, mint egy vidéki fruskát! Összességében tehát nem volna bölcs dolog, ha szerelmes szívvel futna a fickó után. Thripio leckéit megfogadva úgy döntött, sokkal jobb lesz, ha inkább Solo fut őutána és keresi továbbra is a kegyeit. Egészen addig, míg azt nem mondja, hogy szereti. A férfinak kell először szerelmet vallania, ha már egyszer elcsábította és rávette, hogy adja oda magát neki. De egyelőre nem úgy látszott, mintha Han efféle bejelentésre készülne. És ez kellőképp elbizonytalanította Leiát.

Nem sokat beszéltek az aktus közben, utána pedig egyszerűen nyugovóra tértek, későbbre halasztva a felmerülő fontos kérdések megvitatását. Főként ennek volt köszönhető, hogy a hercegnő nem tudott elaludni, egyre azon rágódva, mi lesz ezután? Vajon együtt maradnak? Meddig fog kitartani mellette ez a világcsavargó pasas? Egyáltalán, visszatarthatja őt vagy vissza kell tartania őt, ha majd le akar lépni tőle? Vagy egyszerűen engedje el, bízva benne, hogy úgyis visszajön hozzá és nem fogja más nővel összeszűrni a levet? És főként, hogy fogja mindezt elmondani Lukenak? Mi lesz a vele kialakult sajátos kapcsolatával? Hazudni nem akar neki, de az igazságot bevallani sem szeretné őszintén szólva. Az valahogy olyan kínos lenne. Hogy pont azt a fickót választotta helyette, akivel annyit veszekedett az elmúlt években és látszólag ki nem állhatták egymást.

Talán az lenne a legjobb, ha megkérné Hant, tartsák titokban a kapcsolatukat mindenki előtt. Sem Skywalkernek, sem a felkelő társaiknak nem kell megtudniuk, hogy összejöttek. Ez végtére magánügy. Akkor elkerülhetnék, hogy válaszolniuk kelljen mindenféle ostoba kérdésekre és az emberek csodálkozva nézzenek rájuk. Illetve őrá, elsősorban. Íme a hűvös és távolságtartó hercegnő, akinek a fejét elcsavarta egy gátlástalan koréiai csirkefogó! Micsoda pletyka lesz ebből, te jó ég! A BHH dezinformációs részlege imádni fogja a témát!

Nem mintha Leia félt volna a botránytól és az újabb hamisított képektől, videóktól a bulvársajtóban. De vérbeli politikusként nem akarta, hogy rossz véleménnyel legyenek róla a barátai és bajtársai. Egy parancsnok nem keveredhet bele mindenféle zavaros ügyekbe,

kockára téve a hírnevét és tekintélyét a beosztottai előtt. A felkelés ügye így is elég rosszul áll. Nem hiányzik a szövetségnek még egy szerelmi történet is, bárhogyan alakuljon a kapcsolatuk a későbbiekben. Szóval teljes diszkrécióval kell kezelniük a viszonyukat, amíg csak lehet.

Han lustán a hátára fordult álmában, elfordítva tőle fejét. Leia Organa pedig végre lehunyta szemét és elernyedő izmokkal hagyta, hogy leálljon kobakjában a gondolatok kavargása. Elég az agyalásból. Ideje aludni egyet erre a különleges és bízvást felejthetetlen napra.

XVII.

Másnap reggel Han ébredt először, egy leszálló űrhajó ionhajtóműveinek tompa dübörgésére. Először nem tudta, hol van és csodálkozva nézett körül az idegennek tűnő szobában. Egy biztos, ez nem a Millennium Falcon szűkös, megszokott kabinja. Beletelt jó néhány másodpercbe, mire eszébe jutottak a tegnapi történetek és főként az, melyik bolygón van éppen.

Kidörgölte szeméből a csipát és lustán az oldalára fordult a takaró alatt, beleütközve egy puha, meleg testbe. Az ablakon beszűrődő sápadt derengésben egy békésen szuszogó nő hevert mellette az ágyon, felé fordítva bájos orcáját. A habfehér bőrű, meztelen hölgyemény hosszú copfja a nyakára tekeredett, mintha fojtogatná. Leia Organa szenderegés közben inkább tűnt ártatlan tinilánynak, mint dörzsölt politikusnak és harcias hercegnőnek. Olyan nyugodt volt és elbűvölő, hogy Han hosszú percekig csak nézte, meg se merte mozdulni, nehogy felébressze kedvesét. Elméjében a tegnapi esti szeretkezésük élménye lebegett, ahogy a sötétben simogatták, csókolták egymást, szenvedélyes hévvel osztozva az együttlét gyönyörén.

Végre övé lett a csaj, ha nem is könnyen, zökkenőmentesen, úgymond első szóra. Sokáig kellett csapnia neki a szelet, mire feladta tartózkodását és készségesen hagyta, hogy fölfedezze karcsú testének selymes hajlatait. Majd tanulékony szeretőként szinte rávetette magát, vadul viszonzva érintését, csillapíthatatlannak tetsző mohósággal. Sosem gondolta volna, mennyi tűz lobog ennek az apró termetű fruskának a szívében, amit hirtelen mind meg akart osztani vele, teljes odaadással.

Solo nem tartotta magát romantikus alkatnak, Bria Tharen óta legalábbis, de ezekben a pillanatokban mégis ellágyult a szíve a mellette alvó fiatal szépségtől. Szeretett volna mindent neki adni, amije csak volt, sőt még annál is többet, pusztán azért, hogy örülni lássa. Boldog volt, hogy ismerheti őt és vele lehet, megérintheti és kényeztetheti. Csodálhatja mosolyát, szemének huncut csillogását és hallhatja hangját, ami még akkor is muzsika volt a füleinek, ha épp korholta vagy szidta a nő. Mintha valami különösen értékes és törékeny műkincs lett volna, olyannak tűnt számára a társasága. De miket is fantáziál itt össze magában? Te jó ég! Csak nem lett szerelmes a lányba?

Han megborzongott a felismeréstől, ami vegyes érzések tömkelegével árasztotta el a szívét. Egészen idáig próbált nem tudomást venni az ellentmondásos helyzetről, kizárólag a jelenre koncentrálni és arra, hogy elérje kitűzött célját és megkapja a hercegnőt. Élete talán legjobb partiját sikerült végre összehoznia, több sikertelen leosztás után és most hatalmas volt a tét. Akárcsak a kockázat, hogy mindent elveszít, ha elpártol mellőle a szerencse. A szabakk játékosok nyelvén szólva terítenie kell, mielőtt odavész a huszonhárom.

Épp ezért nekilátott alaposan végiggondolni a helyzetét, hogy eldöntse, mihez kezdjen a szívét emésztő érzéssel. Engedje továbbfejlődni, nőni és megnyilvánulni mély vonzalmát

Leia felé vagy inkább fogja vissza magát? Volt ő már szerelmes, bár úgy igazán csak egyszer és keserű csalódás lett a vége. Ennek nem akarta magát újra kitenni. Mi lesz, ha bevallja érzéseit a lánynak, az pedig elutasítja őt, nem akarván belebonyolódni holmi szívügyekbe? Vagy kihasználja, becsapja, esetleg dobja valaki más miatt? Elvégre pár héttel ezelőtt a Hothon még nagyon határozottan csókolta meg Lukeot az orra előtt. Igaz, inkább dühében, mint örömeiben, de mégiscsak szenvedélyesen. Az azóta eltelt két hétben rengeteget kellett dolgoznia, hogy magához édesgesse a hölgyet és meglágyítsa a szívét. Humorral, incselkedéssel, lehegő modorral és minden egyébvel, amit csak be tudott vetni a siker érdekében. De attól még, hogy Leia lefeküdt vele, később simán meggondolhatja magát. Főleg akkor, ha nem látja jelét annak, hogy Han komolyan kész elkötelezni magát mellette. Szóval lépnie kell. Ha nem is most, azonnal, de mire eléri a felkelő flottát, mindenképpen.

Elmélkedését Organa mocorgása zavarta meg, aki felé fordult, s keze beleütközött az övébe a takaró alatt. A lány kinyitotta szemét, álomittasan ránézve, csodálkozó pillantással. Aztán bágyadtan elmosolyodott és szégyenlősen a párnába fúrta arcát egy időre. A férfi gyöngéden megsimogatta kis kacsóját, szótlanul várva, hogy magához térjen a kedves.

– Jó reggelt! – motyogta Leia, majd nagyot szusszantva letekerte nyakáról a hajfonatot és lazán a háta mögé dobta. – Mióta néz engem?

– Nem számoltam a perceket. Csak gyönyörködtem a szépségében.

– Köszönöm. Ezt jól esik hallani.

A nő szende tekintettel fészkelődni kezdett és közelebb húzódott Hanhoz, míg össze nem simultak, átölelve egymást. Könnyű puszi volt a jutalom a bókért, amit kedves cirógatások és érzéki csókok követtek, éledő szenvedéllyel. A lány arcán vidám odaadás váltotta föl a fáradt komolyságot, mikor lábaik összegabalyodtak a takaró alatt és megérezte az ágyékához nyomódó férfiasságát.

– Remélem, nem akar máris fölkelni? – kérdezte halkan, magához szorítva párja meztelen testét vékony karjával.

– Ráérünk. Nem kell sietnünk sehová. – súgta fülébe a csempész, végigpuszilgatva hamvas orcáját.

– Akkor kezdjük azzal a nappal, amivel tegnap befejeztük! – döntötte el a hercegnő rábeszélően. Volt néhány jó ötlete, amiket szeretett volna kipróbálni az ágyban újdonsült partnerével.

– Ahogy parancsolja, felséged! – vigyorodott el Solo. És sosem ejtette ki még ennél tisztelettudóbban a felség szót.

– Ah! Ezt már szeretem! – nyögött fel elégedetten Leia, szorgalmasan matatva a takaró alatt. – Jó dolog ez a reggeli merevedés...!

* * *

Valamivel később egészen leizzadva heverték egymás mellett, szorosan összebújva a gyűrött lepedőn. Meleg volt a szobában, ezért nem húzták magukra a takarót, megelégedve a másik testéből sugárzó hővel. Leia kanál pózban összekucorodott, hátát a férfi mellkasának nyomva és úgy szorongatta a keblére simuló kezét, mintha az élete függene tőle. És bizonyos szempontból így is volt, ismerte föl jóleső kimerültséggel. Az ablakon besütő, egyre erősödő fénypázmákat bámulta és azon tűnődött, mennyire szüksége volt már erre. Hogy a bőrén érezze a másik érintését, szeretetteljes csókjait és átadhassa magát a régóta visszafojtott vágyainak. Csak most vette észre, mennyit veszített azzal, hogy ilyen sokáig kimaradt az életéből a szerelem intimitása. Főként pedig a tudat, hogy van valaki, aki ennyire jó hozzá.

– Remélem szépet álmodott! – dűnnyögte Han a háta mögött kisvártatva.

Leiában erre felködlöttek az éjszaka álmképei, amik ezúttal csöppet sem voltak félelmetesek vagy elborzasztóak, szerencsére. Koncentrálnia kellett, hogy pontosan fel tudja idézni a részleteket, mert volt egy olyan furcsa megérzése, hogy ami történt, nagyon fontos lesz a számára hamarosan.

Egy ismeretlen bolygón járt álmában, valami párás, ködös dzsungelben, egy nagy mocsár partján. Egy korhadt fatörzsön ült a derengő félhomályban és Lukeot figyelte, aki kézen állva egyensúlyozott egy tisztás közepén, akrobatikus ügyességgel. Mellette szürkés kövek emelkedtek föl a talajról és lebegtek a levegőben, enyhén imbolyogva. A jelenet annyira bizarr volt, hogy kellemes borzongás futott végig rajta, feszült várakozással keveredve. Mégis azt érezte valahol a lelke mélyén, hogy érti és pontosan tudja, mi történik a fiatalemberrel. A helyet átjárta az erő, szelíden beburkolva őket, láthatatlanul, mégis szinte tapinthatóan.

Artu Detu ott ácsorgott a közelben, halkan csipogva és egyetlen elektronikus szemét a szomszédos fatörzsre meresztette. Leia odanézett, alaposan végigmérve az ismeretlenül is ismerős alakot, aki a fiút figyelte nagy türelemmel. Egy zöldes bőrszínű, apró manócska ült a fán, aszott arcú, hosszú fülű, láthatóan öreg lény, koszlott rongyokban. A lánynak fogalma sem volt, milyen fajba tartozhat, mert sosem látott még hozzá hasonlót. Kezében göcsörtös botot tartott és egyértelműen vele volt az erő, hihetetlenül tisztán és intenzíven. Egy Jedi tanítómester – ismerte föl némán –, aki Skywalkeroktatja az erő helyes használatára.

Luke ekkor áthelyezte súlypontját és fölemelte egyik kezét a talajról. Egy kézen egyensúlyozott tovább, lehunyta szemmel koncentrálni, mire újabb kövek és felszereléssel megpakolt katonai ládák emelkedtek a magasba. Aztán fittyet hányva a gravitációra a másik keze is megemelkedett, mígnem egyetlen ujjára támaszkodva lebegett, szinte súlytalanul a föld fölött. A tárgyakat megtartó erő elkapta az asztromechanikai droidot is, könnyedén a magasba emelve a rémülten csipogó szerkezetet, ami idegesen ide-oda forgatta kupolás fejét, próbálva megemészteni a történeteket.

A lény mondott valamit a fiatalembernek, de Leia nem értette szavait. Aztán észrevette a lány jelenlétét és egyenesen ránézett, huncut szemeivel tanulmányozva őt, mint egy nyitott könyvet. Őbenne pedig felrémlített a gondolat, hogy már máskor is találkozott vele, számos alkalommal, de mindig csak álmában. Az öreg régóta figyelte őt a távolból, kicsi gyerekkorától kezdve, ám sose mondott neki semmit. Így olyan volt a számára, mint egy furcsa álom a sok közül, amivel nem foglalkozott, mert elméjét sokkal fontosabbnak hitt dolgok kötötték le. Egészen mostanáig.

A hercegnő ugyanis ekkor összeszedte minden bátorságát és megszólította a manót, értetlenkedő kíváncsisággal.

– Erre miért van szükség?

A Jedi mester fölemelte a botját, rámutatott a végével és a legteljesebb komolysággal azt válaszolta neki:

– Figyelj és tanulj!

A következő pillanatban Luke felnyögött és kilépve a transzból hirtelen a földre zuhant. Röviddel ezután a kövek, ládák és a visító R2-es is követték őt, nagyot nyekkenve a talajon. Leia pedig hirtelen felébredt egy kis időre meglepetésében. Az álom rögvesszerűen szertefoszlott és nem tudta később újra felidézni. Pedig kíváncsi lett volna a folytatásra. Vajon mi történhetett a fiúval?

Ezen gondolkodott most, egészen meglepedkezve a keblét cirógató koréliairól, aki jóleső forrósággal simult hozzá és türelmesen várta a választ.

– Lukekal álmodtam. – csúszott ki Organa száján a félreérthető mondat.

S csak utána jutott eszébe, hogy ezt talán nem kellett volna megosztania párjával, a körülmények ismeretében. De már késő volt visszaszívni a kiejtett szavakat vagy magyarázkodással bonyolítani a helyzetet. Jaj, ne!

– Aha! – mordult föl Han, alig leplezett féltékenységgel. – Értem!

Leia ideges grimasszal a homlokára csapott és átkozta magát a könnyelműségéért. A férfiak végtére egyszerű lények. Hajlamosak félreérteni a dolgokat és elhamarkodott következtetéseket vonnak le minden apróságból. Na, ebből most hogy fogja kimagyarázni magát?

– Láttam őt egy ismeretlen bolygón Artúval. Biztonságban volt.

Nem kívánt többet mondani ennél, szigorúan semleges hangon. S forrón remélte, hogy szerelme érteni fogja, mire utalnak tömör szavai. Természetes, hogy aggódik Skywalkerért, elvégre nagyon közeli jó barátok voltak már évek óta és egy sajátos, intim kapcsolat alakult ki köztük. Aminek egyik furcsa megnyilvánulási formája volt az, hogy messziről is megérezték, ha történt valami a másikkal. Leia nem tudott róla, hogy telepatikus képességei lennének, s főként a fiút átjáró erőnek tulajdonította a jelenséget. Szerette Lukeot, aki számtalanszor megmentette már az életét és figyelmes őrangyalként vigyázott rá, de nem úgy, ahogy Han Solóért dobogott a szíve ebben a pillanatban.

A koréliai azonban nem volt gondolatolvasó, így mit sem tudott arról, milyen kapcsolat van a kedvese és a legjobb barátja között. Eltekintve attól, amit látott korábban nem egy alkalommal. És ez fölöttébb nyugtalanította. Lehetséges volna, hogy a hercegnő egyszerre két vasat tart a tűzben? Amilyen uralkodó természetű, elképzelhető, hogy nem éri be egyetlen férfi társaságával és tényleg van valami azokban a pletykákban, amiket a felkelő katonák közt hallott terjedni. Igaz, csak bizalmasan, suttogva, nehogy rossz fülekbe jusson a hír, miszerint a galaktikus médiában szaftos leleplező fotók és videók jelentek meg nemrég Organáról. Egészen mostanáig Solo úgy kezelte ezeket az információkat, mint a többi arcátlan hazugságot, amivel a birodalom igyekszik bemocskolni a lázadás vezetőit. De mi van akkor, ha téved? Ha mégis van valami csekélyke alapja az alattomos célozgatásoknak? A gyanú mérges fullánk módjára döfködte szerelmes szívét és ez határozottan rosszul esett neki.

Egy szerelmi háromszögbe keveredni nem az a fajta kaland, amire valaha is vágyott. Ha Leia közli vele, hogy nyitott kapcsolatot akar, amibe mások is beleférnek, ő inkább visszahúzza csápjait és szép csöndben odébb áll, kimaradva az új leosztásból. Még jó, hogy nem vallott szerelmet a csajnak és fedte föl a lapjait időnek előtte! Na, ezért kell óvatosnak lenni szerelmi ügyekben! Most Organa keveri a paklit és Han minden igyekezete ellenére úgy látszik, nem csak neki osztott lapot.

– Ezek szerint kijutott a Hothról. – mondta rövid szünet után, mikor kezdett kínossá válni a csönd.

A reggeli szeretkezésüket követő idill szertefoszlott, ő pedig úgy érezte, ideje kimászni az ágyból és elvonulni a fürdőszobába, rendbe szedni magát.

– Ebben biztos vagyok!

Leia a hátára fordult, kinyújtóztatva végtagjait és ránézett a párjára, ártatlan kedvességgel. Mint aki nem veszi észre, mennyire illúzióromboló Han számára egy másik férfiról beszélgetni, közvetlenül hancúrozás után.

– Nos, kapitányom? Mi lenne, ha lemennénk reggelizni?

– Már épp javasolni akartam, felség! – húzódott el tőle Han, fáradtan felkönyökölve.

Arcán megkeményedtek a ráncok, ahogy szűrős szemmel végigmérte a karcsú szépséget. Habfehér bőrén vidáman táncoltak a felkelő nap sugarai, átszűrődve a függönyök közti résen. Most látta először teljes meztelenségében a hercegnőt és semmi fejedelmet nem talált benne. Csak egy fiatal lány volt, bájos pofival, parányi mellekkel és sovány végtagokkal, aki beleizzadt a szexcsatába és az összefont hajának végét babrálta

játékosan. Voltak már ennél jobb női is. Vajon érdemes azért harcolnia, hogy megtartsa őt magának? A szerelemtől sajgó szívében komoly csata dúlt a vágy és elutasítás, féltékenység és engedékenység között. És fogalma sem volt, melyik érzésre hallgasson, elbillentve végre a mérleg nyelvét. Ó, ez a szörnyű bizonytalanság! De utálja a döntésképtelenséget!

– Ne szólítson felségnek! Az olyan hivatalos és távolságtartó! – kérte lebiggyedő szájszállal a hölgy, szembefordulva vele az ágyon. – Leia vagyok.

– Én meg Han. De a kapitány megszólítás sem zavar. – válaszolta Solo kimerően.

– Értem.

Organa megragadta kezét és játszani kezdett az ujjával, könnyed természetességgel. A férfi arcán átfutó érzelmeket látva megsejtette, hogy valami nem tetszik neki, de kísérletet sem tett, hogy szóban tisztázza a helyzetet. Mintha nem érdekelné a Solo lelkében dúló vihar. Vagy egyenesen szórakoztatta, hogy gyötrődni látja szerelmes udvarlóját? Ha igen, akkor sokkal veszedelmesebb perszóna, mint a legrémesebb lázálmában képzelte!

– Szeretném megköszönni a tegnapi napot és a kellemes ébredést! Hogy ilyen gyöngéd és figyelmes hozzám, Han! – jelentette ki Leia hálás mosollyal. – Nem is tudja, mennyire sokat jelent nekem a társasága és a közelsége!

– Én is jól éreztem magam! – biccentett a férfi megértően és megenyhült az arca.

Rég volt már utoljára, mikor egy nő megköszönte neki a törődését és ennyire nyíltan, őszintén értékelte kitartó igyekezetét. Talán mégsem olyan csalfa lány ez, mint gondolta. Odahajolt hozzá és finom búcsúpuszt lehelt Leia orrára, szétnyíló ajkaira.

– Ha gondolja, később megbeszélhetjük a történeteket! Jó?

– Mire gondol?

– Úgy érzem, sokat kell még gyakorolnom a testi szerelem művészetét, mire olyan profi leszek benne, mint maga! – vallotta be remegő szempillákkal a hölgy. Aztán szélesen elvigyorodott, pajkosan kacintva meglepett partnerére.

– És számítok a segítségére...!

Han felnevetett, majd ujjával végigsimított a lány arcán. Elbűvölő boszorkány ez a csaj! Úgy játszik vele, mint cica az egérrel! Nem csoda, hogy teljesen belehabarodott az elmúlt hetekben, kis híján elveszítve a józan eszét! De téved, ha azt hiszi, ilyen könnyen az ujjá köré csavarhatja őt! Han Solo van annyira dörzsölt csibész, hogy ne ugorjon be a ravasz praktikáinak és ne hagyja magát az orránál fogva vezetni egy csitritől!

– Ahogy akarja, szívi...! A pásztorórának vége...! Szedelőzködjünk!

Lemászott az ágyról, nagyot nyújtózva mellette és nem zavarta, hogy a lány megbámulja póre testét. Ha csupán szexet akar önagysága, hát tőle megkaphatja, míg kétfelé nem áll tőle a füle! Végül is beletelik egy pár napba, mire eléri a találkozási pontot. Addig minden este gyakorolhatják a lepedő akrobatikát az űrhajó kabinjában és ő még azt se bánja, ha Csubakka nem tud aludni a nő kéjes sikolyaitól.

* * *

Beletelt vagy fél órába, mire Leia is felöltözött, sokáig szöszmötölve a fürdőszobában. Han addig rendbe tette az ágyat, elhúzta a függönyöket és röviden megszemlélte a tengeren ringó tutajvárost, meg a felhős égboltot, ami ugyanolyannak tűnt, mint előző nap. Aztán letelepedve a székre türelmesen várta, hogy a királykisasszony előkerüljön a toalettről.

A tegnapi kimenő és szórakozás után ma ismét sok munka vár rájuk. Solo fejben számba vette a legfontosabb teendőket, szokott precizitásával listát készítve, hogy milyen sorrendben lenne a legcélszerűbb elvégezni ezeket. Aztán azon kapta magát, hogy újra a

hercegnő felé kalandoznak a gondolatai, jóleső elégedettséggel értékelve az ágyban nyújtott teljesítményét. Ahhoz képest, hogy kezdő, nagyon gyorsan beletanult a szerelembe. És nem csupán a kezét, meg a száját használja, de az egész testét beveti akció közben, simulékonyan és rugalmasan, szinte birkózva a másikkal. Szóval igazán remek volt összegyűrni vele a lepedőt. Csak ez a bizonytalanság ne volna a jövőjüket illetően!

Más körülmények között Han kifejezetten élvezte a laza kapcsolatokat a különféle bolygókon megismert tette kész lányokkal. Nem zavarta, ha dobták vagy ejtenie kellett valakit, elvégre folyton utazott és ritkán tért vissza többször ugyanarra a helyre. Ezért bármiféle lelki teher, meg gyötrődés nélkül mondott búcsút és állt odébb, nyugodt szívvel folytatva máshol a csábítást. Leia Organa azonban felélesztett benne valamit, ami nem engedte, hogy vele is ugyanígy tegyen. Őt muszáj volt szeretni, rajongani érte és visszavágyani hozzá. És ez komoly lelki terhek, sőt gyötrődések forrásául szolgált a léha életű koréliai számára.

Ha tudta volna, hogy a hercegnő elméjében hasonló borús gondolatok kavarnak vele kapcsolatban, miközben öltözködik és a tükörbe bámulva sminkeli magát, talán visszaretten a folytatástól. De Solo nem volt telepata és a lány gesztusain sem tudott egyértelműen eligazodni. Közben pedig egyre az a csábító lehetőség járt az eszében, hogy újra lehetne egy komoly és tartós barátnője, mint amilyen Xaverri volt vagy Salla Zend. Az állandóságnak ugyanis van néhány vitathatatlan előnye. Jó tudni, hogy valaki várja és számít rá. Nem kell folyton előről kezdeni az ismerkedést, próbálva kipuhatolni, mivel lehet elcsábítani a másikat. Van kivel megosztani az ágyat, asztalt, a napi gondokat. És főként tervezhetővé válik a jövő. Nem kell sodródnia egyik helyről a másikra, sehol sem találva nyugalmat az örökké háborgó galaxisban. Mert ahol várja a másik ember, ott van az otthona. Ami mégiscsak más, mint egy rozoga teherhajó és egy behemót vuki társaságában csavarogni egész életében.

Persze kérdés, hogy mit akar tőle az alderaani, aki még tegeződni sem hajlandó vele, különféle átlátszó kifogásokkal ragaszkodva a magázódáshoz. Az arisztokratikus távolságtartása eleinte szórakoztatta Hant, de mostanra kezdte idegesíteni. Nyilván azért ilyen a csaj, mert nem akarja őt felvállalni a külvilág előtt. Mintha szégyellné, hogy hercegnő léte egy senkiházi csempésszel kavar. Pedig amit ő művel körözött lázadóként, semmivel sem becsületesebb vagy törvényesebb munka a független szállítmányozásnál.

Talán most kéne bölcsen visszakoznia és elmenekülnie előle, mielőtt túl késő lenne és végzetesen belebonyolódna ebbe a viszonyba. Hisz annyi minden szól ellenük, problémás jövőt ígérve a kapcsolatuknak. Solo mégsem tudta rászánni magát, hogy elvágja a köztük kialakult köteléket és egyszerűen eltűnjön a messzeségben. A szívében parázsló szerelem fogva tartotta, láthatatlan vonósugárként húzva lelkét a lány felé, aki annyira különleges volt és elbűvölő. Mintha egyenesen neki teremteték volna.

Ez persze badarság. Ő sohasem hitt az eleve elrendeltségben, a gondviselésben és más nevetséges maszlagokban. Nincs olyan, hogy egy nőt kifejezetten neki teremtsen az Isten vagy az erő vagy bármiféle misztikus hatalom. Az viszont igen valószínű, hogy ha elég sokáig keres, előbb–utóbb találkozni fog valakivel, akivel jól összeillenek. Hisz a galaxis hatalmas és rengeteg vonzó emberi nőstény nyüzsög benne mindenfelé. De vajon Leia lesz az a hölgy, akinél érdemes megállapodnia? És ha igen, mennyi időbe fog telni, mire ezt kétségkívül megállapítja?

Nyílt a fürdőszobaajtó, félbeszakítva gondterhelt elmélkedését. A lány sietett elő, szépen felöltözve, halovány orcáján diszkrét sminkkel, kirúzsozott szájjal. Hosszú haját ezúttal kontyba csavarta fején, amitől ismét komolynak és méltóságteljesnek látszott. Olyan felségesnek.

– Mehetünk? – kérdezte mosolyogva. Mintha neki kellett volna Solóra várnia az elmúlt percekben.

– Igen.

Han felpattant, derekára csatolta pisztolytáskáját és zsebébe dugta parányi adóvevőjét. Vajon miért csinálnak úgy a nők, amikor megvárakoztatják az embert, mintha ők várnának a másokra? Ezt sose értette. Íme egy újabb rejtély a világegyetemben, aminek megfejtése meghaladja az ő zsenge értelmi képességeit.

Elvette a bejárati ajtó kilincsének támasztott székét és kinyitotta, elsőként lépve ki a folyosóra. Rutinosan körbesandított. Sehol senki. Már egy szabvány napja a Deyeren voltak és még nem próbálták igazoltatni, letartóztatni, elfogni vagy megölni őket. Ez fölöttébb furcsa. Vagy vakok a helybeliek vagy ily módon szimpatizálnak a felkelőkkel.

Elhagyták a szobát és kézen fogva indultak a lift irányába. Amíg az ajtó előtt várakoztak a felvonóra, egymást méregették, szótlan vidámsággal. Ujjaik incselkedve birizgálták a másik bőrét, nem bírván nyugton maradni egyetlen percre sem.

Alig szálltak be a liftbe, Leia szenvedélyesen átölelte a férfit és magához húzva testét, csókra kínálta száját, hátrahajtott fejjel. Emlékei közt még élénken élt a tegnap este, amikor a fürkében smároltak, teljesen beindulva egymásra és most repetát kért az élményből. Han pedig nem késlekedett teljesíteni kívánságát, ajkára tapasztva az ajkát és egészen addig csókolta, puszilta a lányt, míg ki nem nyílt az ajtó a földszinten.

Az étteremben ismét egyedül voltak, ugyanoda ülve, mint előző nap. A bőséges reggeli, amit falánkságukban rendeltek, akár egy ebédde is felért volna. Ha visszatérnek a Falconra, úgysem lesz idejük enni jó darabig, ezzel tökéletesen tisztában voltak mindketten.

Étkezés után fölmentek a szobájukba összepakolni a holmijukat és kijelentkeztek a recepción. A hercegnő visszaadta a hajszárítót az ügyeletes portásnak, egy idősödő, alacsony pasasnak, udvariasan megköszönve a segítséget és csak távozáskor jutott eszébe, hogy elfelejtette fejére húzni a kapucniját. A szállodáson azonban nem látszott, hogy felismerte volna őket. Unott képén méla közönnyel búcsúzott tőlük.

Kilépve a Vidám halacska ajtaján arcukba vágott a dermesztően hideg reggeli szél. Össze kellett húzniuk magukon a kabátot, miközben a dolguk után siető járókelőket kerülgetve az úrkikötőbe indultak.

Bár Leia nagyon szeretett volna elbeszélgetni a férfival a kapcsolatukról, továbbra sem szólalt meg, későbbre tartogatva mondandóját. Jó érzéssel megsejtette, hogy Hannak most más gondok járnak a fejében és nem akarta elvonni figyelmét az előtte álló teendőkről. Ráér megtárgyalni vele a közös jövőjük részleteit azután is, hogy elhagyták a bolygót és végre a hiperűrbe ugrottak.

Az úrkikötőben alig lézengtek néhányan, főleg egyenruhások és tisztviselők a főépületen végigfutó hosszú folyosón. A két oldalt sorakozó boltok még zárva voltak, egy helyütt technikusok szerelték kétágú létrára mászva a világítótesteket.

A Millennium Falconhoz vezető fogadóteremben egy középkorú női vámtiszt és két biztonsági őr tartózkodott, vidáman cseverészve valamiről. A hercegnő rémülten ismerte föl a falon sorakozó körözesi plakátokon a saját képét, ami fölött tegnap valahogy elsiklott a tekintete. Meglehetősen nyugtalansággal sétált oda a pulthoz, bal kezébe véve csomagjait, hogy szükség esetén gyorsan előránthassa jobbájával a pisztolyát. Ha most lebuknak, csak erőszakkal juthatnak vissza a hajóra és lemondhatnak arról, hogy Feiyában javíttassák meg a hiperhajtóművet. Ami újabb hetekkel hosszabbítaná meg az utazásukat és kényszerű összezártóságukat a fedélzeten. Mondjuk, ez utóbbit Leia egyáltalán nem bánta volna.

A vámtiszt hivatalos képpel elkérte a papírjaikat, alaposan megnézve őket, majd szúrós szemmel Solóra, aztán Organára pillantott.

– Én a maguk helyében nem mutogatnám a képemet olyan bolygókon, amik tele vannak a fotóimmal. – mondta, finoman a körözési plakátok felé biccentve.

Lebuktak! Han gyorsan oldalra sandított, a csípőre tett kézzel ácsorgó biztonságiakra és nem értette, miért nem mozdulnak rájuk azonnal, hogy elfogják őket. A lelke mélyén már akkor sejtette, hogy baj lesz, amikor beléptek a helyiségbe. Elvégre túl szép lett volna, ha simán megússzák ezt a kis kirándulást a tutajvárosban. Az élet általában a pesszimisták elvárásait szokta igazolni. Így aztán ugrásra készen várta, hogy amazok reagáljanak.

– Igyekszünk kerülni a feltűnést! – válaszolta rövid szünet után Leia mosolytalanul. – És már megyünk is...!

A tisztviselő nő nyugodtan visszaadta nekik az azonosító kártyáikat és sóhajtva hátradőlt székén a pult mögött. Esze ágában sem volt letartóztatni a szökevényeket.

– Menjenek! És pár évig ne jöjjenek vissza, ha kérhetem! – utasította őket szigorúan, majd magyarázólag hozzátette, látva az arcukra kiülő meglepetést. – Nem mindenki szimpatizál a bolygónkon a felkelőkkel. Nagyon nem szeretnénk, ha maguk miatt visszajönnének a birodalmiak és megint megszállnák a városunkat.

– Megértettük! – bólintott Solo és letett arról, hogy a pisztolya markolatára csúsztassa tenyerét.

A biztonságiak szó nélkül félreálltak az útjukból és hosszan bámultak utánuk, ahogy kiléptek az üvegajtón a leszállópályára. Majd élénk beszélgetésbe kezdtek a felettesükkel, nyilván kitárgyalva a galaxis szerte körözött személyek látogatását ezen a félreeső bolygón.

– Sikerült! – állapította meg a hercegnő, titkolni próbált boldogsággal az arcán. – Pedig már azt hittem, le fognak csukni minket!

– Így legalább megspórolják maguknak az őrizetbevételünket követő adminisztrációt. – dűnnyögte Han blazírtan.

Gyorsan végigmérte a kifutón parkoló úrhajókat. Bal felől a Barloz mellett egy bolygóközi utasszállító komp állt, jobbról a GX–1–esen túl üres volt a placc. A javítóműhely hangárjának kapuja továbbra is zárva, mozgásnak semmi jele a környéken.

– Még jó, hogy ők is utálják a birodalmat! De azt nem gondoltam volna, hogy ennyire nyíltan szembeszegülnek a császáriakkal! – fecsegett tovább Organa megkönnyebbülten. – Talán beszélnem kéne a város vezetőivel, hogy csatlakozzanak a szövetséghez!

– Ne kísértse a szerencséjét, eminenciád! – szólt rá a koréliei zordan. – Az előbb mondta a csaj, hogy pár évig ne jöjjünk vissza! Én megfogadom a tanácsát...!

Leia nem válaszolt, magában egyetértve a férfival. Tényleg jobb az óvatosság. És különben is, rengeteg rendszer van még az Anoaton kívül, aminek a támogatása sokkal fontosabb lenne a felkelőknek, mint ezé a kis népességű, szegény világé. De jó tudni, hogy a Deyeriek mellettük állnak. Ha visszatért a flottához, meg fogja említeni Vernan tábornoknak, hogy a hírszerzés küldhetne ide néhány toborzó ügynököt. Biztos akadnak egy páran a planétán, akik hajlandók lennének beállni a szövetségi hadseregbe.

Odasiettek a Falconhoz, aminek rámpája csikorogva leereszkedett jöttükre. A zsilipajtóban Csubakka állt, halk vakkantással üdvözölve őket.

– Szevasz Csubi! Történt valami az éjszaka? – trappolt föl a fedélzetre Han elsőként.

A tiszta bundájú és kimondottan jólfésültnek tűnő vuki röviden hörögve beszámolt neki a helyzetről. Közben kíváncsian nézegette Leiát, követve kettejüket az utastérbe. Bár a viselkedésükön nem látszott semmi különös, az antropoid érzékeny orra mégis világosan kiszűrte a két ember testszagában beállott apró változásokat. A keveredést, ami arra utalt, hogy nemrégiben meglehetősen közeli, mondhatni szoros kapcsolatba kerültek egymással. Ezek szerint összejöttek a szállodában. Helyes. Szép pár lesznek ők ketten. Már csak a huttot kell kifizetnie Solónak, hogy elháruljon a feje fölül a legnagyobb

veszedelem és végre sínen vannak. Gond nélkül fuvarozhatnak a továbbiakban a felkelők számára és rendesen megszédhetik magukat belőle.

Han levetette kabátját és futólag végignézte a technikai állomás konzolján világító jelzőfényeket. A hercegnő elment a hálókabinba lepakolni a cuccait, Csubakka pedig a koréliait követve előretrappolt a pilótafülkébe.

Szi Thripio gépi türelemmel és kitartással őrködött a kapitányi ülésben, fémkezeit a szarvkormányon nyugtatva. Az első tiszt kérésére a környező légtérben zajló meglehetősen gyér forgalmat figyelte a radaron, időnként kipillantva a szélvédőn a leszállópályára, nem fenyegeti-e őket bármi veszély az itteniek részéről. Az egyik külső kamerát még hajnalban ráállította a szerelőhangár kapujára, hogy azonnal észrevegye, ha kinyitották a számukra. A feladat nem igényelt különösebb erőfeszítést a részéről, ezért a várakozás unalmas óráit a hosszútávú memóriája átnézésével és az emlékei szelektálásával töltötte, hogy némi tárhelyet szabadítson fel a friss élményei számára. A felkelők droid karbantartói nem foglalkoztak azzal, hogy rendszeresen kitöröljék a C-3PO egység adatbankját, lévén rengeteg fontosabb dolguk, így ezt a feladatot is magának kellett elintéznie. Thripio persze imádott gyűjtögetni, az általa látott legérdekesebb helyekről évekre visszamenőleg megőrizve a kép és hangfelvételeket, tapintás és szagmintákat. Emellett természetesen több ezer beszélgetést is megörökített, javarészt a felkelők között, akik igen meglepődtek volna, ha tudják, milyen részletes profilt állított össze róluk a protokoll egység.

– Jó reggelt, kapitány! – köszöntötte Solót vidáman, amikor a férfi, nyomában a vukival belépett az irányítókabinba.

– Jó reggelt. A hátsó konzolon nem világít a TLB energia konverter lámpája. Te kapcsoltad ki?

A droid fölkelte az ülésből és hátratotyogva átengedte helyét a parancsnoknak.

– Igen, uram. Négy óra harminckét perccel ezelőtt három százalékos energiaszivárgást észleltem az alapjáraton hagyott berendezésnél és mivel nincs rá szükség parkolás közben, lekapcsoltam a rendszert.

– Szólnod kellett volna Csubinak. – fedte meg közömbösen Han, elindítva az oldalsó műszerfalon egy teljesítménytesztet. – A pajzshoz létfontosságú a működése. Nélküle nem szívesen röpködnék az űrben.

– Nem akartam megzavarni alvás közben a vuki urat. Gondoltam, ráérünk megjavítani a konvertert később is. – mentegetőzött Thripio.

A korábbi viselkedése alapján szidásra és sértésekre számított a koréliaitól, így kellemesen meglepte, hogy milyen nyugodtan reagál a bejelentésére. Mint akit nem érdekel különösebben egy fontos berendezés hibája.

– Azt mondták már neked, hogy a gondolkodás árt az áramköröknek? – villantott rá metsző tekintet a pilóta. – Na jó, ez tényleg szivárog! Biztos vezetékhiba, mint a múltkor! Gyerünk Csubi, kapjuk szét a ládát!

– És én mit csináljak, uram?

– Azt amit eddig! Ne nyúlj semmihez, ha nem muszáj!

– Értettem!

Thripio újra egyedül maradt a kabinban. Visszaült a helyére és már emelte volna föl a karjait, hogy rátegye őket a kormányra, mikor az utolsó parancs megállította félúton. Ne nyúljon semmihez, ha nem muszáj. Rövid habozás után ölébe ejtette kezét és kissé frusztráltan meredt a kormányműre. Milyen kár, hogy a kapitány folyton eltiltja mindentől a hajóján! Mintha attól félne, tönkreteszi véletlenül a gépet. Pedig ő csak segíteni akar, hogy jobban menjen ez a lestrapált masina. És mellesleg szereti kézben tartani a szarvkormányt, a szimulációs programjával elképzelve, milyen lenne vezetni a Millennium Falcont. Úgy igazán, önállóan és szabadon, hogy oda menjen vele, ahová csak akar. Mert

a droidoknak is vannak bizonyos késztetéseik, amiket jobb hasonlat híján vágyaknak neveznének a szerves lények, ha tudnának róluk.

Szi Thripio eme titkos késztetéseik között előkelő helyen szerepelt az utóbbi időben az YT-1300-as irányítása. Amióta a Hoth aszteroidamezejében lehetősége nyílt felszállni vele egy kisbolygóról, azóta álmodozott erről a szabadidejében. Talán egyszer majd lehetőséget kap rá, hogy kiélje magát a pilótaülésben. De amíg Han Solón múlik a dolog, jobban teszi, ha nem tapogatja a kormányt őrködés közben.

XVIII.

Boba Fett az elektronikus távcsövén keresztül figyelte a Millennium Falcont, kényelmesen üldögélve az ablakhoz húzott kontúrszékekben. Hajnalban ébredt a hosszúra nyúlt éjszaka után és némi vérpezsdítő reggeli tornát követően letelepedett a résnyire félrehúzott függöny mögé, hogy folyamatosan szemmel tarthassa a csészealjat. Jobb felé rálátott a szerelőcsarnok zárt főkapujára is. Amint kinyitják, hogy útjára engedjék az YZ-775-öst, ő elindul és belopózik a hangárba. Még azelőtt el kell foglalnia lesállítását, mielőtt a csempészhajó belebegne az épületbe.

Az éjszaka viszonylag nyugodtan telt a Vidám halacskában, eltekintve némi zajtól, ami a szomszédos szobából szűrődött át a nem kellően vastag közfalon keresztül. A fejevadász először nem tudta mire vélni a furcsa neszeket, ezért szokott gyanakvásával fölerősítette a hangot a sisakjába épített puskamikrofon segítségével, hogy megállapítsa, mi folyik a túloldalon. Csak nem kínoznak valakit? Majd meglepve hallgatta a kéjes nyögéseket és sikolyokat, amik egyértelműen két szeretkező embertől származtak. A párocska nagyon jól érezte egymást odaát és nem mondhatni, hogy a szálloda nyugalma érdekében túlzottan visszafogták volna magukat. Olyannyira, hogy hajnalban megismételték a mutatványt, hasonló intenzitással. Talán nászutasok voltak vagy egy légyotthon lévő szerelmespár, akik teljesen be voltak gerjedve egymásra.

Fett elmosolyodott és nem izgatta magát a műsor miatt, elvégre nem az ő szórakoztatására zajlott a produkció. Szerencsére jó alvó volt ahhoz, hogy ne zavarják az efféle neszek, így nem foglalkozott azzal, hogy átkopogjon hozzájuk és csöndre intse őket. A lényeg, hogy az éjszaka nagy része nyugalomban telt és rendesen ki tudta aludni magát.

Amíg az indulásra várt, az Anoat rendszer csillaga lassan feljött a horizont kékben játszó vonala mögül, rózsaszín fénypászmákat villantva a ritkás felhőzet bodrain keresztül a szüntelen hullámozó tengerre. Habféhér jéghegyek és konténerekkel megrakott teherhajók úsztak lustán a tutajváros körül, majd egy úrkomp érkezett az égből, dübörgő hajtóművekkel ereszkedve alá a leszállópályára. Másfél órával később pedig két alak tűnt fel a Millennium Falcon közelében, a kikötő főépületéből sétálva oda a járműhöz. Leereszkedett előttük a rámpa és felsiettek a fedélzetre. Boba rájuk nagyított a távcsövével, s bár a kapucni miatt nem tudta kivenni az arcukat, mégis biztos volt benne, hogy Han Solót és Leia Organát látta visszatérni az űrhajóra.

Ezek szerint mégis a városban töltötték az éjszakát, valamelyik hotelben. Fett a fejét csóválva bosszankodott az elszalasztott lehetőség miatt. Hiba volt Nawaal Duhadnak pénzt adni a hamisnak bizonyuló információért. A fejevadász elraktározta emlékezetében a dolgot. Legközelebb nem fog megbízni ebben a fickóban. Aztán elgondolkodott azon, vajon miért hazudott neki a pasas? Ha tényleg követte a lázadókat előző nap, tudnia kellett, hol szállnak meg. Egy következtetés adódik ebből: nem járt a nyomukban. Lustaságból vagy azért, mert nem ért rá, az tulajdonképpen mindegy. Csak azért mondta,

hogy több kreditet csaljon ki a zsebéből. Élelmes megoldás volt, amiért később kérdőre fogja vonni Duhadot, ha újra összefut vele.

Fett várt még egy darabig, kissé türelmetlenül arra, hogy megélénküljön az élet odakint az űrkikötőben. Majd mivel semmi sem történt, úgy döntött, nem várja meg, amíg kiröptetik a másik hajót a hangárból. Jobb, ha mielőbb belopakodik a csarnokba és keres magának egy megfelelő helyet, ahonnan leszedheti Solót, meg a barátait, amint kimerészkedtek a Millennium Falconból.

Felpattant a székről, muníciós övére akasztva távcsövét és ellenőrizte fegyverzetét indulás előtt. A kedvenc EE-3-as sugárvetője mellett egy DL-87-es kábítópuskát is magával fog vinni ez alkalommal, ami nagy mérete ellenére kiválóan alkalmas rá, hogy a padlóra küldjön vele egy embert meg egy vukit. Gondosan magára csatolta Mitrinomon Z-6-os háti rakétáját, ami teletöltött tartállyal várta a sarokban, hogy szükség legyen rá. Ezen hasznos munkaeszközök mellett csak a szokásos kiegészítőket viszi magával az útra. Egy miniatűr lángszórót a bal alkarjára szerelve, meg a Dur-24-es könnyű lézervetőjét a csuklóján és néhány vibropengét a lábszáraira erősített tokokban. Ennyi cuccal egy kisebb hadsereget is el tudna intézni szükség esetén, mert sose lehet tudni, mi történik. A lázadók, akiket el kell fognia, felkészült harcosok és nem fogják könnyen megadni magukat. Ő pedig nem ölheti meg őket, mert Vader nagyúrnak élve kellenek a gazfickók.

Miután mindent rendben talált, gondosan lezárta nagyrészt kiürült utazóbőröndjét, aktiválva a beleépített önmegsemmisítőt. Előfordulhat, hogy a vadászat után nem tud visszajönni érte, mert gyorsan kell elhagynia Feiyát a foglyaival. Akkor pedig jobb, ha a szálloda személyzete nem fér hozzá a poggyászában maradt cuccaihoz. Később majd elhozatja egy futárszolgálattal és fölszedi valamelyik bolygón a csomagot. A benne maradt anomid álca és a tartalék fegyverek, robbanóanyagok túl értékesek ahhoz, hogy veszni hagyja őket. Ha pedig valaki arra az ostobaságra vetemedne, hogy megpróbálja feltörni a biztonsági zárját, csúnya meglepetés fogja érni. Amit csak akkor élhet túl, a legjobb esetben is az ujjai épségét kockáztatva, ha tűzszerész páncélba bújott előtte.

Elhúzta a széket az ajtókilincs alól és óvatosan kinézett a folyosóra. Sehol senki. Csöndben elhagyta szobáját és sietős léptekkel indult a lifthez. Ahogy átgyalogolt a hallon, a portán ücsörgő öreg pasas meglepetten nézett utána. Errefelé a vendégek nem szoktak talpig mandalori páncélban, két puskával a kézben sétálgatni.

Fett kilépett az utcára, figyelmesen körbepillantva, mielőtt elindult volna az űrkikötő irányába. Csöppet sem zavarta, hogy az arra járó helybeliek megrökönyödve bámulják harcias alakját és gyorsan félrehúzódnak az útjából a kapualjakba, szűk mellékutcákba. A vállán lógó összefont vuki skalpok láttán senki számára nem lehetett kétséges, hogy egy fejvadászt lát éppen munkába sietni.

XIX.

Az YZ-775-ös fél órával azután távozott a szerelőműhely hangárjából, hogy Han és Csubakka megjavították a Falcon bal oldalán az energia konvertert. A felújított burkolatú teherszállító óvatos manőverekkel kilebegett a landolótérre és lehuppant az egyetlen szabad helyre, orrával a tenger irányába fordulva. Amint ezt meglátta Thripio, nyomban hátraszólt a belső hírközlőn a kapitánynak, aki a hiperhajtómű környékéről igyekezett eltakarítani az útban lévő holmikat, szerszámos ládákat, nagyobb alkatrészeket és üzemanyaggal teli hordókat, hogy könnyen hozzáférjenek majd a szerelők a berendezéshez.

Solo haladéktalanul felhívta rádión az irányítótornyot és engedélyt kért az átrepülésre. Mire rövid késedelmet követően jóváhagyták a manővert, a társai elfoglalták helyüket mellette a pilótafülkében. A koréliai bekapcsolta a teherhajó repulzorait és óvatosan fölemelte a csészealjat a magasba. Ügyelve a tenger irányából fújó oldalszélre, lassan átlebegett az útjában álló két másik űrhajó fölött, majd orral előre bevitte a Millennium Falcont a tágas csarnokba.

A jóval nagyobb járművekre méretezett, téglalap alakú hangárban mindenféle gépek, szerelőpadok, műszerpultok, szerszám és alkatrésztároló szekrények, droidok, targoncák, antigravitációs daruk, állványok, tartályok, hordók és konténerek sorakoztak körben a fal mentén. Az agyonkoptatott acélpadlót olajfoltok és kenőanyag maradványok borították, valamint elszórtan fémforgácsok és szigetelőszalag darabkák, amiket egy rozsdás takarítórobot igyekezett összeszedni a keféivel. A magasan körbefutó ablakok párás, koszos üvegtábláin és a tágas kapun besütött annyi fény a terembe, hogy jól lehessen látni a két oldalt ácsorgó munkásokat, akik érdeklődve méregették a betaxizó YT-1300-as horpadozott burkolatát. Nyilván azt találgatták, melyik feladat lenne a könnyebb. Felújítani a ütött-kopott teherhajót vagy a raktáron lévő alkatrészekből összerakni egy újat?

A csarnok hátuljában megbújó irodahelyiségből egy piszkos kezeslábasba öltözött, szakállas pasas szaladt előre az érkező jármű elé, a nála lévő világítóbottal integetve, hova szálljon le a géppel. Miután elhallgatott az emelőhajtóművek sívítása, Han készenléti állapotba kapcsolta a fedélzeti rendszereket, hogy minden működjön, amire szükség lehet javítás közben. Aztán röviden kiosztotta a feladatokat a csapatnak, mielőtt hátramentek volna a kijáratához.

– Jól van. Thripio, te menj az utastérbe és vigyázz a technikai állomásra! Figyelj oda, mit babrálnak rajta a szerelők, mert nem tudok egyszerre mindent felügyelni. Leia, maga maradjon a fedélzeten és semmi esetre se hagyja el a hajót, amíg itt vagyunk. És minél kevesebben látják az arcát, annál jobb.

– Akkor miért nem azt mondja, hogy zárkózzak be az utasfülkébe? – húzta el száját a hercegnő morcosan. Mint akinek semmi kedve egész nap az űrhajóban bujkálni.

– Mert tudom, hogy úgyse engedelmeskedne. Ezért kérem csupán, hogy legyen jó kislány és kerülje a feltűnést!

Solo jó érzéssel a kérem szóra helyezte a hangsúlyt, amivel rögtön elnyerte a hölgy tetszését. A tény, hogy a koréliai udvariasan kérte, s nem pedig utasította őt, mintha a beosztottja lenne, kifejezetten jól esett neki. Így szívesen engedelmeskedik, elvégre a férfi csak óvni próbálja a lehetséges veszélyektől.

– Értem. Majd igyekszem meghúzódni valamelyik sarokban.

– A stukkerét azért tartsa magánál, de ne lássák, hogy fel van fegyverezve! Csubi, te velem jössz! Hozd a puskádat és vágj mogorva képet!

A vuki türelmesen bólogatott és makogott valamit a kivitelezés mértékével kapcsolatban, mire a társa vigyorogva leintette.

– Nem! Nem akarom, hogy rájuk ijessz! Csak lássák rajtunk, hogy kemény fickók vagyunk, akikkel nem érdemes ujjat húzni! Na, gyerünk...!

Elhagyták a pilótafülkét és felkészültek a szerelők érkezésére, a kapitány utasításainak megfelelően. Leia ellenőrizte a kabátzsebében lapuló lézerpisztolyát, s megtorpant a főfolyosón a csempész mellett.

– Mondja! Aggódnom kéne valamiért? – kérdezte óvatos hangon.

Csípőre tett kézzel méregette Hant, aki megigazította a combjához szíjazott fegyvertokot, mielőtt rátenyerelt volna a zsilip nyitógombjára. Tisztán érezte a férfiből áradó feszültséget és ez őt is nyugtalanná tette.

– Nem tudom. Csak van egy rossz érzésem. – mondta Solo körülményesen. – Nem ismerem ezeket a fickókat és nem szívesen engedem fel őket a hajómra. De a hajtómű

hibája kifogott rajtam, így kénytelen vagyok a szakértelmükre hagyatkozni. Maga csak maradjon itt szépen és ne legyen láb alatt. Ha szerencsénk van, még ma végzünk és estig felszállhatunk.

– És ha nem? – biccentette oldalra fejét a lány, karba téve kezeit.

– Akkor az éjszakát megint a Vidám halacskában töltjük és gyakorolhatjuk azt, amit annyira szeretne...! – kacintott rá a pilóta vidoran.

– Ha így lesz, nem fogok tiltakozni a maradás ellen!

– Ezt örömmel hallom!

Organa odahajolt a férfihoz, megragadta felkarját és lábujjhegyre állva biztató pusztit nyomott az arcára.

– Ne aggódjon! Minden simán fog menni! Nem fogják tönkretenni az imádott hajóját!

Az utastér irányából közben megérkezett Csubakka, a vállára vetve nyílpuskaszerű lézervetőjét és dörögött valamit arról, mit csinál azzal a teremtménnyel, aki tönkreteszi a Millennium Falcont. Szerencsére a hercegnő még nem tudott annyit a fák népének nyelvén, hogy megértse a fenyegetést, különben valószínűleg elsápad a borzalomtól. Egy feldühödött vuki tombolása nem kimondottan az a látvány, ami az ő kényes ízlésének való.

Han viszont tökéletesen értette a társa beszédét és hasonló, bár kevésbé drasztikus véleményen volt, mert a végtagok letépése sosem tartozott a kedvenc elintézési módjai közé. Bőven elég lesz itt–ott eltörögetni a kontárok csontjait valami böhöm nagy csavarkulccsal – az ujjuk hegyétől a vállukig.

– Ha mégis taccsra vágnák, ez lesz az utolsó hajó, amihez hozzáérték a kis kezükkel! – ígérte vészjóslóan és megütögette a pisztolya markolatát.

Nem mondta ki, de a társai pontosan tudták, hogy komolyan félti a Falcont a helyi szerelőktől. Az elmúlt években annyira megszokta, hogy az öreglány minden problémáját ő, meg a vuki orvosolják, hogy szinte elfogta a féltékenység, ha arra gondolt, idegen kezek nyúlhatnak a szeretett hajójához. Mert az úrhajó, az oldalfegyver, a pénztárca és a barátnő csupa olyan dolgok, amiket jobb, ha nem fogdosnak mások – ez volt a szilárd véleménye.

Leengedte a rámpát és elsőként sétált le rajta a szerelőcsarnok koszos padlójára. Csubakka csöndben követte, míg a hercegnő megállt az ajtóban és onnan bámult le utánuk, a szokásosnál is komolyabb képpel.

A szerelőcsarnokban hideg volt, a kapun besüvítő szélnek köszönhetően, ami felkavarta a padlót borító koszból és a fal mentén halmozódó tárgyakból áradó jellegzetes szagokat. Han körülnézett, a fogadóbizottságot keresve, de legnagyobb meglepetésére senki sem jött oda hozzájuk. A korábban látott fickók, akik félreállva figyelték az érkező teherhajót, furcsa mód mind eltűntek mostanra. Nyilván lementek a jobb oldali fal mentén sorakozó lépcsőkön és teherlifteken a műhely alatti fűtött raktárszintre. A hangár óriási acélkapuja közben zúgva, csikorogva zárulni kezdett, hogy kívül rekessze a dermesztő szélrohamokat.

– Maradj mögöttem. – mondta társának és lassú léptekkel megindult előre, a csarnok belseje felé.

Úgy látszik, a karbantartó brigádnak nem sürgős belekezdeni a következő feladatba. Az lesz a legjobb, ha megkeresi a főnököt, azt a borostás képű Bakarét vagy kit és megkéri, hogy csipkedjék magukat az emberei. Nem akar napokig itt dekkolni.

A javítóműhely akkora volt, hogy két Falcon méretű csészealj is kényelmesen elfért volna benne. Az óriási hodályban távoli kopácsolás és motorzúgás zaja visszhangzott valahonnan hátulról, az egyik sarokban zsúfolódó szerelőpadok irányából. A jobb oldalon sorakozó ládák és konténerek között Solo észrevette azt a koszos kezeslábasba öltözött, szakállas fickót, aki korábban a világítóbotjával jelzett nekik. Egy fémasztal mellett ácsorgott, ügyet sem vetve rájuk. Nagy gonddal szerszámokat tisztogatott és halkan füttyörészett közben. A kapitány úgy döntött, útbaigazítást kér tőle, mint a legközelebbi

elérhető embertől.

– Jó napot! Hol találom a főnököt?

A pasas felnézett, vizenyős savószezeit a koréliaira, de főként a mögötte tornyosuló vukira vetve. Láthatóan meglepődött a szőrös óriástól, mert majd kiesett a kezéből a rongy. Aztán megrándult a szája széle és olajos hüvelykujjával a csarnok hátsó végében lévő épületre bökött.

– Az irodában!

Han biccentett és kimért léptekkel továbbindult, eltávolodva az űrhajótól. Előttük egy ütött–kopott, MK–sorozatú lánc talpas droid araszolgotott, ide–oda járva a magasba nyúló falak között. A maga elé tartott, surrogva pörgő keféivel igyekezett felszedezgetni a piszkot a fémpadlóról. Bal felől egy sovány, langaléta fickó tűnt elő, ráérősen baktatva, kezében kis műanyag ládával. Meglátta őket és kíváncsian végigmérte a vukit, mintha sosem látott volna még ilyen fajú lényt. Aztán továbbment és eltűnt az egyik lefelé vezető lépcsőn.

A hangár hátsó végében, a konténerek, állványok és munkagépek között előregyártott elemekből összeállított irodahelyiség állt, lapos tetején mindenféle kacatokkal. Tágas üvegablakain gyenge lámpafény szüremlett elő, megvilágítva a környéket. Miután a csarnok kapuja döngve becsukódott, hirtelen sokkal sötétebb lett idebent. A magasban körbefutó párás ablakokon keresztül csak kevés jutott be a reggeli sápatag napfényből, a plafonon sorakozó reflektorokat pedig senki sem kapcsolta be egyelőre.

Még vagy húsz méterre voltak tőle, mikor az irodahelyiség ajtaja felpattant és kisietett rajta a műhely főnöke, Olumiji Bakare. Ugyanazt a kopott kezeslábast viselte, mint tegnap, csak a borostája lett sűrűbb, a rövidre nyírt haja pedig kócosabb. A nyomában két embere loholt, jól megtermett, csupa izom fickók hasonló szerelésben. Egyenesen Solo felé tartottak, őt és a vukit méregetve, míg a teherhajóra ügyet sem vetettek.

Han figyelmét és gyanakvását azonnal felkeltette, amint észrevette őket, hogy mindhárom ember derekán fegyverövek lógnak, bennük különféle mordályokkal. Ezeket tegnap nem látta náluk. Elvégre mi szüksége lehet egy szerelőnek a munkahelyén lézervetőre? Merő óvatosságból megtorpant, udvariasan bevárva a triót félúton és azon tűnődött, miért van egyre inkább rossz érzése a fickókkal kapcsolatban?

Bakare szúrós szemmel bámult rá, majd csípőre tett kézzel megállt pár méterre tőlük, oldalán az embereivel. A tartásukból Solo azonnal megérezte, hogy baj lesz, így bal kezével futólag megvakarta fülcimpáját. Ez volt az egyezményes jelzésük Csubakkával a veszélyre.

– Jó napot! – üdvözölte kimérten a főnököt és nyugodtan állta hideg tekintetét.

– Maga az a Han Solo, akinek a körözesi plakátja ott virít mindenfelé a városban? – kérdezte köszönés nélkül Olumiji, mélyen zengő, enyhén rekedtes hangján.

Hát erről van szó! Itt is felismerték őt, valószínűleg már előző nap – gondolta a kapitány lebiggyedő szájszájlel. Nyugtalanító dolog ez a nagy népszerűség. Vajon mit akarhat tőle a fickó? Az ösztönei már kimondottan veszélyt jeleztek és a mögötte ácsorgó vuki halk nyüszítéséből megértette, hogy a társa is rosszat sejt. Az így induló beszélgetések általában nem vezetnek semmi jóra.

– Hmm! Ezt már mások is kérdezték! – mondta lassan, megfontoltan. – Elég bosszantó hasonlóság!

– Főleg, ha egy csempészhajóvá átalakított YT–1300–assal jár! Meg egy ronda nagy vukival!

Csubakka erre fenyegetően felbömbölt, lekapva válláról a puskáját. Nem tetszett neki a kritika, főleg azután, hogy tegnap rendesen megtisztálkodott és szépen kifésülte a bundáját. A vukik mércéjével mérve ő kifejezetten jóképű hímnek számított a fajtársai körében. A társa utasítását követve most próbált minél morcosabb képet vágni, elővillantva tűhegyes agyarait, hogy lássák amazok, igazi kemény fickókkal akadtak össze, akikkel

nem érdemes ujjat húzni. Ha mégis megpróbálják, ő szívesen kihúzkodja az ujjait, sőt a karjukat is, tőből!

Han félig hátrafordult, csillapítóan fölemelve kezét, hogy lefékezze harcias első tisztjét. Közben észrevette, hogy mögöttük szerelők tűnnek fel a lépcsőkön és az alsó szintről érkező egyik teherlift platóján.

– Nyugi! Nem sértésnek szánta!

Azzal visszafordult Bakaréhoz, észrevétlenül a fegyvere agyára csúsztatva jobbát. Nyilvánvaló, hogy nem tagadhatják le magukat az itteniek előtt. Már csak az a kérdés, mit akar tőlük a góré.

Amióta birodalom szerte körözték őket a Halálcsillag megsemmisítése és más csínytevések miatt, Han egyre gyakrabban szembesült azzal, hogy a legeldugottabb helyeken is felismerik a bennszülöttek. De nem téphetett le vagy firkálhatott össze minden plakátot a kikötőkben és az utcákon, ezért kénytelen volt beletörődni a közismertségbe. Egy csempész számára az ilyesmi meglehetősen rossz reklám, főleg ha olyanokkal találkozik, akik nem bírják a képét. Talán szakállat növeszthetne vagy befesthetné az arcát, hogy ne ismerjék fel olyan könnyen. Ám a vuki biztos nem fog megborotválkozni és a Falcont sem alakíthatják át drasztikusan, így tulajdonképpen fölösleges minden erőlködés. Vállalnia kell a tettei következményeit, akár akarja, akár nem.

– Úgy tudom, az itteniek szimpatizálnak a felkeléssel. – engedett meg magának egy halovány vigyort. – Ezért jöttünk ide.

Olumiji válaszul kiköpött oldalra és megcsóválta fejét.

– Khm...! Nézze uram, mi őszintén utáljuk a birodalmat. – magyarázta kelletlenül, láthatóan keresgélve a megfelelő szavakat. Mint aki nem egészen biztos benne, milyen fogadtatásra talál a mondókája a műhelyébe tévedt lázadóknál.

– Főleg amióta a múlt héten itt jártak és elhurcolták a két legjobb szerelőmet valami ostobaság miatt. Szóval eszünkben sincs feldobni magukat a hatóságnak. De, tekintettel a kockázatokra, azt kell mondanom, hogy a javítás többbe fog kerülni, mint általában, másoknak.

Nem kellett tovább magyarázkodnia, mert Solo azonnal értette, hogy zsarolni próbálja a fickó. Meg se lepődött a célozgatáson, elvégre dörzsölt üzletember volt.

– Értem. És mennyivel többbe?

– A háromszorosát kérem a végösszegnek. Előre!

Bakare nem említett konkrét összeget, de Han sejtette, hogy szép nagy summára gondol. Elvégre a hiperhajtómű javítás kényes munka, amiért akár egy-kétezer kreditet is elkérnek a legtöbb szerelőműhelyben. Szóval minimum öt-hatezret akar legombolni róla a pasas az együttműködésért cserébe. Amilyen pofátlan, olyan élelmes. Ha Solo nem lett volna kényszerhelyzetben, rögtön ki is neveti és faképnél hagyja őket. Így azonban csak egy csodálkozó grimaszra futotta tőle és úgy tett, mintha nem értené a helyzetet.

– Mikor még azt se tudja, mennyi munka lesz a hajóval és mit kell kicserélni benne?

– Ahogy elnézem, ezen a roncson mindent ki kéne cserélni, hogy megfeleljen az űrközlekedési előírásoknak. – mérte végig lesújtó képpel Olumiji a Millennium Falcont.

– Nem olyan rossz az öreglány, amilyennek látszik. – vont vállat a kapitány nyeglén.

Kicsit bántotta, hogy a szakértő szeme nem veszi észre a bárkájának jól működő részegységeit. A megnövelt védőpajzsokat, a spéci érzékelőket és a tekintélyes fegyverzetet. Amik ugyan nem felelnek meg semmiféle űrközlekedési előírásnak, viszont tagadhatatlanul hasznosak, amikor egy csillagromboló lohol a nyomában.

– Csak megviselte a használat. Legyen a normál ár duplája!

– Az nekem nem elég. – csóválta fejét a főnök elutasítóan. – Nagyon rosszul megy az üzlet mostanában. Kevesen járnak erre, mert minden átutazó Anoat Citybe megy, a központi hajójavítóba. Szóval kell a bevétel, hogy talpon tudjunk maradni.

Ez egyenes beszéd volt, ugyanakkor felcsillantotta Solo előtt a reményt az alkudozásra. A pasas meg van szorulva és az ő pénztárcájába kapaszkodva akar kimászni a bajból. Így nem bírta megállni, hogy ne kupeckedjen egy kicsit, közömbös képpel a vállát vonogatva.

– Nem csoda, hogy rosszul megy a boltja, ha ennyit kér az ügyfeleitől! Mit szólna a két és félszereséhez?

– Nem alkuszom. A háromszorosát kell leszurkolnia vagy nincs üzlet! – intett határozottan Bakare, felemelve mutatóujját.

A koréliei kész lett volna megadni neki az összeget, pusztán a békesség kedvéért, bár akkor megint nem marad pénze kifizetni Jabbát és tovább késik a Tatuinra tervezett kirándulásuk. De még ez is jobb, mint használhatatlan hiperhajtóművel odébb állni a rendszerből. A móka kedvéért azért csak megpróbálkozott egy utolsó trükkkel, hátha sikerül lealkudnia valamennyit az árból.

– Jó! Akkor megyünk, keresünk egy másik szerelőműhelyt! Biztos akad még néhány a bolygón!

Azzal fél fordulatot tett, mintha máris indulni szeretne, a bal oldalát mutatva Bakare és emberei felé, hogy eltakarja a pisztolyán matató jobb kezét. A mögötte ácsorgó Csubakka látta, hogy kibiztosítja a stukkert és észrevétlenül odébb lépett, hogy kedvezőbb pozícióba kerüljön, ha kitör a lövöldözés. Közben kitáguló orrcimpákkal szaglászta környezetét, megérezve a csarnokot betöltő kenőanyagbűzön át a hátuk mögött feltűnő emberek izzadságszagát.

Mindenki tudta a jelenlévők közül, hogy a Deyeren nincs másik szerelőműhely. Szóval innen csak Anoat Citybe mehetnek, ahol ugyanúgy felismerhetik a szökevényeket és akkor csöbörből vödörbe kerülnek. Vagy egyenesen a börtönbe, ha az ottani hatóságok jobb kapcsolatokat ápolnak a császári hadsereggel, mint a Feiyaiak.

– Nem mennek sehová! – kiáltott fel a főnök, kissé idegesebben a kelleténél. – Már elfoglalták a dokkot! Én nem engedek ki a műhelyemből egy hajót sem rendes javítás nélkül!

Lendületes gesztikulálása a távolban várakozó beosztottjainak szólt, akik lassan megindultak feléjük, hogy csatlakozzanak a vitázókhoz és mellesleg elvágják a csempészek visszavonulásának útját a teherhajó felé. Han villámgyorsan összeszámolta a sötétkék kezeslábasba öltözött férfiakat és nőket, akik különféle fegyvereket szorongatva próbálták közrefogni őket. Nyolcan voltak a hátuk mögött, hárman előttük és bal felé is látott mozogni valakit. Ez nagyon nem lesz így jó. Se nekik, se a szerelőknek. Bakarénak láthatóan fogalma sincs, kit próbál kényszeríteni a szedett-vedett bandájával.

– Komolyan itt akar tartani minket? – kérdezte vészjóslóan, résnyire húzott szemhéjjal.

– Bizony! És ne próbálkozzon semmivel, mert mi vagyunk többen!

A műhelyfőnök nagyon magabiztos volt. Fel sem tételezte, hogy a hatszoros túlerővel szemben bármi esélye lenne a két lázadónak, akiket alaposan meg fog kopasztani, mielőtt elengedné őket az ócska bárkájukon.

– Tehát így állunk! – biccentett Han, fenyegetően felemelve hangját.

Már kis híján előrántotta fegyverét, hogy a borostás képű góréra fogja, mikor váratlan kiabálás és dulakodás zaja vonta magára figyelmét a teherhajó rámpájánál. Odapillantott és rémülten látta, hogy egy sápatag bőrű, rossz arcú pasas épp a hercegnőt rángatja le a karjánál fogva a fedélzetről. A másik kezében egy DL-44-es lézerpisztolyt szorongatott, Leia fejéhez tartva a csövét.

– Te! Velem jössz! – parancsolta szigorúan.

– Aúúh...! Hé! Ne rángasson...! Hogy merészeli...? Ahh!

A lány sajnos elkövette azt a hibát, amikor Csubakka felhördült az előbb, hogy kimerészkedett a feljáróra megnézni, mi történik odakint. A csészealj körül ólálkodó egyik

szerelő pedig, meghallva a főnöke ingerült kiabálását, merő szorgalomból úgy döntött, foglyul ejti a hölgyet. Durván elrángatta méltatlankodó áldozatát a rámpa közeléből, aztán nem törődve a tiltakozásával mögé lépett és átkarolta a nyakát. Főleg azért, hogy élő pajzsnak használja a koréliaival szemben, aki villámgyorsan előrántotta pisztolyát és megcélozta a fejét.

– Maradj nyugton, kis csibém! Vagy átlukasztom a füledet!

Leia először a zsebébe akart nyúlni a fegyveréért, majd megérezve a fémcső hideg érintését inkább nyugton maradt. Ha ez a stukker elsül, nem csak a fülét fogja átlukasztani, de a kobakját is. Az orrát megcsapta a fickó ruhájából, bőréből áradó műhelyszag, s kénytelen volt a torkához kapni, annyira megszorította alkarjával a másik.

– Engedjen el...! Ez fáj...!

Csak ekkor vette észre, hogy körülötte mindenki fegyvert ránt és ráfogja a középén ácsorgó barátaira. Nem értette, mi történik, de abban biztos volt, hogy nagy bajban vannak. Éles hangon felkiáltott, figyelmeztetni próbálva társait a veszélyre.

– Han! Vigyázzon...! Ez csapda...!

Csubakka felüvöltött, villámgyorsan becélozva lézervetőjével Olumijit és két emberét, míg Han mögé kerülve a hátának támaszkodott. Maximális fokozatra állított pisztolyával figyelmeztetően végigpásztázta a csatárláncban közeledő szerelőket, akiken csöppet sem látszott, hogy megijednének tőle. Pillantása találkozott Leiáéval, de nem érzett a szemében félelmet, csak aggodást. Miattuk. A nő őket féltette, nem a saját életét.

– Nocsak! Az elbűvölő Leia Organa hercegnő! – kiáltotta kárörvendően Bakare, hátrálva egy lépést a fenyegetően vicsorgó vuki elől. – A hírhedt gyilkos és hazaáruló! Sőt, újabban pornósztár, akit az egész galaxisban köröznék! Ez aztán a meglepetés...!

A technikusok némelyike elvigyorodott, kíváncsi oldallpillantásokat vetve a lányra. Nem kétséges, hogy a felsoroltak közül melyik kitétel keltette föl az érdeklődésüket. Han ugyanakkor döbbenten sandított a főnökre, kiakadva a szokatlan vádon.

– Mi? Pornósztár? Ez még viccnek is rossz! – motyogta halkan a társának.

Agya közben lázasan járt, próbálva kiutat találni az életveszélyes helyzetből. Végül dühösen felkiáltott, Leiára mutatva szabad kezével.

– Engedje el a lányt! De rögtön!

– Előbb tegyék le a fegyvert! A hölgy jelenléte kissé megemeli az árakat, Solo! Most már a négyszeresébe fog kerülni a javítás!

Olumiji nyerő pozícióban érezte magát a tucatnyi embere társaságában, így tovább növelte a feszültséget a tét emelésével. Bár ma reggel heves vitát folytatott a helyettesével, Nawaal Duhaddal a híres lázadók megzsarolását illetően, és maga sem volt biztos benne, hogy helyesen cselekszik-e, most mégis fölöttébb elégedett volt az eredménnyel. A hercegnő foglyul ejtésével lényegesen könnyebb dolguk lesz, mert a koréliai nem kockáztatja majd a csaj életét. Szépen lefegyverzik őket, legombolják róluk az összes pénzüket, aztán bezárják a három bűnözőt az egyik üres raktárhelyiségbe és felveszik a kapcsolatot a Gerrenthumon működő birodalmi kirendeltséggel. Ha diszkréten intézik az ügyet, szép summa üti a markukat az elfogott lázadókért cserébe és Feiya felkelőbarát lakossága sem tudja meg, mit műveltek a hangárban. Az ócska teherhajót meg gyorsan szétkapják és a darabjait eladják pótalkatrészeknek a szomszédos rendszerekben.

Nagyjából ez volt a terve most, ahogy a helyzetet mérlegelte, a két tagbaszakadt embere között állva. Lézerpisztolyát közben le nem vette volna a harcias vukiról, aki a legveszélyesebb ellenfélnek tűnt a számára. Hallott már történeteket a városi kocszmákban ezekről a szőrös lényekről, akik galaxis szerte híresek voltak lobbanékony természetükről, mozgékonyaságukról és acélos izomzatukról. És nagyon nem szeretett volna birokra kelni vele, még azért a rengeteg pénzért sem, amit kaszálhatnak az elfogásával. Akinek ilyen

hegyes tépőfogai vannak, jobban mutat holtan, mint élve.

– Nem tetszik nekem, hogy ennyire gyors maguknál az infláció! – jelentette ki Han, a lassan közelítő és félkört formáló szerelőket méregetve.

Amazok elvágta őket a hajótól és biztos volt benne, hogy nem fogják harc nélkül feladni a kedvező pozíciójukat. A csapda bezárult, ők pedig tehetetlenül várakoztak a közepén, tucatnyi löfegyver célkeresztjében. Vele szemben Leia még mindig a torkát szorongató pasassal küzdött, aki jó másfél fejjel magasabb volt nála és sápatag arcát három párhuzamosan futó vágásnyom csúfította el. Mintha valaki nemrég végigkarmolta volna a képét egy vibrokéssel.

– Hát igen! Nehéz időket élünk! Ugye, fiúk? – kérdezte vidáman Olumiji, s magában máris azt számolgatta, hány kreditet fog megtartani magának a bőséges zsákmányból.

– Aha! – mordult fel a szerelőpadok felé oldalazó egyik embere, egy középkorú, csinos orcájú nő, akinek zilált, seszínű frizuráját piros fejpánt tartotta kordában.

Vele ellentétben a Bakare jobbán álló Nawaal Duhad fölöttébb szkeptikus volt a főnöke tervét illetően. A lázadók egyáltalán nem úgy néztek ki, mint akik hajlandók engedni a zsarolásnak és készek megadni magukat a túlerőnek. Máris bánta, hogy egyáltalán bejött ma reggel dolgozni a műhelybe ahelyett, hogy bölcsen otthon maradt volna, betegsége hivatkozva.

Tegnap délután, amikor a műhelyben meglátta Han Solót a főnökével beszélgetni, rögtön a fejére kitűzött hatalmas vérdíj jutott eszébe, amit a birodalmiak ajánlottak fel a nyomravezetőnek. Százötvenezer kredit iszonyatosan sok pénz egy magafajta csóró szerelő számára, aki kénytelen naphosszat az űrhajó javítóműhelyben robotolni a fukar tulajdonos helyetteseként. Tudta ezt Olumiji is, ezért amint távozott a koréliai, idegesen félrevonta őt, hallótávolságon kívülre a brigádtól és utasította, hogy eredjen a nyomába és tudja meg, kikkel jött, hol vesz ki szobát, mit csinál és kivel találkozik a városban.

Duhad átsietett a főépületbe, ahol egy nyilvános videotelefon fülkéből felhívta a nála lévő cetlire firkált HoloNet számot, értesítve Boba Fettet a csempész érkezéséről. Úgy okoskodott magában, most két legyet üthet egy csapásra, amennyiben a fejvadász kifizeti őt az információkért, majd Bakarétól is megkapja a részét a vérdíjból. Mert az egy percig sem volt kétséges a számára, hogy ők fogják fülön csípni Solót, nem a magányos mandalori harcos.

Ezután elvegyült a folyosón maszkáló utasok közt, figyelemmel kísérve a lázadók hajóját. Nem sokkal később meglátta Solót egy filigrán nőszemély társaságában távozni az űrikötőből és észrevétlenül a nyomukba eredt. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy az arcát kapucni alá rejtő csaj nem más, mint Leia Organa, a híres alderaani exszenátor és körözött bűnöző. Akit a biztonságiak minden további nélkül beengedtek a városba, mivel a lakosság a múlt heti rohamosztagos parádé óta nagyon rühellte a császárságot. Nyilván így akarták a vámosok kifejezni a felkelés iránti szimpátiájukat vagy csak simán lefizették őket.

A két lázadó együtt háromszázezer kreditet ért a birodalomnak. Annyiból Duhad élete végéig megélhetne és még arra is jutna belőle, hogy befektessen valami jól menő vállalkozásba. És főként elmehegne a Deyerről, ami a polgárháború kirobbanása óta egyre lejjebb süllyedt a gazdasági recesszió jeges mocsarába. Még úgy is, hogy a Külső Javin Társaság több beruházásba kezdett a bolygón, sok telepesnek adva munkát a bányaállomásain. De persze esélye sincs rá, hogy a főnökével és a fejvadászal vetélkedve egyedül kapja el a szökevényeket és zsebelje be értük a jutalmat. Így az lesz a legokosabb, ha együttműködik velük és igyekszik mindkettőjüktől a lehető legtöbb pénzt kicsikarni a szolgálataiért cserébe.

Solóék a Vidám halacskában szálltak meg, majd kisvártatva elmentek bevásárolni. Nawaal messziről követte őket, azt lesve, kikkel állnak szóba. Hátha vannak társaik

Feiyában, akik túléltek valahogy a birodalmi tisztogatást. Ha sikerül lebuktatnia még néhány ellenállót ráadásnak, az is hoz némi pénzt a konyhára. Amikor a lázadók visszatértek a szállóba, ő egy közeli italmérésben keresett menedéket a hideg elől és az ablakon kibámulva figyelte a bejáratot. Ahogy sejtette, pár órával később újra nekivágtak a tutajvárosnak, elvegyülve a járókelők között.

Duhadnak nem volt könnyű dolga a szökevények követésekor. Többször elvesztette a párocska nyomát a zezzugos utcákon barangolva, mert nem akart túl közel menni hozzájuk, nehogy kiszúrják véletlenül. A szerelőnek nem volt gyakorlata a mások utáni lopakodásban, így csak a filmekből szerzett tapasztalataira támaszkodhatott. Egy biztos, Solo meg Organa fülig szerelmesek voltak egymásba és nem nagyon lesték, ki koslat a hátuk mögött. Némi szaladgálás után mindig megtalálta őket, ám bármennyire figyelt, nem vette észre, hogy a város lakóival diskurálnának. Vagy nem voltak társaik Feiyában vagy úgyes titkolták a dolgot az esetleges szemtanúk elől.

Aztán mikor a lázadók késő délután visszatértek a Vidám halacskába, Nawaal elment a műhelybe jelteni Olumijinek a történeteket és a sok gyaloglás miatti fáradtságára hivatkozva elkéredzkedett az esti műszakból. A többiek boldogulnak nélküle is a teherhajóval, nincs szükség a segítségére a csarnokban. Bakare elengedte, nyomatékosan a lelkére kötve, hogy tartsa a száját és reggel feltétlenül jöjjön be, mielőtt a Millennium Falcon beröppenne a főkapun. Mindenkire szükség lesz a szökevények elfogásához, aki csak föl tud emelni egy stukkert. A főnök már előszedte rejtékhelyükről azokat a fegyvereket, amiket pár éve kaptak fizetség gyanánt egy átutazóban lévő csempésztől és elmagyarázta embereinek a tervét. A csapat minden tagja lelkesen benne volt a dologban, főleg a beígért részesedésnek köszönhetően és egyikük sem aggályoskodott amiatt, hogy a császárság ellen harcoló felkelő hősöket kell hóhérré adniuk. A pénz ígérete elfeledtette velük, mit műveltek a rohamosztagosok alig egy hete a tutajvárosban.

Duhad a szomszédos uszályon lévő legénylakásában lazított éppen, amikor Boba Fett felhívta, méghozzá az úrkikötőből, egy nyilvános terminálról. Ezek szerint megérkezett a fickó. Jóval hamarabb, mint gondolta! Valamit tennie kell, amivel lelassíthatja, nehogy előttük kapja el a szökevényeket és hoppon maradjanak! Így amikor találkozott vele a kocsmában, nem akarta elárulni neki, hogy Solo meg a nője a Vidám halacskában vettek ki szobát, nehogy egyenesen odamenjen és fülön csípje őket. Hisz Fett jóval kevesebbet ígért a besúgásért, mint amennyit Bakarétól kaphat a vérdíjból.

Most viszont, hogy látta, milyen elszántnak mutatkozik Solo, meg a társai a túlerővel szemben, már egyáltalán nem lelkesedett Olumiji tervéért. Ha kitör a lövöldözés, emberek fognak meghalni és ő semmiképp sem akar közéjük tartozni. A legnagyobb jutalom sem ér annyit, hogy az életét kockáztassa miatta.

– Nem lesz ez így jó, főnök! Ha sarokba szorítja őket, harcolni fognak és még kipurcan valaki véletlenül!

Túlzottan óvatosnak tűnő szavai elégedetlen horkantásra ingerelték Bakarét.

– Már hogy szorítanám őket sarokba, Nawaal? Hisz körbe vannak véve!

Tréfának szánt szavait hallva többen felröhögtek a szerelőcsapatból, értékelve a főnökük megjegyzését. Ugyanakkor a góré megvetően pillantott aggodalmaskodó emberére. Ma reggel Duhad nyomatékosan óvta őt attól, hogy belekeveredjen a felkelők és a birodalom csetepatéjába. Mintha félne valamitől. Az irodában folytatott vitájuk során Bakare azzal hárította el gyengécske érveit, hogy a vállalkozásuk a csőd szélén áll. Ha nem jutnak sürgősen egy nagyobb pénzüsszeghez, rövidesen be kell zárnia a javítóműhelyt és szélnek eresztheti az embereit.

Ez hatott Nawaalra, mert hirtelen abbahagyta az akadémuskodást. Azt mégse mondhatta el a főnökének, hogy titokban a városba hívta Boba Fettet, aki bármelyik

pillanatban betoppanhat a hangárba, hogy elfogja a lázadókat. Még mindig bízott benne, hogy a túlerőt látva a fejedelmű visszavonul és feladja tervét. Az viszont más kérdés, vajon később felelősségre vonja-e őt azért, hogy felültette? Emiatt volt főként ideges, sunyi pillantásokkal méregetve a környezetét, nem lát-e valahol feltűnni egy mandalori páncélt viselő alakot?

Bakare közben a biztonság kedvéért, hogy megnyugtassa Solót és a társát, nyájas hangon hazudozni kezdett nekik, engedékenységet színlelve. Mintha tényleg meg akarná javítani az űrhajójukat és eszébe sem jutna elfogni mindhármat. Érezzék csak biztonságban magukat, egészen addig, míg le nem fegyverzik őket.

– A vérdíjból, amit magukért kapnánk a birodalomtól, három ilyen teknőt vehetnék! De nem szívesen üzletelek a rohamosztagosokkal azok után, amit a műhelyemmel műveltek!

Való igaz, a múlt héten bemasírozott egy osztag katona a hangárba és alaposan felforgatták minden zugát, még a raktárat is átfésülve bujkáló bűnözők és csempészáruk után. De csak akkor eresztettek meg néhány lövést, amikor két emberénél sensostim fűszert találtak az öltözőszekrényükben és a srácok nem tették föl elég gyorsan a kezüket a magasba. Csupán némi kenőpénz kifizetésével tudta elérni a parancsnoknál, hogy ne zárassa be az egész műhelyt és vonassa be a vállalkozói engedélyét a közhivatallal.

– Úgyhogy inkább minket akar megkopasztani! – fordult Han újra Bakaréhez, próbálva szóval tartani a fickót, amíg kitalál valamit.

Egy csöppet sem tetszett neki a főnök hangszíne. A hosszú évek során edződött csempészösztöne azt súgta neki, hazudik a fickó és egy mikroszekundumig sem bízhatnak benne. Ha megadják magukat, meg sem állnak a legközelebbi birodalmi fogdáig. Ugyanakkor – bár szívesen lepuffantotta volna az egész bandát – azt is bölcsen belátta, hogy nyers erővel itt nem mennek semmire. Csak megölelnék magukat és utána ki tudja, mit művelnének a hercegnővel ezek a vidéki tahók. Szóval ebben a helyzetben egyedül a ravaszság segíthet rajtuk.

– Eltalálta! – bólintott a főnök, joviálisan megsimogatva kidomborodó pocakját. – És jobban teszi, ha fizet, mielőtt meggondolom magam!

– Előbb engedjék el a lányt!

– Vegye úgy, hogy a hölgy élete a biztosíték számomra, hogy nem próbálkozik semmivel! Ha esetleg mégsem akarna fizetni, őt itt tartjuk zálogba! A fiúk biztos szívesen eljátszogatnának vele a ráérő idejükben!

A férfiak többsége helyeslően felröhögött, Leia pedig elsápadt, még mindig az őt fogva tartó pasas karját feszegetve, hogy levegőhöz jusson. Egyáltalán nem értékelte Bakare sekélyes humorát és azon tűnődött, melyik önvédelmi fogással kéne lefegyvereznie a mögötte álló fickót, mielőtt eltöri a nyakát véletlenül.

– Nem mondom még egyszer! – kiáltott fel, most már tényleg dühösen Solo. – Engedjék el vagy vérfürdő lesz!

Pillantása találkozott egy másodpercre Organáéval és tudta, a nő elszánta magát a cselekvésre. Ha kitör a lövöldözés, önállóan is ki tud szabadulni, elvégre Han látta már a csajt nem egyszer verekedni az elmúlt években. Többnyire nála jóval erősebb és nagyobb ellenfelekkel. Szóval amíg ő lefoglalja a karmolt képűt, Csubi pedig leszedi Bakarét és kísérőit, neki csak a maradék héttel kell megküzdenie. Ez nem túl jó arány. Nincs az a meggondolatlan szerencsejátékos, aki ilyen körülmények között rá fogadna.

– Szerintem a ti véretek fogja áztatni a padlót, ha nem adjátok meg magatokat azonnal! – rikoltotta Olumiji, szintén egyre ingerültebben.

Egyszerűen nem értette, a lázadók miért nem akarják letenni a fegyvert? Hisz semmi esélyük velük szemben! Csak nem fanatikusok, akik meghalni is készek ebben a helyzetben? Ha így van, akkor csúnyán elszámította magát és bármikor kicsúszhat a kezéből az irányítás.

– Han! Ne adja meg magát...! – sikoltotta Leia, csupán tessék–lássék vergődve fogságában, hogy egy gyenge és tehetetlen nő látszatát keltse ellenfelében. – Velem ne törődjön...! Ááúúhh...!

Megtántorodott, mikor a szabdalt képű fickó durván előretaszította, a nyakánál fogva visszarántva őt ugyanakkor, hogy kis híján elesett meglepetésében. Próbaképp beroggyantotta lábait, ránehezedve a másik karjára, hátha kibillenti az egyensúlyából, de a pasas meglepően erősnek bizonyult és szilárdan megtartotta a lány könnyű testét, a mellkasához szorítva őt, mint egy zsákot.

– Hé! Hé! Csak semmi ostobaság! Higgadjunk le és beszéljük meg a dolgot! – mondta békítően Solo, csillapítani próbálva a kedélyeket. – Nem lövöldözni jöttünk, csupán egy szimpla hajtómű szervizelésre...! Megkapja, amit kér! Rendben?

A felemelt tenyerét mutatta a körötte álló szerelők felé, mert a mutatóujjuk már igencsak viszkedett a ravaszon. Bár volna még egy embere a Falcon pilótafülkéjében, hogy rájuk állítsa a hajó lézerágyúit és jobb belátásra bírja őket! De sajnos csak a félnótás protokoll robot maradt a fedélzeten, hátul az utastérben, türelmesen várva a javítóbrigádra.

Han lázasan gondolkodott, a lehetőségeket mérlegelve. Esetleg bekapcsolhatná a zsebében lapuló adóvevőt, hogy Thripio is hallja, mi folyik idekint. A gond csak az, ha nyúlkalni kezd, az idegeskedő technikusok egyike még lelövi véletlenül.

– Naná, hogy megkapom! – fölényeskedett Bakare, valamelyest megkönnyebbülten. – De akkor is tegyék le a stukkert! Az én műhelyemben senki nem hadonászhat fegyverrel, rajtam és az embereimen kívül!

– Arról szó sem lehet! – csóválta fejét a koréiai rosszállóan, ismét kivívva a főnök haragját.

Olumiji egyszerűen nem értette, minek húzza az időt a kapitány ezzel az értelmetlen akadékoskodással? Hacsak nincs még valaki a hajóján, aki segíthet rajtuk? Gyorsan az YT-1300-as felé pillantott, felmérve az üres pilótafülkét, a nyitott rámpát és a mozdulatlan fegyverzetet. Ha lenne ott valaki, már régen akcióba lépett volna. Az emberei meg idióták, hogy simán elsétáltak a csészealj mellett és hátat fordítottak neki. Át kellett volna kutatniuk a fedélzetét vagy legalább őrt állítani a bejáráthoz, minden eshetőségre készen. De hát ezek a fickók civil technikusok voltak, nem képzett katonák. Nem értettek az ilyen akciók lebonyolításához.

– Han! Ne...! – próbálkozott még egyszer a hercegnő, valamivel halkabban és erőtlenebbül. Kezdte nagyon rosszul érezni magát a torkát szorongató karba kapaszkodva.

– Ha nem adják meg magukat azonnal, az emberem lelövi a nőt! És akkor vége a szaftos pornókarrierjének! – kiáltotta vészjóslóan, ugyanakkor gúnyosan Bakare, mire néhányan ismét felnevettek a csapatából.

– Én inkább az élete miatt aggódom...! – húzta el száját Han barátságtalanul. – Amúgy honnan a sztangból veszi ezt a pornóbaromságot?

– Hát a csillagközi bulvársajtóból! – vigyorgott a főnök, jól értesültségét fitogtatva. – A múlt hónapban egész látványos képek jelentek meg a csajról a Harsogó Szupernóvában! Maguk nem szoktak újságot olvasni?

– Csak a sportrovatot!

– Vicces fickó maga, Solo...! – vont össze sűrű szemöldökét Olumiji, láthatóan nem értve a tréfát.

Kezdett elege lenni a sok pofázásból. Már rég le kellett volna fegyverezniük a lázadókat, de a vuki olyan fenyegetően morgott, hogy senki sem mert őt méternél közelebb menni hozzá. Ő sem.

– Na jó! Elég az időhúzásból...! Csíkos! Lődd le a nőt!

XX.

Boba Fett a hangárban várakozott, a hátsó falnál álló irodahelyiség lapos tetején hasalva. Csupán néhány perccel korábban érkezett, minthogy a Millennium Falcon belebegett volna a csarnokba, így nem sok ideje maradt megfelelő leszállást keresni magának. Miután észrevétlenül besurrant az egyetlen nyitva talált ajtón az épületbe, pillanatok alatt felmérte a terepet. Úgy döntött, hogy innen fogja leszedni Solót és társait a kábítópuskájával. Csöndben kikerülte a műhelyben dolgozó magányos szerelőt és felmászott egy konténerre, ahonnan csak át kellett lépnie az iroda tetejére.

Alatta a szobában néhány fickó hangosan vitatkozott valamiről, ingerült szóváltásuk kiszűrődött a vékony ajtón. Fett halkan és óvatosan mozgott, ügyelve rá, nehogy megreccsenjen a mindenféle kacatokkal telepakolt rozsdás fémtető. A nehéz páncéljában, háti rakétával, teljes fegyverzettel igencsak sokat nyomott még ezen az alacsony gravitáción is, de nem aggódott, hogy beszakad esetleg a plafon a súlya alatt. Ha a ráhalmozott rengeteg kábelt, burkolólemezt, dobozt és csövet kibírta, akkor az ő tömege sem fog gondot okozni neki.

Letámasztotta fegyvereit és a tetőn talált holmikból hevenyészett mellvédet épített magának, ami mögött elrejtőzhet. A háta mögötti ablaksoron beszivárgó fény rendesen megvilágította előtte a terepet, meg persze őt is, ezért úgy kellett kialakítania a fedezéket, hogy takarásban legyen az odalent sétálgatók elől. Aztán lehasalt, kábítópuskája vaskos csövét pár centire kidugva a gondosan kialakított résen és nyugodtan várta, hogy a madárka berepüljön a kalitkába.

Amikor megjelent a Millennium Falcon ismerős, korong alakú teste a bejáratban, a pilótafülkére irányította elektronikus távcsövét, élesre állítva a képet és szemügyre vette a hajó utasait. Han Solo, Csubakka, Leia Organa és egy aranyszínű protokoll droid ült a kabinban. Elvileg lehettek mások is a fedélzeten, a hercegnőt kísérő felkelő katonák például, de a fejvadász bízott benne, hogy azokat is le tudja szedni, mielőtt gondot okozhatnának.

Szűk nyalábú kábítólovésre állította DL-87-esét és mélyeket lélegezve, fegyelmezetten várta, hogy áldozatai felbukkanjanak a lassan leereszkedő rámpán. Az volt a terve, hogy először Solót szedi le, mert ő a legveszélyesebb, majd nyomban utána a vukit. Végül jöhet a hercegnő és mindenki más, aki még kimerészkedik a Falconból. Mire magukhoz térnek, már megbilincselve hasalnak a saját hajójukon és úton van velük a Bentos platformra. Ott szépen átpakolja a díszes kompániát a Slave I. fogolyszállító ketrecébe és meg sem áll velük a Tatuinig. Először a koréliait kell leszállítania Jabbának, mert a hutt már igencsak türelmetlenkedik a régóta elhúzódó hajsza miatt. Utána ráér kasszírozni Vadernél is az Executoron az alderaani lázadóért.

Minden úgy történt, ahogy előre sejtette. Solo és a vuki teljes fegyverzetben kimerészkedtek a hajóból és keresni kezdték a műhely főnökét. Majd óvatlanul elindultak az irodához, egyenesen odasétálva a puskája csöve elé. Fett elégedett volt. Helyes! Jöjjenek csak közelebb, hogy minél könnyebb dolga legyen velük és a hajóban maradt társaik ne tudjanak segíteni nekik.

Lehet, hogy az űrben a legjobb pilóták egyike, de a hajója nélkül a koréliai is csak egy könnyelmű fickó, akit simán el lehet kapni. A fegyver célkeresztjét gondosan Han mellkasára irányozta, ujja a ravaszra simult. Csupán tizenöt méterre voltak tőle a lézeres távmérő jelzése szerint, mikor kinyílt alatta az iroda ajtaja és három overallos pasas masírozott elő az érkezők fogadására. Ez egy pillanatra kizökkentette a koncentrációjából,

mert ösztönösen odanézett és közben elmozdult egy picit az irányzéka. Mire módosított a fegyver szögén, Solo megtorpant, tökéletes célt kínálva neki.

Fett már majdnem meghúzta az elsütő billentyűt, mikor az egyik fickó feje eltakarta a csempészt, ahogy besétált a lövonalba. Egy apró akadály, ami remélhetőleg másodperceken belül eltűnik az útból és végre akcióba léphet. A fejvadász nem türelmetlenkedett. Az ő szakmájában nincs helye az idegeskedésnek vagy bosszankodásnak. Mozdulatlanul várt a kedvező pillanatra.

Szemének célirányos hunyorításaival közben aktiválta a sisakjába épített puskamikrofont. Ráfókuszált a csapatra, hogy hallja a beszélgetést. Ehhez be kellett kapcsolnia az elektronikus zajszűrőt is, mert a nagy távolság és a hangárban működő gépek zörgése miatt nem tudta tisztán kivenni, miről diskurálnak amazok. Solo mellkasa ezalatt folyamatosan takarásban volt, a műhelyfőnök hájas testének köszönhetően, aki épp zsarolni próbálta a koréliait. Mellette ott ácsorgott Nawaal Duhad is, idegesen nézelődve a csarnokban.

No, ez érdekes! – vont a föl szemöldökét Boba Fett, csöppnyi elégedetlenséggel. Egészen mostanáig feltételezte, hogy a szerelők nem fognak gondot okozni neki. Valószínűleg félreállnak, amint meglátják őt és nem avatkoznak bele a dolgába. Ám a placcon megjelenő tucatnyi technikus mindegyikénél volt valamilyen kézfegyver és egyértelmű szándékkal közeledtek a prédájához. A fejvadász gyorsan megszámolta őket, körbesandítva a hatalmas csarnokban. Hárman álltak Solóval és a vukival szemben, nyolcan közeledtek hátulról, egy pasas pedig a jobb oldalon tűnt fel, a távolból figyelve a középen kibontakozó vitát. Mire a mafla koréliai észrevette, mi történik, már bezárult körülötte a csapda.

Aztán egy sebhelyes arcú pasas lerángatta a hercegnőt a teherhajó rámpájáról és megpróbált takarózni vele, pisztolyát a csaj homlokának szegezve. Mindenki fegyvert rántott és egyre idegesebb kiabálás kezdődött az épületben.

Boba átértékelte a helyzetet. Ezeknek az amatőröknek is a vérdíjra fáj a foguk. Tizenöt célponttal még akkor sem tudna elég gyorsan elbánni, ha sorozatlövésre állítaná a DL–87–est, mivel a tárában csupán tíz lövésre elegendő energia van. Ráadásul a fedezéke nem valami lézerbiztos. Esetleg közéjük vághatna egy kábító gránátot, de túl tág körben álltak amazok, hogy mindet elintézhesse egyetlen töltettel. Szóval valami mást kell kitalálnia.

Talán ha engedi, hogy elkapják a lázadókat és bezárják őket valahová, később elrabolhatja tőlük a foglyokat. Egy–két őrt elintézni mégiscsak könnyebb, mint mindenkit egyszerre kiiktatni a műhelyben. De a helyzet odalént kezdett eldurvulni és Fett azonnal felismerte a koréliai agresszív gesztusaiból, hogy nem fogja megadni magát. Harcolni fog és valószínűleg rossz vége lesz a dolognak.

Márpedig ha megölik őket, ugrott a vérdíj, mind Jabba, mind Darth Vader részéről. Azt pedig nem hagyhatja, mert sok pénzről van szó. Tehát csak egy megoldás jöhet szóba, ami épp oly groteszk, amilyen veszélyes. Be kell avatkoznia és segíteni a lázadóknak, hogy megszabaduljanak az akadékoskodó helybeliektől. Ezzel ugyan felfedi magát és kockára teszi az életét a kitörő lövöldözésben, viszont megmentheti Solóékat az idő előtti kimúlástól.

Boba Fett testén furcsa borzongás futott végig, ahogy belegondolt a helyzet ellentmondásosságába. Került ő már máskor is elképesztő szituációkba, de ez a mostani mindegyiken túltett az abszurditásával. Még, hogy ő legyen a megmentője három körözött lázadónak? Csak azért, hogy utána úgyis elfogja őket és halállal lakoljanak a bűneikért? Ez tiszta röhej. De nem volt ideje sokáig elmélkedni a sors kacskaringós útjain, mert odalént a szerelők főnöke arra készült, hogy lelöveti a hercegnőt azzal a szabdalt képű melákkal.

A fejadász gyorsan visszahúzta ormóttan kábítópuskáját a résből és letette maga mellé, majd fölmarkolta kedvenc EE–3–as sugárvetőjét. Precízen ráállította elektronikus irányzékát az Organát túsul ejtő fickó homlokára és egyes lövésre kapcsolta a fegyvert. Ebből a távolságból simán telibe kaphatja a pasas fejét. Anélkül, hogy megsebezne az előtte álló, jóval alacsonyabb Leiát. Ha kábító lövéssel próbálkozna, a szétterülő nyaláb elkapná a csajt is és mindkét embert kiütné. Akkor pedig jó esély van rá, hogy megsérül vagy meghal véletlenül a lövöldözésben, esetleg egy másik technikus vonszolja magával túszként, megbonyolítva a dolgokat. Arról nem beszélve, hogy Solo valószínűleg próbálná megmenteni a lányt és fölöslegesen lelövetné magát, megfosztva Fettet a vérdíjtól.

Nem. Az lesz a legbiztosabb, ha megöli a Csíkossal nevezett férfit és futni hagyja Organát. Hiperhajtómű nélkül úgyse mennek sehová az Anoat rendszerből.

A sebhelyes arcú meghökkenve nézett a főnökére, nem értve a kapott parancsot. Nem sejtette, hogy csupán másodpercek vannak hátra az életéből.

– Biztos benne, főnök? Kár lenne elpazarolni egy ilyen csinos husikát!

Boba néhány gyors pislantással bekapcsolta a sisakjába épített miniatűr kamerákat, amik révén jobb áttekintést kaphat a területről, mintha csak a karabély távcsövébe bámulna. A számítógép a bal szeme elé vetítette a képet, automatikusan megjelölve színes ikonokkal a lehetséges célpontokat az épületben aszerint, hogy van-e náluk fegyver. Mindegyik ikon élénkvörösben világított a HUD-on. A fejadász röviden tanulmányozta a felállást, majd meghatározta a célok leküzdésének fontossági sorrendjét.

Ha végzett a Csíkossal, rögtön le kell szednie a tőle balra álló fekete bőrű technikust is, mielőtt amazok rájönnének, mi történik és szétszaladnának. A hangárban rengeteg fedezék akad körben a fal mentén, így a szerelők valószínűleg oda igyekeznek majd. Jó esetben egy harmadikat is eltalálhat még, mielőtt le kéne buknia a válaszlövések útjából. A lázadók túl messze állnak a teherhajótól, tehát logikusan a másik irányt fogják választani és szintén a fal mellett sorakozó konténerek, munkapadok és felszerelések mögé bújnak. Hogy onnan miként fognak kitörni, az már legyen az ő gondjuk. Minden problémájukat nem oldhatja meg helyettük, elvégre nem őrangyalként követi őket, hanem a fejükre pályázik.

– Ne! Várjon! – kiáltott fel középen Solo, dühösen és elkeseredetten. – Ha baja esik a nőnek, én magukra uszítom a vukit...! Darabokra fog tépni mindenkit!

Fett már nem foglalkozott azzal, mit dumálnak odalent a leendő áldozatai. Nagy levegőt vett és mozdulatlanra dermedt a pontos találat érdekében. Ilyen kis távolságból el se hibázhatja azt a ráncos homlokot, de nem akarta félvállról venni a feladatát, elvégre profi volt. A szakmája mestere, aki mindig precíz munkát végez.

Közben még átfutott rajta, hogy ő is hallott valamit Leia Organa állítólagos pornókarrierjéről és egy pillanatig sem hitte el a dolgot. Bár fiatal és csinos a pofija, nem néz ki olyan jól, hogy abban a szakmában bármi keresnivalója legyen. Ezt is biztos a birodalmi titkosszolgálat találta ki, a lázadók ellen folytatott amatőr színvonalú lejárató kampánya keretében. Gyermeteg megoldás azok bevetésére, akik bármit elhisznek a bulvármédiának.

– Ez a majom lesz az első, akit lelövök, ha bármivel próbálkoztok...! Csíkossal...! – üvöltötte harciasan a főnök, cselekvésre készítve az emberét.

A pasas egyértelműen elvesztette az önkontrollját, azért próbálta megöletni a túszt, elképesztően ostoba módon – vélte Boba Fett. És abban a pillanatban, hogy a szabdalt képű jobb kezének mutatója ráfeszült a ravaszra, habozás nélkül meghúzta a puskája elsütő billentyűjét. Nem akart tovább késlekedni, nehogy lepuffantsák az egyik célpontját. Leia Organáért mégiscsak százötvenezer kreditet fizet a birodalom, ha élve leszállítja nekik. Míg a Csíkossal élete nem ért egy döglött mynockot sem ebben a játszmában.

Egy ujnyi vastagságú, rubinvörös lézersugár vágódott ki a fegyveréből éles hangú süvítéssel és egy szempillantás alatt lyukat égetett a fickó homlokába. Az energiatöltet túlhevítette az áldozat agyát és lerobbantotta a másik oldalon a koponyája hátsó részét. Csontszilánkok és gőzölgő, véres agyvelődarabkák fröccsentek szanaszét, jellegzetes sistergéssel terítve be az acélpadlót.

Boba Fett nem várt egy fél másodpercet sem, hogy végignézze, amint a pasas csodálkozó tekintettel elernyed és hátrahanyatló fejével összerogy, akár egy zsák pirki-dió. Azonnal módosított az irányzékon és célba vette a tőle balra, mintegy két méterre ácsorgó fekete bőrű szerelőt. Az döbbsen pofával figyelte a szétrobbanó koponyából kirepülő pépes maradványokat, amikkel a társa az előbb még gondolkodni próbált. A fickó épp akkor fordult a fejedő rejtékhelye irányába, a lövés kiindulópontját keresve ösztönösen, amikor ismét meghúzta a ravaszt. Mivel ezúttal nem volt ideje aprólékosan célozni, az arca közepére tüzelt, végül az ornyergén találva el második áldozatát.

– Hé...! – kiáltott fel döbbsen valaki a szerelők közül. Mire a fekete bőrű férfi koponyája ugyanúgy szétrobbant, mint a Csíkos képűé, drámai hirtelenséggel.

A következő pillanatban elszabadult a pokol a hangárban. Mindenki tüzet nyitott a fegyveréből, gondolkodás nélkül az ellenfeleire. A legtöbb technikus Boba Fett rejtékhelyét vette célba, néhányan pedig a korélieit, aki villámgyorsan mellbe lőtt egy alacsony, tetovált arcú, kövérkés pasast, majd egy sárgásbarna bőrű, kopasz izompacsirtát, aki elsőként emelte rá a stukkerét. Aztán oldalra vetődött, valamit kiáltva a vukinak, aki habozás nélkül kihasználta a vele szemben álló három fickó zavarodottságából eredő tévovázását. A főnök és két embere ugyanis ostoba mód megperdült, a hátuk mögött felbukkanó ellenséget keresve. A szőrös antropoid nyílpuskája ezzel egy időben megszólalt, sorra leterítve a három idiótát.

Sistergő lézersugarak csapkodtak mindenfelé, visszhangot verve a hatalmas hodályban. Sebesültek ordításai, haldoklók nyögése keveredett az eltévedt lövedékek éles hangú pattogásába. Fett lekapcsolta puskamikrofonját, ne zavarja a csatazaj és szokott nyugalomával harmadszor is célzott, egy piros fejpántot viselő, szép arcú nőt szemelve ki, aki a legközelebb állt a fedezéket jelentő konténerekhez. Közben vagy fél tucat rosszul irányzott lézerlövés süvített el a feje fölött, illetve csapódott be az előtte felhalmozott dobozokba és burkolólemezekbe. Az ócska kacsatok szikrákat hányva, csörömpölve felborultak vagy lezuhantak az irodaépület tetejéről, a háta mögötti ablaktáblák pedig szabályosan kirobbantak a keretükből. Olvadó üvegtörmelék zuhogott a lábaira és a hátára, megzavarva a fejedőre. Ennek köszönhetően elhibázta harmadik áldozatát, a bal vállán találva el az eszelősen kiabáló nőt.

- Ott! Fent a tetőn!
- Szedjétek le a fickót!
- Fedezékbe!

Fett kénytelen volt visszahúzni puskáját a résből és lebukni a mellvéd mögé, nehogy eltalálják az egyre pontosabbá váló lövések. Jobb kezével a fejéhez kapott és elfordította a lézeres távmérőjét tartó teleszkópos rudat, hogy a beleépített miniatűr kamera segítségével átnézhesen vele a fedezék pereme fölött, majd a továbbiakban hűvös nyugalommal és távolságtartással szemlélte sisakmonitorán az odalent kibontakozó csatát.

Ő megtette, amit tudott. Oktalanság lenne tovább kockáztatnia bőrét a szökevényekért. Adott egy lehetőséget Solónak és a vukinak, hogy kimásszanak a csávából és eltakarítsák a kellemetlenkedőket. Amint végeztek a helybeliekkel és gyanútlanul odarohannak a hajójukhoz, ő szépen feltámasztja kábítópuskáját és hátba lövi őket. Gyerekjáték lesz az egész. Méltó Boba Fett hírnevéhez.

XXI.

Leia Organa épp arra készült, hogy tiszta erőből rátapos a nyakát szorongató sebhelyes arcú lábfejére, aztán felhúzza mindkét térdét és az alkarjába kapaszkodva megpróbálja előrerántani a fickót. Nem ez volt a legjobb módja a szabadulásnak, de pillanatnyilag nem jutott más az eszébe. Semmi kedve megvárni, míg az ordító főnök parancsát követve ez a brutális barom fejbe lövi és véget vet rövidke életének.

Vele szemben Han arcán düh, rémület és könnyörtelen elszántság keveredett, ahogy próbált megoldást találni a helyzetre, úgy néz ki, hiába. Leia csak azt sajnálta, hogy nem mondta el neki korábban, mennyire szereti őt és milyen boldog, hogy együtt lehet vele.

A következő másodpercben egy vörösén izzó lézernyaláb vakította el a hercegnőt, ami egyenesen szemből érkezett, a férfiak feje fölül a hangár távolabbi végéből. Azt hitte, őrá céloztak és szemét lehunyva felkészült a halálra, a mindent elborító örök sötétségre. Ám ehelyett valami sisteregve felrobbant a háta mögött és loccsanás zaja hallatszott. A nyakát átkaroló pasas kezei elernyedtek, majd lecsúsztak a testéről, ahogy a Csíkos összerogyott, szó nélkül kimúlva a világból. Kis híján magával rántotta a lányt is, aki alig tudott megállni a lábán meglepetésében. Ez meg mi volt? Ki volt? És miért...?

Amíg zsidbadó elmével hátrapillantva a felmerülő kérdéseken töprengett, a két méterrel odébb álló fekete bőrű fickó is kapott egy lövést a fejébe és gusztustalan mód eldobva az agyát lehanyatlott a mocskos fémpadlóra. Aztán kitört a lövöldözés, ordítás és a hercegnő hirtelen egy heves tűzpárbaj közepén találta magát. Az elmúlt években kapott különféle kiképzéseknek hála, gondolkodás nélkül hasra vetette magát és előhúzta zsebéből apró lézerpisztolyát. A bal oldalára fordult, kibiztosítva a Telltrig-7–est és lelőtte a hozzá legközelebb álló kopasz izompacsirtát, aki szinte egy időben kapott egy másik lövést is a korélieitól. Leia tétovázás nélkül helyesbített az irányzékon és két kézzel szorongatva stukkerét, belelőtt a következő fickóba. Ugyanúgy, mint Han.

Hoppá! De egyszerre jár a kezük és az agyuk! Akár egy összeszokott szerelmespárnak! Ez villant át a gondolatai közt, mialatt a talajra vetődő Solót figyelte a szeme sarkából és örült, hogy nem találták el a kedvesét a felé irányzott sugarak.

Csubakka viszont nem volt olyan szerencsés, mint a társai, mert ugyanebben a pillanatban megsérült. A neki szánt lövés a jobb karját találta el váll alatt és beletépve a húzába, megperzselte a szőrét. Ez sem akadályozta meg azonban abban, hogy könnyörtelenül leszedje az ostoba Bakarét és egyik emberét, majd combon löje a másikat is. A vuki felüvöltött fájdalmában és gyorsan a padlóra rogyott, hogy elkerülje a további találatokat. Az élve maradt négy technikus közül még egy megsebesült, a maradék három pedig hanyatt-homlok menekülőre fogta és fedezéket keresett a fal mentén sorakozó munkapadok, állványok, alkatrészel teli ládák és konténerek között.

– Leia! Fedezékbe! Gyorsan! – üvöltötte Solo, a legközelebbi szerelőpad irányába mutogatva.

Aztán folyamatosan tüzelve pisztolyából az ellenfelekre, négykézláb odamászott a társához, hogy segítsen neki. A vuki elkeseredetten bömbölve vérző sebére szorította mancsát és sérült karjával próbálta kezelni nehéz sugárfegyverét.

– Mozgás, Csubi! Mielőtt ropogásra sütnék minket...!

Előretaszította a vukit, a halott Bakare és az átlőtt combját markolászó, szintén üvöltő Nawaal Duhad irányába, aki a földön ülve, eltorzult arccal hátrált előlük, az elejtett stukkere után tapogatózva. Eszelős félelemmel meredt a vicsorgó antropoidra, azt gondolva, mindjárt széttépi a feldühödött óriás.

– Hé! Ne...! Én nem akartam...!

Han gondolkodás nélkül hasba lőtte, majd miután üvöltve kifeküdt a padlón, még egyet beleeresztett a biztonság kedvéért, ne mocorogjon a fickó. Ő sem akarta, de sajnos így alakult. Nem kellett volna zsarolással és fenyegetéssel próbálkozniuk, amatőr módon ezeknek az idiotáknak.

Eközben sárga és vörös színű energianyalábok süvítettek el körülötte, sokszor csak centikkel hibázva el a testét és megszagatva a kabátját. A bőrét perzselő forróság arra készítette, hogy a konténerek és ládák mögé bújó férfiakra irányítsa füstölgő fegyverét. Válogatás nélkül tüzelt rájuk, azzal sem törődve, hogy rendesen célozzon. Csak fedezékbe akarta kényszeríteni őket, míg a társai biztonságba jutnak pár méterrel odébb. A Falcon túl messze volt tőlük, azt sosem érték volna el a nyílt terepen.

Mögötte Leia odakúszott a kiömlő vérében fekvő Csíkoshoz és kiragadta a halott kezéből a DL-44–est. Felváltva tüzelt a két pisztollyal, miközben meggörnyedve szaladt a csempészek után, akár egy veterán katona. Han futó pillantást vetett rá, hogy ellenőrizze, jól van a csaj. Sosem bocsátaná meg magának, ha lelőnék a csetepatében, elvégre ő hozta ide a hölgyet, óvatlanul belesétálva a kapzsi Bakare csapdájába. Ám őfelségét nem kellett féltetni, mert fittyet hányva a felé csapkodó lézersugarakra, fürgén loholt a nyomukban, elszánt képpel lövöldözve ellenfeleikre.

Csubakka ért elsőként fedezékbe, maga után vonszolva puskáját egy acélkonténer mögé, aminek oldalán óriás reklám felirat hirdette a Koréiai Űrhajóépítő Társaság nagyszerű termékeit. Mögötte Solo pisztolyából kifogyott a töltés, ezért vadul a talajra vetette magát és átfordulva a vállán begördült melléje, éppen csak elkerülve, hogy lepuffantsák.

Felnézve nyomban Leiát kereste tekintetével és legnagyobb rémületére azt látta, hogy egy jól irányzott lézernyaláb eltalálja a hercegnőt. Organa felkiáltott, megrándult az oldala és ő is ledobta magát a padlóra. Karjait a mellkasához szorítva hengeredett odébb, elszántan gurulva be egy halom műanyag láda mögé, amik valamivel közelebb álltak az ellenséghez, pont a tűzvonalba. Nem lehetett súlyos a sérülése, ha így tudott mozogni, de biztos fájt neki – vélte Solo aggódva. A lány sziszegve tapogatta derekát, eltorzult képpel leejtve maga mellé felforrósodott pisztolyait.

– Leia!

Han felpattant és kiejtette stukkeréből az üres tárat. Zsebébe nyúlva elővett egy tartalékot, becsattintotta és a konténer sarkához állva löni kezdte a gazfickókat. Akik válaszul felborítottak egy szerszámokkal telepakolt fémasztalt és mögé bújtak, biztos fedezéket találva a masszív acéllap mögött. Kiabálás, káromkodás hallatszott az irányukból, egy sebesült nő négykézláb iszkolt be az állványok közé, a társai és a hercegnő közti zónában.

– Jól van? – kérdezte Han a tőle alig öt méterre heverő lánytól.

Leia végre felnézett, boldogtalan tekintettel. Majd kitérve fekete bőrkabátját, megmutatta neki a rajta tátongó, égett szélű lyukat. Alatta a pulóverén és az inge szárán is átszaladt a lövés, csúnyán megolvasztva a holmikat. A sercegeve hűlő textília igencsak süthette a lány bőrét. Ha egy centivel mellé megy, a derekát is megtépi az energianyaláb.

– A sztangba! Most nézze, mit műveltek az új ruhámmal...! – mérgelődött a hercegnő elkeseredetten. És nem értette, hogy a koréiai miért vigyorodik el olyan szélesen, még a lövöldözésről is megfélemedkezve néhány másodpercre.

– Majd veszek másikat! – kiáltotta Solo megnyugtatóan.

Aztán gyorsan visszarántotta fejét egy gellert kapott sugár közeléből, ami szikrákat hányva pattant le a konténer oldaláról. Ez nem szemből jött, hanem jobbról, a csarnok túlsó feléről!

Han leguggolva kereste az új ellenfelet és meg is találta hamarosan, egy magányos fickó képében, aki vagy harminc méterre állt tőlük egy idegesen csiripelő takarító droid mögött és eléggé ügyetlenül, körülményesen célozva próbálta elintézni őket. Csubakka szintén észrevette a pasast és sajgó sebével nem törődve feltérdelt, hogy leszedje a férfit. Az első lövésével sikerült telibe kapnia az MK-sorozatú robotot, aminek törzse felrobbant, szikraesőt hányva. A kigyulladó gépezet rémült halálsikollyal magába roskadt, csuklós karon lógó fejét mélyen lehorgasztva. A második lövés mellé ment, lyukat robbantva a fickó mögött sorakozó ládák egyikébe, mire az illető jobbnak látta menekülőre fogni. Leszaladt a közelben található lépcsőn az alsó szintre és egy időre letett arról, hogy beavatkozzon a küzdelembe. Főleg azért, mert Solo precízen utána küldött egy sorozatot, gyorsabb futásra ösztönözve a technikust.

A koréliai körülnézett, tokjába csúsztatva füstölgő fegyverét és odaugrott a hátuk mögött álló nehéz szerelőpadhoz. Karjával lesöpörte róla a szerszámokat és alkatrészeket, majd erőlködve közelebb húzta a konténerhez. A fémasztal olyan nehéz volt, hogy a vukinak is segítenie kellett, mikor megpróbálta felborítani. Végül nagyot csattanva az oldalára dőlt, hatékony fedezékül szolgálva a továbbiakban a hangár túlsó feléből érkező szórványos lövések ellen, amiket a magányos lövész eresztett meg a lejárási biztonságából.

Ezen az oldalon közben valaki egy adóvevőbe kiabált a tíz méterre lévő asztal mögött, nem törődve azzal, hogy a lázadók is hallják kétségbeesett szavait. A műhely alatti raktárban dolgozó társait hívta segítségül, elcsukló hangon. Mint aki nincs hozzászokva a munkahelyén folyó agresszív öldökléshez.

– Kramp! Jelentkezz...! Megtámadtak minket! Az előbb érkezett úrhajó utasai...! Lelőtték a főnököt meg vagy hat emberünket...! Hogy az óriáscápa enne meg őket...! Beszorítottak minket a jobb oldalon! Szedj össze mindenkit és gyertek fel az egyes lépcsőn! Hozzatok annyi fegyvert, amennyit csak tudtok...! És szóljatok a biztonságiaknak...!

– Hé! Kis pajtás! – ordította el magát Han dühösen. – Nem mi kezdtük a lövöldözést! Ti kötöttetek belénk! Mi lenne, ha abbahagynánk és értelmesen megbeszelnénk a dolgot?

Válasz helyett két lövés érkezett szemből, némi szitkozódással körítve. A szerelőknek eszük ágában sem volt bájcsevegni azokkal, akik kinyírták a haverjaikat.

– Ezért meg fogtok döglenni, rohadékok! – üvöltötte egyikük, fölöttébb magabiztosan.

A kapitány úgy látta, nincs remény a megegyezésre ezek után. Sőt, ha megérkezik az erősítés amazokhoz, rövidesen nagyon nagy bajban lesznek. Néhány ostoba technikussal még el tudnak bánni, de a percekben belül betoppanó reptéri biztonsági alakulattal szemben semmi esélyük. Úgyhogy a legjobb lesz visszavonulni és kitalálni valamit, mielőtt bekerítik őket.

Leguggolt a fémasztal mögé, kikukucskálva a vaskos lábak között Leia irányába, aki kicsire összekucorodva ült a ládák mögött és tépett öltözetéről megfélemedkezve, újra kézbe vette pisztolyait. A Telltrig-7-es energiacellája lemerült, ezért kicserélte a nála lévő egyik tartalék tárra. Bölcsen tette, hogy reggel telepakolta a kabátzsebét munícióval. De igazán hozhatott volna egy gránátot is. Vagy mindjárt egy rohampuskát, meg az összes stukkert, amit csak őrizgetett a koréliai a Falcon fedélzetén.

– Leia! Jöjjön ide! Majd mi fedezzük! – súgta Han integetve, miközben a fel-felbukkanó ellenséget figyelte.

Valahányszor kidugta fejét vagy a pisztolya csövét egy pasas a fémasztal mögül, mindig odapörkölt neki egyet, hogy elvegye kedvét a kukucskálástól.

– Jó! Indulok! – biccentett Organa és mélyeket lélegzett, felkészülve az ugrásra.

Gondosan fejére húzta kapucniját és összevonta magán a megperzselődött kabátot, hogy ne akadályozza mozgás közben. Aztán futólag körülnézett, mielőtt elhagyta volna vajmi kevés biztonságot nyújtó fedezékét, hogy felmérje a helyzetet. Kint a placcon

halottak és agonizáló sebesültek heverték elszórtan. Egyikük sem tűnt veszélyesnek, bár ketten még nyöszörögtek kínjukban. Ózon és friss vérszag töltötte meg a hangár hűvös levegőjét, amitől felkavarodott a nő gyomra. Nem először érzett már ilyet, mégsem tudta megszokni a csataterek bűzét és a halál dermesztő leheletét a bőrén. A másik oldalon, bent a karbantartó állványok sűrűjében egy sérült nő nyögdécselt, rémülten szitkozódva és időnként kilesett a vasrudak közül. Han megeresztett egy lövést az irányába, mire jobbnak látta nyugton maradni.

Leia elrugaszkodott a hideg fémpadlóról és elnyújtott tigrisbukfencsel átszelte a társaihoz vezető utat, ügyelve rá közben, nehogy elejtse valamelyik fegyverét. Régen ezt sokat gyakorolta az Alderaanon, Winter társaságában, így nem okozott gondot az átfordulás, bár igencsak odaverte a hátát a talajhoz. Fékezés nélkül továbbblendült és bevetette magát a konténer és a fémasztal közti részbe, akár egy profi tornász. Solo alig tudott félrehúzódní előle. Két lézersugár vágódott a nő után, alaposan megkésve, de éppen csak elkerülve a lábait, miközben fürgén odébb mászott a nyílásból.

– Húzd meg, Csubi! – kiáltotta Han, megragadva az asztal felső lábát.

Gyorsan közelebb vonták a szerelőpadot a konténer sarkához, bezárva a rést a közelben cikázó energianyalábok előtt. Végre biztonságban voltak mindhárman, ha csupán néhány másodpercre is és megkönnyebbülten kifújták magukat. Leia felült, sajgó hátát a fedezék hullámos oldalának vetve és körülnézett a falatnyi helyen, ahová beszorultak. Szemközt egy citromsárga targonca állt, mögötte pedig egy hatalmas szelektív szemétgyűjtő konténer. A hangár rozsdás falán meglátott egy elrekesztelt ajtót, ami kivezetett a szabadba, az uszály fedélzetére. A targoncán túl ládák, hordók, állványok és egyéb kacatok zsúfolódtak, egész az épület sarkáig és az irodahelyiségig, aminek tetejéről az ismeretlen jótevőjük beavatkozott a csetepatéba, megmentve a hercegnő életét.

– Megsebesült? – térdelt oda hozzá Han sietve.

Aggódó képpel végigmérte a lányt, sérülések után kutatva rajta. Organa ruhája csupa kosz volt a földön való hempergésnek köszönhetően, kis kezéről több helyen ledörzsölődött a bőr és igencsak fájlalta az oldalát, meg a hátát. Egyébként semmi baja nem volt, csak úgy zihált, mint aki körbefutotta a tutajvárost.

Vele ellentétben a vuki bágyadt hörgéssel lekucorodott az asztallap mögé és letéve puskáját a vállán ejtett sebet nézegette. Az energiasugár nem ért csontot, csak feltépte a bőrét és szétégetett némi izomszövetet, áthatolva a karján. Égett szőr és hús bűze terjengett körülötte, a sérült artériákból kiömlő vére pedig sötétvörösre festette csatakos bundáját.

– Nem! Törődjön inkább Csubival! Én tartom a frontot, amíg ellátja a sebé! – tápáskodott föl elszántan a hercegnő és hátralökte kapucniját.

Odaóvakodott a sarokra, maga elé tartva mindkét pisztolyát. Megeresztett néhány lövést az ellenség irányába, majd lebukott a hamarosan megérkező válasz elől. Nem akarván pazarolni az energiát, egy darabig nyugton maradt és kilesett a másik irányba, az irodaépület környékét kémelve. A szerelők még mindig odapörköltek néhányszor a tetőn felhalmozott holmiknak, amik mögött az ismeretlen támadót sejtették. Ott azonban semmi sem mozdult, csak némi füst szállt fel a találatok nyomán megolvadt műanyag ládák oldalából. Úgy tűnik, a segítségükre siető személy meghalt vagy elmenekült, így rá nem számíthatnak a továbbiakban.

– Ki volt az a fickó a tetőn? – kérdezte társaitól tanácstalanul.

A férfi kinyitotta a vuki muníciós övén lógó bőrtáskát és elővett egy csomag kötszert, meg perigen fájdalomcsillapító injekciót, amit nem túl kíméletesen beledöfött a társa bicepszébe. Aztán nem törődve a behemót nyöszörgésével, gyorsan és szakszerűen átkötötte a sebet, hogy elállítsa a vérzést.

– Fogalmam sincs!
– Talán egy itteni lázadó? – találgatta a hercegnő reménykedve.
– Nem tudom! Háromszor vagy négyszer lőtt, szerintem távcsöves puskával, aztán elhallgatott. Oltári szerencsénk van, hogy beavatkozott! Különben már rég halottak lennénk!

– Lehet, hogy nem nekünk akart segíteni, hanem a szerelőkkel volt elszámolni valója! – vélte Leia elgondolkodva.

Mellette a vuki önkéntelenül felnyűszített, mikor a társa elszorította felkarját és motyogott valamit a nem túl jó közérzetéről.

– Ne panaszkodj! Szóltam időben, hogy feküdj a földre, te szőrös mamlasz! – fedtte meg Solo a fejét csóválva. – Mikor tanulod már meg, hogy ilyenkor nem a talpon maradás a cél, hanem, hogy ne csipkézzék ki a bundádat?

Csubakka mérgesen makogott valamit, aztán bánatosan lehorgasztotta kobakját és ölébe húzta nehéz lézervetőjét. A koréliainak igaza van. Tényleg későn reagált, mert azzal volt elfoglalva, hogy hátra löve az üvöltöző Bakarét és társait, amíg azok ostoba módon forgolódnak előtte. A kínálkozó helyzetet egyszerűen nem hagyhatta kihasználatlanul, elvégre a társai élete volt a tét és a vuki szilárdan eltökélte magában, hogy mindenáron megvédelmezi Solót és a barátnőjét.

– Akkor mit csináljunk? – érdeklődött gyakorlatiasan Leia.

Mivel a hangár túloldaláról ismét tüzet nyitott rájuk a lejárón hasaló fickó, precízen célzott a DL-44-essel és kis híján fejbe lőtte, visszavonulásra kényszerítve egy időre. Aztán megeresztett egy sorozatot bal felé is, a másik három technikus irányába. Akik tovább pazarolták a muníciót, fedezőtüzet biztosítva az állványok közé beszorult társuknak, míg a nő fürgén kimászott a vasak közül és csatlakozott hozzájuk a fémasztal mögött. Tehát öten vannak három ellen, mindkét oldalon egy-egy sebesülttel. Nem rossz arány, tekintettel a korábbi években vívott csatákra – vélte a hercegnő optimistán.

– Pucoljunk innen, amíg lehet! – mondta a kapitány tömören.

Félrehúzódott Csubakka útjából, hogy az átülhessen a konténer oldalához, tárat cserélni nyílpuskaszerű lézervetőjében. Aztán mellé telepedett, Organára bízva az őrködést. Beletörölte vértől iszamos kezét a kabátja szárába, majd elővette parányi rádió adóvevőjét. Ideje biztosítani a Falcont, mielőtt megérkezik az erősítés és valakinek eszébe jut, hogy elfoglalja a csempészhajót.

– Thripio! Hallasz? Jelentkezz...!

Néhány másodpercnyi recsegés után megszólalt a protokoll robot ismerős hangja a készülékben.

– Igen, kapitány úr! Mi történik odakint? Lövéseket hallottam...!

– Ránk támadtak a szerelők...!

Han igyekezett halkan beszélni, nehogy meghallják amazok, mire utasítja a droidot és megpróbálkozzanak valamivel. Az ember-kiborg kapcsolatok szakértője természetesen rögtön felkapta a vizet, meg se várva, hogy a koréiai befejezze mondókáját és rögtön sopánkodni kezdett, alig meglepő módon.

– Ó, jóságos Tervezőm...!

– Figyelj, aranypofa! – szakította félbe Solo nem túl udvariasan. – Zárd le a hajót, mielőtt elfoglalják! Csukd be a zsilipajtót, de a rámpát ne húzd fel!

– Máris, uram! A hercegnő jól van?

– Igen, de most tedd, amit mondok! Maradj a bejáratnál és ne engedd be a rossz fiúkat!

A pilóta óvatosan kikémlelt a csészealj irányába, ám gyorsan le is kapta fejét, mert az ellenség irányából máris süvítettek az energiasugarak.

– Elvágta minket a hajót! Egyelőre nem tudunk visszamenni! Szólni fogok, ha kinyithatod az ajtót! Közvetlenül azelőtt, hogy odarohannánk! Legyél készenlétben!

– Értettem, kapitány!

A rádió elhallgatott. Han zsebre vágta a hasznos kis készüléket és összenézett az asztallapnak támaszkodó Leiával. A nő szemében harcos elszántság csillogott és csöppet sem látszott aggódni reménytelennek tetsző helyzetük miatt.

– És most mi lesz? – tudakolta a hercegnő, Solóra hagyva a döntést.

– Nem tudom. Ha kimegyünk innen, azonnal leszednek minket!

– Túl sokan vannak! Thripio nem tudna fedezni a hajóágyúkkal?

– Ne vicceljen! Ő nem harci droid! Még egy legyet sem tudna agyoncsapni!

– Akkor ráférne egy alapos átprogramozás! – fakadt ki dühösen a lány és szája keskeny vonallá húzódott.

– Én megmondtam, szivi!

A csempész huncut félmosollyal reagált a javaslatra, hogy oldja a hölgyben felgyülemelő feszültséget.

– Van valami ötlete?

Leia megelégtelt az asztallapnak csapódó lézernyalábok sistergését és a rend kedvéért visszalőtt néhányszor. Nehogy azt higgyék amazok, ráuntak a tűzpárbajra. Ő a maga részéről csak most kezdett belejönni a harcba.

– Azon gondolkodom.

Han körülnézett, próbálva felmérni a csarnok számukra elérhető területét, innen a hátsó sarokig. Talán beindíthatnák valamelyik targoncát, hogy a fedezékében előrenyomulva átverekedjék magukat a Falconhoz. De a gép túl kicsinek tűnt ahhoz, hogy mindhárman elférjenek mögötte és a vezetőfülkét semmi sem védte a kósza találatoktól. Ráadásul a másik irányból még mindig pufogtatott feléjük az a pasas a lépcsőről.

– Igyekezzen! – utasította Leia, a kedvenc parancsolós modorában. – Amúgy hányan maradtak?

– Tizenkettőt számoltam. Hetet elintéztünk, szóval már csak öten vannak!

Csubakka felhördült, a korábban hallott segélykérést emlegetve idegesen.

– Ja, meg még néhány önkéntes, akik mindjárt itt lesznek a raktárból! Talán két–három fickó. Maximum négy.

– Ha azok is ennyire amatőrök, simán kivágjuk magunkat innét!

– Persze! És ne feledje a kikötő biztonsági személyzetét se, akik szintén a nyakunkon lesznek percekben belül...! Plusz a helyi rendőrséget...

A hercegnő lebiggyedő szájszájával vállat vont és dacosan nézett a kissé pesszimista társaira. Ahhoz képest, hogy máskor mekkora vagányok szoktak lenni, most meglehetősen visszafogottnak tűntek a szemében. Amikor a Halálcsillagon sarokba szorították őket, sokkal rosszabb helyzetben voltak ennél. De ha azt túléltek, ez is gyerekjáték lesz. Még úgy is, hogy a vukit meglőtték.

Elkalandozó tekintete megakadt a mögöttük húzódó falon található, lekerekített szélű acélajtón. Egy kijárat a szabadba.

– Az ajtót próbálta már? – mutatott a kisebbik pisztolya csövével arrafelé.

– Nem volt rá időm. De megnézem, hová vezet! – tápászkodott fel Solo komótosan.

Megvizsgálta az egyszerű, mechanikus zárszerkezetet, ami lényegében egy hosszú keresztvasból állt, sorompóként reteszelve el az átjárót. Felhajtotta a rudat, lenyomta a kilincset és résnyire nyitotta az ajtót. Kikémlelt, maga elé tartva pisztolyát, nehogy kellemetlen meglepetés érje. Egy széles fedélzet terült el a fal másik oldalán, amin körbe lehetett járni a hangárcsarnokot. Rajta elszórtan hordók és szemeteskukák sorakoztak, odaláncolva a vaskos fémkorláthoz. Ezen túl a tenger hullámzott, tizenvalahány méterrel lejjebb és szemközt rálátott a szomszédos uszály vitorláskikötőként funkcionáló tatjára.

A koréliei kihajolt, mire egy lézersugár süvített el a feje mellett, csupán centiméterekkel hibázva el a séróját. Gyorsan visszahúzódott, aztán fegyverét kitarva vakon megeresztett

néhány lövést a jobb felől közeledő két pasas irányába. Amazoknak hamarabb eszükbe jutott az épületen kívül próbálkozni a bekerítésükkel, elvégre volt helyismeretük.

Kiabálás és tompa puffanások hallatszottak, ahogy a technikusok a fedélzetre vetették magukat. Majd valóságos sortűz söpört végig a bejárat környékén. Han nem foglalkozott vele, hogy megnézzé, eltalált-e valakit, csak becsapta az ajtót és rátolta a reteszt.

– Jönnék! – kiáltotta, a kelleténél kicsit hangosabban. – Csubi, segíts elé húzni a szemetest!

A vuki odalépett hozzá és egyesült erővel a kijáráshoz ráncigálták a targonca mögött álló hulladéktárolót, aminek rekeszei tele voltak mindenféle kacatokkal és nyomott vagy száz kilót. A túloldalon közben valaki dühösen az ajtóra csapott az öklével.

– Gyertek ki felemelt kézzel! – üvöltötte egy mérges férfihang odakintről. – Vagy mind meghaltok, rohadt gyilkosok...!

– Valami mást kell kitalálnunk! – motyogta Solo, miután meggyőződött róla, hogy a szemetes rendesen eltorlaszolta a bejáratot.

A hercegnő leadott néhány célzott lövést az ellenfelekre, de senkit sem sikerült eltalálnia. Majd csalódottan a padlóra ejtette zsákmányolt DL–44–esét, aminek kiürült az energiacellája és a férfira nézett.

– És most mi legyen? Kezdek kifogyni...! Van tartalék tára?

– Csak a sajátomhoz! Nem gondoltam, hogy csatával kezdjük a napot!

Han odamászott a nőhöz és elővett a kabátzsebéből egy energiacellát. Még jó, hogy a szerelők ugyanolyan fegyvereket használtak, mint ők. A legendás DL–44–es lézerpisztolynál nincs jobb a közelharcban, bár hátránya, hogy hajlamos a túlmelegedésre.

– Ennyim van! Ossza be!

– A Telltrighez van még két táram.

Organa fölkapta a zsákmányolt stukkert, ami alaposan felforrósodott mostanra és kicserélte benne a cellát.

– A kicsit tegye el és használja ezt! – javasolta Solo.

Biztatón megsimogatta a lány karját, mire az elmosolyodott és feltérdelt, hogy folytassa a tüzelést. Nem látszott rajta, hogy csöppet is aggódna a helyzetük miatt, holott komoly kutyaszorítóba kerültek és a koréliainak fogalma sem volt, miként fognak kimászni belőle.

– Szóval? Hogy jutunk vissza a Falconra? – kérdezte Leia, miután leadott két lövést az ellenség fedezékére.

Han óvatosan kikémlelt mellette egy pillanatra, a szemközti lépcsőlejárón leselkedő fickó irányába. És ebben a pillanatban villámként hasított belé a felismerés, hogy mit kell csinálniuk.

– Oké! Figyeljete! Van egy ötletem! – súgta lekuporodva és integetve odahívta a szemetesnél őrködő vukit.

– Ne kíméljen!

A hercegnő letelepedett mellé a hideg, kemény és koszos fémpadlóra. Hátát az asztallapnak vetette, ami érdekes mód enyhén felmelegedett. Na persze, a belecsapódó sok tucatnyi lézernyaláb elnyelt energiájától – ismerte föl a lány megkésve.

– Van itt egy lépcső, ami levezet a hajó gyomrába! – mutatott Solo a másik irányba, a targoncán túlra. – Tegnap voltam odalent, egy hatalmas alkatrésztár az egész. Én lemegyek és átszaladok a túloldalra. Hátba támadom azt a fickót. Ti addig maradjatok itt és kössétek le a többieket!

– És utána mi lesz? – tudakolta Leia kritikus hangon. Érezhetően nem volt ínyére, hogy szétváljanak és a koréiai egyedül vigye vásárra a bőrét.

– Továbbmegyek a következő lépcsőhöz odalent. Feljövök a kapunál, a Falcon takarásában és a bal oldali zsilipen bemászok a hajóba. Szépen kisöpröm a lézerágyúkkal

a rossz fiúkat a hangárból és idelebegek az öreglánnyal. Fedezlek titeket beszállás közben, aztán meglépünk.

Még be sem fejezte reménykeltőnek tűnő mondókáját, mikor Csubakka már gagyogva magyarázta neki a felmerülő problémákat és akadályokat. Han bólogatva hallgatta, de eszében sem volt lemondani a tervéről. Minden másodperccel, amit vitatkozással töltenek, tovább nő az esélyük, hogy bekerítik őket és fel kell adniuk a harcot. Márpedig ő biztosan nem fog börtönbe vonulni, aztán meg a kivégzőosztag elé.

– Nem hiszem, hogy lesz odalent bárki is! Hallottad a rádiózó fickót! Felhívta az összes haverját segíteni...! A kaput bízd rám! Inkább azzal törődj, hogy tartsd az állást és vond magadra a figyelmüket!

– Magával megyek! – kotyogott közbe Organa határozottan.

– Túl veszélyes! Maradjon Csubival! Itt nagyobb biztonságban lesz!

Han nem kételkedett a lány képességeiben, de eszében sem volt ismét kockára tenni az életét. Az ő óvatlansága miatt kerültek bajba, s úgy vélte, neki is kell kihúznia kis csapatát a huttdroolból.

– Csubi egyedül is fel tudja tartani őket! – replikázott a hercegnő harciasan. – Magának meg kell valaki, aki fedezi a hátát út közben!

Emlékeztén rá, hogy milyen makacs tud lenni őfelsége, Solo bölcsen fejet hajtott a döntése előtt. Kettejüknek együtt tényleg több esélyük van a sikerre. A sebesült vuki közben kényelmesen elüldögélhet a fedezék mögött és időnként megereszt egy-egy lövést amazok felé, hogy azt higgyék, még mindig itt lapítanak.

– Rendben! De én megyek előre!

Csubakka nyűszítve hangoztatta kételyeit az akcióval kapcsolatban, ám megbízott annyira a társában, hogy ne próbálja visszatartani őket. A koréiai felemás vigyorral meglapogatta sértetlen bal vállát és elbúcsúzott tőle.

– Persze, hogy vigyázok! Te meg takarékoskodj a munícióval! Négy-öt percbe is beletelhet, mire a Falconhoz érünk! Ha addig megszorítanak, vonulj vissza a hangár sarkába, de ne próbálj utánunk jönni! Maradj itt, az úrhajó közelében!

Azzal a feszülten várakozó nőre nézett, aki a targoncához mászva máris azt kémlelte, miként tudnák észrevétlenül megközelíteni a tőlük alig hat méterre található lejáratot.

– Felkészült?

– Naná! Lapos kúszásban odajuthatunk a fal mellett haladva. De Csubinak fedeznie kell, hogy a szemközti fickó ne vegyen észre! Különben oda a meglepetés!

A vuki dörmögve közölte velük, ezt bízzák csak rá. Betárazott puskáját föltámasztotta a fémasztal peremére, s célba vette a túloldalon leskelődő pasast. Nem törődve a bal felől érkező szórványos lövésekkel, mindig tüzet nyitott, valahányszor a lejárón hasaló technikus feje fölbukkant odaát.

Han a tokjába csúsztotta pisztolyát, hogy mindkét keze felszabaduljon a mászáshoz. Aztán megveregette a lány lábszárát és joviálisan intett neki, hogy kövesse.

– Gyerünk!

XXII.

Előbb négykézláb, majd inkább lapos kúszásban indultak el a hangár magasba nyúló fala mentén, próbálva a felhalmozott tárgyak takarásában maradni. Mögöttük néhány másodpercenként csattantak az ellenség lövései a fedezékük oldalán, amire Csubakka puskája válaszolt, mennydörgő sistergéssel. A hatalmas csarnokban tompán visszhangzott a szórványos csatazaj és valami bekapcsolva hagyott gépezet egykedvű brummogása.

Han bízott benne, hogy ebben a ricsajban senki nem fogja meghallani az általuk keltett neszeket, miközben a koszos padlón csúszva igyekeztek előrejutni.

Megkerültek egy ütött–kopott BLX–5–ös munka droidot, ami kikapcsolva ácsorgott egy halom fémszerelvény takarásában és vastagon belepte a por. A lábai mögött épp csak annyi hely volt a falnál, hogy oldalazva át tudjanak kúszni a résen, ügyelve rá, nehogy fellökjék az idejétmúlt gépezetet. Amiről a koréliainak eszébe jutott egy ugyanilyen típusú robot a régmúltból. Kuka, az önmagát fejlesztő és tökéletesítő, sokoldalú droid. Még amikor a távoli Fennhatósági Szektorban és a Tion Hegemóniában csavarogtak Csubival, akkor szedték fel őt, meg a kis haverját, Kék Maxot. Egy darabig a Falconon dolgoztak, értékes segítőtársként velük tartva néhány kaland erejéig.

Miközben a működésképtelennek látszó BLX túloldalán bevárta a hercegnőt, azon tűnődött, vajon mi lehet most Kukával? Egészben van még? Sikerült továbbfejlesztenie magát, hogy megfeleljen az új tulajdonosának? Te jó ég, de rég volt már, hogy elbúcsúztak tőle, meg Kék Maxtól a Dellalton! Azóta annyi minden történt, hogy egészen megfeledkezett róluk. Hogy repül az idő, akár egy megvadult thranta!

– Mire vár? – kérdezte suttogva Leia, miután odaért mellé.

– Semmi. Csak elgondolkoztam.

– Azt lehet menet közben is! Volna szíves továbbmászni?

– Persze...! Jöjjön, már csak pár méterre vagyunk a lépcsőtől!

Solo folytatta a csúszás–mászást, próbálva nem beletenyeregni a fémpadlón felhalmozódott mocskokba. A műhely néhai tulajdonosa úgy látszik fölösleges energiapazarlásnak vélte tisztán tartatni az ilyen rejtett zugokat a takarító droidjaival. Így a ruhájuk teljesen összekoszolódott, mire elvergődtek egy halom rozsdás kábelén keresztül a céljukhoz.

A lejáró a csarnok belseje felé nézett és néhány alkatrészes láda tornyosult előtte. Ennek köszönhetően gond nélkül meg tudták kerülni a fémkorlátot, mindvégig takarásban maradva, ahogy lemásztak a rozsdás vaslépcsőn a sötétbe. Odalent nem volt világítás, de a fallal párhuzamosan futó folyosó mindkét vége felől mesterséges fény szüremlett be a járatba. Itt végre talpra kecmeregtek és nagyjából lesöpörték magukról a koszt.

– Merre menjünk? – tudakolta a hercegnő fojtott hangon.

Fintorogva törölte bele kezét a nadrágja szárába. Kár az új holmijáért, amit Hantól kapott előzőnap. Ha visszajutnak a teherhajóra, kénytelen lesz az egészet kihajítani a szemétkbe, mert olcsóbb és egyszerűbb újat venni helyette, mint megpróbálni kimosni belőle ezt az olajos mocskot.

Han végigmérte mindkét irányt és futó pillantást vetett a két oldalt sorakozó ajtókon olvasható feliratokra. Jobb felé valószínűleg beleszaladnának a szerelőkbe, meg az úrkikötő biztonsági csapatába.

– Balra. Ne maradjon le és figyeljen a háta mögé!

– Nem vagyok kezdő!

A hölgy egy veterán harcos sértett méltóságával emelte föl lézerpisztolyát. Nem ez lesz az első alkalom, amikor biztosítania kell valaki hátát előrenyomulás közben. A csempész is elővette stukkerét és sietve indult a kijelölt irányba. Leia két–három méterre lemaradva követte, csöndben és fegyelmezetten figyelve az elágazásoknál oldalra, valamint hátrafelé, nehogy meglepjék őket.

A folyosó rövidesen elkanyarodott, derékszögben balra fordulva. Jobb oldalt széles lépcsősor vezetett lefelé, az uszály gyomrába, ahonnan motorzúgás hallatszott. Solo óvatosan kilesett a sarkon, felmérve a következő szakaszt, ami rendesen ki volt világítva. Egy acélkékre festett ASP–7–es droid cammogott feléjük, nehéz hegesztőtáskát cipelve egyik kezében. A gépen túl, úgy tíz méterre nagyobb helyiség nyílt előttük, tele plafonig érő fémpolcokkal. Egy raktárhelyiség a ki tudja, hány közül ezen az uszályon. Az úrhajó

javítás meglehetősen alkatrészigényes szakma. Ha csupán a tíz leggyakoribb, erre megforduló járműtípushoz tart minimális készleteket a tulajdonos, akkor is rengeteg helyre van szüksége, ahol a cuccokat tárolhatja. Nem beszélve a szerszámokról, kenőanyagokról, festékekről és a kismillió gépről, amik a hatékony munkához kellenek.

Han visszahúzódott és szabad kezével jelzett a nőnek, hogy várjon. Az ASP munka droidok közismerten együgyűek, így biztosan nem fog kíváncsiskodni, ha meglátja őket. Ettől még nyugodtan továbbmehetnének, viszont a raktárhelyiségből gépzúgás és mindenféle gyanús neszek hallatszottak. Lehet, hogy valaki dolgozik ott, aki még nem tud a szerelőcsarnokban kitört lövöldözésről. A koréliai újra kinézett, mérlegelve a helyzetet.

Legnagyobb megkönnyebbülésére az ASP megtorpant úgy hat méterre a saroktól és benyitott egy helyiségbe. Nyilván oda vitte a felszerelést. Amint becsukódott mögötte az ajtó, a kapitány kilépett a fedezékből és magabiztosan elindult előre, nyomában a hercegnővel. Bárki van az előttük lévő helyiségben, nem fognak megállni miatta. Ha kell, erővel törnek utat a túloldali lépcsőkhöz. Igyekezniük kell, mert Csubakka közben egyedül van odafönt a meglehetősen bosszúszomjas ellenséggel szemben.

Óriási balszerencsájukra alig három másodperccel később a folyosó végében megjelent két technikus, maga elé tartott fegyverrel. Azok a fickók voltak, akik kívülről próbálták megkerülni a hangárt, de nem tudtak bejutni a fedélzetről az oldalajtókon keresztül. Mivel mindet zárva találták, úgy döntöttek, hátramennek a csarnok mögötti tatfedélzetre, ahol egy nyitott lépcsőn keresztül leszaladtak az alkatrész raktárba és hirtelen szembetalálták magukat a lázadókkal.

– Ők azok! – kiáltotta az első, egy ráncos arcú, bajszos pasas és vaktában tüzet nyitott a koréliaira.

A mögötte haladó, jóval fiatalabb társa kis késéssel követte példáját, megállva a nyitott ajtóban és hasonló lelkesedéssel, de vajmi kevés eredménnyel pazarolta a muníciót.

Han visszalőtt, másodjára mellkason találva a bajszost, aki nagyot nyögve összerogyott és elejtette ütött-kopott DC-15-ös karabélyát. A másik üvöltött valamit, dühében és kétségbeesésében, amikor elesni látta idősebb kollégáját. Majd tovább tüzelt, rubinvörös energianyálábokkal árasztva el a folyosót.

Solo kénytelen volt lebukni és megperdülve rekord sebességgel iszkolt vissza a sarok mögé. Sietségében beleütközött Leiába, majdnem feldöntve a lányt, aki meglepődve hagyta, hogy a férfi átkarolja és szabályosan magával sodorja a kanyarban. Mögöttük lézersugarak pattogtak a fémfalakon és a padlón, szikraesőbe és csípős szagú füstbe burkolva a folyosó végét.

– Hopp! Van egy kis problémánk! – állapította meg a kapitány a falhoz lapulva.

– Csak egy kicsi? – kérdezte, nem kevés éllel a hangjában Organa.

– Mindjárt megoldom! Ne aggódjon!

A csempész várt néhány másodpercig, míg az ellenség abbahagyta az értelmetlen energiapocsékolást. Akkor kidugta fegyverét a sarok mögül és leadott rá egy sorozatot, hogy fedezékbe kényszerítse. Ezt követően leguggolt és óvatosan kikukucskált a megvilágított folyosóra.

A technikus épp sorsára hagyta halott társát és visszamenekült a raktárhelyiségbe. Utánaküldött egy lövést, ami nem talált, viszont arra készítette a pasast, hogy bezárja az ajtót. Amint a szürke acéllap a helyére siklott, a kapitány kilépett a folyosóra, két kézzel előretartva fegyverét. Leia ezúttal nem követte őt, a minden rendben jelzésre várva a sötétben.

– Úgy látom, erre nem tudunk továbbmenni! – állapította meg Solo elégedetlenül.

– Ez magának megoldás?

A lány kritikus szemmel csóválta fejét a hírre.

– Mindenesetre jobb, mint lelövetni magunkat! – vágott vissza a férfi feszülten.

A folyosó két oldalán sorakozó ajtókat nézegette, de úgy találta, egyik sem vezet fölfelé a hangárba. Az útjukat elzáró acélajtó pedig elég masszívnak tűnt ahhoz, hogy ellenálljon a kézfegyverek tüzeinek. Még ha át is jutnának rajta, akkor is ott a másik pasas, aki most nyilván értesíti a társait rádión és erősítést hív.

– Akkor próbáljuk meg egy szinttel lejjebb! – mutatott Leia a szemközti lépcsőre.

– Jó ötlet! De én megyek előre!

A következő fedélzeten még nagyobb sötétség fogadta őket, egy szakasztott ugyanolyan folyosórendszerrel, mint fentebb. Csupán a távolban derengett valami gyenge világosság, pont abban az irányban, amerre menniük kellett. Mivel alig láttak valamit, kénytelenek voltak a fal mentén tapogatózni előre, ezúttal is mellőzve a világítás bekapcsolását.

– Nem akarok túl mélyre menni az uszály belsejébe. – suttogta Han a hercegnőnek. – Nagy ez a hajó és semmi kedvem eltévedni.

– Remélem, nem futunk bele egy zsákutcába vagy egy másik fegyveres csapatba!

– Szívemből beszél, szívecském...! Amúgy sajnálom, hogy ilyen helyzetbe került miattam! Sokkal óvatosabbnak kellett volna lennem!

Solo magát okolta az események fölöttébb szerencsétlen alakulása miatt. Ám Organa némiképp más véleményen volt az ügygel kapcsolatban.

– Nem csak magának! Én meg hagytam, hogy észrevegyenek a feljárón és kirángassanak a hajóból! A pilótafülkében kellett volna várnom, hogy a hajóágyúkkal fedezhessem magukat!

– Legközelebb úgy fogjuk csinálni! Jó?

– Jó...! Ha lesz legközelebb!

Han hátranyúlt és biztatóan megszorította a hölgy kezét.

– Ha rajtam múlik, lesz...! Amúgy megkérdezhetem, mi volt ez a célozgatás a maga pornószár karrierjére?

A sötétben rápillantva nem látta, mégis pontosan tudta, hogy őfelsége elvörösödik haragjában. A lány mérges szusszantással reagált a felvetésre és kirántotta piszkos ujjait a kezéből.

– Jaj, ne idegesítsen már...! Az egész a birodalmi hírszerzés koholmánya! Így akarnak bemocskolni mindenki előtt! Egy hasonmás szerepel a felvételeken, nem én!

A koréliei elvigyorodott a heves mentegetőzést hallva. Határozottan érdekesnek és nem kevésbé perverznek találta a gondolatot, hogy a tegnap estig szűzies életűnek számító hercegnőről pornográf alkotások készültek a köznép számára. Ilyen ökörséget is csak a birodalmi titkosszolgálat pihent agyú tisztjei tudnak kitalálni a dezinformációs részlegnél. Ettől függetlenül jó lenne beszerezni néhány filmet és tanulmányozni a produkiót, úgymond szakmai szemmel. Elvégre ő már látta a kisasszonyt meztelenül, akció közben. Ha összehasonlíttja a valóságot a fikcióval, esetleg tanulhat valamit, amit legközelebb kipróbálhatnak az ágyban. Csak a hölgy meg ne tudja, honnan veszi az ötleteit, mert még megsértődik és véget vet az ígéretesen induló romantikus kapcsolatuknak.

– Aha! Mondjuk, ezzel igazán eldicsekedhetett volna korábban is, szentséged! Nem tudtam, hogy ilyen népszerű a bulvársajtóban!

– Miért? Akkor mit csinált volna, ha megmutatom az állítólagos pornóképeimet? – morgott mellette Leia feszülten.

– Teleragasztottam volna velük a Falcont...! Aúúh...! Hé! Ez fáj...! Mi az? Már bókolni se szabad?

Megint az a parányi, de kemény ököl csapódott a bordái közé, csak ezúttal hátulról. A kapitány elfordult, alkarjával próbálva védeni magát a további retorzióktól. Szó szerint érezte, hogy túllőtt a célon, mert a poénnak szánt válasza komolyan felingerelte a csajt.

– Ezzel ne viccelődjön, Han! Azok a képek gusztustalanok és visszataszítóak! És különben is, maga már látott meztelenül!

Amilyen szenvedélyes, olyan veszélyes, ha felfigyelnek – állapította meg Solo, a fájdalomtól lüktető derekát masszírozva. De éppen emiatt szerette az alderaani fruskát, mert épp oly heves természetű volt, mint ő. Egy halvérű nővel őszintén szólva nem tudott volna mit kezdeni.

– És ezért büntet ilyen bordarepesztő ökölcsapásokkal?

Megtorpantak a folyosó végén, egy résnyire nyitva felejtett ajtó takarásába húzódva, amin túl ismerős zajt hallottak. A tenger hullámainak morajlását, némi lánccsörgéssel keveredve. A nyíláson keresztül hideg levegő szivárgott be a járatba, sós illatot sodorva magával.

– Túl fogja élni! – vont vállat közömbösen Leia, mellőzve az együttérzést. – De mikor fogja már föl, hogy nem bírom a hím sovíniszta dumáját?

– Csitt! Ezt majd később beszéljük meg, gyönyörűm! – emelte szája elé az ujját Han figyelmeztetően. – Hallja a hullámverést? Szerintem egy kikötő van előttünk!

– Nézzük meg!

A csempész félretolta az ajtót és halkán átsurrant a túloldalra. Leia lebiggyedő szájszájával követte, előreszegezve pisztolyát. Solo tréfáinak többségén jól szórakozott az elmúlt hetekben, de az ilyen szexista megnyilvánulásokat kifejezetten utálta. Mindez azonban mit sem csökkentette az iránta érzett vonzalmát és őszinte szeretetét. Han korántsem volt tökéletes férfi, sőt kifejezetten sok jellemhibával rendelkezett, mégis volt benne valami imádni való. Talán a csibészes mosolya, amivel előadta az ötleteit, sokkal humorosabbnak képzelve magát, mint amilyen volt valójában. Igazából nem tudta, miért kedveli őt annyira. De szilárdan eltökélte, hogy idővel ki fogja deríteni.

– Már csak ez hiányzott! – dűnnyögte a kapitány, megtorpanva a keresztben végigfutó, keskeny erkélyen.

Egy hatalmas kikötőbe jutottak, ami a katamarán testű uszály két törzse között bújtt meg, egész hosszában a hajó alatt. A tat irányából jött a derengés, megvilágítva a néptelen alagutat, aminek a két oldalán kisebb motorcsónakok és könnyű műanyag ladikok ringatóztak a hullámokon. Körülbelül öt méter magasan voltak a víz fölött és a rozsdás fémkorláton áthajolva megpillantották lentebb a rakpartot, amihez a hajókat kikötötték. Az alagút nagyjából húsz méter széles volt és több száz méter hosszú. Bal felé nem is látták az uszály túlsó végét a sötétben. A plafonon sehol sem égtek a lámpák. Embereknek, droidoknak semmi nyoma.

– Maga balra megy, én jobbra! Keresnünk kell egy átjárót! – utasította Han a lányt és sietve elindult a kikötő kijárata felé. Ahol egy széles vaslépcső vezetett le a stégre, illetve fel a magasabban lévő fedélzetekre.

Leia csupán néhány méternyit haladhatott a megadott irányban, amikor egy nehéz fémládából emelt torlaszhoz ért a sötétben. Ezeket se odébb rakni, se megkerülni nem lehetett, így visszakutyagolt az ajtóhoz és a falnak támaszkodva várta, hogy a kedvese visszatérjen hozzá.

Közben pedig azon rágódott, miért haragudott meg rá, amiért ki akarta tapétázni a hajóját az ő ledér képeivel? Elvégre ezzel csak azt árulta el, mennyire odáig van érte a csempész. A férfiak szeretik a szép nőket. Inkább örülnie kéne, hogy a sovány testalkata, picike mellei és alacsony termete ellenére ennyire tetszik Solónak. Az persze más kérdés, mit szólna hozzá Csubakka, ha egy ruhátlanul pózoló emberi nőtény fotóit kéne bámulnia naphosszat a fedélzeten. Egy szőrös vuki számára alighanem gusztustalan lehet a csupaszság. Az mindenesetre biztos, hogy ő sosem fog meztelenül modellt állni a koréliainak, ha netán le akarná fényképezni. Elégedjen meg azzal, amit előben láthat belőle. Az Alderaanon nem volt nagy hagyománya a pucérkodásnak, sem a pornográf

magazinoknak. Leia tudta, hogy a Korélián sokkal szabadosabbak az emberi erkölcsök, de akkor sem óhajtott eltérni a neveltetésétől.

Amíg a hercegnő ilyen fajsúlyos kérdéseken gondolkodott, Han odaért a kikötő kiöblösödő szájához és körülnézett. Kint a tengeren egy kövér teherhajó pöfögött el lassan a tutajváros mellett, messze a horizonton pedig egy úszó jéghegy hófehér tömbje lebegett a vízen. Nesztelen léptekkel leóvakodott a lépcsőn a rakodópartra és végigmérte a fal mellett felhalmozott ládákat, üzemanyagot hordókat, hajózási felszereléseket. Amennyire meg tudta állapítani, senki sem volt a kikötőben. Aztán elindulva fölfelé a lépcsőn, hamarosan azt is felfedezte, miért. A felső fedélzetre vezető lépcsőt masszív acélrács zárta le a fordulón túl, amit se megkerülni, se szétlőni nem lehetett. Be voltak zárva ide, erre az oldalra és nem látott más megoldást az átjutásra, mint elkötni egy csónakot és átevíckélni a katamarán másik törzséhez.

Visszatrappolt a hercegnőhöz, hogy tájékoztassa a helyzetről.

– Erre nem tudunk fölmenni!

– Arra sem.

– Akkor beülünk egy csónakba és átevezünk a túloldalra! – mutatott Solo a katamarán másik törzse mentén futó erkélyre. Volt ott egy nyitott ajtó, amin keresztül reményei szerint visszajuthatnak a hangárba.

– Sietnünk kell! Csubi előbb–utóbb kifogy a lőszerből! – figyelmeztette a lány. – Mi lenne, ha megpróbálnánk átmenni azon?

A tőlük pár méterre álló portáldarura bökött, ami a fejük feletti falba épített acélsínen gördülhetett oda–vissza az alagút teljes hosszában. És a masszív tartóvázához erősítve egy keskeny járópalló futott végig a két vége között az innenső oldalán.

– Próbáljuk meg!

Odaszaladtak a szerkezethez, aminek emelőhorga teljesen felhúzva lógott középtájon. A csónakok kiemelésére és rakodásra használt daru motorja, valamint vezérlőfülkéje a jobb oldalon helyezkedett el a korláton kívül. Egy keskeny vaslépcsőn lehetett megközelíteni a kabint, illetve a túloldali pallót. Mindössze egy acéllánc zárta el az utat, amire valaki narancssárga figyelmeztető táblát akasztott.

– A berendezés felújítás alatt! Használni tilos és életveszélyes! – olvasta Han a nem túl biztató feliratot. – Ez ránk nem vonatkozik, elvégre nem akarjuk használni!

Csak most jött rá, miért van lezárva a kikötő. A területen mindenhol felújítási munkálatok folytak. Körbepillantva végre észrevette a félig lefestett falakat, a hegesztésre szoruló lépcsőket és korlátokat, a részben már kicserélt támgerendákat a plafonon és a rozsdás burkolólemezeket. Meg a padlón heverő szerszámokat és festékes dobozokat, amiket a javítóbrigád szanaszét hagyott.

– Hiányzik a híd egy része! – mutatott előre Leia pesszimistán. – Legalább két méter!

A túloldalra vezető palló tényleg hiányos volt középtájon. Az egész szerkezet meglehetősen elavultnak és roncstelepre valónak tűnt. Az acélvázról javarészt lepergett a festék és a sós tengeri levegőnek köszönhetően javában marta a rozsdát az egész kócerájt.

– Át tudja ugrani?

– Simán! Mehetek előre?

A hercegnő magabiztosan leakasztotta a láncot és elsőként lépett a feljáróra. Igyekezett közben nem nézni lefelé, mert a sötétben kavargó víz csöppet sem tetszett neki. Inkább a pallót méregette maga előtt, ami gyanúsan nyikorogni kezdett, ahogy rátette a lábát.

– Igen! Én megvárom itt, hogy egyszerre csak egyikünk súlya terhelje a szerkezetet! Ha átért, várjon meg! Ne szaladjon előre! – figyelmeztette a koréiai feszülten.

Leia visszanézett rá, mert érezte a hangján, mennyire félti a másik. Hirtelen ötlettől vezérelve odahajolt hozzá és könnyű csókot nyomott a szájára, remélve, ezzel megnyugtatja a férfit. Pedig inkább ő szorult volna bátorításra. Alatta enyhén megmozdult a híd és a tartóváz recsegett tiltakozott a terhelés ellen.

- Nem fogok, ne aggódjon! De elég rozsdás ez a vacak! Remélem nem fog leszakadni!
- Nem muszáj kockáztatnia! Mehetünk csónakkal is! Bár az tovább fog tartani pár perccel!

Han komor képpel nézett a hölgy után, aki óvatosan elindult a vasrácsra. Nem tetszett neki, hogy Leia kockára teszi az életét a sietség érdekében, de úgy vélte, jelen helyzetükben érdemes megpróbálni a rövidebb útvonalat.

- Ez gyorsabb lesz! Csak nem akarok lepottyanni róla!
- Tegye el a pisztolyát és kapaszkodjon a korlátba!
- Jó ötlet!

Organa megfogadta a tanácsot és kabátzsebébe dugta a DL-44–est. Előrehaladás közben a nyikorgó szerkezetet kémlelte, hogy időben megkapaszkodhasson a jobb oldalán, derékmagasságban futó masszív fővázon, amennyiben a híd nem bírná el a súlyát. A daru annyira közel volt a plafonhoz, hogy pár méterenként le kellett hajtania a fejét, nehogy beverje a rozsdás keresztgerendákba.

Odaóvakodott a hiányzó szakaszhoz, ahonnan valamiért leszereltek egy két méter hosszú pallódarabot, csak a korlátot hagyva meg. A mélyben lustán kavargott a sötétkék tengervíz, aminek felszínén itt-ott apró olajfoltok úsztak. A lány erősen megkapaszkodott és rugózott egyet, hogy kipróbálja talpa alatt a híd teherbíró képességét. Nem csak őt kell megtartania, hanem az utána jövő csempészt is. A fém megnyikordult, de stabilan kitartott.

Ezután két lehetősége volt. Vagy megpróbál a korlátba, illetve a vázba csimpaszkodva átlendülni vagy nekifut és egyszerűen átugrik a túloldalra. Mivel a távolság nem látszott vészesen nagynak, az utóbbit választotta. Ekkora gravitáció mellett igazán gyerekjáték lesz. Visszahátrált vagy öt métert, aztán nagy levegőt vett és nekifutott.

A híd vészesen recsegni kezdett és érezhetően mozgott alatta. Leia igyekezett csak előrenézni és nem gondolni rá, mi van odalent. Elrugaszkodott, gond nélkül átszelte a lyukat és nagyot dobbanó lábakkal landolt a másik oldalon.

Éles pattanással azonnal eltört a pallódarabot rögzítő korrodálódott fémváz és a híd egyszerűen leszakadt alatta, legalább két méteres szakaszon. A távolabbi végén megtartotta egy elgörbülő rúd a rácsot, így nem zuhant a mélybe, lógva maradva a darun. A hercegnő viszont rémülten sikítva leesett, későn próbálva a korlát után kapkodni.

Erre a lehetőségre nem gondolt! Hogy a híd nincs olyan állapotban, hogy gyakorolni lehessen rajta a távolugrást! Könyökét beverte az acélpallóba, miközben eltűnt alóla a rács és a következő pillanatban már zuhant is lefelé a mélybe. Az öt méteres magasság félelmetesen soknak tűnt a számára, egyszerűen elállt a lélegzete a döbbenettől, de még inkább a félelemtől, ahogy meglátta a vizet.

Teli torokból visítva, kapálózva esett a tengerbe, hatalmas csobbanással elmerülve az éjsötét folyadékban. Megpróbált gyorsan nagy levegőt venni, mielőtt összezsugorogna fölötte a hullámok, aztán máris a kezébe, arcboréba mart a jeges hideg és arra kényszerítette, hogy lehunyja szemét.

Pánik. Eszelős félelem. Örült szívdobogás. Visszatartott lélegzet. Rémült rugdalózás és tapogatózás valami szilárd tárgy után, amiben megkapaszkodhatna. Görcsös izomrángások. Borzasztó hidegség, ami bekúszik a ruhája alá és könyörtelenül szívni kezdi testéből a hőt. Egyre súlyosabbá váló öltözk, a zsebet lehúzó fegyverek. Morajlás és pattogás a fülében. Felszálló buborékfelhő, ahogy kabátjából sietve távozik a maradék levegő. Növekvő nyomás a mellkasán és vibráló szívritmuszavar a hideg okozta sokk miatt. Halálos sötétség a szemhéján túl. És a mélység alatta. Amiben hatalmas, ronda,

éhes szörnyek élnek ezerszámmal! Biztos alig várják, hogy beleharaphassanak az érkező finom falatba! Borzalom!

Leia Organa nem tudott úszni. Fiatal korában ugyan próbálták megtanítani a palota úszómedencéjében, de elég rosszul sikerült a dolog. Első alkalommal majdnem megfulladt a mély vízben. Utána bevágta a durcít és nem volt hajlandó folytatni a leckét, a fürdőmester legnagyobb bánatára. Egy hercegkisasszonyt mégse lehet kényszeríteni olyasmire, amit nem akar megtenni. Így azóta sem pótolta ezt a hiányosságát, főként mert nem volt rá szüksége. Megelégedett a derékig érő vízben való gázolással és a pezsgőfürdővel.

Miközben lassan süllyedt lefelé a feneketlennek tetsző mélységbe, Leia nagyon megbánta, hogy nem tanult meg úszni. Lehet, hogy ez lesz az utolsó hibás döntése, mert sosem jut vissza a felszínre! A halál jeges közelsége szó szerint fojtogatta, ahogy véstesen fogyni kezdett a tüdejéből az oxigén. De nem adta fel. Vadul rúgkapált, karjaival evező mozdulatokat téve, hogy valamiképp feljebb jusson és legalább a feje kibukkanjon a felszínre.

Levegőt! Levegőre van szüksége! A füle zúgni kezdett és furcsán bizonytalanná vált az irányérzékelése. Merre van a fent és a lent? Nem merte kinyitni a szemét, annyira hideg és sötét volt a víz. Ha ott lebeg előtte egy óriás cápa és épp kitátja a száját, hogy egészben lenyelje őt, inkább nem is akarja látni a rettenetes fogait!

Nem bírta tovább visszatartani a tüdejébe szorult levegőt, ami apró adagokban bugyborékolni kezdett az orrából, résnyire nyíló ajkai közül. Torkából hisztérikus kiáltás tört fel, elnyelődve a számára idegen és halálos közegben. Aztán vizet nyelt és inkább befogta a száját. A sós folyadéknak pocsék íze volt, a legszívesebben kiköpte volna. Már egész testében reszketett a hidegtől és a soktól, amit az eszelős félelem csak tovább növelt.

Ő nem így akart meghalni! Csatában elesni, fegyverrel a kézben? Az igen! A világűrben szétporladni egy hadihajóval együtt? Rendben van! Bátran szembenézni a kivégzőosztaggal egy birodalmi börtön udvarán? Ám legyen! Szörnyet halni a kínvallatás során egy cellában? Még azt is el tudta volna fogadni. De vízbe fulladni egy rozsdás uszály alatt? Nem! Soha! Csak azért, mert nem tud úszni, hogy eledeleként végezze valami szörny étlapján? Milyen méltatlan halál egy harcos lelkű hercegnő számára!

Leia Organa sosem érezte még ennyire nyomorultul magát. A halálfélelem szinte esztétet vett, kontrollálhatatlanul és mindent elsöprő erővel uralva el egész lényét. És ekkor, ebben a végzetes pillanatban valami nagyon furcsa dolog történt. Egy barátságos férfihang szólalt meg a fejében, nem tudni honnan és miért. Fogalma sem volt, ki lehet az, de egyértelműen öregnek tűnt és valahogy ismerősnek.

– Az erő veled van, hogy túlélj!

Sikítani akart, segítségért könyörögni a beszélőhöz, ám csak azt érte el ostoba módon, hogy még több vizet nyelt és a maradék levegő is megszökött a tüdejéből. Aztán nem bírta tovább visszatartani a légző reflexet és beszippantotta a folyadékot.

Fulladás! Hideg! Szúr! Éget! Fáj! Görcsös rángatózás, eszelős küzdelem a fogva tartó, könyörtelen közeggel, ami magába húzta, hogy örökre elnyelje, az álmaival, reményeivel, terveivel és egy kimondatlanul maradt szerelmi vallomással együtt. Jaj, ne! Han! Segíts! Ez volt az utolsó gondolata, mielőtt elhomályosult volna a tudata.

Aztán semmi.

* * *

Han Solo a portáldaru lépcsője előtt állva figyelte sportos alkatú kedvese vágóját, ahogy nekifutott a távnak és ügyesen, gond nélkül átugrotta a lyukat. Bízott benne, hogy minden rendben lesz és gond nélkül keresztüljut rajta. Ám a palló hirtelen leszakadt és a hercegnő rémült kiáltással alázuhan a mélybe.

– Leia...!

Egy hatalmas csobbanás és a hölgy elmerült a tengerben, mint a nyeletlen balta. A koréliei izgatottan dobogó szívvel bámulta a fortyogást a sötét felszínen, ami elnyelte a szerelmét. Óriási pech, hogy a híd nem bírta megtartani a súlyát, de nem olyan vészes a dolog. Mindjárt feljön a felszínre és kiúszik a partra. Ő meg kénytelen lesz lemenni és átevezni egy csónakkal, ha nem akar a sorsára jutni. Mert okulva a lány példájából, ezek után eszébe sincs a daruval próbálkozni. A víz nyilvánvalóan nagyon hideg, ha odakint jéghegyek úszkálnak és esténként fagyni szokott.

Aztán teltek a másodpercek és a bugyborékolás kezdett elcsitulni. Organa viszont nem jött föl a felszínre. És a férfi végre megértette, hogy valami nagy baj történt vele, mert nyomát sem látta a mélyben, mintha megállás nélkül süllyedne lefelé a ki tudja, hány száz vagy ezer méterre lévő fenéig.

– A sztangba! – káromkodta el magát idegesen.

Nincs mese, utána kell ugrania és segíteni neki, mielőtt megfullad! Kapkodva tokjába csúsztotta pisztolyát és lecsatolta combjáról, derekáról a fegyverövet, kíméletesen a padlóra ejtve maga mögött. Aztán ledobta sötétkék kabátját, majd megszabadult a hosszú szárú csizmájától is.

Késlekedés nélkül átmászott a fémkorláton. Mélyeket lélegezve megállt az erkély peremén, szembefordulva a vízzel és nagy lendülettel elrugaszkodott. Olyan messzire ugrott, amennyire csak tudott, nehogy ráessen véletlenül az alatta himbálózó tűzvörös motorcsónakra. Sikerült vagy egy méterrel a bárka peremén túl vizet érnie, az utolsó pillanatban összezárva lábait, hogy talppal előre érkezzen le. Egy csobbanás és máris a tengerben volt, jó hat méterre attól a helytől, ahol a csaj eltűnt az előbb.

Borzasztóan jeges volt a víz, majd megállt a szíve a hideg sokktól, ahogy a ruhái alá hatolt a dermesztő folyadék. Nem süllyedt mélyre, mert karjaival és lábaival nyomban lefékezte magát. Az öltözéke alig érezhetően húzta lefelé, de nem annyira, hogy akadályozza a mozgásban. Gyorsan felküzdötte magát a felszínre és reszketeg kiáltással levegőt véve odaúszott, ahol Leiát sejtette.

– De hideg! – nyögte az üres csarnokban, csak úgy, dühében. – Lefagy a tököm!

Ez volt az első alkalom, hogy ennyire hideg vízben kellett úsznia és alaposan meglepte, mennyire fájdalmas dolog az, amikor késként mar a bőrébe a hideg. Főleg övön alul, ahol az érzékeny testrészeit hordja. Szörnyű!

Nem lett volna szabad hallgatnia erre a bolond fruskára! Csónakázniuk kellett volna, nem azon a rozsdás vackon szaladgálni, aztán meg lubickolni egyet a sós, olajos lében! Ezért nagyon le fogja hordani öfélkegyelműségét, ha kihúzta a partra. Feltéve, hogy egyáltalán megtalálja odalent.

Nagy levegőt véve lebukott, körülbelül két méterre merülve és futólag kinyitotta szemét, hátha megpillantja Organát. Sötét volt a vízben a fölöttük lebegő uszály miatt, így alig látott valamit. Folyamatosan tapogatózott a kezével, bízva benne, hogy ráakad a nőre és kis kört tett meg a becsapódási pontja körül. Aztán kénytelen volt feljönni a felszínre, hogy levegőt vegyen. Leiának semmi nyoma.

Az agya közben vadul járt, a lehetőségeket mérlegelve. Miért nem jött fel a csaj? Megsérült talán? Megütötte magát a híd pallóján, amikor leszakadt alatta? De vérnek nyoma sincs a vízen. Persze lehet zúzódása is. Vagy a hideg sokk miatt megállt a szíve és megfulladt? Remélhetőleg újra tudja élesztetni, ha időben rátalál és kihúzza a partra. A kabátja zsebében két pisztoly is volt és jóval kisebb termetű nála. De akkor miért nem

szabadult meg a fegyverektől, meg a kabátjától és úszott fel szépen? Bepánikolt volna?

Teleszívta tüdejét levegővel és újra lebukott, ezúttal valamivel mélyebbre. Spirálvonalban úszott lefelé, s hirtelen tudatosult benne, hogy a kezei kezdenek megdermedni a borzalmas hidegtől. Már alig tudta mozgatni az ujjait. Nem fogja sokáig bírni ilyen alacsony hőmérsékleten. Egy-két percen belül ki kell jutnia a tengerből, különben halálra fagy. De eszében sem volt feladni a kutatást a lány után. Biztos itt van valahol, csak keresnie kell! Néhányszor kinyitotta szemét a sötétben, hátha megpillant valamit odalent. Ám azon kívül, hogy megfájdult a szeme a nyomástól és a hidegtől, nem jutott semmire.

Azok után, amiken együtt keresztülmentek az elmúlt hetekben, egyszerűen nem érhet véget ily módon a kapcsolatuk! Nem hagyhatja, hogy így fejeződjön be! És közben Csubakkára is gondolnia kell, aki odafönt reménykedve várja a segítséget! Micsoda lehetetlen helyzet!

Tapogatózó bal kezének ujjai ekkor mintha szilárd tárgyat érintettek volna. Rögtön arrafelé fordult és újra kinyitotta szemét egy röpke másodpercre. És ott volt! Leia Organa mozdulatlan teste elernyedve lebegett a mélyben és lassan süllyedt lefelé, feltartott karokkal. Éppen csak elérte, erőlködve, pattogó füllel küzdve magát utána. Megragadta a karját és húzni kezdte fölfelé.

Nehéz volt a csaj, borzasztóan nehéz a fegyverekkel teletömött kabátzsebei miatt. Solónak azonban esze ágában sem volt feladni a harcot. Eszelősen rúgkapált, hajtotta magát fölfelé, szó szerint ráncigálva a súlyos testet, mindig egy kicsivel följebb. Valószínűleg még életében nem küzdött így semmiért és senkiért. A tüdeje szűrva tiltakozott az erőfeszítés ellen és levegőért kiáltott. Már alig tudott mozogni, annyira elgémberedtek a végtagjai a borzasztó hidegben. De inkább meghalt volna a lány mellett, odaveszve a mélyben, minthogy elengedje őt. Elködösülő agyában a tegnap éjszaka emlékei lebegtek szívet melengetően. Az együtt töltött édes pillanatok az ágyban. A hölgy meleg teste, puha bőre, finom csókjai és szenvedélyes ölelése a sötétben. Ez adott erőt neki az utolsó pillanatokban, emberföltre teljesítményre készítve didergő izmait.

Aztán egyszer csak elérte a felszínt és feje kibukkant a tengerből. Nagy levegőt vett, vadul zihálva, mint egy rozmár és rántott egyet Leián, hogy ő is felérjen. A nő még mindig nem mozdult, gyakorlatilag halottnak tűnt mellette. Hófehér arcán görcsös grimasz, a haláltusa nyoma, ami eltorzította kedves vonásait.

– Leia! Jól vagy?

Semmi válasz. Nyögve megfordította merev testét, ami minduntalan le akart süllyedni és nagy nehezen lehámozta róla a kabátot. A súlyos ruhadarab nyomban elsüllyedt, viszont a hölgy érezhetően könnyebbé vált nélküle. Hátról átkarolta, hogy a víz fölött maradjon az arca és körbenézett, betájolva magát. Aztán úszni kezdett a túlpárt irányába, nem vesztegetve tovább az idejét. Ki a vízből, de gyorsan! Egyedül ez járt a fejében, semmi más. A többi problémával ráér utána foglalkozni.

– Tarts ki! Mindjárt kiviszlek! – kiáltotta szerelmének, aki tehetetlen bábuként lebegett utána. Nem adta semmi jelét, hogy élne, de Solo nagyon bízott benne, hogy még nem késő és magához tudja téríteni.

Előtte lágyan ringó csónakok sorakoztak a rakpart mellett. Egy létrát vagy lépcsőt keresett, amin kimászhatna a vízből, de nem talált. A legközelebbi hajó tatján viszont volt egy kilépő a nagy teljesítményű motor mellett. Keskeny vasrács, kapaszkodóval a tengerbe merészkedő bűvároknak. Az jó lesz!

Odaevickélt és megragadta a rudat. Fagyott keze alig akart engedelmeskedni. Először nem is tudta magát felhúzni rajta és visszacsúszott, mert közben Organát is tartania kellett. Nagyot kiáltva dühösen közelebb ráncigálta a hölgyet a rácshoz és újra nekiveselkedett. Magányos küzdelmének nem volt tanúja az üres kikötőben, így senki sem

látta, milyen nehezen húzta föl magát a kilépőre és csüccsent le rá, egész testében remegve, dideregve. De végül csak megcsinálta, reszketeg hangon felüvöltve kínjában. Még sosem érezte magát ennyire pocskékul!

Ez rosszabb volt, mint az az éjszaka, amit Luke társaságában kellett eltöltenie a Hoth jégsivatagában hetekkel ezelőtt. Eszébe jutottak azok az órák, ahogy a sűrű hófúvásban vacogott a sátorlap alatt, miközben a srác eszméletlenül hevert a kibelezett tauntaun testében. Akkor legalább a termoruhája melegen tartotta őt, bár a végén a zseblámpájának, a pisztolyának és Skywalker fénykardjának energiatelepét is le kellett merítenie hozzá, hogy kitartsanak a fűtőszálak. A rádió akkumulátorához viszont nem nyúlt, mert tudta jól, anélkül sosem találják meg őket reggel a felkutatásukra küldött csapatok. A vége felé már komolyan gondolkodni kezdett azon, hogy feladja a döglött állatból terjengő markáns bűzzel szembeni tartózkodását és megpróbál bebújni Lukehoz. Ha szorosan mellé fekszik a kőkeményre fagyott tetem belsejében, talán egymást melengetve több esélyük lesz az életben maradásra. Szerencsére a Hothon csak huszonhárom szabvány óráig tart egy nap, így mielőtt erre sor kerülhetett volna, elcsitult a vihar és kiáshatta magát a méteres hóréteg alól. Odakint dermesztő hajnal és kristálytisztá levegő fogadta. Azóta sem tudja, hogy voltak képesek túlélni az éjszakai mínusz hatvan fokos hideget. De egy biztos, a Deyer tengerében való pár perces úszólecke után jobban fázott, mint azon az éjjelen.

Végre két kézzel tudta tartani a nőt. Kiemelte fejét a vízből, átkarolta és felhúzta maga mellé. Nehezebb volt, mint gondolta, főleg az átázott holmija miatt. Amikor a felsőteste már úgy–ahogy a rácson volt, elengedte és feltápáskodott. Bemászott a csónakba, megfordult és megragadta a lányt a hóna alatt. Minden erejét beleadva kihúzta a tengerből és amilyen kíméletesen csak tudta, lefektette a fedélzetre.

– Leia!

Megpaskolta az arcát, amire a szenvedés rajzolt mély árkokat. Semmi reakció. Nyilván víz ment a tüdejébe.

Nem törődve saját nyomorúságos állapotával, letérdelt mellé, alányúlt és fölemelte. A hajó himbálózni kezdett alatta, majdnem elesett. Dermedt izmai éles fájdalommal tiltakoztak az újabb megerőltetés miatt, ráadásul a víztől csöpögő ruhája jéghideg páncélként tapadt a bőrére. Odatántorgott az uszály felőli oldalra és átlépett a rakpartra. Még jó, hogy nem volt túl magasan.

Ki kell csorgatnia a vizet a nő tüdejéből. De hogyan? Fejjel lefelé kéne lógatni, hogy kifolyjon belőle. Vadul körülnézett, a lehetőségeket mérlegelve. Ha lett volna a közelben egy használható daru, habozás nélkül felakasztja a horgára öfelségét a lábánál fogva és addig himbálja, meg pofoztatja, míg ki nem köhög magából az összes vizet. De nem volt. A portáldaru vezérlőfülkéje a túloldalon van és különben sem használható. Valami mást kell kitalálnia.

Letette őt a padlóra és csillapíthatatlanul reszketve leroskadt mellé. Didergő ujjával megfogta az arcát, szétfeszítette a száját és belenézett. Víz buggyant elő az elfehéredett ajkai közül. Gyorsan oldalra fordította a fejét, amennyire lehetett és megpofozgatta őt, nem túl kíméletesen.

– Gyerünk! Köhögj! – parancsolt rá idegesen a mozdulatlan hölgyre.

Türelmetlenül átfordította a testét, hogy hason feküdjön. Fölállt, átlépett a nő fölé és lenyúlva megragadta a derekánál fogva. Megemelte, nagyjából a térdéig, hogy a mellkasa lefelé lógjon és kicsorogjon belőle a víz. A terv bevált, mert valóban kifolyt a száján, orrán némi folyadék. Fogalma sem volt, mennyi lehet benne, de úgy vélte, ez is elég lesz. Ügyetlenül megrázogatta egy kicsit, majd leengedte és visszafordította őt a hátára.

– Ébresztő, Leia...! Gyerünk, kislány...! Szedd össze magad...!

Adott neki néhány kíméletesnek szánt pofont, aztán megtapogatta nyaki ütőerét. Semmit sem érzett. Nem tudta eldönteni, vajon azért, mert megállt a szíve vagy mert alig érezte a saját ujjait is? Most mit csináljon? A lélegeztetéssel kezdje vagy a szívmasszázsral?

Abban a tudatban, miszerint a gondolkodás a tett halála, odatérdelt a fejéhez, nagy levegőt vett és remegő ajkait a lányéra tapasztotta. Belefűjt a tüdejébe, tiszta erőből, ahogy csak tudott. Majd fülét a szájához tartotta és hallgatózott. Lélegzik? Nem. Újra! Fújás, hallgatózás, semmi. Fújás, hallgatózás, semmi. Melegebb helyre kéne menniük, mert itt meg fognak fagyni. Cipelje be a legközelebbi ajtón a hajótestbe és keressen egy fűtött szobát vagy előbb élessze föl?

– Meg ne halj itt nekem! Hallod? – nyögte reszelős hangon a kedvesének, aki még mindig nem reagált a próbálkozásaira. – A mindenedet...!

Átmenetileg megfeledkezett a távolságtartó magázódásról és tegezni kezdte a hercegnőt, úgy ahogy régóta szerette volna. Nyakig feltúrte rajta a barna kötött pulóverét, amiből facsarni lehetett a vizet és két kézzel megtámaszkodva a mellkasán nekilátott a szívmasszázsra. Egy, kettő, három. Utána befújás, hallgatózás. Semmi. Újra! Egy, kettő, három. Befújás, hallgatózás és...

Leia hirtelen megrándult, görcsösen köhögni kezdett és kinyitotta fátyolos szemeit. Mint aki a halálból tért vissza és elmondhatatlan iszonyatnak volt tanúja a túloldalon, olyan arccal öklendezett, hörögve, bugyborékolva.

– Leia...! Na végre!

Han gyorsan az oldalára fordította, hogy minél könnyebben megszabadulhasson a tüdejében maradt víztől. S közben elmondhatatlan öröm járta át a szívét, amitől máris kevésbé érezte pocsékul magát. Pedig együtt reszketett a lánnyal és annyira kifáradt az életmentéstől, hogy alig bírt mozogni. De a fő, hogy a szerelme él és újra vele van!

– Jól vagy?

A hercegnő vadul köhögött, sápatag orcáján keserves fintorral és dideregve mellkasához szorította karjait, hogy kevésbé fázzon nedves ruháiban. Vacogó teste durván zsibongott az oxigénhiánytól. Kapkodva szedte a levegőt és homlokát a kemény padlóra támasztva próbált magához térni a sokkból. A lenyelt tengervíz élménye felöklendezte, a reggelijével együtt. Görcsösen összeszoruló gyomorral küzdött a rettenetes rosszulléttel, amelyet még sosem tapasztalt korábban.

– Nem! – nyögte kisvártatva, majd nehézkesen az oldalára fordult, el a hányadéktól.

Felnézett Hanra, aki ázott madárként térdelt mellette és aggódva méregette. A korélie legalább olyan nyomorultul nézett ki, mint ahogy Leia érezte magát. De a fő, hogy mindketten éltek és együtt voltak a parton. Ismét megmentette őt a férfi, már sokadjára!

– Azt hittem, megfulladtál! Miért nem jöttél föl a felszínre?

Solo odahajolt hozzá és biztatóan megveregette a hátát. Organa köhögött még egy sort, engedelmeskedve a testét eluraló reflexnek és a száját betöltő sós, savas íztől elfancsalodott a képe. Nem éppen fejedelmi módon kiköpött és szégyenkezve bevallotta neki az igazságot.

– Khm! Nem tudok úszni!

Beletelt néhány másodpercbe, mire Han felfogta a szavak jelentését. Aztán leesett állal csodálkozva, majd feltámadó dühvel ráförmedt a kedvesére.

– Mi...? Hát ez remek! Igazán szólhattál volna!

– Miért...? Khm! Arról volt szó, hogy csak átszaladunk a hídon!

Leia először nem értette, miért olyan mérges a férfi. Fogalma sem volt, mennyi időt töltött a víz alatt, de a testét eluraló heves fájdalom alapján beállhatott nála a klinikai halál. Ezek szerint Solónak kellett újraélesztenie őt. Nem csoda, hogy ennyire ki van akadva a bejelentésétől.

– Ja! Persze! De kezd idegesíteni, hogy egy csomó mindent nem tudok rólad! Van még más meglepetés is a tarsolyodban?

– Nagyon fázom! – nyögte Leia, figyelmen kívül hagyva a kérdést.

Reszkető kézzel eligazította magán a pulóverét, s csodálkozva kereste fekete prémkabátját, amit sehol nem talált a parton. Valószínűleg azért, mert a csempész lehúzta róla és hagyta a tengerbe veszni, a két pisztollyal, az igazolványával és a pénzével együtt. De az a fő, hogy legalább az élete megmaradt.

– Én is! Gyere, had öleljelek át...!

Han megragadta kezeit és felsegítette. Kissé bizonytalan léptekkel indultak el a kikötő bejáratánál lévő lépcső felé, hogy följussanak az erkélyre és onnan be a hajótestbe. A kapitány átölelte szerelme vállát és erősen magához szorította reszkető testét, úgy támogatta a feljárón. Átmenetileg teljesen megfélemedtek a hangárban zajló csatáról és szorult helyzetükről, mert elméjüket lefoglalta a tengerből való megmenekülésük miatt érzett örömmük.

– Khömm! Hmmm...! Köszönöm, hogy megmentett, Han!

Organa nem viszonozta a tegeződést, szigorúan ragaszkodva a megszokott magázódáshoz. Ez a férfit is arra készítette, hogy visszaváltson a távolságtartó beszédre, miközben még mindig dühös volt a nőre amiatt, hogy nem tud úszni.

– Annyira megijesztett, amikor lezuhant és nem jött fel a felszínre! Már azt hittem, elveszítem!

– Én is azt hittem!

Leia hirtelen összerázkódott a rátörő emléktől, ahogy megállíthatatlanul zuhan és becsapódik a tengerbe. Aztán süllyedni kezd és kétségbeesetten kapálózik, majd jön a fulladás. A jeges víz görcsbe rántja a testét és behatol a szájába, orrába. Újra rátört a hányinger és előregörnyedve vadul köhögött, kis híján a földre roskadva, annyira elgyengült a rettegéstől. Majdnem meghalt az előbb! Sikítani szeretett volna, teli torokból üvölni, hogy kiadja magából a félelmét és a fájdalmát. De csak erőtlen nyögések hagyták el a torkát, meg némi hányadék, amit undorodva a padlóra köpött. Sürgősen ki kéne öblítenie a száját, hogy megszabaduljon a sós és keserű íztől.

A köhögőroham közben eszébe jutott, mintha egy hangot hallott volna az utolsó pillanatokban a víz alatt. De az emlék furcsán bizonytalan volt a fájdalommal küzdő agyában és nem tudta tisztán felidézni, mit mondott neki az ájulása előtt. Így inkább megfélemedezett róla, hogy a sokkal fontosabb jelenre tudjon koncentrálni. Mit is keresnek itt, ezen a nagy hajón? Ja, persze! Úton vannak vissza a hangárba, a Millennium Falconra, hogy segítsenek Csubakkának, aki egyedül tartja a frontot az ellenséggel szemben.

– Sürgősen meg kéne tanulnia úszni, szépségem! – fedtte meg Solo szigorúan és megütögette a hátát. – Nem biztos, hogy legközelebb is ilyen szerencséje lesz, hogy valaki kihúzza!

– Rendben! – krákgotta a lány és torz grimasszal fölegyenesedett. – Majd megtanít rá?

– Amint biztonsághoz leszünk! Indulhatunk?

– Menjünk!

Leia belekarolt a férfiba és mélyeket lélegezve követte őt, végig az erkélyen a legközelebbi ajtóig.

XXIII.

Sötét volt a folyosón, ahová jutottak, viszont kellemes meleg fogadta őket a fémfalak között. Hannak csupán most jutott eszébe, hogy a túloldalon hagyta holmijait, amik nélkül nem volna tanácsos továbbmenniük. Most, hogy a lány fegyverei elúsztak, már csak az ő DL-44-esét használhatják az odafönt folyó küzdelemben.

– Maradjon itt! Nekem vissza kell mennem a cuccaimért! Támaszkodjon ennek a fűtőtestnek és ne menjen sehová!

– Rendben...!

Leia leroskadt a falra erősített hőpanelhez és kicsire összehúzva magát, hátát a forró fémlapnak szorítva nézett utána. Eszében sem volt ilyen állapotban bárhová elszaladgálni.

Solo visszaholt a kikötőbe és egy pillanatra megtorpant a portáldaru mellett, a lehetőségeket mérlegelve. Próbálkozzon az átkeléssel a szerkezeten keresztül vagy csónakázzon inkább? Emlékeztetve magát arra, hogy Csubakka számára minden másodperc fontos lehet, fölkapaszkodott a daru hídjára és meggörnyedve az alacsonyan lévő plafon miatt, óvatosan elindult a nyikorgó pallón a túloldalra. A csaknem négy méter széles lyukhoz érve lenézett a vízre, ahová az előbb a hercegnőnek sikerült lepottyannia. A letört rácsdarab még mindig ott lógott alatta, figyelmeztetve a korélieit, hogy veszélyes egy rozsdás szerkezeten ugrándozi.

Ezért inkább fölmászott a daru vaskos fémvázára, a mennyezet alatti szűk helyre és lapos kúszásban tette meg a távot a gyalogjáró másik végéig. Didergő ujjai közben majd odafagytak a jeges dúracél csövekhez. Ingéből és nadrágjából még mindig csöpögött a víz, de a reszketése kezdett alábbhagyni, ahogy a teste lassan úrrá lett a korábbi hőveszteségen. Kész csoda lesz, ha nem kap emiatt tüdőgyulladást, ám pillanatnyilag nem ért rá ilyen apróságokon aggódni.

Visszamászott a pallóra és vizes zoknijában továbbszaladt a daru végéig. Átmászott a korláton, s lihegve térdre rogyott a holmija mellett. Hihetetlenül jó érzés volt magára kanyarítani száraz kabátját, ami enyhített valamit a borzalmas hidegen. Állig felhúzta rajta a cipzárt, aztán leült és fölcibálta didergő lábaira a csizmát. Végül a fegyveröv következett, aminek táskáját gondosan rázárta a pisztoly agyára, nehogy mászás közben kiessen véletlenül. Majd mélyeket lélegezve feltápáskodott és késedelem nélkül igyekezett vissza a hercegnőhöz.

A tegnap délután a romantikáé és felhőtlen szórakozásé volt. A mai nap viszont úgy látszik a nagy rohangálások, úszások, nőmentések és lövöldözések jegyében telik majd. Ezen elmélkedett, míg átküzdötte magát a darun a túlpartra és meg sem állt a folyosóig, ahol Leia üdvözült mosollyal tapadt a fűtőtesthez. Legalább olyan boldogsággal, mint a korélieihez előző éjszaka.

– Mennünk kell! – lihegte Solo kimerülten.

Elővette lézerpisztolyát és próbált megfelekedni nedves ruházatáról. Ha ezen az oldalon is olyan az uszály belső felépítése, mint a másikon, rövidesen elérnek a lépcsőhöz és felmehetnek a raktárszintre, majd onnan a szerelőcsarnokba. Körülbelül tíz perc telhetett el azóta, hogy elbúcsúztak Csubakkától. Jóval több, mint amennyire számítottak, köszönhetően a lubickolásnak és az életmentésnek. A vuki már biztosan nyugtalankodik miattuk, nem tudva elképzelni, hol késlekednek.

– Rendben!

Leia kelletlenül búcsút mondott a hőpanelnek, ami újra életet sugárzott belé kellemes melegével és zilált frizuráját igazgatva követte őt a sötétben. Jól esett neki Han érintése,

ahogy futólag megsimogatta a vállát és szeretne volna átölelni, de nem volt idejük az efféle romantikus gesztusokra. Majd ha biztonságba értek a Falconnal, ráér kifejezni háláját a férfinak.

A kapitány nesztelenül osonva előresietett, szabad kezével a fal mentén tapogatózva a homályban. Mögötte a hercegnő a vizet facsarta pulóvere szárából, aztán ismét felköhögött, megtörve a folyosón uralkodó viszonylagos csendet. Pont akkor, amikor elérték a feljárót, aminek tetejéről szürkés derengés szivárgott le erre a szintre.

– Jól van? Próbáljon meg halkabban köhögni! – szólt rá feszülten a férfi.

– Ez rosszabb, mint a t'bak füst...! Iszonyúan szúr a tüdőm! – panaszkodott Organa a falnak támaszkodva.

– Hajoljon előre és lógassa le a fejét, amennyire tudja! Hogy kifolyjon a tüdejéből a víz!

Solo elindult fölfelé a lépcsőn, pedig szíve szerint itt maradt volna a lány mellett, hogy segítsen neki és támogassa. De ő már túl volt az életveszélyen, míg Csubakkának nagy szüksége van rá odafönt. Mostanra a kikötő biztonsági őrsege nyilván előzönlötte a hangárt és keményen szorongatják a sebesült vukit, aki egyedül rá számíthat e pillanatban.

– Aha...! Hé! Ne hagyjon itt...!

A hercegnő előrehajolt, megfogadva tanácsát és halkan öklendezett. Aztán rémülten iszkolt utána, nem akarván egyedül maradni a sötétben.

– Mennem kell! Már így is túl sok időt veszítettünk! – sürgette a koréliei könyörtelenül.

Felrohantak a lépcsőn és egy hasonló fordulóhoz érkeztek, mint a katamarán másik oldalán. A csempész gondolkodás nélkül balra fordult és loholt tovább, amerre a csarnokba vivő feljárókat sejtette. Hallotta maga mögött a lány lépteinek surranását, ahogy méterekkel lemaradva követi őt és igyekszik visszafojtani görcsös köhögését. Belevaló csaj ez, hogy ilyen gyorsan összeszedte magát a klinikai halállal való randevúja után! Nem nyafog és hisztériázik, mint egy átlagos nőszemély, hanem keményen folytatja a harcot, képzett katonaként. Íme egy újabb ok, amiért annyira szeretne őt, emésztő szenvedéllyel.

Jobb felől rábukkant az első lépcsőfordulóra. Maga elé tartva pisztolyát elindult fölfelé, másik kezével intve társnőjének, hogy maradjon veszteg. Elvileg itt kell lennie annak a pasasnak, aki olyan ügyetlenül lövöldözött rájuk.

Meg is találta a fickót, holtan a lépcső tetején. Egy vuki számszerű félmlövedéke szabályosan szétrobbantotta a fejét leselkedés közben. A környéket alvadó vér, csontszilánkok és agyvelő darabkák borították. Így jár, aki sokat leskelődik és olyasmibe üti az orrát, amihez semmi köze.

Han kivette a hulla kezéből a KYD-21-es lézerpisztolyt, amiben a töltésjelző állása szerint volt még vagy tíz lövésre elegendő energia. Ez jó lesz a hercegnőnek, hogy fedezze a hátát előrenyomulás közben. Futólag kilesett a hangárba, tájékozódni az odafönt történetekről. Jobb felé ott parkolt a Millennium Falcon, sértetlenül. Előtte egy barikád takarásában felfegyverzett technikusok és négy egyenruhás biztonsági őr lapultak, időnként tüzet nyitva a velük szemben bujkáló vukira, aki nem lőtt vissza, csak fenyegetően morgott a fémasztal mögött. Aztán mikor az egyik őr óvatlanul megpróbált előrébb mászni, a szerszámos ládák takarásába, hogy becserkészsze a szőrmókot, az kidugta számszerűjét a fedezékből és precízen odapörkölt neki, visszakényszerítve a pasast a társaihoz. Körülöttük a padlón hullák heverték, hátul a konténerek közül pedig fekete füst szállt fel. Valami égett a falnál, de egyelőre senki sem törődött az oltásával.

A kapitány gyorsan visszahúzódott és lesietett Leiához, aki a hóna alá szorítva karjait, türelmetlenül topogva várt rá.

– Ez a magáé! – nyomta a lány kezébe a zsákmányolt fegyvert. – Csubi még tartja magát, úgyhogy igyekezzünk!

– A fickó? – kérdezte Organa, a feljáró irányába bökve állával.

– Elvesztette a fejét.

Solo késlekedés nélkül továbbindult, futólépésben a folyosón és számolta a csarnokba vezető lépcsőfordulókat. Hallotta, hogy a hercegnő méterekkel lemaradva követi és ezúttal nem teszi szóvá az akasztófahumorával kapcsolatos elítélő véleményét. Talán észre sem vette a poént, annyira lefoglalta a gyomrából feltörő hányinger és a minduntalan visszafojtott köhögő rohamok.

A negyedik elágazásnál ismét várakozásra intette a hölgyet és óvatosan fellopakodott a lépcsőn. Pontosan ott volt, ahová menni szándékozott. A hangár sarkában, a főkaputól jobbra. Előtte magasodott a Falcon tatja, míg az úrhajó hasa alatt átlátott a lövöldöző biztonságiakra. Sajnos azonban a hangárajtó vezérlőpanelje a másik oldalon volt, negyven méternyire tőle, elérhetetlen távolságban. Sosem jutna oda, főleg mert a szemközti feljárón újabb egyenruhások tűntek fel, ezüstösen csillogó rohamsisakban, régimódi DC–15–ös rohampuskákat markolva kesztyűs kezükben. Ezen a bolygón úgy látszik mindenki a Klón háborúból visszamaradt fegyvereket használja.

A koréiai lehúzódtott a padló szintje alá és lekuporodva a vaslépcsőre, elővette kabátzsebéből a rádió adóvevőt. Ideje munkára serkenteni a fedélzeten várakozó protokoll droidot.

– Thripio, vétel!

– Igen, kapitány! – jött a válasz késlekedés nélkül.

– A Falcon mögött vagyunk Leiával. Menj át a bal oldali zsiliphez és nyisd ki! Engedd le a létrát, hogy felmászhashunk!

– Máris indulok, uram!

A robot hangjában gondosan modulált megkönnyebbülés érződött.

Solo visszasietett a sötét folyosón diszkréten köhécselő hercegnőhöz, aki fenekével a szemközti falnak támaszkodva, mélyen előrehajolva próbálta megszabadítani tüdejét a maradék tengervíztől.

– Megjött az erősítés. – tájékoztatta tömören a lányt, biztatóan a hátára téve tenyerét. – Lehetnek vagy tízen, teljes fegyverzetben. Thripio mindjárt kinyitja nekünk a bal oldali zsilipet. Maga megy előre, én fedezem!

– Értem...!

Leia főlegyenesegett és kifejezéstelen arccal a férfi szemébe nézett. Még nincsenek túl a nehezen. Láttá szerelmén, hogy nagyon fázik és egész testében reszket a száraz kabátja ellenére. Hirtelen felindulásból odalépett hozzá és szorosan átölelte, gyöngéd pusztit nyomva az állára. Csókolózni most nem fog vele, mert bűzlik a hányadéktól, de később majd bepótolják ezt is.

– Ha a fedélzetre ért és nem vették észre, én is megyek maga után. Ha észrevették, maradok, amíg fedezőtüzet nem nyit a Falcon lézérágyúival. Közben aktiválja a vészindító üzemmódot, hogy mielőbb fölszállhassunk! Thripiót pedig küldje a főbejárathoz, hogy be tudja engedni Csubit! Világos?

– Igen! Megjegyeztem...! Maga meg ne lövesse le magát! Megértette?

– Majd igyekszem! – vigyorgott rá Solo magabiztosan és megszimogatta a hölgy halántékát.

Kibontakoztak egymás karjából és elindultak fölfelé a lépcsőn. A hangárba érve mindketten körülnéztek, a túloldalon zajló csatát kémelve, ami kezdett a helybeli erők javára eldőlni. A csapdába esett vuki egyre ritkábban tüzelt fegyverével, a biztonságiak viszont szakadatlanul lőtték a fémasztalt, ami mostanra sötétvörösen izzott az elnyelni kényszerült rengeteg energiától és több helyen kis lyukak jelentek meg rajta, ahol a lézersugarak átégették a masszív acéllapot. Valószínűleg csak azért nem vetettek be gránátot vagy nehéz fegyverzetet a lázadók ellen, mert nem akartak nagy pusztítást végezni a környéken felhalmozott drága szerszámok és alkatrészek között. Arról nem

beszélve, hogy a hangárban tárolt tűzveszélyes vegyi anyagokat sem lett volna jó ötlet felgyújtani.

Ugy tűnt, senki sem figyel a csarnoknak erre az oldalára. Han biztatóan vállon veregette a hercegnőt és intett neki. Indulhat.

Leia nagy levegőt vett, próbálva nem köhögni ezúttal, legalább egy darabig és főlegyenesedve kiugrott a lejáró fedezékéből. Körül sem nézve szaladni kezdett a Millennium Falcon bal oldalán nyíló zsilip irányába, ahonnan egy vékony fémlétra ereszkedett alá a padlóra. Az ajtóban várakozó langaléta droid boldogan integetett a közeledő lánynak, nagyon örülve neki, hogy élve viszontlátja és nem kell a továbbiakban egyedül kuksolnia a teherhajón.

Már majdnem odaért a létrához, amikor az egyik szerelő a túloldali fedezékben ücsörögve észrevette rohanó lábait a csészealj hasa alatt. Felkiáltott, s célra tartva pisztolyát megeresztett néhány lövést a leszállótámok között a szökni próbáló lázadó irányába.

Han, aki feszülten figyelte leshelyéről az ellenséget, azonnal észrevette, hogy baj van. Habozás nélkül tüzet nyitott a fickóra, majd a társaira is, bízva benne, hogy magára tudja vonni a figyelmüket. A terve fényesen bevált, mert másodpercekkel később a biztonsági őrk csapataából négyen csatlakoztak a technikusokhoz és csatárláncban elhasalva a talajon, zárótűz alá vették a lépcsőfeljárót.

A koréliei kénytelen volt lebukni és a nyakát behúzza tűrte, hogy a fölötte elsüvítő és a fémkorlátba, meg a hangár falába csapódó nyalábok szikraesőt zúdítsanak a fejére. De legalább sikerült leszednie az egyik pasast, amíg a hercegnő átjutott és fürgén fölmászott a fedélzetre. Remek! Ezután már csak várnia kellett, időnként vaktában leadva egy-egy lövést az ellenség irányába, hogy fenntartsa az érdeklődésüket, míg őfelsége berobogott a pilótafülkébe és rávetette magát a műszerpultra.

A csempészhajó alján, jobb oldalt kinyílt egy zárólemez és leereszkedett belőle a terepszaggaónak becézett távirányítású sorozatvető. Az Ax-108-as rövid tétovázás után elfordult, célra állt és tüzelni kezdett, élénkvörös sugarakkal árasztva el a konténerek, tartályok és szerelőpadok mögött kucorgó biztonságiakat. Azok először visszalöttek, majd felfogva, hogy semmi esélyük a nagy teljesítményű lézerágyúval szemben, pánikszerűen menekülőre fogták, a legközelebbi lejárát irányába igyekezve. A hercegnő azonban ma nem volt engedékeny kedvében. Könnyörtelenül lemészárolta őket futás közben, nem takarékoskodva az energiával. Csupán két szerelőnek és egy őrnek sikerült épségben lejutnia a lépcsőn, a többiek mind ott maradtak a vérmocskos padlón, holtan vagy súlyos sebesülten.

Öldöklés közben Organának még arra is jutott ideje, hogy aktiválja az űrhajó vészindító rendszerét, mire felmorajlottak az ionhajtóművek és forró láng csapott ki hátul a fúvókákból. Az öreglány jól ismert dübörgését hallani maga volt a szférák zenéje a koréliei számára. Amint abbamaradt a felé irányzott lézertűz, felpillantott és elégedett vigyorral figyelte, ahogy a barátnője szorgalmasan megtisztítja a csarnokot a kellemetlenkedőktől. Jó kislány! Láthatóan megtanulta a leckét, amit adott neki korábban a hajó fegyverzetéről. De még nagyobb örömmel töltötte el a túloldalon felharsanó vuki diadalüvöltés, ami a hajtóművek robajlását is túlharsogta a következő pillanatokban.

Nem vesztegette tovább az idejét nézelődésre, hanem felugrott és loholni kezdett a hajó irányába. Stukkeréből amúgy is kifogyott a töltés, ezért visszadugta tokjába és a létrához érve gyorsan fölmászott a fedélzetre. Behúzta a létrát, lezárta a zsilipajtót és jóleső szusszanással nyugtázta a fedélzeten uralkodó kellemes meleget. Mire a pilótafülkébe ért, a konzol kijelzőin már lefutott a vészindítási protokoll és a teherhajó készen állt a startra.

– Szép munka! – dünnyögte a kapitányi ülésben kuporgó nőnek, végigsimítva görnyedt hátán, mielőtt lehuppanat volna az első tiszt helyére.

– Mi lesz a kapuval? – kérdezte Leia, fel sem pillantva rá a műszerekről. A tűzvezérlő képernyőt figyelte meredten és valahányszor felbukkant a lépcsőfeljárón egy puskát markoló kéz, hogy válaszoljon a zárótűzre, gondosan odapörkölt az ellenségnek, visszakényszerítve őket a fedezékbe.

– Mindjárt elintézem! Maga csak fedezze Csubit!

Han megmarkolta az úrhajó szarvkormányát és finoman fölemelte a gépet a talajról. Körülbelül két méter magasan stabilizálta a repulzorokkal, majd lassan előrelebegett vele, egészen addig, míg a jobb oldali bejárat egy vonalba nem került a vuki rejtekhelyével. Óvatosan letette a csészealját és kipillantva a szélvédőn, aggódva figyelte társát, amint füstölgő fegyverét cipelve, öles léptekkel odaszalad a rámpához.

– Thripio! – üvöltött hátra teli torokból. – Nyisd ki az ajtót!

– Igenis, kapitány! – érkezett a válasz, valamivel halkabban az aranyszínű droidtól.

Amint Csubakka feltrappolt a fedélzetre, újra fölemelte a Falcont és lassan körbefordította, hogy az orra szembenézzen a hangár kapujával. Oldalt, a fal mentén közben magasra csaptak a lángok, mert a lövöldözés miatt kigyulladt egy szemetes konténer. A tűz hamar áterjedt a közelben tárolt kenőanyagok flakonokra, majd néhány festékes dobozra és éghető műanyag alkatrészekre is, sűrű fekete füstbe burkolva a csarnokot. Solo azonban nem emiatt aggódott, hanem a közelben sorakozó, tűzveszélyes jelzéssel ellátott hordók miatt, amik alighanem tele voltak üzemanyaggal. Ha a bennük tárolt rhydonium felrobban, még összeomlik az épület és a tetőgerendák maguk alá temetik a hajóját. Csak másodpercek maradtak a távozásra józan becslése szerint. Ez bizony szoros menet lesz!

Megérkezett a kabinba Csubi, panaszos morgások és hörgések sorozatával jelezve, mennyire aggódott értük. Észrevette, hogy mindketten csuromvizesek és vacognak a hidegtől. Elmakogott egy kérdést, miközben számszerűtlen gondosan letámasztotta a sarokba és odaült a koréliei mögé.

– Úsznunk kellett, hogy ideérjünk! – felelte Han, nem részletezve a tutaj gyomrában megesett kalandjaikat. – Vegye át és tartsa egyenesen!

Leia elfordult a tűzvezérlő pultról és rutinos mozdulattal megragadta a kormányművet. Bár még mindig kaparta torkát a tengervíz, készen állt a feladatra, hogy kivigye innen a csempészhajót, amennyiben a kapitány parancsot ad rá.

Solo rávetette magát a Falcon rakétakilövő konténerének irányítópaneljére és kissé kapkodva beállította a céladatokat a komputer számára. Amíg ezen ügyködött, megérkezett a pilótafülkébe Thripio és leült Csubi mellé, kíváncsi pillantásokat vetve kifelé, a jó harminc méterre magasodó acélkapura, ami elzárta az útjukat.

– Annyira örülök, hogy mindannyian épségben megúszták ezt a szörnyű lövöldözést...!

– mondta a droid lelkesen, mire Leia nyersen letorkolta.

– Úszásról ne beszélj nekem egy darabig! Jó?

– Ó! Értem!

A robot is látta a két emberen, hogy csöpög róluk a víz és hamar kitalálta, nem lehetett sima útjuk a tutaj belsejében idáig.

A következő pillanatban éles szisszenéssel útjára indult egy Arakyd rakéta a teherhajó elülső nyúlványai közt elhelyezkedő indítóállásból és fehér füstcsíkot húzva maga után becsapódott a hangárkapu bal felső sarkába. Fél másodperccel később követte a második, a jobb felső sarkot robbantva darabokra, majd egy harmadik is megtalálta a célját középen. A detonációk fülsiketítő erővel visszhangzottak a zárt térben, szétszaggatva a fémet és izzó szilánkok ezreivel szórva tele a környéket.

Aztán nem történt semmi. A masszív kapu, aminek kerekei acélsínen gördültek oldalra normálisan, rezzenés nélkül a helyén maradt. Csupán három jókora lyuk keletkezett rajta, amiken túl megpillantották a felhős égboltot. Han már éppen káromkodni akart és felkészült, hogy újabb rakétát indítson az akadály ellen, amikor mutatójja megállt az elsütő billentyű fölött. A több tonnás acélszerkezet lassan, méltóságteljesen kidőlt a helyéből, óriási döndüléssel csapódva az uszály fedélzetére. Ők ugyan nem érezték a rázkódást, mert a Falcon a csarnok belsejében lebegett, de az úrkikötőnek otthont adó tutajon tartózkodók biztos felfigyeltek a rémisztő csattanásra.

– Indulás! Vigye ki a hajót, de gyorsan! – szolt rá a hercegnőre, aki fegyelmezetten előretolta a gázkart és megcélozta a tátongó nyílást.

Mellettük a bal oldalon újabb detonáció remegtette meg a szerelőcsarnokot, amikor a tűz elérte az illékony rhydoniummal teli hordókat és túlhevítette a burkolatukat. Narancssárga lángnyelvek borították el a környéket, felgyújtva a közelben heverő holttesteket és gyakorlatilag minden éghető dolgot. A robbanástól óriási lyuk keletkezett a falon, fölötte az ablakok sorra kiszakadtak, üvegzáport szórva mindenfelé. Az égő üzemanyag egy része ráfröccsent a késve meglóduló teherszállító burkolatára is, de az acélköpeny ellenállt a forróságnak. Mindössze néhány külső érzékelő visított fel a konzolon, tiltakozva a hirtelen jött hőség miatt, ám senki nem ért rá most ezzel foglalkozni.

Leia Organa egy profi pilóta ügyességével tartotta a kormányt, kitáguló pupillákkal átvezetve a csempészhajót a sűrű füstön és kavargó lángtengeren, ami sokkal félelmetesebbnek látszott, mint amilyen valójában volt. Izgalmában észre sem vette, hogy közben a koréiai behúzza a terepszaggyűjtőt és a leszállótámokat. Majd könnyedén a másik vezérműre teszi a kezét és ügyel rá, nehogy baj legyen, amennyiben elrontana valamit. De az ifjú hercegnő mindent jól csinált és nyílegyenesen kivitte a csészealjat a hangárból, majd felrántotta a gép orrát, mielőtt beleütköztek volna a leszállópályán előttük parkoló YZ-775-ösbe.

A Millennium Falcon dübörgő ionhajtóművekkel kivágódott az égő épületből és keskeny lángcsóvát, valamint kavargó füstcsíkot húzva maga után, egyre gyorsulva elsüvített a platformon egymás mellett sorakozó űrhajók fölött. A menetszél rövidesen kioltotta a burkolatán lobogó lángokat, miközben mögötte újabb robbanások rázták meg a szerelőcsarnokot, ráomlasztva a rogyadozó tetőszerkezetet a tűzfészekre. Aki tehette, menekült a környékről, az úrkikötő főépületében pedig felvijjogtak a vészjelző szirénák, általános felfordulást és pánikot váltva ki a jelenlévőkben.

Leia kifordította a bárkát a tenger fölé és közepes szögben emelkedni kezdett, teljes erőre kapcsolva a hajtóműveket. Minél előbb elhúznak a környékről, annál jobb esélyük van rá, hogy eltűnhetnek az űrben, mielőtt valakinek eszébe jutna rájuk lőni a várost védő űtegekkel vagy utánuk küldeni néhány vadászgépet.

– Ügyesen csinálta! – engedte el átmenetileg a kormányt Han, hogy beállítson néhány műszert az oldalsó pulton a repüléshez.

– Merre menjek? – kérdezte sztoikus nyugalommal a hölgy, magában egy alapos fogmosás és forró vizes fürdő után áhítozva.

– Föl orbitális pályára. Egy pillanat és átveszem.

Bár a tehetetlenségi csillapítókat bekapcsolta a koréiai, a meredeken emelkedő teherhajó mégis úgy rázkódott a hajtóművek dübörgésétől, mintha bármelyik pillanatban szét akarna hullani. Mögöttük elmaradt a tutajváros négyszögletes foltja az acélkék óceánon és rövidesen fehér felhőpamacsokon törtek át a kozmosz irányába.

– Akkor gondolom a hiperhajtómű javítása ma elmarad. Igaz, kapitány? – jegyezte meg Thripio társalgási hangnemben.

– Eltaláltad, nagyokos! Le kell lépnünk a rendszerből! Túl sokan fenik ránk a fogukat! Mintha mindenki a mi bőrünkön akarna meggazdagodni erre felé!

Solo nem volt dühös a történetek miatt, de különösebben boldognak sem érezte magát. Őszintén szólva valami ilyesmire számított kezdettől fogva. Részleges sikerre, sok nehézség és küzdelem árán. Ha minden simán megy, az neki már gyanús. Mert az élet tele van buktatókkal és a kudarc állandó lehetőség a számukra. A hiperhajtóművet ugyan nem sikerült megjavíttatniuk, de legalább mindhárman élve megúszták a balul sikerült kalandot. Ezután a kis incidens után gyakorlatilag kizárt, hogy az Anoat rendszerben rendbe tudják hozatni az öreglány szívét. Még jó, hogy tegnap föltankolta a bárkát, így továbbrepülhetnek a mélyűrben máshová. A kérdés csak az, melyik rendszert válasszák a csöppet sem bőséges választékból.

Csubakka mérgesen makogott valamit, aztán fájdalmasan elbődült, lapátnyi tenyerét a vállán átvértzett kötésre szorítva. Amíg egyedül volt és próbálta távol tartani a skalpjára pályázó helybelieket, szinte megfeledkezett a sérüléséről.

– Mindjárt ellátlak, öreg cimborá! Csak tarts ki még egy percig!

Han megragadta a szarvkormányt és jelzett a nőnek, hogy elengedheti a gépet.

– Menjen hátra, felség és öltözzön át!

– Rendben...! De maga is jöjjön, amint tud!

Leia kimászott a pilótaülésből és a falnak támaszkodva hátrasietett a folyosón. Szakadt, koszos, víztől csöpögő ruhájában úgy festett, mint egy hajókatasztrófa túlélője. Ráadásul úgy is érezte magát. Az ajtóban majdnem orra bukkant, mert a lába beleakadt a vuki padlón heverő puskájának tusába. Még mindig kínozták a köhögési kényszer, de már annyira sajgott a mellkasa az erőlködéstől, hogy inkább mellőzte egy időre a harákolást.

A kapitány rutinosan átmászott a saját ülésébe a középső konzolon keresztül, fél kézzel folyamatosan tartva közben a kormányt és haladéktalanul nekilátott a navigációs számítógép nyúzásának. Az agya vadul járt a lehetőségeket mérlegelve. A három legközelebbi csillagrendszer, amit hiperhajtómű nélkül elérhetnek az Ivax Ködben, a Hothot nem számítva a Zhanox, a Bendeluum és a Bepin. Nyilvánvaló, hogy Felhővárosba kell menniük, Lando Calrissianhoz, mert ott a legjobb a technikai kiszolgálás. Viszont az Anoat nagy hatótávolságú nyomkövetői biztosan figyelni fogják, merre indulnak a Deyerről és tutira értesítik a birodalmiakat a kis afférjukról. Ezért újra be kell vetnie a megtévesztő trükköt, ha nem akar a Bepinen egy népes fogadóbizottság karjaiba szaladni.

Rövid habozás után beállította útiránynak a Bendeluum rendszert, ami közismert volt az alvilági figuráiról és egy kisebb lázadó sejt is működött rajta. Ha a Hothnál átvért Boba Fett értesül róla, hogy oda tartanak, másodjára is megvezetheti a fejdázst. Vagy mégse. Mert Fett nem ostoba. Valószínűleg gyanítani fogja, miben sántikál a koréliai és akkor Felhővárosban fogja várni őket. De erről jobb, ha nem beszél a társainak. Ne idegeskedjenek még emiatt is.

Amíg a komputert programozta, az első tisztje előre akart mászni, hogy sanyarú állapota ellenére segítsen neki, ám röviden leintette.

– Hagyd! Eredj inkább és vedd elő az elsősegély ládát! Azonnal megyek segíteni, csak beállítom az útirányt!

A vuki bánatosan nyivákkolt valamit arról, hogy nagy fiú már és képes bekötözni egy aprócska sebet, de Solo pontosan tudta, nélküle csak ügyetlenkedne a vaskos ujjaival. Nem egyszer kellett már összefoltoznia a társát az elmúlt években, így volt némi gyakorlata a sérüléseinek ellátásában.

– Tudom, pajtás! De két kéz jobb, mint egy mancs!

Csubakka befejezte a morgást és engedelmesen hátrament az utastérbe, magával cipelve számszeriját is. A Falcon közben elhagyta a Deyer légkörét és a csillagokkal telehintett, fekete végtelenségbe tartott. Han úgy látta a radaron, körülöttük és főként előttük tiszta az űr. Remek. Megvárta, míg kellőképp eltávolodnak a planétától, aztán

irányt módosított a navigációs számítógép kijelzésének megfelelően.

– Thripio! Úlj előre!

– Igen, kapitány!

A langaléta droid körülményesen átmászott a másodpilóta ülésébe. Sejtette az eddig elhangzottakból, hogy neki kell átvennie a teherhajó vezetését, de sajnos csalódnia kellett titkos reményeiben. Solónak eszébe sem volt rábízni a Millennium Falcont. Ehelyett bekapcsolta a robotpilótát és hátradőlt nyikorgó székén, hogy kifújja magát.

– Jól van! Én most hátramegyek segíteni Csubinak és rendbe szedem magam. Te addig figyeld a radart és ha bármi akadály bukkanna fel előttünk vagy a nyomunkba erednének, sikíts a hírközlőbe! Rövidesen jövök! Addig ne nyúlj semmihez, hacsak nincs vészhelyzet!

– Értem, uram! Ha sürgősen irányt kell változtatnunk és ön vagy a többiek nem érnek ide időben, azt megtehetem? – próbálkozott a droid reménykedve.

– Igen. Úgy, mint az aszteroidamezőben. De ne hősködj! Mára elegendő volt a kalandokból!

Han feltápáskodott, hogy hátramenjen a társai után. Nem szívesen hagyta egyedül Thripiót a pilótafülkében, de jelen körülmények között ez volt a legokosabb, amit tehetett. Még mindig nagyon didergett átázott ruhájában és ráfért volna egy pohár jóféle konyak, szíverősítőnek.

– Azt megkérdezhetem, mi történt önökkel a szerelőcsarnokban? – szólt utána a robot, szokásos kíváncsiságával.

– Lebuktunk és ki akartak nyírni minket. – morogta a férfi komoran. – Túl sokan ismerik már a képünket a galaxisban. Lassan nem marad olyan rendszer, ahová gond nélkül betehetnénk a lábunkat.

– Ezt sajnálattal hallom, kapitány!

Solo nem válaszolt a droid együtt érzőnek szánt szavaira. Elhagyta a kabint és ment a dolgára. Az utastérben letelepedett az asztalhoz, Csubakka mellé, aki a kinyitott elsősegély dobozban turkált bal kezével.

– Várj, segíték!

Adott egy fájdalomcsillapítót a vukinak, aztán levette merev karjáról az átvérzett kötést és egy elektromos borotvával körbenyírta sebe körül a szőrt. A lézersugár mélyen felszakította az izmokat, de a vérzés már javarészt elállt, köszönhetően a szorítókötésnek és a vuki gyorsan regenerálódó szervezetének.

– Elég csúnya, de szerintem két hét alatt rendbe fog jönni. – mondta biztatóan, majd fertőtlenítőt és bőrképző oldatot permetezett a sérülésre. – Addig kíméld a karod és ne akarj pofozkodni, meg fára mászni!

A vuki panaszos nyöszörgéssel tájékoztatta, hogy a Falcon fedélzetén egyikre sem lesz lehetősége egy jó darabig. Aztán rákérdezett az uszály fedélzetén történtekekre.

– Volt egy kis lövöldözés a raktárszinten, ezért lejjebb kellett mennünk, hogy átjussunk a túloldalra. – magyarázta a kapitány türelmesen, miközben bekötözte a társa karját. – Egy kikötőbe jutottunk, ahol Leia beleesett a tengerbe. Majdnem megfulladt, mert nem tud úszni és nekem kellett kihúznom a vízből. Újraélesztettem a csajt. A többi sima úgy volt, de majd lefagyott a micsodám a hidegben. Szóval bocs, hogy megvárakoztattunk, cimbora!

Csubakka megértően motyogott valamit arról, hogy a társa vigyázhatna jobban is a nőjére, meg a micsodájára, mire Han elröhögte magát és vállon veregette az óriást. Egyszerűen imádta, ahogy ugratják egymást, a legnehezebb helyzeteken is humorral és nevetéssel téve túl magukat. Máshogy nem is lehetne kibírni azt a rengeteg megpróbáltatást, amiben részük volt az elmúlt években.

– Megfogadom a tanácsod! Te meg legközelebb ne lövesd le magad!

Miután ebben megállapodtak, a koréiai elpakolta a mentőládát és hátrament az utaskabinba. Ideje megszabadulnia vizes holmijától és fölmelegíteni a testét.

A hangulata mindenesetre rögtön felforrósodott, amikor betoppanva a szobába megpillantotta a javában öltözködő Leia Organát. A hölgy nedves ruhái a padlón heverték egy kupacban, s miután befejezte a törölközést, még mindig didergő testtel nekilátott belebújni a Hothról hozott ruháiba. Egy szál bugyiban állt a kabinban, a trikóját próbálva fölhúzni, mikor megérkezett a férfi, pillantását a derekán sötétlő égésnyomon felejtve. Ott, ahol kis híján eltalálta egy energiasugár, átégetve a ruházatát. Ha nem lenne ilyen mozgékony, de főleg sovány, most őt is kötözhetné, ápolhatná.

– Jobban van már? – kérdezte, ahogy nekilátott ledobálni magáról a gönceit.

– Megmaradok. Hála magának!

A lány eligazgatta derekán a hófehér trikót, aztán rávette a tört fehér pamutingét és begombolta a nyakánál. Majd leült az ágy szélére, hogy felhúzza lábaira a téli harisnyáját és a vastag zoknikat.

– Azért ez elég durva volt, így reggeli után!

– Ne is mondja! – fanyalgott a hercegnő boldogtalanul. – Az egészet kihánytam és még mindig émelygek a sós víztől!

– Legközelebb ne próbálja kiinni a tengert, ha beleugrik! – tanácsolta a csempész, mire mindketten elnevettek magukat, kesernyés vidámsággal.

– Nem azért csináltam, mert megszomjaztam!

Han megszabadult elázott holmijaitól és meztelenül leguggolva az ágy melletti fiókos szekrényhez nekilátott előcibálni egy törölközőt, meg tiszta ruhákat. Leia érdeklődve figyelte, aztán odalépett hozzá és gyöngéden megérintette nedves bőrét. Hideg volt a férfi teste, akárcsak az övé. De amikor Solo fölegyenesedett és szembefordult vele, habozás nélkül a karjába vetette magát és szorosan átölelte. Egyből átjárta őket a melegség és az öröm, hogy túléltek a megpróbáltatásokat és újra együtt lehetnek.

– Köszönöm, hogy visszacibált az életbe! Maga nélkül már halott lennék! – suttogta elcsukló hangon a lány és köhögött egy sort.

– Naná, hogy visszacibáltam! Mégse hagyhattam elúszni egy ilyen remek partit!

Leia megremegett az úszás emlegetésére, de pontosan tudta, hogy a fickó szándékosan csinálja ezt vele, hogy cukkolja az ostobasága miatt. Tényleg súlyos hiba volt a részéről, hogy még mindig nem tanult meg úszni. Amint lehet, pótolnia kell a hiányosságát. Ha úrhajót vezetni tud, ez sem fog gondot okozni számára.

– Amikor megfulladtam, éreztem, hogy megáll a szívem...! De maga újraindította!

– Ez csak természetes! – simogatta meg vizes haját a férfi kedvesen.

Nem értette, mire akar célozni ezzel a hölgy, ám azonnal világossá lett előtte a dolog, amikor Organa megfogta jobbját és elfogódottan a mellkasára húzta.

– Úgyhogy mostantól a magáé a szívem...!

– Megtisztelő az ajánlata, felség!

– Leia! Csak Leia!

– Jó! Leia...!

Meg akarta csókolni a nőt, de az csupán egy felületes puszit fogadott el tőle, majd inkább leszegte fejét és szégyenlősen a mellkasára hajtotta. Főleg azért, mert hiába öblítette ki a száját az előbb, még mindig érezte a keserű utóízt.

– Magáért dobog a szívem! – folytatta érzékenyülő hangon a lány, olyan szorosan ölelve szerelmét, ahogy csak tudta. – És csupán annyit kérek, hogy ne törje össze! Jó?

– Megígérem, hogy nem fogok önnek csalódást okozni! – jelentette ki megindultan Solo.

Pontosan tudta, mit jelentenek ezek a szavak Leiától. Bár még mindig nem mondta ki egyértelműen, hogy szerelmes belé, mégis minden lehetséges módon tudatta vele őszinte

érzelmeit. És ő nem is várt tőle ennél többet. Szavak nélkül is tökéletesen megértették egymást.

– Köszönöm!

Vele ellentétben a hercegnő természetesen többet várt a férfitől egy ilyen romantikus pillanatban. Hallani szerette volna, ahogy őszintén szerelmet vall neki, de a koréiai csibész száján valahogy nem akart kijönni az a bizonyos mondat. Ettől függetlenül elégedett volt vele. Majd annak is eljön az ideje, ha a pasas úgy fogja érezni. Ő semmiképp sem akarta sürgetni, hisz jól ismerte Solót. Tudta, mennyire nehezen nyílik meg mások előtt, elvégre egy macsó csempész és hivatásos csirkefogó mégsem érzelmösködhet kedvére. Az ártana a rossz hírének.

Fogalmuk sem volt, meddig állhattak ott, ölelve és simogatva egymást. Csak akkor engedték el a másikat, mikor recsegve bekapcsolt a fal hangszóró és a hírközlőben felcsendült a protokoll robot aggodalmaskodó hangja.

– Elnézést, kapitány, de azt hiszem van egy kis problémánk!

XXIV.

Boba Fett csak akkor jött rá, hogy nem az elvárásai szerint alakulnak a dolgok, amikor az irodaépület tetején hasalva észrevette a Millennium Falcon mögött kitörő tűzharcot. Solóék valahogy átjutottak a hangárfedélzet alatti szinteken a túloldalra és elérték a csészealjat! Még hozzá anélkül, hogy egyetlen pillanatra is látta és megcélozhatta volna őket a kábítópuskájával! Milyen ravasz zsiványok! A fejvadász csupán egy másodpercig bosszankodott, majd módosította tervét. Ha itt nem tudja elkapni a szökevényeket, legfeljebb utánuk megy az űrbe. Hiperhajtómű nélkül úgyse jutnak messzire.

A sisakja fölé kitolt teleszkópos kamerán keresztül szemlélte a csarnokban zajló lövöldözést és az egyre sűrűbbé váló olajos füstöt, meg a fal mentén tovaterjedő lángokat. Az elején látta Nawaal Duhadot holtan elterülni a fémpadlón és csöppnyi részvétet sem érzett iránta. A fickó becsapta őt, ezért az életével fizetett az ostobaságáért. Aztán a gyorsan változó helyzetet mérlegelve úgy döntött, ideje távozni a helyszínről. Mielőtt a biztonságiak bekerítik az épületet és mindenkit letartóztatnak, aki túlélte a csatát. Ha sítte vágják és rájönnek, hogy ő adta le az első lövéseket, Vader nagyúr megbízólevele sem húzhatja ki a csávából és hosszú időre hűvösre kerül ezen az Isten háta mögötti bolygón. Épp ezért kúszni kezdett bal felé, hogy mielőbb lemásszon az iroda tetejéről és eltűnjön az épületből.

A teherhajó egyik lövege közben aprítani kezdte a megmaradt ellenfeleket, majd dübörgő hajtóművekkel fölemelkedett a levegőbe és billegve közelebb repült hozzá. Fett egy láda mögött lapulva kivárta, míg a csészealj elfordult és fölvette a fedezékből kirohanó vukit. Pillanatnyilag senki nem ért rá vele foglalkozni, így vállára akasztotta mindkét fegyverét és leugrott a tetőről. Még jó, hogy a koréiai nem törődött vele, nyilván úgy okoskodva, a rejtélyes megmentőjük már távozott az épületből vagy meghalt a csata során. Ha Fetten múlik, sosem fogja megtudni, hogy ő húzta ki a csávából a Deyeren.

Robbanások remegtették meg az uszályt a talpa alatt, miközben a sarokba halmozott felszereléseket kerülgetve a legközelebbi ajtóhoz oldalazott. Nem látta a konténerektől mi történt, de úgy sejtette, Solo épp most eresztett bele három rakétát a főkapuba. Még néhány másodperc és meglépnek a hangárból. Ő pedig nem tud azonnal a nyomukba eredni, mert a Slave I. innen százhatvan kilométerre parkol a bányász platformon.

Sugárvetőjét maga elé tartva kióvakodott a szabadba. Tompa döndüléssel ledőlt az acélkapu, megrázva a tutajt, aminek eresztékei recsegve, ropogva tiltakoztak az inzultus

miatt. Újabb robbanások következtek, tőle jobbra éktelen csörömpöléssel kitörték az üvegtáblák. Haragos lángnyelvek csaptak ki az épületből, sűrű fekete füstbe burkolva a környéket. Nyilván az ott tárolt üzemanyag lobbant be a forróságtól.

A fejedősz körülnézett, a szemközti uszályt méregetve, aminek végében egy vitorlaskikötő húzódott, alig tíz méternyire tőle. A legközelebbi híd vagy harminc méterre volt jobb felé, de fegyveres biztonságiak és tűzoltó csapatok özönlöttek rajta a műhely irányába. Arra garantáltan nem fog ájtutni a harci szerelésében.

Boba egy rövid szóbeli paranccsal aktiválta a magával cipelt háti rakétáját és a szemének gyors rebbenéseivel kijelölte HUD-ján a célzónát, ahová érkezni szeretne. A többi a navigációs számítógép dolga volt, ami gyújtás közben meghatározta az optimális röppályát és irányba állította a két fúvókát. A Mitrinomon Z-6-os felsüvített és durván a magasba lökte testét, élénkörös lángcsóvát húzva maga után. Számtalanszor repült már a géppel, így rutinosan mellkasára vonta karjait és összezárta lábát, hogy a súlypontja minél közelebb legyen a hajtómű hossz tengelyéhez. Le sem nézett az uszályok közt hullámozó sötétvízre, csak a célterületet figyelte, menet közben módosítva kicsit a pályagörbét, hogy elkerülje az alatta álló vitorlás kötélzetét.

Nyolc másodpercbe sem tellett és egy hatalmas szökkenéssel átugrott a szomszédos tutaj fedélzetére, megroggyanó térdekkel állapotodva meg egy üres térségen. A közelében két sárga anorákos matróz ácsorgott a mólón, kíváncsian bámulva a szerelőcsarnokot elemésztő robbanásokat, majd döbbszerűen szemlélve a fejük felett röpködő páncélos alakot. A számukra fölöttébb izgalmasan indult a reggel, amiről lesz majd mit mesélni később a kocsmában a cimboráknak.

Fett kikapcsolta háti rakétáját és vetett egy rövid pillantást az úrkikötőre. A Millennium Falcon horpadozott törzse lángcsóvát húzva maga után kiemelkedett a hangárból és elsüvített a felhős ég irányába. Senki sem lőtt rá, mert a helybelieket annyira megdöbbenették a történetek, hogy a védelmi erőknél eszükbe sem jutott bekapcsolni a tutajvárost oltalmazó légvédelmi ütegeket. A személyzet figyelmét inkább a terjedő tűz és az ismétlődő detonációk kötötték le, amik romba döntötték a javítóműhelyt. Amatőrök! Egy birodalmi kikötőből garantáltan nem tudott volna ilyen simán megpattanni a koréliei!

A fejedősz – ügyet sem vetve a szemtanúkra – fürge léptekkel szaladni kezdett a közeli lakóházak felé, hogy mielőbb eltűnjön a keskeny utcák útvesztőjében. Mielőbb el kell hagynia Feiyát és okosabb, ha a következő nyolc-tíz évben felé sem jön az Anolat rendszernek. Legalább addig, míg az ellene felhozható vádak el nem évülnek.

Futás közben háromszázhatvan fokos szögbe kapcsolta látómezejét, hogy a sisakjába épített mikrokamerák segítségével mindent lásson maga körül a feje mozgása nélkül. A sisakrostélyának alsó részére vetülő panorámakép kicsinyített volt és alacsony felbontású, de ahhoz bőven elég, hogy ne tudják hátulról meglepni menet közben. Ezt már az akció elején be kellett volna állítania igazság szerint, de annyira csak a vadászatra koncentrált, hogy megfeledkezett róla. Mostantól viszont feltétlenül szüksége lesz rá, mert immáron nem ő a vadász a terepen, hanem rá vadásznak a helyi rendőrök. Akik a közeli függőhídról tisztán látták az ugrását és helyesen feltételezték, ha ilyen sietve távozik az úrkikötőből, biztos lehet valami köze a robbanásokhoz. És miután a Falcon utasait nem tudják kérdőre vonni, minden erejükkel azon lesznek, hogy legalább őt elkapják a sikátorokban.

Rövid kiáltásokkal aktiválta szélessávú rádióantennáját és a bolygó körül keringő közvetítő műholdak egyikét használva kapcsolatba lépett a Bentoson parkoló űrhajójával. Gyorsabb lesz ideirányítani a Slave I.-et, minthogy a bérelt csónakon próbáljon visszajutni a platformra. Miután a megfelelő jelszavak és belépő kódok megadásával hozzáfért a vezérlő számítógépéhez, a HUD-ján megjelenítve az egyszerűsített kezelőpanelt, szóbeli parancsokkal elindította a Firespray-31-est. Nem foglalkozott vele, hogy felszállási engedélyt kérjen az ottani irányítástól, csak begyűjtötte a hajtóműveket és elstartolt a

leszállópályáról. Előtte a radaron tiszta volt az ég, így beállította a repülési magasságot háromezer méterre és átadta az irányítást a robotpilótának.

Épp idejében, mert hirtelen más dolga is akadt, mint a keskeny utcákon szaladgálni és az arclemezén villogó rengeteg adatot értelmezni. Az egyik kereszteződésben jobb felől egyenruhás biztonságiak tűntek fel, kezükben célzásra emelt lézerkarabélyokkal. Boba lassítás nélkül továbbrohant, ügyet sem vetve a kiabálásukra, amikor felszólították, hogy álljon meg és emelje föl a kezét. Inkább félrelökött a sugárvetőjével egy h'nemthe fajú járókelőt, aki nem tudott elég gyorsan kitérni az útjából.

Már csak néhány méterre volt a Vidám halacskától. Eredetileg azt tervezte, hogy fölszalad az utazóbőröndjéért és azzal együtt távozik, de a zsarukkal a sarkában ez túl kockázatos lett volna. Kénytelen lesz hátrahagyni a cuccot és remélni, hogy a nyomozásuk során nem találják meg a holmiját. Bár erre – látva a mindenhol ott figyelő biztonsági kamerákat – vajmi kevés az esély. A hekusok hamar rá fognak jönni, visszanezve a ma reggeli felvételeket, hogy a mandalori páncélba bújt alak azonos a szállodából eltűnt anomid vendéggel. És nyilván megpróbálják majd kinyitni a csomagját, ami elkerülhetetlenül megsemmisíti önmagát. Igazán kár érte. Drága bőrönd volt és bele fog telni néhány hétbe, mire szerezni tud magának egy ugyanolyat a fekete piacon.

A fejevadász öles léptekkel elszaladt a szálló épülete mellett és bevetette magát a legközelebbi mellékutcába, mielőtt az üldözői meglátták volna, merre megy. Sejtette, hogy a rendőrök megpróbálnak valahol elé kerülni, elvágva az útját, de nem izgatta magát emiatt. Inkább a térfigyelő kamerákat leste, próbálva olyan helyet találni a sikátorban, ami kívül esik a látómezejükön, hogy megnehezítse a dolgukat. Futás közben mélyeket lélegzett, mert a harci szerelést igencsak nehéz volt cipelni. Még ezen a gravitáción sem tud egy-két kilométernél többet loholni a páncéljában, főleg a háti rakétában lévő majd tíz kiló üzemanyag miatt.

Végre talált egy hátsó udvart, négy épület között, ahol nem voltak biztonsági kamerák. Csak néhány ormóttan szemetes kuka, meg egy teherlift, amin le lehetett ereszkedni az uszály gyomrába. Boba Fettnek azonban esze ágában sem volt lefelé menekülni. Felnézett a háztetőkre, aktiválta háti rakétáját és sűvítve felröppent a tűzfalak közt a magasba. Tizenöt méteren lebegésre kapcsolt, gyorsan körbepillantva, majd kijelölte érkezési pontnak az egyik lapos tetőt és leereszkedett rá. A panorámaképen nem látta maga mögött az utána szaladó rendőröket, szóval sikerült szemtanúk nélkül eltűnnie az utcaszintről.

Átszaladt az épület tulsó sarkába és ismét elrugaszkodott a talajtól. Ezúttal egy lapos kupolával fedett házra landolt, alig tudva megkapaszkodni a csúcsára szerelt parabolaantennában, majd innen is továbbszökött, át a szomszédos tatra. Bakancsa alatt megreccsent a rozsdás fémtető amikor nekicsapódott, de szerencsére nem szakadt be a súlya alatt. Még egy utolsó ugrás és jó száz méterre távolodott a felszállási pontjától.

A háti rakéta használatának több előnye is volt. Nem csak az üldözőit sikerült egy időre leráznia, de az elfogyasztott üzemanyag miatt a vállait lehúzó súly is csökkent vagy hat kilóval. A várakozásra kijelölt épület csúcsán megtorpanva körülnézett a tetőrengetegben, alkalmas leszállópályát keresve a Slave I. számára. A navigációs számítógépe szerint tíz percen belül ideér hozzá a hajója. Északkeleti irányban, tőle úgy száz méterre és négy tetővel odébb egy légisikló számára fenntartott platót pillantott meg a következő uszályon. Sajnos foglalt volt, de Fettet ez nem érdekelte. Nem szükséges letennie a gépet ahhoz, hogy fölszálljon rá.

Takarékoskodva az üzemanyaggal, a lehető legkisebb ugrásokkal röppent át egyik háztetőről a másikra, míg oda nem ért a leszállóra. Egy élénkpirosra festett Gaba-18-as légisikló parkolt a közepén, a pilótája épp akkor sietett föl a lépcsőn, kezében hozva ezüstszerű sisakját. Csodálkozva figyelte a sűvítő rakétával landoló alakot, majd meglátva

kezében a sugárvetőt, szó nélkül menekülőre fogta és eltűnt a lejáróban.

A fejvadász utána ment, miután meggyőződött róla, hogy ez az egyetlen út vezet a tetőre. Becsukta a fickó után a nyitva felejtett fémajtót és alacsony energiára állítva kézfegyverét, belelőtt a zárba. Sercegés, sistergés, szikraeső, majd a zárszerkezet összeolvadt. Mire sikerül kinyitniuk a másik oldalról, ő már a Slave I.-en lesz.

Mélyeket lélegezve visszasétált a leszállópálya szélére és komoran bámulta a távolban terpeszkedő fekete füstöt az űrkikötő felett. Hasas tűzoltó naszádok lebegtek az összeroskadt műhelycsarnok romjai fölött, vékonyka vízsugarakkal próbálva eloltani a fel-felcsapó lángokat. Han Solónak és társainak ismét pokoli szerencsájuk volt, hogy el tudtak menekülni előre!

Boba Fett már akkor sejtette, hogy nehéz dolga lesz a koréiai csirkefogóval, mikor két hete elhagyta az Executort. De azt sosem gondolta volna, hogy neki kell majd megmentenie a lázadókkal cimboráló gazfickót, ahelyett, hogy elkapná és a fülénél fogva rángatná el Jabba trónusáig! A csorbát kiköszörülendő, legközelebb olyan csapdát kell állítania neki, amiből garantáltan nem szökhet meg a csempész.

A veterán fejvadász enyhe türelmetlenséggel a szívében figyelte HUD-ján a gyorsan közeledő Firespray-31-es vezérlő paneljét. Amikor a tutajváros fölé ért, átvette a robotpilótától az irányítást és a műholdas átjátszó állomást kihagyva, közvetlen rádiókapcsolattal hozta le a gépet a saját tartózkodási pontja fölé. Amint odaért, elég meredek szögben zuhanva alá a felhők közül, lefékezte röptét. S fűtyülve a helyi légiforgalmi irányítás ideges hangú kérdéseire, elfordította az űrhajót, hogy a főbejárat előtti rámpa vízszintes helyzetbe kerüljön. A Slave I. dübörgő hajtóművekkel lebegett oda a leszállópályához, alig tíz méterre várakozva a tetőtől. Boba Fett becélozta a rámpát és egy jól irányzott ugrással a hajója burkolatán termett, elhasználva a Mitrinomonban maradt üzemanyag utolsó cseppjeit is.

Meg kellett kapaszkodnia a zsilipajtó melletti fémkorlátban, nehogy lezuhanjon a mélybe, mert landoláskor szokatlanul nagy erővel csapódott a hajótesthez. A Z-6-osból fékezés közben fogyott ki a nafta, egy töredék másodperccel hamarabb a kelleténél. De az a lényeg, hogy épségben ideért és az üldözői egyetlen lövést sem tudtak leadni rá.

Fél perccel később a pilótafülkében volt, még mindig távirányítással vezérelve az űrhajót. A radaron látta, hogy rendőrségi légisiklók közelednek feléje több irányból, ezért feltúrázta a motorokat, függőleges emelkedésre utasítva a számítógépet. Mire ledobálta magáról a háti rakétát, meg a fegyvereit és lehuppant az ülésébe, már a felhők felett járt, megszabadulva üldözőitől. Ideje bemérni a Millennium Falcont és a nyomába eredni, mielőtt eltűnik a világűr fekete mélységében!

XXV.

Han első pillantása a radarképernyőre esett, amikor sietve belépett a Millennium Falcon pilótafülkéjébe. Menet közben kapkodta magára ruháit, fölöttébb idegesen Thripio bejelentésétől, miszerint egy birodalmi csillagromboló eredt a nyomukba. Nem igaz, hogy megint ekkora pechjük legyen! Remélhetőleg téved a droid a jármű típusát illetően, hisz annyira valószínűtlen a dolog!

Ám a hadihajó valóban ott volt a hátuk mögött, kiemelkedve a Deyer takarásából. Valószínűleg nemrég érkezhettek és épp orbitális pályára állt a bolygó körül, hogy csapatokat küldjön le Feiyába, amikor a tutajváros űrkikötőjének forgalomirányítói tájékoztatták a szökevény teherhajóról. Bármennyire utálták a deyeri hatóságok a császáriakat, kénytelenek voltak bepanaszolni náluk a gyaníthatóan lázadókat szállító

csészéaljat, hogy megússzák a kellemetlen kérdéseket, valamint a majdani felelősségre vonást a lerombolt hangárcsarnok és az odavesztett emberéletek miatt. Elvégre egy hivatalnok számára a saját jól fizető állásának megtartása a legfontosabb, mindenütt a galaxisban.

A csillagromboló detektorai azonnal letapogatták a mélyűr felé tartó járművet. Amint meggyőződtek róla, hogy a körözött Millennium Falconról van szó, a hajó kapitánya teljes sebességre gyorsított.

– Az előbb azonosították magukat, Persistence birodalmi csillagromboló néven és felszólítottak minket a megadásra. – tájékoztatta precízen a protokoll robot Solót az aktuális helyzetről.

– Remélem nem válaszoltál nekik! – vetette le magát ülésébe a kapitány.

– Természetesen nem, uram!

Thripio hangjában érezni lehetett a sértett önérzet mellézköngéjét. Elvégre ő egy sokat tapasztalt, intelligens gépezet volt, nem holmi ostoba munka droid, ami képtelen mérlegelni a cselekedeteinek hosszú távú következményeit.

– Ezt a kalandot szívesen kihagytam volna! – dűnnyögte Han, a műszerek kiírásait tanulmányozva.

A fülkében közben feltűnt Csubakka és a hercegnő, szó nélkül letelepedve a hátsó ülésekbe. Más körülmények között a vuki kitéssékelte volna a másodpilóta székéből Thripiót, hogy segítsen a társának, de mivel a jobb karját alig tudta mozgatni a fájdalom és a kötés miatt, inkább bölcsen letett erről. Leia pedig megelégedett azzal, hogy hanyatt dőljön a fejtámlás ülésben és halkán köhécselve várja, mit fog csinálni a koréliei. Ha a Hothról ki tudta menteni őket a fél császári flotta orra elől, akkor most is megoldja a helyzetet. Ő maradéktalanul bízott benne, hisz a szerelem rózsaszín ködén keresztül tekintett az imádott férjére.

– Lőtávolon kívül vannak és egy darabig nem fognak minket beérni. – tájékoztatta az utasait Solo nyugodtan. – De le kell ráznunk őket, mielőtt elhagynánk a rendszert. Nem szeretném, ha merő buzgalomból utánunk jönnének és bemérnék a haladási irányunkat.

– Újra megpróbálkozik azzal a rátapadás trükkel? – érdeklődött a hercegnő optimistán.

– Nem hinném, hogy megint bevennék. Annyira azért nem hülyék. Úgyhogy mást kell kitalálnom.

Csubakka hosszan morgott és hörgött neki, valami régi csempész trükköt emlegetve, amiről évekkel korábban hallott az egyik ismerősüktől, egy BoShek nevű dörzsölt újrától.

– Igen, emlékszem rá. De hol látsz te itt bolygót? Ezért nem fogok visszamenni a Deyerhez!

Han a navigációs atlaszt tanulmányozta. Az Anoat rendszerben van még egy égitest, a Puyool nevű gázóriás, ami körül hat nagy és tucatnyi kisebb hold kering és nagyjából útba esik nekik. Ott megpróbálkozhatna valamivel, hogy megszabaduljon makacs üldözőjüktől. Annál is inkább, mert a romboló nem elégedett meg a követéssel és a rádió kereszküli fenyegetőzéssel. Négy TIE vadászt indított, amik fürgén előreszárguldottak, elfogópályára állva mögöttük. A kapitány úgy becsülte a sebességük alapján, körülbelül öt perc múlva érnek lőtávolba. Mindenképpen előbb, minthogy elérnék a holdrendszert.

– Leia, Csubi! Menjetek az ágyútoronyokba és tartsátok távol a sandákat, amíg a gázbolygóhoz érünk!

– Mit fog csinálni? – kíváncsiskodott Organa, fürgén felpattanva helyéről.

– Még gondolkodom, de ne aggódjon! Hemzsegnek a fejemben a jobbnál jobb ötletek!

A koréliei hátrapillantott rá és magabiztosan elvigyorodott. Nem volt semmi elképzelése arról, miként fog megszabadulni a csillagrombolótól, de eszébe sem jutott volna közölni ezt az apróságot a társaival. A fő, hogy legyenek nyugodtak és tegyék a dolgukat. Ő addig elmanőverezget a holdak között és majd csak kitalál valamit.

Az üldözőkkel szemben alkalmazható stratégiát ugyanis döntően a körülmények szabják meg, amik folyton változnak. Így előre sosem lehet tudni, melyik módszer lesz a legcélravezetőbb. Egy biztos: ha odaér, habozás nélkül meg fogja tenni a szükséges lépéseket.

A vuki és a hercegnő szó nélkül elhagyták a pilótafülkét és hátrasiettek a lövegállásokba. Han összenézett Thripióval és talányos mosollyal cukkolta egy kicsit a robotot, pusztán a hangulat fokozása érdekében.

– Kösd be magad, aranypofa! Te leszel a másodpilótám és nem szeretnék elhagyni út közben!

– Azt én sem szeretném!

A droid kapkodva teljesítette a parancsot. Ha Solo ilyesmire utasítja, akkor biztos valami örült manőverre készül, amitől ki fognak akadni a belső pörgettyűi és megzavarodik az egyensúlyozó rendszere. A korábbi tapasztalatainak elemzése alapján háromszáztizenhat az egyhez, hogy újra kell kalibrálnia őket később. Még jó, hogy a robotok nem képesek elhárítani magukat.

A csempész borzas fejére igazította a belső hírközlő fülhallgatóját és harsányan ellenőrizte a vonalat.

– Hölgyeim és uraim, itt a kapitány beszél! Turistautunk következő állomása felé tartunk, a Puyool gázóriás holdrendszerébe! Az út kissé zötyögősnek ígérkezik a mögöttünk száguldó TIE vadászok és egy csúnya nagy csillagromboló jóvoltából, aminek nincs jobb dolga, mint minket hajkurászni! Kérem kapcsolják be öveiket, kössék fel a pelenkájukat és kapaszkodjanak meg az öreglányban! Mert most igazán repülni fogunk!

Azzal nagyot kurjantott a hatás kedvéért. Kisvártatva egy elszánt vuki bömbölése felelt neki az interkomban, kétségbe vonva az elmeállapota épségét. De Han fel se vette a kritikát, mert őszintén boldog volt. És örömeinek forrása; egy filigrán, mindazonáltal gyönyörű hölgyemény is hamarosan bejelentkezett a vonalban, elbűvölő hangon válaszolva komolytalan szövegére.

– Imádom amikor ilyen magabiztos, de miattam nem kell megjátszania az űrsokét! Csak rázza le őket és húzzunk innen a kriffbe!

– Úgy lesz, csillagvirág! A vezetést bízom rád nyugodtan...! Amúgy a vadászgépek négy percre vannak a lőtávorig.

A koréliai maximális hárítószögbe állította a védőpajzsokat és picit igazított a repülési pályájukon. Úgy találta, a folyamatos gyorsulás miatt még vagy tíz percre vannak a gázbolygó legkülső holdjának vonalától. Örült sebességgel fognak bevágódni a rendszerbe, így feltétlenül fékeznie kell majd, ha manőverezni akar a térségben, nem csupán elsuhanni az égitestek között, mint a kilőtt parittyakő. Ez pedig azt jelenti, hogy az interceptorok rájuk fognak mászni, lehetőséget adva a lövészeinek, hogy gyakorolják kicsit a célok leküzdését.

– Ha szabadna megjegyeznem kapitány, alacsony az üzemanyagszintünk. – mutatott az egyik kijelzőre Thripio nyugtalanul.

– Azért, mert nem volt időm átpumpálni a naftát a hajtómű tartályokba a hordókból.

– Óhajtja, hogy hátramenjek elvégezni a feladatot? – készségeskedett a robot.

– Nem. Rád itt van szükségem. Van még annyi a tankban, amennyi kelleni fog. Szivattyúzni ráérünk később is, ha már az aszteroidamezőben leszünk.

– Aszteroidák! Jaj, ne! Már megint! – sopánkodott az aranyszínű droid, őszinte kétségbeeséssel. És egyáltalán nem értette, miért nevet rajta olyan jóízűt az eszement koréliai.

A négy perc meglepően gyorsan elfogyott, Leia számára legalábbis, aki az alsó lövegállásban ülve kémlelt hátrafelé az Anoat távoli napja és a Deyer ponttá zsugorodó sarlója irányába. A csillagkárpit előtt csupán alig kivehető pizsokfoltként lebegtek a

közeledő birodalmi vadászgépek, míg a rombolót egyáltalán nem tudta kivenni szabad szemmel. A löelemző számítógépének képernyőjén azonban tisztán látszott mindegyik cél, a hatásos lőtávolság peremén. Gondosan irányba fordította a transzparacél üvegablakon túl meredező négycsövű lézerágyút és biztató pillantást vetett az összekötő alagút másik végében kucorgó vukira, aki sebesült karja ellenére, fél kézzel is készen állt a harcra.

A hidegrázása teljesen elmúlt mostanra, köszönhetően a meleg és száraz ruházatának, de még inkább Solo forró ölelésének és szenvedélyes szavainak. Szinte bizsergett az agya a feszült várakozástól, ahogy mélyeket lélegezve, néha köhögve egyet felkészült a csatára. Izgatottan dobogó szívében vadul lángolt a szerelem tüze, s az elszenvedett megpróbáltatások és szörnyűségek ellenére boldog volt, hogy itt lehet, együtt a barátaival. Nem számít, túlélik-e vagy belehalnak az elkerülhetetlen ütközetbe. A lényeg, hogy megtesznek minden tőlük telhetőt a gonosz birodalom ellen és soha nem fogják megadni magukat.

Ilyen és hasonló, érzelmektől túlfűtött gondolatok kavargtak elméjében, miközben arra várt, hogy a komputer megadja a jelt a támadásra. Aztán villogni kezdett a célzómonitorán a figyelmeztetés, diszkrét csipogás kíséretében.

– Itt vannak! – figyelmeztette társait éles hangon.

Igazított a célkereszten, hogy befogja az élen haladó vadászgépet és ujjá az elsütőbillentyűre simult. A császáriak azonban megelőzték őket, mert alig egy másodperccel korábban nyitottak tüzet a prédájukra. Élénkzöld sugárnyalábok süvítettek a csészealj körül, méterekkel elhibázva a célt és elenyésztek a végtelenben. Organa és a vuki visszalöttek, hasonlóan eredménytelenül. A Dennia–lövegekből párosával kicsapó vörös nyalábok belevesztek a kozmosz sötétjébe. Ha másra nem is, de arra jók voltak, hogy megbontsák a támadók szoros alakzatát. A négy TIE szétvált, megnövelve a térközüket és kitartóan nyomultak tovább, egyre közeledve a teherhajóhoz.

A hercegnő ezúttal gondosabban célzott, próbálva folyamatosan rajta tartani az ágyút a jobb szélső vadászon, amire a legjobban rálátott hátrafelé. Megnyomta a tűzgombot, ám ismét elhibázta, csupán méterekkel az ellenfelét. A császáriak most már folyamatosan lőttek rájuk és több nagy energiájú sugárnyaláb beletrafált a Falcon tatoldali elhárítópajzsába. Az öreglány azonban kitartott, éppen csak megremegve a sistergő becsapódásoktól, amik próbára tették a pajzsgenerátorainak teherbíró képességét.

– Túl messze vannak! Nem tudom leszedni őket! – kiáltotta mikrofonjába, a kelleténél kissé hangosabban.

A másik oldalon Csubakka elégedetlenül felbődült, mert ő sem jutott semmire az ide-oda cikázó ürge interceptorokkal szemben. Persze egy kézzel még annyira sem volt esélye találatot elérni, mint a lánynak.

– Azért csak próbálkozzatok, drágáim! Ne adjátok fel! – biztatta őket Han kedélyesen a pilótafülkéből.

Leia összeszorította száját és fegyelmezetten folytatta a kijelzőn ugráló jelzés becserkészését. A siker titka mindig a kitartásban van. A képzettség, a korszerű technika és a szerencse mellett, természetesen. Neki egyikkel sem akadt problémája eddig és nagyon bízott benne, hogy ezúttal elér valami eredményt.

Újra tüzelt és legnagyobb meglepetésére sikerült eltalálnia a kiszemelt TIE jobb oldali vezérsíkját. Az előrecsúcsosodó napelemtábla kisebb robbanás kíséretében leszakadt a gömbölyű pilótafülkéről, mire a vadászgép lassítani kezdett és lemaradt a társaitól, hogy bevárja a hátul kullogó csillagrombolót.

– Ez az! Egyet elkaptam!

Diadalmasan átvigyorgott a vukira, aki elismerően biccentett és gagyogott valamit neki, amiből csupán azt a szót értette, hogy „gratulálok”. Ezzel egy időben újabb lézersorozatok vágtak végig a Millennium Falcon farrészén, az alsó oldalon, egészen közel a nő

tüzérfülkéjéhez. A zöldes villanások átmenetileg elvakították Leiát, pedig nem is nézett beléjük, szerencséjére. A kabin szögletes oldalfalán sorakozó kijelzők közül több kétségbeesetten csipogni kezdett a pajzsokon átszivárgó energiazuhatag miatt, amit elnyelni kényszerültek.

– Jó kislány! – dicsérte Solo feszülten. – Csak így tovább! Nem baj, ha nem tudjátok szétlőni őket! A fő, hogy távol maradjanak!

– Hogy bírják a pajzsok?

A hercegnő ezúttal nem tette szavá lesújtó véleményét a jó kislány kitételrel kapcsolatban. Ő már régóta felnőtt nő volt, de ha a koréiai kislánynak akarja titulálni, ám tegye. A kedvéért szívesen lesz jó kislány, rossz kislány, nagylány, szivi, csillagvirág, bogaram és a jó ég tudja még mi minden, aminek a szerelme becézgette őt az utóbbi hetekben. Lélekben végre túljutott azon, hogy fennakadjon ezeken az apróságokon és bánatos sóhajokkal mutassa ki nemtetszését a csempész faragatlan modora miatt. Mert a szerelem türelmet terem a másik iránt. Megértést, megbocsájtást és elfogadást az apró – vagy nem annyira apró – jellemhibákkal kapcsolatban. És Leia Organa immáron tökéletesen késznek érezte magát arra, hogy maradéktalanul elfogadja kedvesét az összes rossz fiús megnyilvánulásával együtt.

– Döcögösen. Majd szólok, ha leváltak.

A hölgy dacosan folytatta a tűzpárbajt a látómezejébe merészkedő vadászgépekkel és két percnyi kitartó próbálkozás után újabb találatot sikerült elérnie. A TIE gömbölyű pilótafülkéje egy sorozat nyomán darabokra szakadt, szabályosan kettétépve a szerkezetet. A szétrepülő napelemtáblák pörögve, szikrákat hányva tűntek el a távolban, a halott pilóta maradványaival együtt.

– Ez is megvan! – állapította meg roppant elégedetten a hercegnő. – Egy vödörfejűvel kevesebb!

Csubakka pár másodperccel később felüvöltött, amikor kitartó erőfeszítéseinek hála, az egyik lövésével leszakította a harmadik interceptor bal szárnyának alsó felét. Ez a gép szintén feladta az üldözést, visszatérve a csillagrombolóhoz. A megmaradt egyetlen vadász ezután ide–oda imbolyogva próbálta elkerülni, hogy kilőjék, hol Leia, hol a vuki tűzvonalába kerülve néhány másodpercre. Pilótája okult a társai vesztéből és eszében sem volt túl közel merészkedni a jól felfegyverzett teherhajóhoz. Inkább csak messziről pörkölt oda nekik időnként, a rend kedvéért.

A következő percek eredménytelen lövésváltásokkal teltek. Csupán annyi változott, hogy a Persistence lassan egyre közelebb került hozzájuk és vonósugarával fölszedte a sérült vadászgépeit, majd kibocsátott egy újabb rajt a dokkjából.

– Mindjárt elérjük a holdrendszert. A manőverezéshez fékezni kell. Készüljete rá, hogy a nyakunkra fognak mászni a sandák! – tájékoztatta lövéseit Solo.

Leia megcsóválta fejét a hírre. Csöppet sem tetszett neki, hogy közvetlen közélről kell harcolnia ezekkel a gépekkel. Nem egyszer volt már dolga birodalmi elfogóvadászokkal az elmúlt években és a tapasztalatai nyomán megtanulta tisztelni őket.

Bár a TIE gépek nem olyan jól felszereltek és masszívak, mint egy T–65–ös, azért tudnak kellemetlen perceket szerezni a célpontjuknak. Főleg ha csapatostul támadnak. És a birodalom szinte sosem küldte őket kis létszámban a lázadók hajói ellen. A minőségbeli hiányosságait mennyiséggel ellensúlyozták, nehéz perceket szerezve a felkelő pilótáknak és lövészeknek. Lehet, hogy nincs védőpajzsuk és könnyű kilőni őket, viszont sokan vannak. S bár a vödörfejűnek csúfolt pilótáiknak vajmi kevés az esélye a túlélésre egy közvetlen találat esetén, de sosem haboznak, ha támadni kell. A birodalmi taktika nem az óvatoskodáson alapul, hanem a nyers erőfölény kiaknázásán. Mindezek miatt a hercegnő rég megtanulta azt a hadászati alapigazságot, miszerint az ellenséget sosem szabad lebecsülni. A csillagromboló dokkjában még legalább negyven vadászgép

várakozik bevetésre készen. Néhányat el tudnak intézni közülük Csubival, de ha a parancsnok az összeset rájuk ereszti, cafatokra szedik a csempészhajót.

– Remélem kitalálta már, milyen trükköt fog bevetni ellenük! – mondta az interkomba és folyamatos sorozatokkal pásztázta a távolban kacsázó egyetlen sandát.

– Még érlelődik bennem a gondolat. – felelte tartózkodóan a koréliei. Amiből a hercegnő hamar kitalálta, hogy fogalma sincs, miként fognak kimászni ebből a kutyaszorítóból.

A TIE eltűnt a látómezejéből, átszökkenve a vuki oldalára, aki azonnal tüzet nyitott rá és folyamatosan morogva szidta az ellenséget, válogatott kashyyyki káromkodásokkal, többféle dialektusban. Aztán alig fél perccel később a dühe örömkialtássá változott, mert véletlenül eltrafálta a gép jobb oldali vezérsíkját tartó vázelemet és az egész leszakadt a pilótafülkéről, elvitorlázva a csillagok közé. A negyedik interceptor is kiesett a harcból, kevéssel azelőtt, hogy Han belekezdett volna a fékezőmanőverbe.

Most Leián volt a sor, hogy a győzelem jelét mutatva ujjjaival, átintsen az alagúton a szörmóknak.

– Gratulálok Csubi! Te egy kézzel is olyan félelmetes vagy, mint kettővel!

Az antropoid huhogva felnevetett és megeresztett egy vuki harci üvöltést a fülkében, hogy zengett tőle az egész hajó. Az örömük azonban nem tartott sokáig, mert máris folytatniuk kellett a küzdelmet a gyorsulva közeledő négy újabb TIE ellen. Amik jóval agresszívabban nyomultak előre, mint az előző raj gépei, szakadatlanul tüzelve beépített lövegekkel.

Elöl a pilótafülkében Han a radaron kibontakozó képet szemlélte. A Puyool holdrendszere nagyobb és bonyolultabb volt, mint az atlaszban fellelt adatok alapján várta. Nem csupán hat nagy hold keringett a krémszínű, felhősávokkal csíkozott gázóriás körül, hanem legalább két tucat kisebb, aszteroidaszerű kő és jégtömb is. Amik közül a kisebbek alig hegynyi méretűek voltak, a nagyobbak viszont több száz kilométeresek. Csupa szabálytalan alakú anyagtömeg, jobbra erősen tagolt felszínnel. Mindegyik egy síkban keringett a bolygó körül, két parány közülük retrográd irányban. Ahhoz, hogy ekkora sebességgel elsuhanhasson köztük, több pályamódosítást kellett volna végrehajtania. Viszont akkor percek alatt átszelik a rendszert és kivágódnak az ürességbe, ahol a birodalmiak simán beérhetik őket. Tehát muszáj drasztikusan lefékeznie és manőverező harcra kényszeríteni a csillagrombolót, hogy ne tudjanak egyszerűen a sarkára mászni.

Épp ezért visszavett a Falcon sebességéből, amint elérték a holdrendszer határát és gondosan a keringési síkban maradva haladt előre, nyomában az üldözőivel. A négy újabb interceptor először megközelítette őket, majd a toronylövészek egyesített tüzében hánykolódva hamar visszavettek a lelkesedésből és ők is fékezni kényszerültek. Egyedül a Persistence nem törődött a teherhajó fegyverei jelentette veszéllyel, mert a védőpajzsai mögött tökéletes biztonságban érezte magát. Kitartóan nyomult egyre közelebb a Millennium Falconhoz és csak azért nem nyitott tüzet rájuk a turbólézer ütegeivel, mert a saját vadászgépei akadályozták ebben.

– Na lássuk, hogy tudnak manőverezni! – döntötte el a kapitány, a mellette ülő protokoll droidhoz intézve szavait.

Azzal módosított az irányukon, méghozzá oly módon, hogy az útjukba eső egyik jéghold a csészealj és a romboló közé kerüljön. Csupán százvalahány méternyire száguldottak el a piszkosfehér holdacska felszínétől és a túloldalára érve eltűntek a hadihajó látóteréből úgy fél percre. Ám a Persistence gond nélkül kikerülte az égitestet és késlekedés nélkül folytatta az üldözést. Ehhez persze nagyobb kitérőt kellett tennie, mint nekik, mert a kormányosa nem merte közel vinni a holdhoz a hatalmas acélkolosszust. Ekkora sebességnél egyetlen rossz mozdulat is végzetes lehet és a csillagromboló veszét okozhatja, ha belerohan a jéghegybe.

Han elégedett volt. Üldözőjük lemaradt egy kicsit, ezért két perccel később megismételte a trükköt egy másik, valamivel nagyobb hold közelében, aminek szürkés felszínét kráterek és repedések szabdalják keresztül–kasul. Az interceptoroknak nem okozott gondot mögötte maradni, ám a lassú és nehézkes csillagromboló még jobban eltávolodott tőlük, hogy kikerülje az akadályt.

– Látod ezt? – bökött az egyik monitorra a koréliai, miközben máris a következő holdnak vette az irányt.

A távolsági letapogató szenzorokat a sápadt fényű gázbolygóra állította, fél szemmel gondosan tanulmányozva a képet. Agyában egy érdekes ötlet kezdett körvonalazódni, de mielőtt döntésre szánná el magát, feltétlenül közelebb akart menni a céljához. Ha ugyanis rosszul becsüli fel a körülményeket, csúnyán pórul járhatnak és az életük is rámehet a manőverre.

– Igen, uram. Miért kérdi? – tudakolta Thripio, nem értve a célzást.

Neki eddig nem sok dolga akadt a másodpilóta ülésben. Csak figyelte az ablakon túl elsűvítő lézernyalábokat és gyönyörködött a távolban lebegő égitestek fakó színeiben, amik piszkos hógolyókra emlékeztették az összehasonlító áramköreit. A Millennium Falconon utazni annyira izgalmas kaland volt, hogy a robot egészen elfeledkezett időnként arról, mennyire utálja az űrutazást.

– Mert ide megyünk.

Han nem részletezte, miért. Csak elfordította űrhajóját a harmadik útjukba eső hold közelében és egyenesen irányt vett a gázóriásnak. A csillagromboló egyre jobban lemaradt mögöttük, ám a vadászok közelebb merészkedtek, szakadatlan sorozatokkal árasztva el a csempészbárka tatját.

– A bolygóra?

– Nem. A gyűrűjébe.

Thripiónak csupán most tűnt fel, hogy a Puyool körül gigantikus törmelékgyűrű lebeg a legbelső hold pályavonalán belül. Méghozzá olyan szögben, hogy az Anoat csillaga az éle felől világította meg a mezőt, így alig lehetett látni belőle valamit. Pedig ott volt, hajszálvékony csikként a pasztellszínű égitest nappali oldala előtt.

– Bele a gyűrűrendszerbe? Ó, jóságos Alkotóm! Ezt nem gondolhatja komolyan, kapitány...! – ingatta fejét a protokoll droid rémülten.

Az ember–kiborg kapcsolatok szakértőjeként nem sokat tudott az efféle kozmikus képződményekről, de annyit igen, hogy tele vannak változatos méretű jégtömbökkel és porral. Bizonyos szempontból ez még rosszabb, mint egy aszteroidamező. Sűrűbb, átláthatatlanabb és veszélyesebb az ilyen kis hajókra nézve. Kapásból legalább ötszáz az egyhez az esélye annak, hogy darabokra zúzódnak benne, ha megpróbálnak átvergődni a törmelékfelhőn.

– Ha szólok, állítsd át a védőpajzsokat! – utasította Solo, nem törődve a robot sopánkodásával. – Adj minden energiát az elülső elhárító ernyőre, hogy kibírja a törmelékeknek ütközést! A lézerágyúk energiáját is irányítsd át! A hátsó pajzsok maradjanak a minimumon! Az majd közelebb csálja a vadászokat!

Thripio elraktározta gépagyában a parancsokat és fémkezét a konzol fölé tartva felkészült a végrehajtásra. Fogalma sem volt, miben töri fejét a koréliai, de úgy döntött, inkább teszi amit mond, vita és kéretlen jó tanácsok osztogatása nélkül, nehogy a férfi megharagudjon rá és kikapcsolja. A droid okult a múltkori esetből, mikor a Falcon az őket üldöző csillagromboló parancsnoki felépítményének hátsó oldalára tapadva rázta le a birodalmiakat és őt hirtelen deaktiválták, megunva a replikázását. Még a hirtelen halál is jobb egy törmelékzäporban, minthogy figyelmeztetés nélkül áramtalanítsák.

– Közelebb? – kérdezte Leia a hírközlőben, mert ő is hallotta az utasításokat.

Elkeseredett párharcot folytatott két interceptorral, hogy távol tartsa őket a hajótól. Erre Solo ide akarja csalni az ellenséget, közvetlenül a tatjukhoz, hogy kényelmesen benézhesse az ablakon és lazán szitává lövessék a teherhajót.

– Pontosan. Van egy meglepetésem a számukra. – dünnyögte sejtelmesen Han. – Mindketten gyertek le a lövegtoronyokból és zárjátok le az odavezető alagutat. Lehet, hogy léket kapunk és nem szeretném, ha kirepülnétek az űrbe.

Csubi elvakkantott néhány kérdést, de a pilóta nem ért rá hosszan magyarázkodni.

– Csak tegyétek amit mondtam! Fél perccetek van rá, nem több!

A Millennium Falcon közben megkerült egy újabb ragyás felszínű holdat és nyílegyenesen száguldott a Puyool irányába, orrát a gyűrűrendszer éle felé fordítva. Közelebb érve kiderült, hogy nem is olyan vékony a törmelékmező, mint messziről látszott. A radar becslése szerint az átlagos vastagsága elérte a tíz kilométert, de néhol furcsán kipúposodott a két oldala a gravitációs anomáliák miatt, csaknem a duplájára hízva. Egyes helyeken meg annyira elvékonyodott, hogy szinte eltűnt, tíz–egynéhány méteresre összelapulva. A korong külső átmérője ugyanakkor meghaladta a száznegyvenezer kilométert, ami szabad szemmel szinte beláthatatlannak tetszett ilyen közletről.

Rövidesen kivehetővé váltak benne a nagyobb jégtömbök, hegynyi méretű aszteroidák, amik körül milliárdnyi kisebb kavics és fagyott porszem verte vissza ezüstösen csillogó felhőként a távoli nap sugarait. Sok tucat kisebb–nagyobb sávból állt a gyűrűrendszer, köztük változatos vastagságú résekkel. A sávokat radiális küllőknek tűnő mintázatok szeltek át, az oldalról beeső napfény miatt alig észrevehetően.

A csészealj felső és alsó részén elhallgattak a lövegtoronyok, a lézerágyúk alapállásba fordultak. Ezt látva a TIE pilóták élénk kommunikációba kezdtek egymással és a hordozójukkal az éteren keresztül, nem értve, miért hagyták abba a tüzelést a lázadók. Először műszaki hibára gyanakodtak, majd csapdára, amivel közelebb akarják csalni őket a fűrge csempészhajóhoz. Végül a parancsnokuk utasítására úgy döntöttek, rástartolnak a védtelennek tűnő prédára és olyan közel merészkednek hozzá, amennyire csak lehet. Lövéseik egyre jobban betaláltak, meg–megrázva a Falcont, ami minden eresztékében recsegett és nyikorgott az igénybevételtől.

– Készen vagytok? – tudakolta nyugtalanul Solo, a társai visszajelzését várva. Nem sokáig fogják bírni ezt a tüzerőt, úgyhogy ideje cselekednie.

Időközben elérték az egyik külső terelőhold pályavonalát és átröppenve rajta a gigantikus gyűrűrendszer oldala fölé kerültek, néhány száz méterre száguldva el a törmelékóceán szélétől. Egyenesen befelé tartottak, a gázbolygó egyre nagyobbra hízó gömbje irányába. Alattuk szabálytalan kristályokból épült szőnyegként terült el a gyűrű, eltakarva maga mögött a csillagokat. Mintha egy végtelenbe nyúló hatalmas tányér lenne, úgy terpeszkedett a Puyool körül a képződmény, súlyosan és fenyegetően.

Thripio megbabonázva bámulta a szemet gyönyörködtetően fantasztikus látványt, próbálva kivenni száguldás közben a finom részleteket. A lehető legnagyobb felbontással rögzítette memóriájában a képet, hogy később kedvére elemezgethesse és megoszthassa majd Artu Detúval, meg a többi fajtársával, ha újra találkoznak. Feltéve, hogy túléli a mai kalandot. Már értette, miért mondják azt az öregebb asztroszerek, hogy az univerzum egy csodálatos hely, csak kár, hogy halálosan veszélyes.

– Igen! Zártuk a biztonsági ajtókat! – kiáltotta az összekötő folyosón keresztül Leia.

– Gyertek előre és kössétek be magatokat!

Han a törmelékmező felszínét kémlelte szabad szemmel és a radaron egyaránt. Keresett valamit, ami megfelel a várakozásainak, de egyelőre nem találta sehol. A gyűrűk felszíne nem volt pengeéles, inkább kifelé megritkuló. Amikor egészen közel repült hozzájuk, a határzónában rengeteg kisodródott porszem, jégdarabka és sziklatömb közt kellett átmanővereznie, hogy elkerülje az ütközést. De még így is tucatnyi koppanás és

csattanás remegtette meg az űrhajó fémköpenyét, mert a nagyobb darabok áthatoltak az elhárítópajzsra.

– Jajj, ne! Szentséges Készítőm! – rémüldözött Thripio, meredten bámulva a feljükk záporozó jégvihart. – Előre koncentrálnom a védőpajzsra, kapitány?

– Még ne! Majd szólok!

Han láthatóan nem izgatta magát a burkolatot koptató becsapódások miatt. Inkább a tatmonitoron imbolygó üldözőket figyelte, lassan fékezve, hogy még közelebb engedje a birodalmiakat. A TIE vadászok átmenetileg beszüntették a lödözést, mert nem tudták nyílegyenesen követni a csészealjra. Pilótáik hamar rájöttek, hogy a teherhajó nyomában maradvra csak tönkrezúznák magukat a jégoszilánkok közt, ezért inkább távol maradtak a veszélyes határzónától és elkerülték a sűrűjét. Ez várható volt.

Megérkezett Leia és Csubakka. Szó nélkül levetették magukat a hátsó ülésekbe és becsatolták a biztonsági öveiket. A hercegnő csak ezután pillantott ki a szélvédőn és leesett az álla a hihetetlen látványtól. Ez még vadabb volt, mint a Hoth aszteroidamezejében tett életveszélyes kirándulásuk. Egy gigantikus törmelékóceán hullámozó felszíne fölött száguldottak, egyenesen a Puyool krémszínű gömbje felé. Fogalma sem volt, mi lehet Solo terve, de forrón remélte, hogy nem fognak belemerülni a sűrűjébe.

Csak hogy a koréliai pontosan erre készült.

– Kapaszkodjatok! – kiáltotta néhány másodperccel később, mikor végre megpillantotta előttük azt, amit annyira keresett.

Egy olyan törmelékzónát, ami hegynyi magas dombként kipúposodott a következő gyűrű felszínéből és tele volt apró jég és kődarabkákkal. A radar szerint a kavicsok átlagos mérete nem haladta meg a néhány centiméteret. Pompás! Ez éppen megfelel nekik!

Még jobban visszavette a sebességet, hogy a gyűrű anyagához képest alig pár száz kilométert tegyen meg a hajó és merészen megirányozta a púp közepét.

– Thripio, most! Minden energiát az első pajzsra!

A droid késlekedés nélkül teljesítette a parancsot. Csubakka rémülten felvonyított, ahogy felfogta, mire készül a barátja. Az első pillanatokban azt hitte, Han elvesztette a józan eszt. Halálra fogják zúzni magukat abban a jégmezőben! A hercegnőnek ugyanez volt a véleménye, de hőiesen kapaszkodott a jobb oldali műszerpultba és magában elrebegett egy régi alderaani imát. Ha ezt túlélük, sosem fogja többé azt mondani a koréliai vakmerő ötleteire, hogy lehetetlenek.

Aztán a Millennium Falcon maga elé koncentrált védőpajzzsal belerohant a csillogó por és kavicsfelhőbe, szó szerint alagutat fúrva magának a gyűrű anyagán keresztül. Solo keményen markolta a botkormányt, hogy irányban tartsa a hevesen rázkódni kezdő hajót és ne menjen túl mélyre. Épp csak annyira akart elmerülni a törmelékmezőben, hogy a pajzsról lepattanó kismillió szilánk szanaszét repülve gejzírként robbanjon ki a felhőből. Egyenesen a nyomukban száguldó interceptorok elé. Amik hiába maradtak kívül a gyűrűn, ilyen közletről nem kerülhették el a végzetes ütközéseket a jégoszóval.

A négy TIE nyílegyenesen beleszáguldott a felcsapó törmelékzárba. Védőpajzsok nélkül a vadászgépeknek esélyük sem volt súlyos sérülések nélkül átvergődni a több száz kilométeres sebességgel érkező kőkemény jégdarabokon, amik kilyuggatták és darabokra szaggatták a napelemtábláikat. Összekaristolták a pilótafülkék transzparacél üvegtábláit, majd betörték őket és megsebeztek vagy megölték a szakfanderek pilótákat. A könnyű harci gépek imbolyogni kezdtek, alkatrészdarabkákat szórva magukból és élesen elfordulva próbáltak kimenekülni a halálos jégzivatarból. Aztán az egyik felrobbant, narancssárga tűzgömbbé változva. A többinek pedig leálltak az ionhajtóművei és tehetetlenül sodródni kezdtek, eltávolodva a gyűrűrendszertről.

A detonáció halványan megvilágította néhány pillanatra a kozmikus tájat a Falcon mögött. Han elégedetten kurjantott és nyomban kiemelte hajóját a kavicsfelhőből. A teljes kapacitáson üzemelő katonai elhárítópajzsuk köszönhetően az öreglány megúsza komolyabb sérülések nélkül az öngyilkosságnak tűnő manővert. Egyetlen nagyobb sziklával sem ütköztek össze, csak a vészjelzők csilingeltek a konzolon, mindenféle veszély miatt riadóztatva. A koréiai egy mozdulattal elhallgattatta a ribilliót és irányba állva a törmelékmező mentén, diadalmasan hátravigyorgott a sápadtan bámuló utasaira.

– Na! Mit szóltok? Egy lövés nélkül elintéztem mind a négyet!

Csubakkától csak egy bizonytalan nyikkanás érkezett válaszul. Ez még az ő sokat tapasztalt, edzett idegeinek is sok volt.

– Lenyűgöző! De igazán szólhatott volna, mielőtt halálra ijeszt bennünket! – mondta fancsali képpel a hercegnő.

– Akkor oda a meglepetés!

Han blazírtan vállat vont és a kijelzéseket tanulmányozta.

– A vadászoknak annyi. A jégeső szépen összekócolta a fogsorukat. Már csak a rombolót kell leráznunk valami még pofátlanabb trükkel és mehetünk tovább.

A háta mögött ülő vukinak végre megjött a hangja, mert mérgesen makogva közölte, hogy a csillagrombolóval szemben ez a taktika nem fog működni. Márpedig a Persistence ott vágatott mögöttük, párhuzamosan a gyűrűrendszerrel, időközben újra felzárkózva. Az interceptorok pusztulását látva a birodalmiak úgy döntöttek, nem pazarolnak el még több TIE-t a teherhajóra, hanem nyers erővel kényszerítik megadásra a lázadókat. Körülbelül tíz kilométerre voltak a Falcontól, mikor az elülső turbólézer ütegeik tüzet nyitottak és kegyetlenül megszórták a csészealjat neonzöld energiasugarakkal.

– Tudom. De számukra is van egy meglepetésem! – válaszolta Han abszolút nyugodtan. – Állítsd a pajzsokat maximális hárítószögbe, bádorgpofa!

A kapitány gyorsított és merészen cikázni kezdett a hajóval, ide–oda kanyarogva a gyűrű kipúposodó zónái között. Mintha egy bolygó szárazföldje fölött repülnének, olyan érzés volt a majdnem teljesen átlátszatlan jégkristályfelhők közelében manőverezni. Az YT-1300–ast elhibázó lézernyalábok belevágódtak a törmelékóceánba, számos jégdarabkát elpárologtatva, másokat kilökve a pályájukról, mielőtt szétszóródva elenyésztek volna a mélyben.

– Csubi, Thripio, cseréljétek helyet! Gyorsan! – adta ki a következő parancsot Solo.

A csillagromboló kezdett veszélyesen közel kerülni hozzájuk. Még fél perc és befogják őket a vonósugarukkal, akkor pedig vége a dalnak. Az alattuk húzódó törmelékmező szikláinak zavaró hatása is csupán rövid haladékot adhat ez ellen, de talán elég lesz a következő csempésztrükk végrehajtásáig.

Ám előbb meg kellett várnia, hogy a droid némi ügyetlenkedés árán átadja helyét az első tisztjének. Ami most következik, azt jobb, ha a vukival összhangban csinálja. Csubakkával olyan régóta repülnek együtt, hogy szavak nélkül is megértik egymást. És ez mindennél fontosabb a kritikus pillanatokban.

– Most mit akar tenni? – tudakolta Leia Organa, segítve a robotnak elhelyezkedni a hátsó ülésen. Közben feszülten bámult ki az ablakon a varázslatosan szép űrbéli tájra. A lelke mélyén kezdte úgy érezni, a szerelme ismét valami arcátlanul merész húzásra készül, amivel kitolhat a birodalmiakkal. És nagyon kíváncsi volt rá, mi lesz az.

– Például ezt!

Han vadul elcsavarta a kormányt és bedöntötte hajóját a gyűrű irányába. A Millennium Falcon merőlegesen lebukva beszáguldott egy viszonylag keskeny, csupán pár kilométer széles résbe, ami két vékonyabb gyűrűsáv között húzódott végig. Csubakka, akinek még nem volt ideje becsatolni magát, majd kiesett az üléséből és rémülten ordibálva kapaszkodott a műszerpultba, egészen megfélekezve magáról.

– Ne üvölts már! Tudom, mit csinálok! Kösd be magad, te ijedős mamlasz!

A vuki sértődötten elhallgatott és duzzogva magyarázta a bizonyítványát. Ő nem az a fajta újrjáró, aki bármitől is megijedne. Ettől függetlenül úgy remegtek a mancsai a konzol felett, hogy alig tudta kezelni a műszereket.

A teherhajó átrepült a résen és egy elegáns bukófordulóval elindult a gyűrű túloldala mentén visszafelé. Felpillantva a szűnyogfelhőként kavargó jégtömbökre, túlhan meglátták a sebesen közeledő csillagromboló szürke tömegét, amint hirtelen fékezni kényszerült, hogy követni tudja a jóval fürgébb csészealjat a nyíláson keresztül. Ezen a részen mindössze négy–ötszáz méter vastag volt a jéggyűrű. Ahhoz nem elég, hogy eltakarja őket, de ahhoz igen, hogy megzavarja a császáriak műszereit. Így átmenetileg elvesztették a monitoraikról a Falcont, mert a radarok keresősugarát szétszórták az előttük lebegő jégdarabkák.

– Bújócskázni akar velük? – találgatta Leia, nem értve a manőver célját.

A kapitány azonban nem ért rá elmagyarázni a helyzetet, mert fontosabb dolga volt annál.

– Koncentráld előre a pajzsot! – utasította másodpilótáját és feszülten bámulta a hadihajó ék alakú törzsét.

A megfelelőnek ítélt pillanatban ismét bevágott a törmelékmezőbe, felfelé fordulva, egyenesen az ezerhatszáz méter hosszú csillagromboló hasa irányába. Megrázkódott az öreg bárka a pajzsának csapódó milliónyi kavicsból és jégdarabkából, a műszerek pedig felvisítottak, lehetetlen értékeket mutatva. Elképesztő látvány volt a szélvédőn túl szanaszét pattogó, sziporkázó szilánkvihar, ahogy felkavarták útjukban a csillagport. És Solót kivéve senki nem értette a fedélzeten, mi szükség van erre a bolond manőverre?

– Biztos, hogy jó felé megyünk? – kérdezte nyugtalanul a hercegnő, a sebesen közeledő romboló hasára meredve a jégesőn túl.

A Persistence közben lefékezett és épp fordulni próbált, hogy orral előre közelítse meg a gyűrűrendszeren tátongó rést. A kormányosának esze ágában sem volt nyílegyenesen átvágni a törmelékfelhőn, a korábbiak alapján úgy vélt, pont erre akarja rávenni ravaszul a lázadó pilóta. Bár a védőpajzsai eltaszították volna a jégdarabok többségét, azért akadhatott a mező belsejében számos akkora szikla is, amivel meggyúlt volna a baja a repülő erődítménynek. Okosabb inkább átsuhanni a nyíláson és a túloldalon folytatni az üldözést. Ezzel a trükkel úgysem rázhatja le őket, csupán néhány percet nyert a teherszállító vakmerő kapitánya, mielőtt elkapnák a teknőjét a vonósugarak.

– Fogd a kormányt! Mindjárt elengedem! – figyelmeztette Han a vukit, ügyesen kitérve egy nagyobb jégtömb útjából, amivel nem birkózott volna meg a védőpajzsuk.

– Micsoda?

Leia kiguvadó szemmel meredt hol az őrült koréliaira, hol a vészesen közeledő csillagromboló tatjára. Már csak pár száz méterre voltak az üldöző hajótól és úgy tűnt neki, egyenesen mögé akar kerülni, hogy átrepüljön az óriás ionhajtóművek forró lángsugarain. Ez nagyon nem lesz így jó. Mit akar csinálni Han ennyire közel a rombolóhoz?

– Ez az!

A Millennium Falcon jégfelhőt kavarva maga körül kibukkant a gyűrűből és közvetlenül a birodalmi leviatán mögé került, elképesztően pontos időzítéssel. Solo habozás nélkül irányba állította a csészealjat az ellenség felé, fékezett és elengedte a kormányt.

– Tartsd meg! – kiáltotta, miközben ujjá lecsapott az oldalsó konzolra.

Aktiválta az indítótubusokban megmaradt öt vibrációs rakétáját. Kijelölte a monitoron a célpontokat és a lehető leggyorsabban kilőtte őket.

Leia úgy érezte, megérinthetné a burkolatát, annyira közel voltak a Persistence tatjához. A romboló halványkéken izzó ionhajtóművei százvalahány méterre kínálták magukat, teljesen védtelenül egy orvtámadáshoz. A nagyobb fúvókák akkorák voltak, hogy

a Falcon simán befért volna rajtuk. A belőlük áradó tűzforró gázcsóvák szele betérítette a csempészhajót, ami enyhén billegni kezdett az erős ionviharban, mert a vuki képtelen volt mozdulatlanul tartani a bárkát a turbulens áramlásban. A műszerfalon több vészjelző visítani kezdett a burkolatot elárasztó töltött részecskék hatása miatt, amik a legtöbb külső érzékelőjüket megvakították időlegesen.

Az Arakyd ST2 rakéták eközben vékony füstcsíkot húzva előreszáguldottak és dacolva az ionizációval, fél másodperces késedelemmel követték egymást, majd sorra becsapódtak a szürke hajótestbe. Az első kettő megsemmisítette a parancsnoki híd tetején meredező védőpajzs generátorokat, amik gömbjei narancssárga robbanás kíséretében omlottak össze. A harmadik elintézte középen a kommunikációs tornyot, leszakítva a hatalmas berendezés majdnem felét a híd tetejéről. A negyedik a középső főhajtómű melletti blokkba csapódott, ahol az óriás ionmotor vezérléséhez nélkülözhetetlen műszerek kaptak helyet. Az ötödik a jobb oldali főhajtómű szabályzórendszerét semmisítette meg, teljes sikerrel.

A detonációk alig észrevehetően megrázták a fordulóban lévő hadihajót, alaposan meglepve a személyzetét. Egyszerűen nem értették, miként történhetett meg, hogy a parányi teherszállító, ami az előbb még vadul menekült előlük, hirtelen valahogy mögöttük termett és fenéken billentette őket. De már késő volt bármit is tenni ellene, mert a kulcsfontosságú berendezések megsemmisültek. A Persistence három ionmotorjából kettő leállt, fényük fokozatosan elhalványult a kozmosz sötétjében. A bal oldali hajtómű tolóereje viszont ellenőrizhetetlen fordulóba döntötte az acélóriást, mielőtt az irányítói kompenzálhatták volna a nyomatékát. Ezért a csillagromboló túlszaladt a résen és csúnyán megfarolva belevágódott a szemközti törmelékmezőbe. Aztán tehetetlenül bukdácsolva eltűnt a szanaszét csapó jégzáporban, mint egy haldokló úrbálna.

– Így ni...! Na, most lehet gratulálni! – dűnnyögte elégedetten Han és visszavéve a kormányt, elfordította a Falcont a feljük repülő szilánkesőtől. Késlekedés nélkül gázt adott, eltávolodva a gyűrűrendszertől és várta az üdvözlőalkalmat a pilótafülkében.

Ám legnagyobb meglepetésére a társai meg se nyikkantak. Végignézték rajtuk, nem értve mélységes döbbenetüket. Csubakka lassan ingatta busa fejét és azon tűnődött, ki fogja neki elhinni ezt, ha majd elmeséli a csempész haverjainak, meg a fajtársainak a Kashyyykon. A hátul kucorgó Leia nyelt egyet, aztán köhögni kezdett, mellőzve ezúttal a szavakat. Solo teljesítménye valóban bravúros volt, neki viszont még mindig kaparta a torkát a Deyer tengervize. Thripio pedig a szenzorai által begyűjtött adatok elemzésével volt elfoglalva, próbálva megemésztetni a történeteket.

– Hé! Ennyire azért nem kell örülni! – húzta el száját a kapitány csalódottan. Hiába, nehéz dolog meg nem értett zseninek lenni manapság.

Inkább a navigációs adatok tanulmányozásába mélyedt, a következő lépésüket mérlegelve. Minél előbb el kell tűnniük a környékről, mielőtt megérkezik az erősítés és a fél császári flotta itt fog nyüzsögni, mint a Hothnál. De merre menjenek tovább?

– Ez hihetetlen! – motyogta a hercegnő, elsőként törve meg a döbbenet szülte csöndet.

Jobb kezét a kapitány vállára tette és gyöngéden megveregette elismerése jeléül. Többet nem tudott mondani, mert Csubakkából hirtelen kitört a fékezhetetlen vuki öröm és össze–vissza kiabált, vadul hadonászva ép karjával.

– Ezt csinálja utánam BoShek! – nevetett föl Han, hetyke magabiztossággal.

Az egyik tatmonitoron még látszott a csillagromboló, ahogy jég és porfelhőbe burkolózva, füstcsíkot húzva átsodródik a gyűrűn és az épen maradt manőverező hajtóműveivel próbálja stabilizálni röptét. Páncélozott burkolatán sérülések tucatjai keletkeztek a nekiütköző nagyobb sziklaktól, amik alaposan kicsipkézték az óriást. Üldözésről ezek után szó sem lehetett a részükről. A legjobb esetben is órákba fog telni, mire kievickélnek a törmelékmezőből és megjavítják a főbb rendszereiket. Igazán

impozáns látvány volt a póru jár birodalmi hajót figyelni, Solo bele is feledkezett néhány másodpercre, kárörvendően figyelve a katasztrófát.

Jól számított, amikor arra alapozta támadási tervét, hogy a csillagromboló nem fogja felvonni a hátsó védőpajzsát. A császáriak annyira az üldözésre koncentráltak, meg az előttük kavargó jégtörmelésekre, hogy fel sem tételeztek egy hátulról jövő rácsapást. Ha a hadihajó kapitánya kicsit is dörzsöltebb, ezt a valószínűtlen lehetőséget is számításba veszi és nem hagyja farba rúgatni magát. Bekapcsolt elhárítópajzsok esetén az Arakyd rakéták ártalmatlanul szétporladtak volna az energiamezőn, a céljuk elérése előtt. Így azonban szinte kivégezték a behemótot, csúnyán helybenhagyva a másfél kilométeres acélóriást. Minden a megfelelő időzítésen, a körülmények kihasználásán és a pontos végrehajtáson múlt. Solo biztosra vette, hogy ezek után benne lesz az akadémiai tananyagban a manővere és minden császári hajóskapitány ismerni fogja a trükkjét. Sajnos ez a baj az ilyen frappáns ötletekkel, hogy csak egyszer lehet eljátszani őket.

– Elintézték egy csillagrombolót! Öt rakétával...! – állapította meg Thripio, alaposan elkésve a történetek elemzésével. – Ez megdöbbenő...!

– Négy is elég lett volna, de biztosra akartam menni! – szerénykedett a koréliai fülig érő vigyorral.

– Maga minden napra tartogat nekem valami meglepetést!

Leia kicsatolta biztonsági övét. Fölállt, megtámaszkodott a férfi vállain és szerelmes puszit nyomott az arca jobb oldalára.

– Remélem, kellemesnek találja őket!

Han elkapta a lány fejét, mielőtt fölegyenesedhetett volna és felé fordulva könnyű csókot lopott az ajkáról.

– Ó! Nagyon is!

Leia elfűlő hangon viszonzta a gesztust és csak a vuki, meg a robot jelenléte akadályozta meg abban, hogy a kedvese ölébe vesse magát.

– Ezennel visszavonok minden rosszat, amit valaha magáról és a hajójáról mondtam!

– Megtisztel, eminenciád!

Szívesen évnöttek volna még egy darabig a sikeres megmenekülésük felett érzett örömben, de Csubakka tovább makogott mellettük, holmi nagy távolságú nyomkövetőket emlegetve. A hercegnő erre visszahuppant ülésébe, Solo pedig módosított a hajó haladási irányán, kifelé tartva a Puyool vonzáskörzetéből.

– Mire összeszedik magukat, rég a műszereik hatósugarán kívül leszünk! Most pedig irány az aszteroidamező! Ott végleg a nyomunkat fogják veszteni a távérzékelők.

– És innen hová fogunk továbbmenni? – érdeklődött Organa gyakorlatiasan.

Ismét eszébe jutott, hogy hiperhajtómű híján további heteket kell a hajóba zárva tölteniük, ám ezúttal csöppet sem bánta a dolgot. Legalább lesz ideje sokféleképp kifejezni háláját és gyöngéd érzéseit a koréliai iránt, aki rabul ejtette a szívét.

– A Bespinre. – döntötte el Han gondolkodás nélkül. – Az van a legközelebb. Lando majd segít helyrepofozni a hiperhajtóművet és befejezhetjük az araszolgatást a mélyűrben.

Azzal gondosan beállította a Falcon röppályáját az Anoat rendszer peremén elterülő aszteroidamező irányába. Méghozzá oly módon, hogy a távoli megfigyelők számára úgy tűnjön, mintha a Bendeluum felé tartanának.

XXVI.

A Persistence csillagromboló parancsnoki hídján teljes volt a káosz azt követően, hogy a lázadók valahogy kilőtték a főhajtóműveket és a védőpajzsokat, alaposan meglepve a hadihajó személyzetét. A kormányos rémülten kiabálva jelentette feletteseinek, hogy elveszítette uralmát a jármű felett és képtelen manőverezni az acélóriással. Tucatnyi vészcsengő, riadósziréna és duda harsant föl szerte a konzolokon, meghibásodásokról és aggasztó veszélyhelyzetekről értesítve a jelenlévőket.

Az elülső kitekintő ablakok trapéz alakú sora előtt álldogáló Kia Parsden kapitánynő döbbenten figyelte a sebesen közeledő törmelékfelhőt, miközben a hajója irányíthatatlanul elfordult és gyakorlatilag beleborult a gázóriás körül lebegő gyűrűbe. Először a hegyes orr rész ütközött neki a milliónyi jégzilánkból és kavicsból álló mezőnek, majd a pajzsok híján védtelenül maradt parancsnoki híd is elmerült a szikrázó fürgetegben. Idegesítő kopogással csapódtak a kemény jégdarabkák a páncélozott burkolatnak, s rövidesen a transzparacél ablakoknak is, összekaristolva az elvileg törhetetlen üveget. Kia azonnal rájött, hogy csupán másodpercek lehetnek hátra, mielőtt egy nagyobb törmelék beszakítja a híd ablakait és a jelenlévők mind szörnyet halnak, kirepülve az elillanó levegővel együtt a világűr vákuumába. Még ha le is engedik a külső acélredőnyöket, azok sem tudnak sokáig ellenállni a bombaként becsapódó nehezebb jégtömböknek.

– Vészriadó! Hidat elhagyni! Azonnal! – kiáltotta el magát Parsden éles hangon.

Olyan gyorsan perdült meg, hogy beleütközött a mellette tébláboló jóképű első tisztjébe, Mark Zegnába, aki az előbb ért vissza a repülésirányítók pultjától, ahová azért küldte, hogy ellenőrizze a sérült TIE vadászok begyűjtésére induló komp felszállását. A start azonban elmaradt, amikor a Millennium Falcon álnok módon a Persistence mögé került, kihasználva a törmelékgyűrű kínálta takarást és öt rakétát lőtt ki közvetlen közlőről a védtelen csillagrombolóra.

Kia álmában sem tételezte volna föl a lázadókról, hogy képesek ilyen vakmerő manőverre. Különben felhúzatta volna a hátsó védőpajzsokat is, nem csupán az elsőket és oldalsókat, hogy a gyűrű törmelékeitől védje magát. Erre az az ócska teknő hátba támadta az ő nagyszerű hadihajóját és másodpercek alatt irányíthatatlan romhalmazt csinált belőle! Kész rémálom! De pillanatnyilag nem ért rá a történeteken keseregni, mert az életét kellett mentenie, mielőtt kiszakadnak a repedező panoráma ablakok.

A hídon mindenki felnézett rá az oldalsó irányítóárbokból. A tisztok arcán hitetlenkedés, tanácstalanság, majd rémület futott át, ahogy megértették, mi történik velük. Akkor már vadul kopogtak az első jégzilánkok a romboló fémköpenyén, végig az ezerhatszáz méteres törzs egész hosszában. A Persistence több száz kilométeres sebességgel belecsapódott a Puyool gyűrűrendszerébe és nem volt erő, ami megállíthatta volna tragikus röptét.

– Mozgás, emberek! Vagy itt fogtok meghalni! – üvöltötte eltorzult arccal a kapitánynő.

Azzal minden méltóságát félretéve rohanni kezdett hátrafelé, a turbóliftek irányába, végig az összekötőhídon. Sietsége szerencsére ragadósnak bizonyult, mert a teremben tartózkodó tucatnyi tiszt és altiszt – férfiak és nők vegyesen – végre lerázta magáról a bénultságot. Felpattanva szolgálati helyükről, sorsukra hagyták műszerpultjaikat és tülekedve indultak a kijáratok felé.

Még jó, hogy korábban többször gyakorolták a híd kiürítését és a parancsnoki funkciók zökkenőmentes átadását a hajóóriás törzsében megbúvó tartalék irányítóállásnak. De így is tíz másodpercbe telt, mire mindenki elhagyta az életveszélyessé vált parancsnoki hidat

és lezárultak a nyomásbiztos páncélajtók az utolsó ember mögött.

– Mindenki a tartalék állásba! Gyorsan! – kiabálta Parsden, a főfolyosó közepén állva. Csupán néhány pillanatra vesztette el a lélekjelenlétét, de máris összeszedte magát és határozottan integetve utasígtatta tanácstalanul megtorpanó beosztottjait.

– Kormányos! Stabilizálja a hajót és vigyen ki minket a gyűrűből! Kárjelentést kérek a sérülésekről! A belső válaszfalakat lezárni! Mi van a védőpajzsokkal? Mozgás, mozgás...!

– Mindenki kijutott, kapitány! – jelentette Zegna, átfurakodva hozzá a tumultuson keresztül. – Az irányítás átadva a tartalék hídnak!

A legközelebbi páncélajtó oldalán világító panelen vörös jelzőfény kezdett villogni, figyelmeztetően csilingelve. A túloldalon hirtelen légnyomáscsökkenés következett be, így a továbbiakban nem lehet kinyitni az ajtót. Tényleg csak néhány másodpercen múlt, hogy el tudták hagyni a hidat – ismerte föl jeges borzongással a kapitánynő, mielőtt a helyettesére nézett volna.

– Mark! Menjen a távérzékelő részlegbe! Szóljon nekik, hogy bármi történjék, egy pillanatra sem veszíthetik szem elől a lázadók hajóját! Nem rázhatnak le bennünket! Világos?

– Igenis, asszonyom!

Az első tiszt elrohant, hogy teljesítse a parancsot. Kia pedig szabályosan dühöngött magában a történetek miatt. Főleg mikor beszállt a legközelebbi turbóliftbe vagy fél tucat beosztottjával együtt és szorosan összepréselődve elindultak lefelé a másodlagos irányítóterembe, ami a gépház fölött helyezkedett el, több szinttel a torony alatt. Mindenki egyszerre beszélt, a kelleténél hangosabban és az eseményeket tárgyalták, megfelelkezve a flottában kötelező fegyelemről. A nő tudta, hogy ebből a fiaskóból vizsgálat lesz és akár hadbíróság elé is kerülhet, ha most nem képes gyorsan úrrá lenni a vészhelyzeten. Épp ezért felidézte elméjében az Akadémián tanultakat és szigorúan elkiáltotta magát.

– Csönd legyen! Nem a kocsmban vannak! Koncentráljanak a feladatukra! Biztonságba kell vinnünk a hajót és mielőbb visszanyerni fölötte az uralmat! Aztán folytatjuk a lázadók üldözését és a galaxis összes istenére esküszöm, hogy elkapjuk őket!

A különböző életkorú és rangú katonák nyomban elhallgattak, megszeppenve bámulva harcias parancsnokukra. Amikor Kia Parsden alig egy évvel ezelőtt megkapta az első kapitányi kinevezését a Persistence csillagrombolóra, sokan csak egy csinos, szőke cicababát láttak benne, akin csábítóan feszült a szürkésbarna egyenruha és szépen tudott mosolyogni. Biztos a magas kapcsolatainak köszönhető a hajót ilyen fiatalon – vélték rosszmaájúan az idősebb tisztek egymás közt, akik mind a kapitányi posztra pályáztak. Az előző parancsnokukat, a nem túl népszerű Zack Kofskyt – becenevén Zakót – egészségügyi okokból kellett leváltani a posztjáról, hivatalosan legalábbis. A részleteket senki sem ismerte, de a jól értesültek tudni vélték, hogy a családja belekeveredett valami zűrös ügybe és emiatt kegyvesztett lett a flottánál.

Bár Kia Parsden a Steel Talon első tisztjeként hosszú éveken át kiválóan teljesített a néhai Motti ellentengernagy parancsnoksága alatt (és az ágyában), mégsem becsülték sokra képességeit a Persistence-en. Ám ez hamar megváltozott, amikor az új kapitánynő irányításával csatába keveredtek a Nothoiin Korridoron néhány arra portyázó lázadó hadihajóval. Parsden nagyon értette a dolgát és a kisujjában volt minden a csillagrombolókkal, valamint az ellenséggel kapcsolatban. Így a lázadókat a túlerő ellenére sikerült megfutamítani és minimális veszteséggel megúszták az összecsapást. Főként ennek volt köszönhető, hogy az emberei hamar megtanulták tisztelni a képességeit és félni a haragját, mert Kia habozás nélkül leváltotta és kirúgta a hajójáról azokat, akik nem tudtak megfelelni az elvárásainak. Vezetői döntései közül a legnépszerűbb egyértelműen az volt, amikor intézkedett, hogy a korábbinál lényegesen több nő szolgáljon a rombolón, a

férfiak őszinte örömére.

Az elmúlt egy év folyamatos cirkálással és kisebb küldetések végrehajtásával telt a számukra a Javin szektorban. Két hónapja például a flottaparancsnokság utasítására lesben álltak a Kiax Ködben, ahol pár heti várakozás után elfogtak egy kalózhajót, ami a rejtékhelyére igyekezett egy mélyűri kisbolygóra, a raktáraiban frissen rabolt kincsekkel és tucatnyi fogollyal. Akik között volt néhány nagyon gazdag és befolyásos birodalmi polgár is. Az akció sikeres lebonyolítása – saját veszteségek nélkül – egyértelműen bizonyította mind a beosztottai, mind a felettesei számára, hogy Kia Parsden alkalmas egy csillagromboló parancsnoklására. Aztán pár hete utasították őket, hogy csatlakozzanak az Anoat szektorban tevékenykedő Vader nagyúr csapásmérő flottakülönítményéhez és segítsenek elkapni a Hothról kiűzött lázadókat.

A Persistence először a Zhanox rendszerben járt, eredménytelenül kutatva az ellenállók feltételezett búvóhelye után. Majd átküldték őket az Anoaatra, ahol a Deyert kellett átfésülniük a felszínre küldött rohamosztagos különítményeknek. Itt bőséges zsákmány várt rájuk, mert a bolygón élő telepések nagyon nem szívték a császárságot és botor módon megpróbálták ellenszegülni a hadseregnek. A tutajvárosokat és tengeri platformokat átkutató csapatoknak csaknem kétszáz gyanús alakot sikerült elfogniuk vagy lelőniük a tisztogatások során. Mikor megteltek a csillagromboló fogdái, elrepültek velük a Gerrenthumra, hogy átadják a hőzöngőket a sebtében felállított titkos fogolytábor őreinek, akik majd kihallgatják őket és döntenek a további sorsukról. Ezt követően a Persistence visszatért a Deyerhez, megismételni a rendteremtést, úgymond a biztonság kedvéért.

Épp arra készültek, alacsony orbitális pályára állva a planéta körül, hogy útnak indítsák a leszállóegységeket, mikor jelentést kaptak Feiyából, az űrkikötő forgalomirányításától, miszerint egy YT-1300-as teherhajó megszökött a településről, hatalmas felfordulást és komoly károkat okozva náluk. A távérzékelők fél perccel később észlelték a gyorsan távolodó járművet, a régóta körözött Millennium Falconként azonosítva a kibocsátási mintázatát. A parancsnoki hídon ácsorgó Kia Parsdennek pedig hevesen megdobbant a szíve, ahogy megértette, a sors különös szeszélyéből kifolyólag ismét összetalálkozott a rozzant csempészhajóval.

Nem ez volt az első eset, sőt nem is a második, hogy a Falcon nyomába kellett erednie. Jól emlékezett még a három évvel ezelőtti üldözésre, amikor a Steel Talonon szolgálva napokig követte a lázadó hajót az Alderaantól a Yavinig, a fedélzetén elrejtett hiperűri nyomkövető segítségével. És nagy sikernek lehetett a tanúja, amikor sikerült rábukkanniuk az ellenállók titkos támaszpontjára a távoli gázbolygó egyik holdján. Aztán megérkezett a rendszerbe a Halálcsillag és Motti ellentengernagy átszállt a harcállomásra, hogy onnan figyelje az égitest megsemmisítésének folyamatát. Amire azonban – mindenki legnagyobb meglepetésére – nem került sor. Az utolsó órában ugyanis a felkelők pár tucat könnyű vadászgépet indítottak a jól felfegyverzett monstrum ellen és hihetetlen módon sikerült felrobbantaniuk az űrbázist. Motti – Kia pártfogója és titkos szeretője – odaveszett a milliónyi katonával együtt és a dicsőségesnek hitt nap gyászosra fordult a birodalmi haditengerészet számára.

Kia és emberei a csillagromboló parancsnoki hídjáról nézték végig a csatát, majd a Halálcsillag szörnyű pusztulását. Eredetileg az volt a feladatuk, hogy megakadályozzák a lázadók hajóinak szökését a holdról. Aztán viszont már azért küzdöttek, hogy minél több TIE vadászpilótát megmentsenek az űrben rekedtek közül, akik sikertelenül oltalmazták a gigantikus állomást. Majd észlelve a rendszerbe érkező felkelő cirkálókat, inkább visszavonultak egy időre, hogy összeszedjék magukat és bevárják az erősítést.

A Steel Talon ezt követően hónapokig járőrözött a Yavin térségében, a lázadók ellen szervezett flotta tagjaként és közben többször nyomon követte a Millennium Falcont, ami pofátlan módon ki-be furikázott a blokádon, még mindig magával cipelve a fedélzetén

elrejtett nyomkövetőt. Kia egyszerre csodálta és gyűlölte azt a vakmerő csempészt, aki fűtyülve a veszélyre, újra és újra kijátszotta őket, folyton megúszva a felelősségre vonást. Aztán a felkelőknek hosszas csatározások után sikerült kiűriteniük a bázisukat és egy időre eltűntek a galaxisban, szétszéledve a csillagok közé.

Most pedig újra itt van a Falcon az orra előtt, láthatóan működésképtelen hiperhajtóművel és sebesen iszkol előle, kifelé tartva a rendszerből. Parsden kapitány a legnagyobb örömmel küldött utána négy vadonatúj interceptort, hogy fogják el és kísérik be a főhangárba a rebellis söpredéket. Élőben akarta látni a képét annak a Han Solo nevű piszkos csibésznek, akinek a körözési plakátja ott virított mindenfelé a birodalom uralta világokon.

Am a csészealj tüzérei kilőtték a vadászgépeket, majd a hajó bemenekült a Puyool holdrendszerébe, bújócskázni próbálva az üldözőivel. Kia egy újabb TIE rajt küldött utána, s csak akkor jött rá, milyen nehéz dolga lesz a teherhajó elfogásával, mikor az egy elképesztő manőverrel ezeket a gépeket is elintézte. Fogalma sem volt, honnan vette a pilótája az ötletet, hogy a gyűrű törmelékmezejébe merülve zúdítson jégzáport a mögötte száguldó vadászokra, de bejött neki a dolog. A pajzs nélküli interceptorki estek a játszmából és Parsden már csak a romboló vonósugaraiban reménykedhetett.

Vajon a Birodalmi Flotta Akadémián miért nem tanítják ezt a csempésztrükköt űrstratégiából? Meg a lehetséges védekezés módjait? A szöke kapitánynő a fejét csóválta a liftben, ahogy szembesült a saját tehetetlenségével és tudatlanságával. Amint rendeződött a helyzet, jelentést kell küldenie a felettes parancsnokságnak a történetekről és javasolni fogja, hogy azonnal tegyék bele a tananyagba a manővert. Aztán ha elkapta a Falcon utasait, személyesen fogja megkínózni a rohadékokat, amiért nyolc vadászgépet veszített miattuk negyed óra leforgása alatt!

Persze szét is lövethette volna a csészealjat a romboló nehéz ütegeivel, de tudta jól, hogy Darth Vader élve akarja a szökevényeket. Ha meggondolatlanul végez velük, alighanem úgy jár, mint az Avenger balszerencsés kapitánya, Lorth Needa pár héttel ezelőtt, aki szintén elszalasztotta a Falcont a Hothnál és az életével fizetett a hibájáért. Kia ezért szorosan a nyomában maradt a lázadó hajónak és a törmelékgyűrű széle mentén manőverezve próbálta épségben elfogni értékes zsákmányát. Ami lám, könnyedén kifogott rajta is, megcsúfolva a birodalmi leviatánt egy alapos fenéken billentéssel!

Nyílt a turbólift ajtaja, félbeszakítva a kapitánynő ideges elmélkedését a történetekről. Emberei kitódultak a tartalék irányítóállás termébe, ahol már bekapcsolva világítottak a műszerek körben a vezérlőpultokon. Mindenki elfoglalta helyét, a korábbi posztjának megfelelően. Kia a középen álló parancsnoki fotelbe telepedett és mélyeket lélegezve várta a szemközti képernyőkre befutó kárjelentéseket.

A Persistence időközben átsodródott a gyűrűrendszeren és még mindig lustán forogva a hossz tengelye körül, kilométerekre eltávolodott a veszélyzónától. Körülötte leszakadt roncsok és elsodort jégtörmelékek százai lebegtek az űrben, egyre táguló felhőt alkotva. A torony tetején lévő pajzsgenerátorok teljesen megsemmisültek. A külső kommunikációs rendszer üzemképtelenné vált, akárcsak a három főhajtóműből kettő. A fedélzet huszonnyolc pontjáról jelentettek a műszerek dehermetizációt, a halottak és sebesültek számáról még semmit sem lehetett tudni. Beletelt vagy öt percbe, mire a kormányosnak sikerült stabilizálnia a dárda alakú acélóriást a manőverező hajtóművekkel és stabil keringési pályára állította a gázbolygó körül őket. Ezután végre megkezdhatték a károk kijavítását és egy szerelőbrigád szkafanderben kiment a torony tetejére, hogy felrakja a tartalék antennát. Mielőbb fel kell venniük a kapcsolatot a szektorban tevékenykedő Executorral, hogy tájékoztassák Piett admirálist és Vader nagyurat a történetekről.

Kia nem félt a felelősségre vonástól és a büntetéstől azért, mert hagyta, hogy csúfot űzzön belőle a koréiai. A hadiflottában szolgálni végtére nem egy kimondott életbiztosítás,

pláne háborús időkben. De a családja helyeselte pályaválasztását és nem akadályozták abban, hogy a haditengerészetnél próbáljon karriert csinálni. A nő számára ez még mindig jobb volt, mint mosolyogva tűrni, hogy férjhez adják valami dúsgazdag pasashoz a Parsden család hatalmának és vagyonának növelése érdekében, a nővéreihez hasonlóan. Inkább a halál a fekete maszkos, szadista Vader acélkesztyűs kezei között, minthogy üresfejű cicababaként végezze egy flancos palotába zárva, elkényeztetett kanárimadárként, miközben a férje a szeretőivel heteg és hanyagolja az érdekből elvett csinos feleségét. Kia világosan megmondta a szüleinek, miután beadta jelentkezését az Akadémiára, hogy nem óhajt kirakatbaba lenni és azok némi mérgelődés után elfogadták a döntését.

Most pedig itt ült, a fogait csikorgatva és a legszívesebben a tíz körmével tépte volna szét Han Solót, amiért ismét hülyét csinált belőle és nyomtalanul eltűnt a mélyűrben. Mark Zegna ugyanis néhány perc múlva azt jelentette a távérzékelő részlegből, hogy nem találják a Millennium Falcont. Biztosan a Puyool másik oldalára menekült vagy a gyűrű takarásában távolodik tőlük. De az üldözés elején rögzített irányvektora szerencsére megvolt a csempészhajónak. A Deyert elhagyva a Bendeluum rendszer felé repültek, mielőtt a gázbolygónak vették volna az irányt.

Kia vérmesen elmosolyodott a hírre. A téri hajtóművekkel két hétbe is beletelhet, mire odaérnek a szökevények. Ő pedig ott fogja várni őket és másodjára sokkal jobban felkészül a fogadásukra.

– Elkaplak, Solo! Ha addig élek is! – suttogta maga elé, ökölbe szoruló kézzel. És azt sem bánta, hogy néhányan a körülötte sürgölődő emberei közül meghallják bosszúszomjas szavait.

Majd félretéve személyes érzéseit a történetekkel kapcsolatban, nekilátott utasításokat osztogatni a tisztjeinek. Napokba telhet, mire helyrepofozzák a hajót és ő azt akarta, hogy erejüket megfeszítve dolgozzanak a problémák megoldásán.

XXVII.

Boba Fett a távolból nézte végig az üldözést, alaposan lemaradva a Persistence mögött. Negyedórás késéssel eredt a Millennium Falcon nyomába, így bármennyire hajszolta a Slave I. ionmotorjait, nem tudott felzárkózni a csillagromboló mellé. A nagy hatósugarú műszerein keresztül viszont jól látta a Puyool vonzáskörzetében lezajlott csatát és a bújócskázást a holdak között, majd a gyűrű törmelékmezejében. Elejétől fogva sejtette, hogy Han Solo megint le fogja rázni a sarkában lihegő császáriakat, de az még őt is meglepte, milyen könnyedén csinált bolondot belőlük, úgymond koréiai eleganciával.

A gázbolygó legkülső holdjához érve jó érzéssel lelassított, hogy magas keringési pályára állva várja ki a hajsza végét. Hiperhajtómű nélkül a Falcon nem ugorhat ki a rendszerből, szóval fölösleges annyira sietnie utána, hogy közben ő is összetörje a hajóját. Mert lám, mire vezet a nagy rohanás a ravasz csempész nyomában! Majdnem egy millió kilométerre volt a Persistencetől, amikor a romboló csúnyán belefejejt a gyűrűrendszerbe és átbucskázva rajta elvesztette a játszmat. Pancserek! Ezért valakinek nagyon meg fogja szorongatni a nyakát Darth Vader – vélte gunyorosan a fejevadász.

Gondosan lekapcsolta hajója főrendszerét, hogy minimalizálja a kibocsátott energiamennyiséget és minél nehezebben lehessen a távolból észrevenni a Firespray-31–est. Nem lenne jó, ha Solo vagy akár a birodalmiak kiszúrnák őt. Elvégre a koréiai még mindig nem tud a jelenlétéről és arról, hogy pár órája csak a jószerencse mentette meg a fogságba eséstől. Így a továbbiakban a passzív érzékelőit használva követte nyomon a

Millennium Falcon röptét kifelé a holdrendszerből és meghatározta a navigációs atlaszban az útirányát. A Bendeluum felé tartottak a szökevények, rövidesen beleveszve a mélyűr sötétjébe.

Fett nem indult utánuk, jól tudva, hogy a Puyool pályáján túl nem sokkal kezdődik az Anoat körüli nagy aszteroidaövezet. Ahogy a Hothnál, úgy most sem óhajtotta kockára tenni hajóját a préda elfogása érdekében. Had menjen csak Solo arra, amerre akar! Őt nem fogja még egyszer megtéveszteni!

Az űrtérkép ismeretében tökéletesen biztos volt benne, hogy innen már csak egy helyre mehet a csempész, ha meg akarja javíttatni a bárkáját. A Bepinre, ami a legnagyobb fény alatti sebességén számolva körülbelül tizenkét napi utazásra van neki és közelebb fekszik, mint a másik rendszer. Továbbá a szerelőműhelyben kínált szolgáltatások is jóval kedvezőbbek Felhővárosban. Bár Lando Calrissian, a telep kormányzója az Ylesian végrehajtott lázadó rajtaütés során csúnyán összeveszett Solóval, mégis előfordulhat, hogy túlteszik magukat a nézeteltérésükön és a szerencsejátékos kisegíti régi haverját. Ezért nagyon óvatosan kell eljárnia, nehogy a két fickó megint kibabráljon vele, úgy mint sok évvel ezelőtt tették a Nar Shaddaan.

Miután a teherhajó eltűnt a távérzékelőinek hatósugarából, Boba Fett visszakapcsolta fedélzeti rendszereit és beindította a hajtóműveket. Elszakadt a Puyool vonzáskörzetétől, hogy a hiperűrbe ugorhasson. Mögötte a Persistence még mindig azért küzdött, hogy visszanyerje kormányozhatóságát és megtépázott tekintélyét. Stabil keringési pályára állt a gázóriás körül, a törmelékfelhőben szerzett sebeit nyalogatva. Rövidesen felbukkant egy másik csillagromboló, ami épp akkor ugrott be a rendszerbe, segítséget nyújtani a bajba jutott hadihajónak.

A fejedelmis tudta, hogy Darth Vader néhány órán belül értesülni fog az eseményekről a közelben tartózkodó zászlóshajóján. És a feiyai hatóságoknak köszönhetően azt is tudni fogja, hogy ő sikertelenül próbálta elfogni a lázadókat a Deyeren. Amiből egyenesen következik, hogy rövidesen fel fog bukkanni a Bepinen, elvégre a nagyúr nem olyan hülye, mint a beosztottjai. Vagyis egyezkednie kell majd vele, hogy közösen fogják el a szökevényeket és ő megkaphassa tőle Han Solót. Így abba a szerencsés helyzetbe kerülne, hogy a birodalom által kitűzött jutalom bezsebelése után Jabbától is átveheti a pasasért járó vérdíjat. A kétszeres fizetség lehetősége határozottan felvillanyozta Fettet. Mert egy magas fejpénznél már csak a dupla fejpénz mutat jobban az ő bankszámláján.

Ebben a tudatban programozta be navigációs komputerén a Bepint úti célnak és ugrott a hiperűrbe, magabiztosan búcsút mondvá az Anoat rendszernek.

XXVIII.

Tíz órával a Puyool elhagyását követően a Millennium Falcon sikeresen átjutott az Anoat rendszert övező aszteroidamezőn és végre irányt módosíthattak, a Bepin felé fordulva. Mostanra messze túljutottak a lerázott csillagromboló távérzékelőinek hatósugarán és Solo forrón remélte, hogy a birodalmiak bevették a cselt. Várják csak őket nyugodtan a Bendeluum közelében. Ha Boba Fettet meg tudta téveszteni, akkor a jóval ostobább császári tisztek sem fognak átlátni a manőverén és megint eltűnhet előlük két hétre. Az Ivax Köd belsejében szerencséje olyan sűrű a csillagközi gáz, hogy még ha utánuk erednének egy ionnyomkövetővel, akkor sem bukkannának rájuk belátható időn belül. Szemléletes hasonlattal élve egy kavicsot is könnyebb megtalálni az óceán fenekén, mint a rozzant csempészhajót a mélyűrben.

A nap folyamán Csubakka és Thripio felváltva kormányozták a Falcont, míg átevicéltek az aszteroidamezőn. Han és Leia pedig nekilátott kijavítani a sérült hátsó pajzsgenerátort, valamint átpumpálták a hordókból a hajó tartályaiba az üzemanyagot. A lövegtornyok acélüvegablakai nem sérültek meg a gyűrű törmelékmezején való átgázoláskor, viszont alaposan összekaristolták őket a védőpajzson keresztülpréselődő nagyobb jégdarabkák. Egy darabig nem lesz velük gond, állapította meg a kapitány gondterhelten, de később feltétlenül ki kell cserélni mindet, hogy rendesen kilássonak rajtuk a tüzérek.

Munka közben nem sokat beszéltek a hercegnővel a Feiyában történetekről, viszont ahányszor csak lehetett, ölelkeztek és csókolóztak, a legnagyobb örömmel fejezve ki egymás iránt érzett heves szenvedélyüket. Organa egyre ritkábban köhécselt a vízbe fúlás utóhatásai miatt és a délutánt azzal töltötte, hogy az egyik hordozható fűtőtesthez ülve teljesen megszáritotta kibontott haját, majd újrakonatta a protokoll droiddal.

A vacsorát követően Han elindította az automatikus gyorsító programot, hogy feltornázza a Falcon sebességét, tizenkét napi utazással elérjék a Bepin rendszert a térben száguldvá. Még szerencse, hogy minden szükségeset előre beszerzett a Deyeren, gondolva erre a lehetőségre is, így most nem kellett azon aggódnia, elég lesz-e az élelem és az ivóvíz a következő hetekre. Miután rábízta az őriséget a fáradhatatlan Thripióra a pilótafülkében, ismét átkötötte Csubakka sebét, ami szépen gyógyult. Mire megérkeznek Felhővárosba, a vuki teljesen rendbe fog jönni és a szőrzete is kinő annyira, hogy eltakarja a heget.

Befejezve az egész napos ténykedést, a férfi fáradtan hátrasétált a hálókabinba, hogy kialudja magát. Leia már a priccsén feküdt, állig betakarózva, de jöttére fölkel és erőtlenül összegörnyedve megtapogatta homlokát, majd a torkát is.

– Azt hiszem, megfáztam egy kicsit! – mondta rekedtes hangon. – Tudna adni rá valamit?

– Persze! Mindjárt hozom!

Han visszatért az utastérbe és előkeresett az elsősegély ládából egy doboz meghűlés elleni szert. Várható volt, hogy ez lesz a lubickolásból, így nem érte meglepetésként a hír. Sőt, mivel az ő torka is kapart egy ideje, nagy műgonddal főzött egy kancsó gyógyteát és azzal sietett vissza a kabinba a lányhoz. Bevették a tablettákat, óvatosan megitták a forró és enyhén keserű főzetet, aztán a koréiai gyöngéden betakargatta a hölgyet, egy másik pokrócot is előszedve az alsó fiókból, hogy jó melege legyen. Leia úgy hevert az ágyon, halovány orcával bámulva föl rá, mint egy bűnbánó gyermek.

– Már csak ez hiányzott...! Hogy lebetegedjek...! – dünnyögte panaszos sóhajtással. – Mennyi gondot okozok magának...!

– Nem többet, mint máskor! – mosolygott rá biztatóan a csempész és megsimogatta láztól forró homlokát.

– Ez megnyugtató!

Organa bágyadtan figyelte kedvesét, ahogy alsóruhára vetkőzik, majd kezét és arcot mos a csapnál. Eszébe jutottak a korábbi alkalmak, amikor különféle „gondokat” sikerült okoznia a férfinak és komolyan mardosni kezdte a bűntudat a saját viselkedése miatt. Annyira makacs volt és önfejű az elmúlt években, a folyton parancsolgató hercegnő arrogáns pózában tetszelegve, hogy egyszerűen nem értette, miként tudta őt Solo egyáltalán megszeretni. Bárcsak kedvesebb és lágy szívűbb lett volna hozzá! Akkor sokkal hamarabb összejöhettek volna és talán minden egész másként alakul köztük.

– Remélem elégedett a mai mentőakcióval! – szólalt meg Han, az arcát törölgetve.

– Igen! Roppant elégedett vagyok! – biccentett a lány elfogódottan. – Bár még boldogabb lennék, ha sikerült volna megjavíttatni a hiperhajtóművet és végre elhúzhatnánk erről a környékről!

– Így legalább tovább élvezhetjük egymás társaságát! – ugráltatta meg szemöldökét a koréiai barátságosan. Nem lehetett kétséges, mire gondol. Elvégre ugyanezen járt Leia esze is egész délután.

– Éreztem, hogy ezt fogja mondani, kapitányom!

Solo a szárítóra akasztotta törölközőjét és lekapcsolva a villanyt, odasétált hozzá. Organa várta, hogy bebújjon mellé a takaró alá, megmelengetve reszkető testét, de a férfi a szemközti priccsre ült le. Nyilván úgy gondolta, nem szabad a beteget háborgatni, pedig a hölgy ezúttal tényleg nagyon örült volna a közelségének.

– Igen? Imádom, amikor olvas a gondolataimban!

– Azt azért nem! De örülnék neki, ha egyszer láthatnám, miket gondol rólam! – tréfálkozott a lány, a torokgyulladás miatt kissé berekedve.

– Szerintem tudja maga azt nagyon jól, miket gondolok! – jelentette ki határozottan Han. – Csak titkolja! Nehogy észrevegyem, mennyire keresztüllát rajtam!

Mosolyogva nézték egymást a sötétben, aztán a csempésznek eszébe jutott valami, mielőtt bebújt volna a saját takarója alá.

– Mi lenne, ha mostantól inkább tegeződnénk? Hisz olyan régóta ismerjük egymást!

Leia kényelmetlenül mocorogni kezdett az ágyán és türelmetlenül várta, hogy végre hatni kezdjen a gyógyszer a fájón duzzadó torkára.

– Igen...! Mégsem tartom jó ötletnek, Han! Egyelőre...! Szerintem maradjunk a hivatalos megszólításnál és magázódjunk továbbra is! Rendben...?

– Attól fél talán, hogy mások megszólják, amiért tegeződik egy magamfajta csavargóval?

A lány tisztán kiérezte párja hangjából a csalódottságot, amivel megróttta őt a távolságtartó viselkedése miatt. És tökéletesen értette Solo reakcióit, elvégre tényleg szokatlan dolog az, hogy úgy beszélnek egymással, mintha csupán hivatalos kapcsolat lenne köztük, semmi több. Szíve szerint ő boldogan tegeződött volna a férfival, ám gondolnia kellett arra is, mit fognak mondani a felkelők a románcukat látva.

– Nem! Dehogy! – emelte föl hangját, kissé ingerülten. – Maga nem csavargó, Han! Csak nem találja helyét a világban...!

– Ugyanúgy, ahogy maga sem!

Ez igaz volt. Organának tompa fájdalom járta át a szívét, ahogy rábólintott a sajnálatos tényre, beismerve a szomorú igazságot. Nem tagadta, nem tagadhatta le a szerelme előtt, mennyire érzékenyen érinti a dolog.

– Azért, mert az én világomat elpusztította a birodalom.

– Nekem ez a hajó az otthonom. Nincs másom a Falconon kívül. Csak Csubi és maga. – válaszolta rövid hallgatás után Han, felkönyökölve ágyán. – És örülök, hogy megoszthatom önnel szerény hajlékomat!

– Milyen költői! – suttozta Leia, szintén felkönyökölve, hogy szembenézhesen a férfival.

Tetszett neki a vallomás. Tehát a szőrös szívű koréiai számára három fontos dolog létezik a világon. Egy úrhajó, egy vuki és ő. De vajon melyik a legfontosabb közülük? Már csak ezt kéne valahogy kiderítenie, hogy biztosan tudja, miként érez iránta a másik és a megmaradt kételyei is elszálljanak.

– Vagy amiatt aggódik, mit fognak mondani a lázadó barátai, ha megtudják, milyen közel kerültünk egymáshoz?

Han szándékosan nem említett neveket, s főként nem akarta szóba hozni Luke Skywalker, aki köztudottan fülig szerelmes volt a hercegnőbe. A kölyök nyilván boldogtalan lesz, sőt talán dühös is, amikor megtudja, hogy elcsábította az imádját. Azért remélhetőleg nem fog megromlani a barátságuk emiatt a sráccal.

Leia természetesen azonnal eltalálta kimondatlan aggodalmait és hasonlóképp reagált, bűnbánóan visszafeküdve párnájára.

– Egy kicsit valóban tartok tőle, mit fognak szólni hozzá! Nem szeretném megbántani Lukeot!

Ebből Solo azonnal megértette, hogy a hercegnő valamilyen szinten továbbra is vonzódik a fiatalemberhez. Különben nem említette volna a nevét. Az a csók, amit a lány Skywalkernek adott a Visszhang bázis egészségügyi részlegében, amikor Hannak sikerült alaposan felbosszantania őt, eléggé árulkodó volt. Világosan megmutatta, mit érez a kölyök iránt őfelsége. Szóval egyáltalán nem biztos, hogy hosszabb távon is őt fogja választani a fiatal vadászpilóta helyett. Csak azért, mert hajlandó volt ágyba bújni vele és úgymond megszerezni a gyakorlatot szerelmi téren, később még simán meggondolhatja magát. Márpedig a csempész azt akarta, hogy az alderaani hölgygel való kapcsolata tartós legyen. Egy szerelmi háromszögnek már a gondolata is kényelmetlenül érintette, ismervén jól az ősi mondást, miszerint a háromszögeknek ritkán egyenlő hosszú mindhárom oldaluk.

– Ugyan már! Hamar ki fogja heverni! – válaszolta könnyedén, szívében gondosan titkolni próbált nyugtalansággal. – Luke erős fickó...! És a nők bolondulnak utána!

– Tényleg? Én nem vettem észre! – mondta meglepődve a hercegnő. S rekedt hangjában mintha csöppnyi féltékenység csendült volna, ami egyáltalán nem tetszett Hannak.

– Talán mert nem figyelt eléggé! Ő mégiscsak a felkelés hőse...! Melyik hölgy ne akarna boldogan a karjaiba omlani?

– Igaza van...! Nem is értem, mit keresek én itt magával! – bosszankodott Leia, szokott szarkazmusával téve próbára kedvese idegeit.

– Aúú! Ez fáj...! Azt hittem, jól kijövünk egymással!

Han lerúgta magáról a takarót és nagyot nyögve felült, panaszos képpel szembenézve a szemközt lapító leányzóval. Aki gyorsan orráig húzta a pokrócot, hogy elrejtse előle szende mosolyát a félhomályban.

– Én inkább úgy mondanám, hogy határozott javulást mutat a kapcsolatunk! – felelte Organa óvatosan. Akár egy diplomáciai megbeszélésen, most is visszafogottan nyilatkozott, kevesebbet árulva el a saját érzéseiből, mint amennyit szeretett volna.

– Aha! – dörmögte megkönnyebbülten a kapitány. – Szóval van köztünk valami kapcsolat!

– A tegnap történetek alapján eléggé úgy tűnik! – ismerte be a hercegnő, kimérten biccentve.

– Tehát a szállodai hancúrozás nem csak egy futó kaland volt...? Amolyan könnyű testgyakorlás a szabadidő hasznos eltöltése céljából?

Solo célozgatása annyira átlátszó volt, hogy Leia majdnem elnevette magát örömeiben. Ezek szerint a férfi komolyan gondolja a viszonyukat és többet akar tőle néhány kellemes éjszakai légyottnál. A szíve repesett az örömtől, mielőtt válaszolt volna neki, jó politikushoz illően alaposan megfontolva szavait, hogy a kívánt hatást érje el nála.

– Remélem nem...! Én nem fogok elfutni...! No és maga?

– Megkockáztatom a maradást! – jelentette ki határozottan a koréliai.

Azzal odaült a lány fekhelyének szélére és gyöngéden átkarolta kedvesét.

– Milyen bátor férfi! – gúnyolódott vele elbűvölő mosollyal a hercegnő.

– Bizony...! És ellenállhatatlan...!

Han simogatni kezdte hátát a takarón keresztül, miközben másik karja fürgén a pokróc alá furakodott, hogy megérintse őt. Leia gyorsan elkapta kíváncsiskodó ujjait, mielőtt megcsiklandozhatta volna a hasát és felkuncogott. Kis kacsója gyöngéd harcot vívott a férfi kezével, ami incselkedve kaparászott utána a fekhelyen. Végül engedelmes sóhajjal

hagyta, hogy keblére csúsztassa tenyerét és erősen magához szorította meleg kezét.

– Az egója meg akkora, mint egy gömbhalmaz...!

– Igen...! De csak azért, hogy a maga ambíciói elférjenek benne! – vigyorgott rá féloldalas mosollyal a csempész.

– Hah! Maga olyan, mint a megfázás! – fakadt ki a lány a fejét ingatva. – Teljesen levesz a lábamról!

Érezte, hogy a szíve vadul dobog a mellkasában, a szerelmére áhítóza. Ennél komolyabb ambíciók pillanatnyilag nem fordultak meg az elméjében, de nagyságrendileg tényleg akkorák voltak, mint egy közepes csillaghalmaz.

– De csak azért, mert hagyja magát...! Tudja, szörnyen hideg volt a tenger, amikor bele kellett ugranom, hogy kimentsem kegyedet! – magyarázta Solo behízelt hangon.

– Igen...! Én is nagyon fáztam!

A hercegnő hátrébb fészkelődött az ágyon, helyet engedve kedvesének maga mellett, aki lassan felemelte róla a pokrócot és odafeküdt hozzá. Átölelték egymást, szorosan összebújva a keskeny priccsen. S Leia elégedetten állapította meg, hogy a férfi közelsége máris jótékony hatást gyakorol az egészségére. Torkában ugyanis csökkenni kezdett a duzzanat, a lázat pedig felváltotta valami sokkal intimebb forróság, kiterjedve az egész testére.

– Még mindig reszket, úgy érzem! – súgta fülébe Han gyöngéden. – Akarja, hogy megmelengessem a takaró alatt?

– Boldoggá tenne!

* * *

A következő napok meglepően nyugodtan és viszonylag eseménytelenül teltek a Millennium Falcon fedélzetén. Csubakkának és Thripiónak legalábbis hamar feltűnt, hogy Han és Leia végre abbahagyták az örökös perlekedést és kezdtek egész jól kijönni egymással. Amikor a társaik nem látták őket – illetve azt hitték, hogy nem látják őket –, folyton ölelkeztek és csókolóztak, boldog szerelmespárként turbékolva az úrhajóban. A hercegnő torokgyulladásra másnapra elmúlt és egészen kivirulva évdött a korélaival a közös étkezések során, mintha legalábbis nászúton lennének.

Az aranyszínű robot egyszer véletlenül rájuk nyitotta a pilótafülke ajtaját, mikor át akarta venni az őrseget. S meglepetten konstataálta, hogy őfelsége Solo ölében ül a széken, lábait a középső konzolra téve és karjait a férfi nyaka köré fonva gyöngéden puszilgatja az arcát. Ezek szerint érdemes volt kitanítani a királyi fenséget az adatbankjában tárolt szerelmi praktikákból. Thripio elégedett volt az eredménnyel. A fő, hogy a két ember kibékült egymással és szépen összejöttek, a közösen átélt veszélyeknek és a kényszerű összezártságnak köszönhetően. Nincs nagyobb öröm egy protokoll droid számára, mint látni az általa szolgált emberek boldogságát.

Sikerélményét persze nem sokáig tudta magában tartani, még aznap elkotyogva Csubakkának a dolgot, aki szintén örült neki, hogy a barátja elcsábította a makrancos alderaani nőtényt. Aztán éjszakánként igyekezett úgy tenni, mintha nem hallaná, mi folyik a hálókabinban. Bár a társa és a hercegnő igyekeztek diszkréten hancúrozni a fedélzeten, azért időnként kiszűrődött az ajtón egy-egy hangosabb nyögés és önfeledt sikkantás, amik eljutottak a vuki érzékeny fülébe is. Sajnos a teherhajót nem úgy tervezték, hogy az utasai huzamosabb időre megfeledekezessenek egymásról.

Han azóta nem volt ilyen nyugodt és kiegyensúlyozott, mióta véget ért a kapcsolata Xaverivel. A Falcon első tisztje mégis pesszimista volt a jövőt illetően. Igazán kár, hogy valószínűleg nem fog sokáig tartani a barátja viszonya Organával. Főként azért, mert mindketten erős egyéniségek voltak, a kellelénél nagyobb egóval megáldva, ami

hosszabb távon igencsak meg fogja nehezíteni a dolgukat. Szóval kizárt, hogy huzamosabb ideig együtt maradjanak. De legalább addig sem vesznek és Csubakka már ennek a ténynek is nagyon tudott örülni.

Nem sokáig bírva elviselni a kényszerű tétlenséget, a hercegnő másnap megkérte Solót, hogy folytassa tanítását az űrhajóval kapcsolatban. Így a koréliai a Falcon elülső helyiségeibe invitálta és sorra megmutogatta neki az ott található berendezéseket. A Corellstand C-8-as létfenntartó rendszerrel kezdte, majd a víz recirkulátor következett és a tartalék áramfejlesztő. Később feltöltötték a Falcon két rakétaindító konténerét, a raktárban heverő acélládákból emelve ki pusztakézzel a nehéz Arakyd rakétákat. A Deyerről való szökés és a csillagromboló elleni támadás során mind a nyolc betárazott rakétáját kilőtte a kapitány. Még szerencse, hogy a Visszhang bázison vételezett némi tartalék muníciót a hadtáp részlegtől, arra az esetre, ha csatába keveredne a Hoth elhagyása után.

A következő napokban Leia megtanulta a hibakeresés fortélyait, számos berendezés szétszedését, javítását és összerakását, valamint a hiperűrbe ugráshoz szükséges programozás idejét is sikerült öt perc alá csökkentenie. Han annyira elégedett volt vele, hogy nagylelkűen felajánlotta neki, ha véget ér a felkelés és elege lesz a politikából, ő szívesen alkalmazni fogja szerelőként és segédpilótaként a Millennium Falconon.

Csubakka persze jót röhögött a felvetésen, aztán elnémult, mikor rájött, hogy a társa komolyan gondolta a dolgot. A lehetőség, hogy a koréliai esetleg megnősülhet és a hajóra hozhatja az asszonyát, felvetette benne az aggasztó gondolatot, hogy őrá esetleg nem lesz tovább szüksége a barátjának. Bár a vuki nagyon ragaszkodott Hanhoz, akinek az életét köszönhetette nem egy alkalommal, azért valahogy csak túlélte volna, ha el kell válnia tőle. Legfeljebb hazamegy a Kashyyykra a feleségéhez, Mallatobuckhoz, aki a gyermekükkel együtt hűségesen visszavárta őt. Bár évek óta nem látták egymást, Csubi mégis tudta, hogy nem felejtkeztek meg róla az otthoniak. A vukiknak épp oly hosszú az emlékezete, mint az élettartama.

Szerencsére a hercegnő csak nevetett az ajánlaton és azt válaszolta a szerelmes csempésznek, hogy még meggondolja a dolgot. Ő nem egy rozzant teherhajó fedélzetén képzelel el az életét a jövőben. Han erre elhúzta száját és nem szólt semmit. Csubakka pedig megkönnyebbült. Furcsa lett volna, ha a hercegnő beáll Solo mellé csempészni. Ez a szakma nem kimondottan nőknek való, pláne nem egy ilyen filigrán és gyöngécske űrhölgynek, aki még úszni sem tud.

Miután a koréliai minden szükségeset megtanított a lánynak, amit csak fontosnak tartott, a Bepinig hátralévő napokat olvasással és filmek nézésével töltötték mindketten. Esténként pedig szorgalmasan gyakorolták a szerelem művészetét a hálókabinban, míg ki nem fogytak a rendelkezésükre álló óvszerekből. A felismerés, hogy a Deyeren elfelejtett komolyabb mennyiséget vételezni a fontos árucikkből, némileg elkedvetlenítette a férfit, mert a hercegnő továbbra is aggódott a nem kívánt terhesség miatt. De azért így is kellemes órákat töltöttek együtt egymás karjában, meghitten beszélgetve az előttük álló bizonytalan jövőről és persze a múltról.

Leia végre megtudta, hogyan ismerte meg a kedvese Lando Calrissiant és miként sikerült elnyernie tőle a Millennium Falcont a felhővárosi szabakk bajnokságon. Szomorú történet, hogy utána a két jó barát csúnyán összeveszett az Ylesia ellen végrehajtott rabszolga szabadító akció során, s azóta sem békültek ki, bár többször is találkoztak már. Közben elkerülhetetlenül szó esett egy bizonyos vörös hajú hölgyről, aki kétszer is cserben hagyta Solót és alaposan megkeserítette az életét a döntéseivel. Organa bevallotta a kapitánynak, hogy még a Yavinon működő felkelő bázis kiürítése előtt hallott róla, milyen hőstettet hajtott végre Bria Tharen az embereivel a Toprawán. Nekik volt köszönhető, hogy sikerült megszerezni a Halálcsillag terveit, amit átsugározva a Tantive

IV.–re aztán Leiának kellett volna eljuttatnia az Alderaanra. Ha akkor nem fogják el a császáriak a Tatuinnál, talán sosem találkoznak ők ketten Hannal. A Toprawára küldött lázadó kommandó tagjai közül senki sem maradt életben, de emlékezvén az önfeláldozásukra, később mindannyian megkapták posztumusz a Felkelők Szövetségétől a Vörösmadár kitüntetést.

* * *

Az utazás tizenkettedik napján ért a Millennium Falcon a Bepin rendszer közelébe. Han ekkor átvette az irányítást a robotpilótától és farral előre repülve fokozatosan lecsökkentette a csészealj sebességét, majd irányt vett a legkülső bolygó felé. Amikor fél nappal később látótávolságba értek a Bepinhez, a társai is csatlakoztak hozzá a pilótafülkében és kíváncsian szemlélték a világűr fekete bársonyán lebegő narancsvörös gázóriást, ami körül tucatnyi apró holdacska keringett elszórtan.

Leia még előző nap utánanézett az atlaszban a rendszer adatainak, hogy minél többet megtudjon a környékről. A távolban ragyogó csillag körül két lakatlan kőzetbolygó rőtta pályáját, amiket egy aszteroida övezet választott el a hatalmas Bepintől. A száztizennyolcezer kilométer átmérőjű, szilárd maggal és folyékony, valamint gáznemű köppennyel rendelkező égitest nagy mennyiségben tartalmazott fémes gázokat. Tibannát például, ami fontos alapanyag a fegyveripar és a hajtóműgyártás területén. Ennek kitermelésére több lebegő bányász platformot telepítettek a légkörébe az elmúlt évszázadokban. Különös módon a Bepin atmoszférájában volt egy keskeny, alig százötven kilométeres zóna, ami nem volt mérgező az élőlények számára és elegendő mennyiségben tartalmazott oxigént. Itt lebegtek a platformok, amik közül a legnagyobb Felhőváros volt.

Az atlaszban nem szerepelt több adat a rendszerről, de Han később elmesélte a hercegnőnek, hogy a települést egy Lord Ecclessis Figg nevű dúsgazdag koréliai pasas építette vagy négyszáz éve. A csészealj alakú monstrum átmérője meghaladja a tizenhat kilométert és több, mint öt millióan élnek rajta. Emberek, undibundik, lutrilliak és sullustiak főleg. Amióta megszakadt a kapcsolata Landóval, nem sokat hallott felőle, de a csempészek közt terjedő pletykák szerint Calrissian szabakkon nyerte el a város irányítói posztját pár évvel ezelőtt. Hát igen, Lando mindig szeretett nagyban játszani. Kérdés viszont, hogy boldogul egy ekkora település igazgatásával?

Leia az előttük terpeszkedő gázgömböt bámulta a kapitány háta mögül és hirtelen egy furcsa, rossz érzés kerítette hatalmába. Valami nem tetszett neki ezen a helyen, bár egyelőre képtelen volt megfogalmazni a nyugtalansága okát.

– Mi lesz, ha a birodalmiak még itt vannak? – kérdezte végül, csöppnyi aggodalommal a hangjában.

– Nem valószínű. – vélte magabiztosan Solo. – Huszonnyolc szabvány napja hagytuk el a Hothot. Azóta bőven volt rá idejük, hogy átfésüljék az egész szektort és elunják magukat. Szerintem rég odébb álltak már.

– És a fejedás?

Csubakka halkan felnyűszített az üldözőjük emlegetésére, miközben elrepültek az egyik hegynyi méretű külső hold piszkosszürke tömbje mellett.

– Boba Fett tudja, hogy összevesztem Landóval. Szerintem a Bendeluumon fog keresni minket, esetleg a Zhanoxon. Ettől függetlenül jobb, ha nyitva tartjuk a szemünket és óvatosak leszünk.

Azzal Han a Bepin egyik belső holdja felé irányította űrhajóját. Az égitest egy alig öt kilométeres jégaszteroida volt, aminek felszínét nagy területeken zöldes foltok borították. Amikor a Millennium Falcon lefékezett és ereszkedni kezdett a meteorokrátérektől tagolt

tájra, Organa ismét megszólalt.

– Mit csinál?

– Leszállunk ezen a holdon. A neve H'gaard.

– Azt hittem, egyenesen Felhővárosba megyünk! – húzta el száját Leia, nem értve a kitérő okát.

Solo türelmesen elmagyarázta neki, miért döntött úgy, hogy először ezen a jégdarabon fog landolni.

– Nem szeretnék csapdába sétálni. Előbb meglapulunk itt egy pár napig és figyeljük a forgalmat!

– Pár napig? Már azt hittem, végre friss levegőt szívhatok!

Nem mintha bűdös lett volna a Falcon légtere, mert a Deyer óta új porszűrő betéteket használtak, de a hercegnő szerette volna elhagyni a hajót és sétálni egyet a szabadban. A rendszeres tornagyakorlatok ellenére nyomasztóan hatott rá a mozgáshiányos életmód. Még úgy is, hogy esténként elég sokat edzettek a férfival a takaró alatt, alaposan megizzasztva egymást.

– Majd arra is sor kerül, szépségem! Csak nyugalom! Tudom, mit csinálók!

– Igen! Azt észrevettem!

A teherhajó kieresztette támlárait és szelíd döccenéssel megállt a H'gaard fagyott felszínén. Jobb felé a Bepin óriási gázgömbje terpeszkedett a láthatáron, mint valami túlrejtett gyümölcs, amit valaki kidobott az űrbe.

– Akkor bízson bennem és várjon türelemmel! Majd szólok, ha továbbindulunk!

Leia kénytelen–kelletlen belenyugodott a pilóta döntésébe. A készleteik végtére elegendőek ahhoz, hogy akár napokig itt dekoljanak és figyeljék az űrhajó forgalmat.

– Szerintem csak azért akar ezen a holdon várakozni, hogy tovább lehessen velem! – mondta hamiskás mosollyal, bizalmasan megveregetve a kapitány vállát.

– Ebben van valami!

Han készenléti állapotba kapcsolta a csészealj rendszereit és kikászálódott az üléséből. A holdacska annyira alacsony volt a gravitáció, hogy aktiválnia kellett a rögzítő karmantyúkat, amik keményen belevájtak az égítést felszínébe és szilárdan megtartották a Falcont, nehogy ellebegjen tőle. Kikapcsolt hajtóművekkel, minimális energia kibocsátással itt észrevétlenül megbújhatnak, kényelmesen rálátva a gázbolygóra és környékére, mert a H'gaard elég gyorsan forgott, negyedóránként perdülve meg a tengelye körül.

– Csubi, te öröksz először! Szólj, ha meglátsz egy hadihajót!

* * *

A következő napokat a Millennium Falcon a holdacska zöldesszürke felszínén csücsülve töltötte, utasai pedig folyamatosan figyelték a passzív távérzékelők segítségével a környéken zajló űrtérforgalmat. Birodalmi csillagrombolókat, cirkálókat, járőrgépeket kerestek, de egyet sem láttak egész idő alatt. Csak a cseppfolyós gázt elszállító óriás tankerek, valamint különféle teherhajók, utasszállító egységek és aszteroidabányász űrhajók jártak a környéken. Katonai gépeknek nyomuk sem volt.

A látszólagos nyugalom ellenére Han a szokásosnál is óvatosabban járt el. Tudta jól, hogy nincs több dobásuk. Ha itt sem sikerül megjavíttatniuk az öreglányt és tovább kell menekülniük, már csak az Indellianra mehetnek, amelynek lakói köztudottan szimpatizálnak a császársággal. A másik két lehetőség a hatósugarukon belül a Varonat és a Bendeluum, két csekély népességű világ, amiken valószínűleg nincs rendes javítóműhely. Szóval muszáj sikerrel járniuk. A kérdés csak az, mit fog szólni hozzá Lando Calrissian, ha hirtelen beállít és a segítségét kéri?

Bár a koréliei meglehetősen ideges volt a jövőjük miatt, igyekezett nem kimutatni aggodalmát a társai előtt. Vele ellentétben a hercegnő maga volt a megtestesült türelmetlenség. Napjában többször is felhívta rá a kapitány figyelmét, hogy sietniük kéne, mert a találkozási ponton hátramaradt Redemption egészségügyi fregatt csak a Hoth kiürítésétől számított negyvenedik napig várja a késve érkezőket. Han pedig újra és újra megnyugtatta, hogy bőven oda fognak érni a megadott határidőig. Ha mégsem, akkor meg továbbrepülnek a Sullustra vagy a Mon Calamarira és az ottani felkelő csoportok segítségével veszik föl a kapcsolatot a flottával.

A várakozás idegőrlő órái során Leiának bőven volt ideje rá, hogy a szövetség következő stratégiai lépéseinek töprengjen. A Hoth elvesztése után a felkelésnek csupán kisebb támaszpontjai maradtak szétszórva a galaxisban, amik nem voltak alkalmasak jelentősebb katonai erő állomásoztatására. Épp ezért a vezérkar legfontosabb feladata most az lesz, hogy találjanak egy állandó, nagy bázis létrehozására alkalmas bolygót valahol a Külső Gyűrűben. Ha ez megvan, pótolniuk kell a veszteségeiket és mielőbb összeállítani, kiképezni és felszerelni egy ütőképes felszíni haderőt, ami képes lesz a jövőbeni hadműveletek végrehajtására bárhol a birodalom által megszállt területeken. És ő ott akart lenni, hogy segítse és irányítsa az embereit, akik számítottak rá. Remélhetőleg még nem mondtak le róla, hogy élve viszontlássák őt.

Talán a lelkében halmozódó feszültség tette, talán egy balsejtelem, de a H'gaardon töltött harmadik nap éjszakáján a hercegnőnek szörnyű rémálma volt, hetek óta első ízben. Sikoltva ébredt föl hajnalban, majdnem lelökve Hant görcsös hánykolódása közben a fekhelyről, aki alig tudta lefogni izzadó, remegő testét. Bár a férfi többször is rákérdezett, mi borította ki ennyire, Leiának nem akarózott beszámolni az álmáról, ami annyira feldúlta, hogy utána órákig ült a sarokban és nem mert elaludni. Pedig már azt hitte, sikerült túltennie magát a múlt szörnyűségein és sosem fog ilyesmiket álmodni többé...

Egy szobában volt, vörös színű köntösben és három fehér páncélzatú rohamosztagos vette körül, akik szorosan lefoglalták a karjait. A lány tisztán érezte, hogy Darth Vader ott van valahol a közelben, de mintha nem foglalkozott volna vele. Valami másra várt, csöndben lapuló ragadozóként a fenyegető sötétben. A katonák szótlan precizitással a padlóra teperték és erőszakkal letépték róla a ruhát, mígnem teljesen meztelenül feküdt előttük. Vadul küzdött, kapálózott, rugdosta őket, de esélye sem volt a túlerővel szemben. Tudta, hogy meg fogják erőszakolni és ettől szinte hisztérikus állapotba került. Aztán a foglyul ejtői ütlegelni, verni kezdték páncélkesztyűs ökleikkel, ami nagyon fáj neki. Torka szakadtából sikított és próbálta megharapni kínzóit, de azok csak röhögtek az erőlködésén és még jobban megverték.

Rövidesen bugyborékolás hallatszott és hideg tengervíz kezdett bedőlni valahonnét a szobába a falon sorakozó szellőzőrácsokon keresztül. Organa feje a padlón fekvé hamar víz alá került. Fuldoklott, eszelősen küzdve a végsőig, miközben a tüdeje megtelt vízzel, s felfelé bámulva még látta, hogy a rohamosztagosok karjai tapadókorongokkal borított, ocsmány csápokká alakulnak. Immáron nem katonák voltak az ellenfelei, hanem ronda kinézetű, éhes tengeri szörnyek, amik durván fogdosni kezdték, rátapadva didergő bőrére. Éles fogak martak belé több ponton és mintha valami harapdálni kezdte volna a lábait. Leia görcsösen vonaglott a halálos szorításban és tetőtől talpig elöntötte az elviselhetetlen fájdalom.

Még szerencse, hogy sikerült felébrednie ebből a borzalomból. Csupán azt sajnálta, hogy ösztönös kapálózása közben véletlenül megütötte Hant, majdnem kiverve a szemét. A szerelme alig tudta lecsillapítani félelmét, szorosan átölelve remegő testét és kedves szavakat sutogva fülébe, hogy megnyugtassa szétszilált idegeit. A rémálom annyira élethű volt, hogy a hercegnő csak órákkal később bírta túltenni magát rajta, nehezen nyerve vissza lelki nyugalma. Továbbra is balsejtelmek gyötörték a jövővel kapcsolatban, de

bárhogy igyekezett felderíteni az okokat, nem jutott előbbre az általa ismert pszichológiai technikákkal. Sem az önanalízis, sem a meditáció nem segített. A félelem az ismeretlentől viszont megmaradt benne. Egészen az ötödik napig, amikor Solo végre elszánta magát, hogy megkockáztatja a leszállást Felhővárosban.

– Nyomát sem láttuk a császári flottának. Szerintem mehetünk. – jelentette ki a kapitány az ebédnél.

Szavait elégedett hörgések és morgások sorozatával kommentálta Csubakka, aki legalább olyan türelmetlenül várta ezt a percet, mint Leia.

– Igen! Most már biztos vagyok benne, hogy nem lesz semmi baj! – bólintott Han és szokott magabiztosságával elmosolyodott.

Mindhárman előrementek a pilótafülkébe, ahol Thripio kitartóan őrködött, a távolban időnként elsuhanó különféle űrhajókat számolgatva. Egyedül ő nem nyilvánított véleményt a menni vagy maradni kérdésében, bölcsen megtartva a valószínűségi elemzéseit magának. Rég megtanulta már ugyanis, hogy ezen a járművön az események valószínűsége sosem követi a matematika törvényszerűségeit.

Kioldották a csészealjat a felszínhez rögzítő karmantyúkat és begyűjtve az ionhajtóműveket, egyre gyorsulva eltávolodtak a H'gaard aprócska gombócától. Előttük a gázbolygó hatalmas gömbjén a narancssárga felhőzet lusta kavargással takarta el a mélyben megbújó folyékony felszínt.

– Szép ez a bolygó! Sokszor jártam már itt és mindig szerencsém volt! – állította Han Solo optimistán. Főként azért, hogy megnyugtassa a háta mögött ücsörgő hercegnőt.

Leia azonban nem szólt semmit, komor bizalmatlansággal bámulva a hatalmas égitestet. Továbbra sem tetszett neki ez a hely, de kétségeit egyelőre megtartotta magának. Talán tényleg minden rendben lesz és nem kell tartaniuk semmitől odalent.

Így történt, hogy a Millennium Falcon harminchárom nappal a Hoth elhagyását követően elindult a Bespinre, a biztonságot jelentő Felhővárosba...

VÉGE